

Giới thiệu Tiết Gia Tiểu Nương Tử

Truyện Tiết Gia Tiểu Nương Tử của tác giả Tiểu Giai Nhân là câu chuyện ngôn tình cổ đại mang nhiều màu sắc mới lạ.

Diệp Nha là một nữ nhi sống ở thời hiện đại bỗng nhiên được cơ hội xuyên không về cổ đại nhưng khi tỉnh dậy cô bỗng ở phòng hoa chúc.

Người ta thường nói ân cứu mạng phải lấy thân báo đáp, nàng là thê chủ dịu dàng, nhìn tướng công tuấn lãng ngốc nghếch bên cạnh, khề cần môi rồi nhận mệnh. Tướng công mặc dù ngốc, vẫn còn có năng cơ mà, vẫn có thể sống tốt từng ngày. Ngày hôm sau ra khỏi cửa mới phát hiện trong nhà còn có hai đại nam nhân khác!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Rơi Xuống Nước

Năm mươi một tuổi Diệp Nha bị cha mẹ bán vào Tôn phủ làm nha hoàn.

Tính tình nàng hiền lành, từ lúc vào Tôn phủ, nàng thường xuyên bị các tỷ muội khác khi dễ, nhưng hầu như việc gì có thể chịu đựng nàng đều nhẫn nhịn bỏ qua. Không cam chịu thì có thể làm gì? Phản kháng lại sao? Nếu ngày nào cũng phải đấu tranh lục đục với nhau như vậy, không bằng nàng chăm chỉ làm nhiều việc hơn một chút để cuộc sống được bình yên. Về sau, bọn họ thấy nàng không phản kháng nên không thèm để ý, cũng không hùa nhau khi dễ nàng nữa.

Nhưng trên đời vẫn còn có cái gọi là “trong phúc có họa, trong họa có phúc”, tính cách an phận không tranh đấu của nàng đã lọt vào mắt xanh của quản gia Tôn phủ, hai năm sau nàng được điều sang làm việc ở phòng bếp, nhưng sau đó biết nàng thực ra không có khả năng nấu ăn, lại điều nàng vào hầu hạ trong khuê phòng của các tiểu thư. Nếu so với việc phải giặt quần áo, quét sân trong mùa đông khắc nghiệt năm đó, thì công việc của Diệp Nha đã rất tốt rồi, nàng cảm thấy rất thỏa mãn. Vì vậy cho dù bị các tỷ muội hầu hạ trong phòng thiếu gia ghen ghét, khinh thường nàng, Diệp Nha cũng không buồn để ý đến.

Kỹ năng thủ thừa may vá của nàng không tốt lắm, nhưng nàng là người hiền lành hiểu chuyện, vì vậy cuộc sống ở khuê phòng cũng rất bình yên. Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng cái ba năm ngắn ngủi đã trôi qua, tiểu nha đầu gầy yếu trước kia, giờ đã tựa như cành liễu đâm chồi trở thành một đại cô nương mất hạnh má đào, ngũ quan thanh tú, khi bước đi một đôi dầy dầm nhẹ nhàng lắc lư, chọc không ít gã sai vặt quay đầu lại nhìn.

Diệp Nha không biết mình có bao nhiêu xinh đẹp, dù sao trong phủ vẫn còn ba vị tiểu thư quốc sắc thiên hương, nha đầu xuất thân bản hàn như nàng thì tính là gì. Nàng không thích bị mấy gã sai vặt nhìn chăm chăm bàn luận, nên thường xuyên làm việc trong khuê phòng, nếu quản gia không phân phó nàng cũng không bước ra khỏi cửa nửa bước.

Ngần trốn vạn trốn nàng vẫn bị người ta theo dõi.

Khi nàng đang trên đường từ ngoài về, đột nhiên có hai gã sai vặt mặc áo xám xông ra chặn đường nàng, một tên bịt miệng nàng, một tên trói tay chân của nàng lại, mang nàng đến hậu hoa viên, cuối cùng nhốt nàng vào một cái đình giữa hồ. Trước khi rời đi một gã sai vặt còn cõ sờ nắn ngực nàng, lại bị gã khác quở trách: “Nàng ta là người biểu thiếu gia nhìn trủng, cẩn thận sau này nàng ta cho người biết tay!”

Diệp Nha cảm thấy sợ hãi, nàng không muốn bị biểu thiếu gia bại hoại kia làm nhục, nàng muốn chạy trốn!

Tay chân đều bị dây thừng trói chặt, nàng dùng chút sức lực yếu ớt dựa vào cái bàn khiến bình hoa trên bàn rơi xuống, mất rất nhiều thời gian nàng mới lấy được mảnh vỡ để cắt dây thừng, nàng cởi bỏ dây thừng dưới chân rồi vội vàng bỏ chạy, đang muốn chạy đi, đã bị vị biểu thiếu gia mập mạp kia chặn đón đầu.

“Tiểu nha đầu, nàng thật thông minh, đáng tiếc, hôm nay nàng có chấp thêm cánh cũng không thể thoát ra khỏi đây, ngoan ngoãn nghe lời ta đi!”

Diệp Nha sợ tới mức run rẩy cả người, xoay người bỏ chạy, xung quanh đình hồ đều bị biểu thiếu gia hạ lệnh vây kín, chỉ còn một hồ nước trước mặt nàng.

“Ha ha, đừng trốn, nói thật cho nàng biết, ta đã nói với phu nhân là muốn lập nàng làm thiếp, bây giờ nàng bỏ chạy cũng sẽ có người bắt nàng đem lại cho ta!” Biểu thiếu gia nhe răng cười đi về phía nàng.

Thấy khuôn mặt đỏ của hắn càng ngày càng tới gần, Diệp Nha không chút suy nghĩ liền nhảy xuống hồ.

Nàng rất sợ nước nhưng nàng thà chết cũng không muốn bị người như hắn làm nhục.

Đình đầu truyền đến tiếng quát tháo của biểu thiếu gia, nhưng hắn có nói gì nàng cũng không nghe rõ được nữa. Nước trong hồ nhanh chóng tràn vào miệng nàng, cơ thể nàng liền dựa theo bản năng, nhưng bây giờ còn sống sót để làm gì cơ chứ? Phu nhân đã tặng nàng cho biểu thiếu gia rồi, thà chết

đi như vậy còn đỡ hơn chịu nhục nhã.

Nàng không dấy dựa nữa, nhắm mắt lại để thân mình từ từ chìm xuống.

Ý thức trở nên tán loạn, trong đầu chỉ có một ý niệm cảm giác trước khi chết thật sự khó chịu quá...

Trong rừng núi âm u, Tiết Tùng và Tiết Thụ ngồi xõm bên bờ sông rửa mặt uống nước. Hai huynh đệ đều để trần cánh tay, ánh mặt trời chiếu lên tấm lưng màu đồng ẩm ướt, phản xạ hình bóng hai người xuống mặt hồ.

“Đại ca, đệ đói bụng rồi, trong người huynh còn bánh không?” Bụng Tiết Thụ phát ra tiếng kêu lợi hại, đôi mắt đáng thương của hắn tha thiết nhìn về phía đại ca.

“Không có, đệ uống nước nhiều vào sẽ không đói nữa.” Tiết Tùng nhìn hắn rồi tiếp tục uống nước, hy vọng dùng nước tráng bụng để qua cơn đói này. Nghĩ đến sáng sớm bận rộn chưa kịp ăn sáng, trong nhà lại không còn bao nhiêu tiền, đôi mày hắn nhíu chặt lại.

“Không còn bánh sao?” Tiết Thụ nhỏ giọng nói thảm một câu, thở phì phì đứng lên đi về phía tàng cây ngồi xuống.

Hắn vừa mới gờ chân lên, phía sau bỗng truyền đến một tiếng “bôm” cực kỳ lớn, giống như có ai đó ném một tảng đá lớn xuống hồ!

“Đại ca, cái gì rơi xuống hồ vậy?” Hắn quay đầu nhìn mặt nước gợn sóng trong hồ hỏi.

Người bình tĩnh trấn định như Tiết Tùng cũng bị một màn vừa rồi làm cho choáng váng, hắn vừa nhìn thấy cái gì? Hắn vừa nhìn thấy một nữ nhân từ trên trời rơi xuống hồ!

“Không có gì đâu, chúng ta mau đi đi!” Chuyện kỳ lạ như vậy chắc chắn phải có lý do của nó, hắn không muốn gánh thêm phiền toái, nhanh chóng kéo Tiết Thụ rời khỏi nơi này.

“A, nơi đó có người!” Tiết Thụ vừa quay đầu gọi Tiết Tùng, vừa chỉ tay về hướng một bóng người màu xanh đang nổi lềnh bềnh trên mặt nước, thấy đại ca không quan tâm, hắn giãy mạnh thoát khỏi cánh tay đại ca, không nói một lời đã nhảy xuống cứu người!

“Đệ quay lại cho ta!” Tiết Tùng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, mặc kệ hắn gọi lớn như thế nào nhị đệ ngốc của hắn cũng làm như không có nghe thấy, ra sức bơi về phía bóng người trong hồ. Lo lắng nhanh chóng trở thành kinh sợ, Tiết Tùng vội vàng nhảy xuống theo, xuất ra toàn bộ khí lực đuổi theo Tiết Thụ.

Tiết Thụ tuy nhỏ hơn Tiết Tùng bốn tuổi, nhưng sức lực của hắn không yếu hơn Tiết Tùng chút nào, cho dù đói bụng hắn cũng có thể bơi rất nhanh, trong nháy mắt đã bơi đến chỗ người nọ bị rơi xuống nước. Hít sâu một hơi, hắn nhanh chóng lặn xuống dưới, từ xa hắn nhìn thấy một thân ảnh đang từ từ chìm xuống, vội vàng đuổi theo, bắt lấy tay người nọ, dùng sức kéo mạnh vào trong lòng, bất chấp tất cả ngoi lên. Tiếng nước “Rào rào” đổ xuống, hai người cùng nhau nổi trên mặt nước.

Tiết Thụ cúi đầu nhìn, sau đó mở to hai mắt bởi vì người hắn đang ôm trong lòng là một cô nương vô cùng xinh đẹp, còn đẹp hơn Hạ Hoa trong làng nữa, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng...

Đang đánh giá tiểu mỹ nhân trong lòng, bỗng nhiên bị một bàn tay chụp đến đoạt mất người.

Phải rời xa thân thể mềm mại kia, hắn rất mất hứng, trừng mắt nhìn Tiết Tùng muốn đoạt người lại: “Nàng là của đệ!”

Tiết Tùng không để ý tới hắn, xoay người sang chỗ khác kiểm tra hơi thở của nữ nhân, vẫn còn hơi thở nhưng có chút yếu ớt, hắn nhẹ nhàng thở ra, người này vẫn còn sống, hắn vốn không tin vào mấy chuyện yêu ma quỷ quái, nhưng phương thức xuất hiện của nàng quả thực có chút dọa người. Trước mặt phải đưa nàng vào bờ đã có chuyện gì thì tính sau.

“Nhị đệ, chúng ta bơi vào bờ trước đi.” Tiết Tùng ôm Diệp Nha đang hôn mê, quay đầu nói với Tiết Thụ.

Tiết Thụ không dám cãi lời đại ca, đành chu miệng đi theo, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Diệp Nha.

Khi vào đến bờ, tay Tiết Tùng như bị phỏng vậy, nhanh chóng thả Diệp Nha xuống, không dám nhìn nàng nữa, lôi kéo Tiết Thụ muốn bỏ đi.

Tiết Thụ không chịu rời đi, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Diệp Nha: “Đại ca, chúng ta mang nàng về nhà đi, để nàng ở lại nơi này, chẳng may bị sói tha đi thì làm sao?” Một ngày trước hắn chạy lên núi chơi, đại ca đã nói trong núi có sói, làm hắn sợ tới mức không dám lên núi một mình nữa.

Tiết Tùng không còn cách nào khác đành phải kiên nhẫn giải thích: “Nhị đệ, nữ nhân này từ trên trời rơi xuống, chúng ta mang nàng về nhà sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái, chúng ta đi thôi, đệ không phải đã nói rất đói bụng sao? Chúng ta không đi săn nữa, về nhà ta sẽ nấu cơm cho đệ ăn.”

Có cơm ăn sao? Tiết Thụ nuốt nước miếng, nhưng hắn vẫn luyến tiếc cô nương xinh đẹp kia, hắn quay đầu nhìn Tiết Tùng với ánh mắt chờ mong: “Nàng từ trên trời rơi xuống, chẳng lẽ là tiên nữ trên trời sao? Nếu đệ nấu nướng của nàng, nàng sẽ trở thành nương tử của đệ đúng không?”

Tiết Tùng sùng sốt, nhị đệ ngốc của hắn muốn cưới vợ sao?

Thấy Tiết Tùng không nói lời nào, Tiết Thụ gỡ tay của đại ca ra rồi chạy tới chỗ Diệp Nha, hắn muốn dấu xiêm y của nàng, đến lúc đó nàng sẽ trở thành nương tử của hắn. Người khác mười lăm mười sáu tuổi đã cưới vợ, hắn năm nay đã mười chín tuổi, khó khăn lắm mới có một tiền nữ từ trên trời rơi xuống, hắn không thể để người khác cướp mất...

Mới lấy lại được tinh thần Tiết Tùng lại khiếp sợ vì nhị đệ ngốc của hắn đang tháo đai lưng của nàng ra!

Hắn vội vàng ngăn lại, “Được rồi, được rồi, chúng ta sẽ mang nàng về nhà, đệ mau chóng mặc quần áo vào đi, lát nữa đệ sẽ cống nàng. Đến khi chúng ta trở về làng, mọi người có hỏi cái gì, đệ cũng không được nói, cũng không được nói cho người khác lai lịch của nàng, biết không?”

“Biết... biết!” Có thể mang tiền nữ về nhà, Tiết Thụ rất cao hứng, nghe lời đại ca chạy đi mặc quần áo vào.

Nhìn bộ dạng hưng phấn của hắn, Tiết Tùng không khỏi thở dài, cúi đầu nhìn Diệp Nha, ánh mắt không tự chủ được dừng lại ở nơi đầy đặn của nàng, xiêm y xanh nhạt vì ướt đầm mà dính sát vào người, làm lộ ra thân thể là lướt. Mặt chột nóng lên, hắn cuống quýt dời tầm mắt, đứng dậy mặc quần áo, trong đầu lóe lên một ý tưởng.

Hai nam nhân cũng một nữ nhân về nhà, không tránh được bị người khác chỉ trích.

“Không biết huynh đệ Tiết gia vừa nhặt được một cô nương ở đâu về.”

“Coi chừng là do bọn họ đi qua núi bên kia mua một cô nương về làm vợ đó. Ba người họ cũng trưởng thành rồi, nói không chừng chuyện này là thật đó!”

“Thật sao, vậy ta chắc chắn đó là nương tử của lão đại rồi, hắn đã hai mươi ba tuổi rồi còn gì!”

“Ai biết được, nhưng dù sao thì trong làng chúng ta sắp có thêm một cô vợ nhỏ rồi, haizz, hy vọng nàng là cô nương nhà tử tế, lỡ đâu nàng được chuộc ra từ kỹ viện thì, chắc chắn...”

Toàn bộ lực chú ý của Tiết Thụ đều dồn vào hai khóa tròn tròn mềm mại kề sát vào lưng hắn, trong lòng hắn rất tò mò, nên không hề nghe thấy lời xì xào bán tán của người khác. Nhưng Tiết Tùng nghe rõ mồn một, đôi mi nhíu chặt lại, không biết trong lòng đang suy tính cái gì.

Tiết gia nằm ở phía đông bắc của làng Hồ Lô, chỉ là một ngôi nhà có ba gian phòng làm bằng gỗ tranh, cơ hồ chính là ngôi nhà cũ nát nhất thôn rồi.

Tiết Bách đọc sách ở thị trấn chưa về, Tiết Tùng bước nhanh về phía trước mở cửa, dặn Tiết Thụ đặt người trên lưng nằm xuống giường đất ở phòng tây. Phòng tây vốn là phòng của Tiết Bách, là nơi hắn an tĩnh đọc sách, bây giờ trong nhà có nữ nhân, đành phải chuyển hắn đến phòng đông vậy.

Tiết Tùng đứng ngoài cửa đưa một bộ quần áo cho Tiết Thụ rồi nói: “Nhị đệ, đệ thay quần áo cho nàng đi, mặc y phục ẩm ướt rất dễ sinh bệnh, còn nữa... đệ chỉ được phép thay quần áo, không được sờ loạn người nàng, biết không? Ta ở bên ngoài đếm, nếu ta đếm xong mà đệ không đi ra, ta sẽ đi vào đánh mông đệ.” Dứt lời hắn bắt đầu đếm.

Tiết Thụ đã xem cô nương từ trên trời rơi xuống này nương tử của hắn, tất nhiên không muốn thấy nàng bị bệnh, hắn nhanh tay thoát quần áo ẩm ướt ra dùm Diệp Nha, ánh mắt không tự chủ được thoáng nhìn qua thân mình trắng nõn của nàng, hắn thấy nàng rất đẹp, vốn dĩ còn định kiểm tra thân thể nàng, nhưng thấy đại ca đã đếm được một nửa, đành phải áp chế cảm giác khác thường trong lòng, nhanh chóng thay bộ quần áo rộng thùng thình của mình cho nàng, rồi ôm đồng quần áo ướt sũng ra ngoài.

“Đại ca, đệ nên giấu xiêm y của nàng ở chỗ nào đây?” Hắn nhớ lúc tam đệ kể chuyện cho hắn nghe đã nói rằng, phải giấu xiêm y ở nơi tiền nữ không tìm thấy.

Tiết Tùng bắt đầu nhìn hắn, chỉ vào thùng gỗ nói: “Đệ ra bờ sông gánh nước đi, sẵn tiện giặt sạch xiêm y của nàng rồi phơi khô luôn. Chờ nàng tỉnh lại, đệ hãy hỏi xem nàng có đồng ý ở lại làm nương tử của đệ không.”

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Thất Thân

Diệp Nha tỉnh lại, thấy mình nằm trên chiếc giường đất cứng rắn, bên cạnh còn có một nam nhân.

Nghiêm trọng nhất là, “chỗ nào đó” của nam nhân đang nằm sâu trong cơ thể nàng.

Trời tối nên nàng không thấy rõ khuôn mặt của nam nhân này, chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của hắn, cảm nhận được cơ thể hắn đang ra sức va chạm. Cả người của hắn đều đè lên người nàng, hai tay nắm chặt thắt lưng nàng, đầu chôn vào cổ nàng, hơi thở ấm áp phả ra bên tai nàng, làm cho nàng khó chịu muốn né tránh.

Nhưng đến lúc nàng muốn quay đầu lại, mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì, cảm giác nóng bỏng, đau đớn ở bên dưới càng ngày càng rõ rệt...

Cảnh tượng nhảy xuống hồ tự sát lại hiện lên trong đầu nàng, Diệp Nha tuyệt vọng nhắm mắt lại, nàng không thể thoát khỏi kiếp nạn này sao? Ngay cả chết cũng không thể?

Con người lúc hôn mê và khi tỉnh lại sẽ có chút khác nhau. Mặc dù từ khi tỉnh lại Diệp Nha cũng không có bất cứ động tác gì, nhưng nam nhân nằm trên người nàng vẫn cảm thấy được .

“Nương tử, nàng tỉnh rồi sao?” Lúc hỏi nàng, hần hơi dừng hành động lại, nhưng Diệp Nha vẫn cảm giác được “chỗ nào đó” của hần đang trướng phồng bên trong cơ thể nàng.

Giọng nói xa lạ truyền vào trong tai, Diệp Nha khiếp sợ nhìn mặt hần, ánh sáng mơ ảo nhưng cũng đủ để nàng nhìn thấy đây không phải là khuôn mặt rõ của biểu thiếu gia, nàng thờ phào nhẹ nhõm.

Sau đó lại trở nên giận dữ, dùng sức đẩy mạnh nam nhân trên người ra. Dù đã không còn trong sạch, nhưng nàng cũng không muốn để người khác khi dễ.

Không ngờ hành động của nàng lại kích thích nam nhân, hần bắt lấy tay nàng nắm thật chặt hai bên hông hần, cố gắng động mấy cái: “Nương tử, ta thấy rất thoải mái đó!”

Bên dưới bị ma sát liên tục khiến Diệp Nha đau đớn vô cùng, nghe được lời nói vô sỉ của nam nhân, nàng đè nén không để khóc lên thành tiếng, vừa bi thương vừa tuyệt vọng. Mặc kệ này người nam nhân là ai, nàng cũng đã mất cái quan trọng nhất của nữ tử.

Tiếng khóc của nàng càng ngày càng lớn, cuối cùng ngay cả thân mình cũng nhịn không được run rẩy.

Nam nhân luống cuống, hần không biết tại sao nữ nhân bên dưới lại khóc.

Hần dùng bàn tay thô ráp xoa lên khuôn mặt trắng noãn của Diệp Nha: “Nương tử, nàng đừng khóc...”

Giọng điệu của hần rất chân thành, như một đứa nhỏ phạm lỗi, Diệp Nha sùng sốt một chút: “Vậy người ra ngoài đi!”

Nam nhân thánh thật trả lời: “Tối rồi, phải lên giường ngủ.”

“Ý ta là...người...người ra khỏi người ta đi!” Diệp Nha thở mạnh, nén giận nói.

Giọng nói tức giận của nàng làm cho nam nhân hoảng sợ, hần lặng lẽ nhìn Diệp Nha, thấy khuôn mặt của nàng tái nhợt, hàm răng cắn chặt vào đôi môi phẫn nộ, khóe mắt có chút đỏ hồng. Bộ dạng này của nàng càng làm hần luyến tiếc không muốn rút ra, hần cọ cọ lên người nàng làm nũng, nói ra một câu làm cho Diệp Nha vừa xấu hổ vừa giận dữ.

“Ta không ra! Nương tử, phía dưới của nàng hút chặt ta rất thoải mái, trách không được Đại Hoàng thường thường đuổi theo chó cái để đi vào!”

Trong đầu “rầm” một tiếng, Diệp Nha khiếp sợ không nói nên lời, nửa câu đầu của hần làm nàng xấu hổ, nửa câu sau của hần lại làm nàng choáng váng, loại chuyện này, ai lại lấy chó để so sánh bao giờ... Là do hần quá hạ lưu, hay do đầu óc hần có vấn đề vậy?

“A!”

Phân thân của nam nhân đang chôn trong cơ thể nàng bỗng nhiên bị kích thích từ từ trướng phồng lên, Diệp Nha nhịn không được phát ra một tiếng rên nhẹ, giây giũa muốn đẩy hần ra, lại bị hần giữ chặt không nhúc nhích được, muốn nâng chân lên đá hần, lại bị hai chân của hần kim chặt, rõ ràng đây là cơ thể của nàng, thế mà vào giờ phút này nàng không có cách nào sai khiến nó được, tất cả cố gắng dây dưa của nàng đều là vô ích.

Có lẽ bởi vì vừa rồi đã mất chút thời gian nói chuyện, nàng xem như được nghỉ tạm một lát, chỗ đó của nàng cũng dần thích ứng với vật cứng rắn của hần, không còn khó chịu như trước, chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng trào ra một chút xuân thủy, ẩm ướt lổ vào khô khốc của nàng, vật cứng rắn nóng rực theo xuân thủy của nàng nhanh chóng rút ra đâm vào, một nỗi khoái cảm không biết từ đâu lan khắp toàn thân, nàng dần dần không khống chế được bản thân, nhỏ tiếng rên rỉ.

Nàng cảm thấy rất khó chịu, không những hai tay bị đè chặt , bên dưới cũng bị nam nhân chèn ép thực sâu, nàng không còn chút sức lực để phản kháng nữa.

Nàng thử vận vẹo thân mình, lại đổi lấy va chạm càng thêm mãnh liệt, cộng thêm một chút khoái cảm tê dại, cảm giác xa lạ này làm nàng không thể khống chế bản thân. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải nàng đã nhảy xuống hồ tự vẫn sao? Vì sao lại bị nam nhân này làm nhục? Vì sao hần lại gọi nàng là nương tử?

Mấy vấn đề này rất nhanh đã biến mất bởi vì nam nhân trên người nàng cứ ra sức liên tục va chạm vào.

Ban đầu, nam nhân chỉ biết mù mờ thẳng tiến về phía trước thăm dò, khi đó Diệp Nha chưa tỉnh, nên nơi đó rất khó tiến vào làm phân thân của hần bị kẹp chặt đau đớn. Tình cảnh bây giờ lại không giống như vậy, nơi đó của nàng đã dần trở nên ẩm ướt hơn, phân thân của hần có thể thẳng tiến mà vào không gặp trở ngại, phản kháng của Diệp Nha càng khiến cho hần cảm thấy kích thích, hần kim lòng không được thúc mạnh vào trong.

Hắn vô sự tự thông (không cần học cũng biết), lúc nhanh lúc chậm, trêu chọc khắp nơi, mỗi lần va chạm đều thẳng tiến vào nơi sâu nhất, đến khi chạm đến một viên thịt nhỏ hơi lồi ra nằm sâu trong mật động, nhẹ nhẹ run run hút mạnh phần thân hắn, làm trái tim hắn muốn nổ tung, không ngừng đụng mạnh vào nó... Mà mỗi lần hắn đụng vào điểm đó nàng lại rên lên một tiếng, nơi đó của nàng sẽ càng chặt chẽ bao vây lấy phần thân của hắn, chèn ép hắn, lúc bài xích lúc lại gắt gao bao bọc hắn, hắn say mê cảm giác run rẩy này, chuyển động càng lúc càng nhanh, miệng không ngừng gọi “Nương tử...Nương tử...”

Bị hắn đánh vào liên tiếp như vậy, tinh thần Diệp Nha sớm đã tan rã, thậm chí nàng còn không biết bản thân mình đang ở nơi nào.

Giống như thuyền nhỏ bị sóng biển thổi quét, theo mưa gió đánh sâu vào bờ, lênh đênh trôi nổi không có chỗ dựa.

Nàng muốn vươn tay nắm lấy thứ gì đó, nhưng nam nhân lại nghĩ nàng muốn chạy trốn, liền nháp mạnh một cái tiến thật sâu vào phía trong.

Diệp Nha dần dần, nàng thật sự không nhận được, dù đã cắn chặt môi, cũng không thể ngăn chặn tiếng rên rỉ phát ra từ trong miệng hòa vào bóng đêm.

Nàng không ngừng cựa quậy nửa người trên, khẩn cầu nam nhân buông tha nàng, hoặc làm nhanh hơn, mau chóng chấm dứt mộng cảnh hoang đường này, mặc dù, nàng cũng không biết đến khi nào giấc mộng này mới kết thúc.

Trước khoái cảm xa lạ như vậy, nàng đã trầm luân vào nó.

Nam nhân dần dần phát hiện, khi hắn rút ra ngoài, nữ nhân sẽ rút cơ thể lại một chút, khi hắn tiến vào, nàng lại chủ động đưa người ra nghênh đón hắn, trong phòng không ngừng phát ra tiếng thân thể va chạm. Hắn càng thêm hưng phấn, cúi đầu nhìn nàng, muốn nhìn xem nàng có thoải mái giống hắn hay không, lại nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch lên thờ hồn hồn, áo vải thô mờ rộng, lộ ra một mảnh da thịt tuyết trắng, dường như có vật đẩy dả nào đó cũng đang đưa theo từng cú va chạm của hắn...

Hắn không biết đó là vật gì, hắn cũng không muốn đi tìm tòi nghiên cứu, hoàn toàn đắm chìm trong nỗi khoái cảm sung sướng này.

Không biết qua bao lâu, một cảm giác tê dại lan truyền khắp người nàng, nam nhân không kiềm chế được đẩy nhanh tốc độ.

Diệp Nha cảm thấy bản thân sắp bị hắn đẩy ngã xuống giường mát, trong lòng đang lo lắng khẩn trương bỗng bị hắn đụng một cái thật sâu vào... Ngón chân đều quắp lại.

Sau cơn kịch liệt, là một hồi thờ dốt.

Toàn bộ cơ thể của nam nhân đều nằm trên người Diệp Nha, bàn tay ôm chặt thắt lưng nàng, phía dưới còn chôn chặt trong cơ thể nàng.

Diệp Nha chỉ cảm thấy trong đầu như có pháo hoa nổ tung, mờ mịt không biết bản thân đang ở nơi nào.

Nam nhân nghiêng người, ngã xuống bên cạnh nàng, ôm nàng vào ngực, bàn tay thô ráp vói vào bên trong quần áo của nàng.

Cơ thể vừa mới bị chà đạp không chịu được sự trêu chọc, Diệp Nha không nhận được phát ra một tiếng than nhẹ.

Nam nhân thử đưa tay thăm dò về phía trước, lúc đặt tay lên ngực nàng, giống như phát hiện được món đồ chơi vậy, kéo mạnh quần áo của nàng xuống, thò đầu vào nhìn.

Diệp Nha không còn chút sức lực nào, đành để mặc nam nhân tùy ý quan sát ngực mình.

Hai viên quả nhỏ xinh đứng thẳng trên một chỗ thịt đầy đặn, mềm mại, nam nhân tò mò lấy tay chỉ vào.

Diệp Nha giật mình, xoay người lại, xấu hổ rúc vào trong lòng nam nhân, hai luồng nhuyển thịt run rẩy không ngừng cọ vào ngực hắn.

Bỗng nhiên nam nhân cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, dưới thân lại dâng trào đứng lên. Phần thân thẳng tắp đặt giữa hai chân nàng.

“Nương tử, ta muốn đi vào nữa...” Giọng nói của hắn đã trở nên khàn khàn, bàn tay thô ráp lại đặt lên eo nhỏ của nàng.

Diệp Nha kinh hoàng, vội vàng đẩy tay hắn ra, nhưng nam nhân vừa mới hưởng qua cực độ khoái cảm như vậy làm sao chịu nổi, hắn áp lên người nàng một lần nữa, thân thể rắn chắc của hắn rất nặng, hắn chỉ dùng chút sức lực là có thể tách nàng ra, phản kháng yếu ớt của Diệp Nha vốn dĩ không đáng vào đâu, trong lúc còn đang khẩn trương sợ hãi đã bị hắn đẩy mạnh một cái tiến sâu vào.

“Nương tử...nương tử, nàng kẹp chặt ta như vậy rất thoải mái đó!” Nam nhân nói xong mấy lời cảm thán, liền rên lên vài tiếng rồi tập trung chuyển động thắt lưng ra vào nàng.

Diệp Nha khóc lóc cầu hắn buông tha, nhưng nam nhân chỉ biết không ngừng kêu nàng là nương tử, nương tử, dưới thân lại chưa từng dừng lại, tiếng khóc lóc cầu xin của nàng dần biến thành tiếng rên rỉ yếu ớt, hòa vào tiếng thờ dốt nặng nề của hắn dây dưa phát tán vào bóng đêm.

==Ta là đường phân cách phòng đông và phòng tây==

Tương phản với phòng tây mưa rền gió dữ, phòng đông lại im lặng dị thường, im lặng đến mức có thể nghe rõ tiếng hít thở.

Tiết Tùng và Tiết Bách ngủ trên giường đất ở phòng đông, cách phòng tây một khoảng khá xa.

Giọng nói đứt quãng kịch liệt ở phòng tây truyền đến làm hai người ngủ không yên, Tiết Bách buong sách xuống, từ từ ngược đầu lên, nhìn về phía đối diện.

Đêm mùa hè thời tiết nóng bức, hai người đều không đắp chăn, đại ca của hắn nằm cứng đờ như một khối thi thể.

Hắn không nhìn được nhìn xuống phía dưới Tiết Tùng, quả nhiên phân thân của đại ca cũng đứng lên giống hắn.

Hắn không nhìn được mở miệng hỏi: “Đại ca, huynh cũng không ngủ được sao?”

“Ừ.”

Tiết Bách ngồi dậy, dựa lưng vào tường đất hỏi: “Đại ca, tại sao lại nhường nàng cho nhị ca? Huynh cưới nàng không phải tốt hơn sao?”

Lúc hắn trở về nhà, thấy phòng tây có một nữ nhân đang bất tỉnh, định vào xem một chút, lại bị đại ca ngăn cản. Hắn chỉ nghĩ đơn thuần là đại ca cứu cô nương đó, nhưng không ngờ đến buổi tối, đại ca lại bảo nhị ca qua bên đó ngủ. Tuy rằng đại ca có dặn dò nhị ca không được chạm vào cô nương đó, nhưng bây giờ... rõ ràng nhị ca đã làm chuyện đó với con gái nhà người ta rồi!

Tiết Tùng thực sự rất buồn phiền.

Hắn cũng không muốn Tiết Thụ ép buộc cô nương nhà người ta như vậy, hắn chỉ muốn để hai người ngủ chung một giường, nếu cô nương đó tỉnh lại cảm thấy danh tiết bị hao tổn, hắn sẽ bắt nhị đệ cưới nàng. Nếu nàng nhất quyết rời khỏi đây, hắn cũng không ép buộc nàng ở lại. Điều kiện trong nhà không tốt, không nhà nào nguyện ý gả nữ nhi cho hai đệ đệ của hắn, hôm nay hắn làm trái với lương tâm mình, phá lệ một lần tạo cơ hội cho nhị đệ, nhưng hắn thật sự không ngờ, nhị đệ ngọc của hắn lại biết mấy việc nam nữ này!

Động tĩnh ở phòng tây dường như càng ngày càng lớn, cũng không biết nàng có tự nguyện hay không ... Cho dù là bị nhị đệ bắt buộc, hiện tại cũng không còn cách nào, chỉ hy vọng ngày mai sau khi tỉnh lại nàng sẽ không khóc nháo. Bọn hắn thực sự xin lỗi nàng... Hắn thề, hắn sẽ cố gắng kiếm tiền, không để nàng phải chịu ủy khuất, khiến nàng cam tâm tình nguyện đi theo Tiết Thụ!

“Đại ca?” Thật lâu không thấy tiếng trả lời, Tiết Bách lớn tiếng một chút.

Nhận thấy được tầm mắt của Tiết Bách, Tiết Tùng mặt tỉnh bơ khép chân lại, ngăn trở nơi nào đó mà hắn không khống chế được, giọng nói bình thản: “Đệ cũng biết nhị ca của đệ đầu óc không tốt, nên ta muốn chiều cố đệ ấy nhiều một chút, đệ an tâm đọc sách, chờ một thời gian trong nhà có tiền, ta sẽ lo việc hôn sự cho đệ.” Hôn sự của nhị đệ xem như đã giải quyết xong, tam đệ mới mười sáu... Cũng may hắn thích đọc sách, năm sau có thể tham gia khoa cử thi tú tài, đến lúc đó sẽ có người coi trọng hắn.

Tiết Bách không nghĩ tới Tiết Tùng lại đem đề tài này kéo tới trên người hắn, bất đắc dĩ nói: “Đại ca, sao huynh lại nói mấy lời này, đệ chỉ muốn chuyên tâm đọc sách, huynh hãy lo cho lo hôn sự của mình trước đi!” Vì lo cho hai huynh đệ bọn họ, không biết đại ca đã trải qua bao nhiêu khổ cực, ngay cả đến việc lấy vợ của mình cũng xếp ra sau cùng, thật sự là làm cho người khác thấy khó chịu.

Tiết Tùng không thêm nhắc lại, yên lặng tính toán chuyện ngày mai.

Không biết đến ngày mai, nàng rốt cuộc có chịu ở lại hay không?

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tên Ngọc

Sắc trời vừa sáng, khói bếp nhà Tiết gia đã bay ra.

Ngoại trừ Tiết Thụ tinh thần thoải mái, hai huynh đệ của hắn đều rất trầm mặc, bọn họ có ý thả nhẹ động tác rửa mặt ăn cơm của mình, sợ đánh thức nữ nhân ở phòng tây.

Sau khi ăn xong, Tiết Tùng mang theo túi đựng tên, chuẩn bị đi cùng với Tiết Bách, trước khi đi lại nhìn không được dặn dò nhị đệ ngọc của hắn: “Một lát nữa nàng tỉnh lại, đệ không được khi bắt nạt nương nữa.”

Về mặt Tiết Thụ đều là ý cười: “Đệ có bắt nạt nương từ đâu!”

Tiết Tùng lắc đầu, cùng đi với Tiết Bách đang gấp lên thị trấn đi học, hai người sóng vai rời đi, hắn thừa nhận, hắn không dám ở nhà đối mặt nàng, hắn sợ nàng khóc nháo. Tiết Bách thông minh tiếp tục im lặng, không hỏi đại ca vì sao sớm như vậy đã muốn lên núi. Đi đến chỗ ngã rẽ, bọn họ nhìn thoáng qua

nhau, sau đó mỗi người đi theo một hướng khác, nhưng bọn họ biết, cả ngày hôm nay chắc chắn bọn họ cũng sẽ lo lắng cho hai người ở nhà.

Tiết Thụ trở lại phòng, thấy nương tử còn ngủ, nghĩ đến lời dặn dò trước khi đi của đại ca, hần quay ra sân sau, ôm bó củi đi nấu nước, chuẩn bị để lát nữa nương tử có thể tắm rửa.

Vì vậy, đến khi Diệp Nha tỉnh lại, nàng phát hiện bản thân đang ở trong một thùng gỗ thật to, chung quanh là hơi nước nóng ẩm.

Nàng bị nam nhân ôm vào ngực, nam nhân đó đang giúp nàng chà lau đầu vai.

Bỗng nhiên nhớ đến đêm hôm qua, Diệp Nha khản trương nhắm mắt lại, nhất thời không biết nên làm cái gì. Nàng bị người nam nhân luôn miệng kêu nương tử này chiếm đoạt, mà nàng chỉ phản kháng vài cái ban đầu, sau đó thể nhưng có phản ứng... Đã như vậy rồi, bây giờ nên mở to mắt đối mặt xấu hổ, hay vẫn tiếp tục giả chết?

Bàn tay to thô ráp cầm khăn chà lau xuống ngực nàng, Diệp Nha cũng bất chấp tất cả, giãy mạnh muốn thoát khỏi vòng tay của nam nhân, hai tay che ngực: “Ngươi đi ra ngoài!”

Nàng biết, nữ tử mất trong sạch nên tự sát, nhưng nàng đã trải qua cảm giác thống khổ trước khi chết, nàng không có can đảm thử lại một lần nữa, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy mặc cho nam nhân này làm nhục, nàng không làm được. Mờ mịt luống cuống, bây giờ nàng chỉ muốn tự bảo vệ bản thân mình. Còn những chuyện khác, như là tại sao nàng lại rơi vào tay nam nhân này, hần là ai, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau này phải làm sao, nàng không có thời gian quan tâm tới.

Nàng cúi đầu trốn tránh, không dám nhìn mặt nam nhân này. Nàng sợ hần rất xấu, nếu vậy chuyện đêm qua nghĩ lại càng thêm kinh hãi.

Tiết Thụ nhìn thân hình trắng nõn của Diệp Nha, không rõ nương tử vì sao muốn trốn hần, hần thông dong chà xát hai cái, thấy nàng vẫn cúi đầu ôm ngực không nói lời nào, đuôi tay phải tới giúp nàng: “Nương tử, để ta lau dùm nàng, sẽ rất thoải mái đó.”

Diệp Nha né tránh tay hần, quay lưng về phía hần, ánh mắt quét nhanh chung quanh.

Gian phòng không nhỏ, ngay tại trên nền đất cạnh cửa sổ là một chiếc giường lớn màu vàng, trên giường đã trải sẵn mấy tấm chiếu cũ kỹ, có chỗ đã muốn bị bào mòn, đầu giường có đặt chần đệm... Trước mắt là tủ quần áo cũ nát, lớp sơn trên bề mặt có nhiều chỗ bị tróc ra, cũng không biết đã dùng bao nhiêu năm. Phía bắc là vách tường đất, mặt trên có một cái cửa sổ bằng gỗ nhỏ, nhìn ra có thể được một góc bầu trời xanh thẳm.

Bên cạnh thùng gỗ có một cái kệ tủ, trên đó có đặt khăn lau, thoát nhìn trông cũng khá sạch sẽ, nhưng không có xiêm y của nàng.

Một nơi hoàn toàn xa lạ, Diệp Nha nhắm hai mắt lại.

Nàng không có can đảm bước ra khỏi thùng nước trước mặt nam nhân này, càng không có can đảm trần truồng đi ra ngoài tìm quần áo, đoạn trí nhớ ngắn ngủi tới qua, làm cho nàng biết được dáng người nam nhân này rất cao lớn, dù cho nàng có bỏ chạy, thì cũng chỉ cần hai ba bước là hần có thể bắt nàng lại rồi.

Nàng nên làm cái gì bây giờ, có thể làm được gì bây giờ?

Phía sau truyền đến tiếng động nam nhân đang nghịch nước, hình như hần không có ý định đùa giỡn nàng nữa, Diệp Nha lặng lẽ mở mắt ra, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía sau, dưới làn nước gợn sóng, thân thể cường tráng của hần giống như đang run lên nhè nhẹ.

Nàng có hết can đảm, giường mắt nhìn hướng nam nhân.

Hần đang rất nghiêm túc tắm rửa, một mảnh vải màu xám buộc cao tóc hần lên, hiện ra cái trán rộng lớn, lông mi cao ngất, dày rậm cúi xuống che đi đôi mắt. Bờ môi của hần có chút dày, bị hơi nóng bốc lên khiến nó trở nên hồng nhuận. Cánh tay trước ngực dường như đã phơi nắng trong thời gian dài, lộ ra một màu đồng cổ, chỉ có những chỗ xoay vào trong màu sắc mới nhạt một chút.

Nam nhân chà lau bắp đùi xong, không hề báo trước ngẩng đầu.

Chống lại đôi mắt phượng hẹp dài kia, Diệp Nha ngây dại, người này tại sao lại...đẹp trai như vậy?

Tiết Thụ thấy Diệp Nha nhìn trộm hần, giống như con thỏ nhỏ ẩn mình trong bụi rậm len lén nhìn xung quanh, cảm thấy nương tử nhất định là sợ hãi, nên nhẹ nhàng cười với nàng, lộ ra hàm răng trắng sáng, có chút ngốc, nhưng khuôn mặt tuấn tú bức người của hần, so với tất cả những nam tử mà Diệp Nha đã gặp qua còn chói mắt hơn rất nhiều, khiến nàng không dám nhìn thẳng.

Mặt lập tức nóng lên, nàng nhanh chóng xoay qua, tức giận bất mãn đêm qua cũng lặng lẽ phai nhạt hai phần. Năm nay nàng mười sáu tuổi, lúc đêm dài yên tĩnh cũng từng nghĩ tới tương lai sẽ gả cho nam nhân như thế nào, nàng cũng từng chờ mong có một tướng công ôn nhu tuấn lãng, nhưng nàng chỉ là một nha hoàn, cùng lắm chỉ xứng với một gã sai vặt mà thôi... Mà bây giờ, nàng vậy mà lại bị một nam nhân xa lạ còn anh tuấn hơn cả thiếu gia trong phủ gọi nàng là nương tử...

“Nương tử, để ta chà lưng cho nàng!” Tiết Thụ vừa mở miệng, khoe miệng đã cong cong, đôi mắt phượng mang theo tràn đầy lấy lòng và chờ mong.

Nam nhân anh tuấn như thế lại bày ra tư thái trẻ con như vậy ở trước mặt nàng... Diệp Nha thiếu chút nữa nhin không được đồng ý với hần.

”Không cần, ta, ta tắm xong rồi, quần áo của ta đâu?”

Nàng cúi đầu, giọng nói như muỗi kêu, hiện tại nàng thậm chí mặc xong quần áo, cứ quang lỏa như vậy nói chuyện với một nam nhân xa lạ, nàng cảm thấy rất sợ hãi.

Tiết Thụ mím môi, bất mãn nhìn nàng: “Nàng nói dối, ta vừa mới đem nàng ôm vào, còn chưa có rửa hông nữa mà! Đại ca đã từng nói, không tắm rửa sạch sẽ không cho phép bước ra!”

Nghe lời nói quá mức trắng trợn của hắn, Diệp Nha xấu hổ đỏ mặt, “Đại ca của ngươi đâu?” Vạn nhất bị hắn thấy bộ dáng của hai người lúc này...

Hai tay Tiết Thụ lo vắt khăn mặt, chậm rãi tới gần nàng: “Đại ca ra ngoài săn thú rồi, nương tử, để ta kỳ cho nàng nha?” Trước kia đều là hắn đi săn thú cùng đại ca, nhưng bây giờ hắn có nương tử, thậm chí ngủ ở nhà nhìn nàng.

Không có người khác là tốt rồi, Diệp Nha trộm đánh giá Tiết Thụ, thấy ánh mắt hắn trong suốt, dường như chỉ là đơn thuần muốn giúp nàng tắm rửa, lại nhớ đến cuộc trò chuyện đứt quãng tối qua, nàng mơ hồ cảm thấy, nam nhân này hình như có chút vấn đề, nên thay đổi cách đòi quần áo: “Không cần, người tắm xong chưa? Tắm xong rồi thì giúp ta...”

Tiết Thụ cao hứng đánh gãy lời của nàng: “Ta tắm xong rồi, để ta chà lau cho nàng!” Nương tử cho phép hắn chà lưng cho nàng kìa!

Diệp Nha vội vàng trốn sang một bên, quay đầu nói: “Ta thích tự mình tắm, người mang quần áo của ta vào trước đi!” Nàng cảm thấy hắn không có ý định tiếp tục xâm phạm nàng, người lại có chút ngu ngu, giọng điệu nàng cứng rắn thêm vài phần. Bất ngờ kẻ yếu, sợ là bản năng của con người đi.

”A, vậy cũng được”, Tiết Thụ dừng một chút, nương tử không thích thì thôi, mặc công chọc giận nàng. Nhưng hắn có chút luyến tiếc, nhìn nàng giống con thỏ nhỏ bị chân kinh cuộn mình lại trốn tránh, hắn lặng lẽ lấy tay gỡ rối lòng bàn chân của nàng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng đỏ hơn, hắn cảm thấy rất thỏa mãn, cười hắc hắc đứng lên, “tiểu huynh đệ” giữa hai chân hắn rục rịch đứng lên chào hỏi trước mặt Diệp Nha.

Diệp Nha xấu hổ và giận dữ muốn chết, nhắm mắt thúc giục hắn đi nhanh chút, không nghĩ Tiết Thụ chỉ là đơn giản đứng lên, “tiểu huynh đệ” liền lắc lư mấy cái, sau đó mới bay người ra ngoài. Hắn không coi ai ra gì chà lau sạch sẽ, phía dưới mặc quần vải thô, phía trên là áo ngắn xanh nhạt, hông đeo đai lưng màu đen, một bộ dáng người nhà nông. “Nương tử, ta đi lấy quần áo cho nàng”. Nói xong đi ra ngoài.

”Ha...”

Rốt cuộc cũng chịu đi, Diệp Nha thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn cửa sổ gỗ phía nam, nàng cảm thấy mê mang, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng rõ ràng ở Tôn phủ, tại sao lại đến nơi này? Lại nghĩ đến trong sạch đã mất, trong lòng Diệp Nha tràn đầy buồn bã.

Không bao lâu sau, Tiết Thụ ôm váy của nàng vào, tranh công nói: “Ngày hôm qua ta cùng đại ca lên núi săn thú, nàng bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, may mắn là rơi ở trong hồ, nếu rơi trên mặt đất, khẳng định té chết!” Nói xong, cầm quần áo và quần áo lót của Diệp Nha khoác lên giá áo, trên cao nhìn xuống nàng. Nương tử thật đẹp, giống như tiên nữ hắn đã mơ ước bấy lâu nay, nhưng đại ca nói nàng không phải tiên nữ, không cho hắn giấu xiêm y của nàng.

Từ trên trời rơi xuống? Rơi vào trong nước?

Diệp Nha thật sự khó có thể tưởng tượng được cảnh tượng này, cũng không suy nghĩ thêm nữa, dù sao việc quan trọng nhất bây giờ chính là chạy nhanh mặc quần áo, “Người ra ngoài trước đi, ta muốn mặc quần áo.” Dậy lòng có chút chua xót, nàng sẽ không khóc, nếu không có nam nhân này, nàng đã chết, nàng nên cảm kích hắn, nhưng vì sao hắn lại làm ra loại chuyện này với nàng?

Tiết Thụ không động đậy, hắn muốn nhìn nương tử mặc quần áo, thân thể nương tử trắng tuyết.

Diệp Nha đã lãnh giáo qua sự cố chấp của hắn, đành phải khuyên bảo chính mình, cả người cũng bị hắn sờ rồi, còn để ý chuyện này làm gì?

Nàng vội vàng lau mình, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào.

”Ta đi đây.”

Nàng vốn muốn cảm ơn hắn đã cứu mình, nhưng nghĩ đến hành vi của hắn tối hôm qua, nàng cũng tò mò bản thân vì sao không khóc mắng hắn. Thôi, nắng thì như thế nào, cứ như vậy đi, coi như là trả ân cứu mạng cho hắn...

Tiết Thụ nghe nàng nói muốn đi, gấp đến độ bắt lấy tay nàng, “Nàng đi đâu? Nàng là nương tử ta nhặt về, ta không cho nàng đi!”

Cổ tay Diệp Nha bị hắn bắt đau, nàng tức giận ủy khuất, hung hăng hất tay hắn ra: “Ai nói ta là nương tử của ngươi! Ta muốn đi thì đi!”

Tiết Thụ ủy khuất vô cùng, chặn ở cửa nhìn nàng: “Đại ca nói, ta cống nàng về, nhất định phải phụ trách với nàng, từ nay về sau, nàng chính là nương tử của ta!”

Hắn cao lớn như vậy làm cho Diệp Nha sợ hãi lui về phía sau hai bước, chẳng lẽ bọn họ muốn giam cầm nàng? Nghĩ như vậy, nước mắt không thể không được tràn ra.

Nương từ khóc!

Tiết Thụ gấp đến độ xoay quanh, gặp Diệp Nha nói cái gì cũng không để ý đến hắn, hắn bùm một tiếng quỳ xuống trước mặt nàng, đôi mắt phượng nhìn thẳng vào nàng: “Nương tử, nàng đừng đi, ta khó khăn lắm mới có nương tử, ta xin nàng đừng đi! Ta sẽ hầu hạ nàng thật tốt, có cái gì ăn ngon đều cho nàng trước, nàng đừng đi được không!” Nói xong, đôi mắt ngân đầy nước mắt, chớp chớp nhìn nàng, hắn thích nương tử, hắn luyện tiếu nàng đi.

Nhìn nam nhân cao lớn đang quỳ trước mặt nàng, nhìn nước mắt trên mặt hắn, tâm Diệp Nha giống như bị đánh một cái.

Từ trước đến nay, chưa từng có người nào đối với nàng như vậy.

Năm đó cha mẹ nhần tâm đem nàng bán làm nô tài, nàng cũng từng quỳ xuống khóc cầu, nhưng cuối cùng nàng vẫn bị bán đi. Đến Tôn phủ, địa vị của nàng là thấp nhất, bị người kêu đến kêu đi, không có một chút tôn nghiêm, cuối cùng suýt chút nữa còn bị thất thân...

Trong lúc hoảng hốt, một bàn tay to lớn ảm áp bỗng nhiên phủ lên gương mặt của nàng, động tác mềm nhẹ thay nàng lau đi nước mắt. Diệp Nha khiếp sợ ngẩng đầu, đã thấy nam nhân này không biết đứng lên từ lúc nào, trong mắt rung rung, đau lòng nhìn nàng, “Nương tử, nàng đừng khóc ...”

Ma xui quỷ khiến, Diệp Nha hỏi ra một vấn đề.

“Tôi hôm qua tại sao người bắt nạt ta như vậy?” Nàng rất ủy khuất, nàng sợ hãi khóc lóc cầu xin hắn, vì sao còn muốn làm như vậy với nàng!

Trong mắt Tiết Thụ hiện lên nghi hoặc, hắn bắt nạt nàng khi nào? Nàng là nương tử của hắn, hắn hận không thể mỗi ngày đều tốt với nàng.

Nhìn ra hắn đang dờ dẫm, biết hắn không rõ, hai gò má Diệp Nha nóng lên, nhắm mắt lại hỏi: “Tôi hôm qua tại sao người lại... Nằm đè lên người ta? Hay là do đại ca người dạy người?” Nếu là như vậy, đại ca hắn chắc chắn không phải người tốt!

Tiết Thụ lập tức lắc đầu: “Không có, đại ca không cho ta chạm vào nàng, nhưng đến nửa đêm, nàng giống như bị bệnh, cái trán ướt đẫm, còn rất nóng, ta dùng khăn ướt lau người cho nàng, lúc lau đến hông nàng, phía dưới của ta khó chịu vô cùng, sau đó ta nghĩ đến Đại Hoàng cũng thường thường bỏ nhào vào trên người mẫu cầu run run, hình như rất sung sướng, cho nên ta học theo nó, đúng là rất sung sướng đó. A, nàng nói ta bắt nạt nàng, chẳng lẽ là do nàng không thấy sung sướng sao?”

Lông mi hắn nhú lại, đôi mắt phượng trong suốt vô tội nghi hoặc nhìn nàng, giống như hắn căn bản không biết, vấn đề hắn vừa hỏi là vô si cỡ nào, khiến người ta không thể trả lời được.

Sung sướng sao? Bắt đầu là muôn vàn đau đớn, sau đó lại biến thành thủy triều cuộn trào mãnh liệt...

Nhưng vấn đề cơ bản ở đây không phải là có sung sướng có được hay không!

Hai gò má Diệp Nha như bị đốt nóng lên, xấu hổ xoay người không nhìn hắn. Nhìn hắn làm gì? Ánh mắt vô tội của hắn, khiến nàng ngay cả lời trách cứ đều không thể nói nên lời, hắn rõ ràng chính là một tên ngốc, nàng có thể nói đạo lý gì với hắn?

Nàng không nói lời nào, trong lòng Tiết Thụ thấy bất an, hắn thử thăm dò xoay người nàng lại, “Nương tử, nàng còn muốn đi hay không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: lấy nhu thắng cương, lấy ngọc khắc nhu, ta hết sức được rồi, ai bảo ta đặc biệt thích mấy tên ngốc chứ!!

Ta chưa biết màn mấy vụ update chương như thế nào nên các bạn chịu khó tìm kiếm xú vậy!!! Ta cũng mới lần đầu edit, nên có j góp ý các bạn cứ cmt thoải mái nha... ka ka

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Lưu Lại

Có đi hay không? Diệp Nha cảm thấy rất mâu thuẫn.

Đi, trên người nàng không có lấy một đồng, cũng không biết bên ngoài thế nào, có thể bị Tôn phủ phát hiện bắt trở về hay không? Về nhà sao? Không, cha mẹ chỉ biết bắt nàng bán lấy tiền, nếu biết biểu thiếu gia có ý đồ với nàng, nói không chừng còn chủ động tặng nàng cho hắn... Không trở về nhà, nàng, một nữ tử yếu ớt có thể đi chỗ nào đây?

Nhưng nếu không đi, chẳng lẽ chấp nhận không danh không phận ở lại như vậy?

“Nương tử...” Diệp Nha ngồi im không nói câu nào, tâm Tiết Thụ tựa như đôi mày xinh đẹp của nàng, gắt gao nhú lại.

Bị giọng nói nhỏ nhẹ làm núng của hắn đánh thức, Diệp Nha cắn môi, ép buộc bản thân nhìn thẳng vào nam nhân trước mặt: “Ta, có thể không đi, nhưng ngươi không được chạm vào ta!” Nàng thật sự không biết nên đi nơi nào, nàng đã là người của hắn...

Chân mày Tiết Thụ nhíu lại, tối hôm qua hắn thật sự cảm thấy sung sướng muốn chết, nếu không được chạm vào nàng, vậy từ bây giờ phải làm sao đây?

Diệp Nha đoán được ý tưởng của hắn, lập tức uy hiếp nói: “Nếu ngươi không đồng ý, ta sẽ đi ngay!” Con người chính là như thế, nếu như Tiết Thụ cậy mạnh ép buộc nàng ở lại, dù nàng có khóc đến chết cũng không thể làm gì, nhưng ngược lại nếu Tiết Thụ lại mềm giọng cầu xin nàng, nàng sẽ ỷ thế lên mặt.

“Ta đồng ý với nàng là được chứ gì?” Tiết Thụ thờ phỉ phò quát lên, xoay người đưa lưng về phía Diệp Nha. So với việc nương tử rời đi, hắn thà rằng không chạm vào nàng để nàng có thể ở lại, nhưng hắn bị nương tử ép buộc phải đồng ý, hắn cảm thấy rất không vui!

Hành động trẻ con như vậy làm tâm phòng bị của Diệp Nha thoáng thả lỏng, giọng nói tự động ôn nhu: “Ngươi tên gì vậy?” Nếu đã quyết định ở lại đây, nàng phải thử hòa hợp với hắn.

Cảm thấy thái độ của nàng thay đổi, Tiết Thụ lập tức quên bất mãn vừa rồi, vui rạo rức xoay người, đôi mắt phượng nhìn nàng, nói rõ ràng: “Nương tử, ta tên là Tiết Thụ!”

“Tiết Thụ...” Diệp Nha nhẹ nhàng gọi một tiếng, định tiếp tục hỏi về gia đình hắn, bụng đột nhiên không khống chế được kêu vang lên “ọt ọt”, nàng xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, lại nghe Tiết Thụ nói: “Nương tử, bụng đói bụng rồi đó, ta dọn cơm cho nàng ăn nha!”

Đến khi nàng ngẩng đầu, hắn đã xốc rèm cửa lên đi ra ngoài, bên ngoài vang lên tiếng giờ nắp nồi, không bao lâu sau, Tiết Thụ đã rình một cái bàn nhỏ đi vào, đặt ở trên giường đất, sau đó lại chạy đi bưng đồ ăn lên.

Một tô cháo nhỏ, một đĩa dưa chuột xào tỏi và một mâm thịt thỏ nướng vàng thơm.

Diệp Nha lại nhìn xung quanh một vòng, tường đất cũ nát, mái nhà cỏ tranh, trong phòng không có một đồ dùng gì. Vừa nãy nàng cũng thừa dịp hắn vén lên rèm cửa nhìn xem bên ngoài, phòng bếp rất đơn sơ, vừa nhìn đã biết Tiết gia rất nghèo.

Nàng chỉ vào mâm thịt thỏ trên bàn hỏi: “Thịt này là do các ngươi mua hả?” Nhà nghèo như vậy, làm sao có thể được ăn thịt ngon như vậy?

Tiết Thụ vừa múc cháo cho nàng, vừa lắc đầu: “Không phải, thịt này là do đại ca mấy bữa trước lên núi đi săn, trước kia thì đem vào thị trấn bán, nhưng đại ca nói cơ thể nàng còn yếu, phải ăn uống bồi bổ mới được, vì vậy sáng nay huynh ấy đã giết con thỏ này làm thịt nướng cho nàng ăn, nương tử, mau lại đây ăn cơm đi!”

Diệp Nha cũng là con nhà nghèo, nàng biết một con thỏ có thể bán năm mười, sáu mươi quan tiền. Nhà Tiết gia nghèo như vậy, đại ca hắn lại giết thỏ cho nàng ăn... Nhìn một bàn đầy thịt thỏ, nhiều như vậy, chắc hẳn hai huynh đệ bọn họ ăn không dám ăn bao nhiêu, đều để dành lại cho nàng ăn...

Trong lòng nàng cảm thấy chua xót, vừa nãy còn thầm oán giận đại ca của Tiết Thụ không nên an bài đệ đệ chiếu cố nàng, nhưng bây giờ, nàng không có phản cảm như vậy đối với người đại ca chưa từng gặp mặt này nữa.

“Nương tử, mau lại đây đi!” Tiết Thụ thấy nàng sững sờ ngồi đó, tự tay đến kéo nàng đi.

Diệp Nha giật mình tránh tay hắn, đỏ mặt ngồi ở phía trước Tiết Thụ, “Ngươi đừng gọi ta là nương tử nữa...”

Tiết Thụ không chịu: “Nương tử chính là nương tử, tại sao có thể không gọi nương tử được!”

Diệp Nha giật mình, nàng xuất thân là nông dân, từ nhỏ đã được dạy, thân thể nữ nhân chỉ có thể để cho một mình tướng công xem, nếu không sẽ không phải nữ nhân tốt. Tiết Thụ chiếm thân thể của nàng, trừ phi nàng chết, nếu không từ nay nàng chỉ có thể sống chung với hắn... Bây giờ hắn luôn miệng kêu mình là nương tử, vậy đây là ý tứ của hắn, hay là của đại ca hắn? Hắn là muốn thành thân với nàng sao?

“Nương tử, ăn cơm!”

Tiết Thụ thấy Diệp Nha nhìn chằm chằm mình, không động đũa, nhin không được hỏi thúc nàng.

Diệp Nha bỗng giật mình tỉnh lại, nàng đang suy nghĩ vẫn vợ gì vậy chứ? Nàng còn không biết đây là chỗ nào, nếu lỡ Tôn gia đuổi đến đây...

Nàng không yên tâm ăn hai muỗng cháo, rồi thử thăm dò hỏi: “Nơi này là chỗ nào vậy?”

Tiết Thụ một ngụm rằng trắng cắn dưa chuột giòn vang, cũng không ngẩng đầu lên: “Ở đây là làng Hồ Lô.”

Làng Hồ Lô? Diệp Nha chưa từng nghe nói tới, tiếp tục hỏi: “Vậy ngươi có biết trấn Bình Dương không? Hoặc là thành Lâm Dương?” Nhà nàng ở trấn Bình Dương, Tôn phủ ở thành Lâm Dương.

Tiết Thụ gấp thịt thỏ vào chén của nàng, như cũ lắc đầu: “Không biết, ta mới chỉ đi qua trấn Đông Kiều.”

Diệp Nha cảm thấy an tâm một chút, ngay cả thành Lâm Dương mà Tiết Thụ cũng chưa từng nghe nói đến, chứng tỏ nơi này cách thành Lâm Dương rất xa, ít ra trong một thời gian nàng cũng không cần lo lắng bị Tôn phủ phát hiện... Nhưng mà, nhìn Tiết Thụ ngu ngốc như vậy, nàng có chút không dám

chắc, hay là vì hân quá ngốc mới không biết nơi đó? Không được, nàng phải tìm người khác hỏi một chút.

Trong lòng có tâm sự, tuy rằng Diệp Nha rất đói bụng, lại ăn không vô, ăn một chút cháo thì buồn ngủ xuống, “Ta ăn no rồi, người ăn thịt nhiều một chút đi, nhớ chờ lại cho đại ca của ngươi.” Mặc dù trời rất nóng, nhưng thịt thỏ chỉ mới nướng, có lẽ có thể giữ được đến trưa.

Tiết Thụ cảm thấy một mình hân cũng có thể ăn hết thịt thỏ, nhưng vừa nghĩ đến đại ca vất vả săn thú và tam đệ gầy yếu, hân cố tình gấp dưa chuột ăn.

Com nước xong, Tiết Thụ để Diệp Nha nghỉ ngơi trên giường đất, chủ động đi dọn dẹp chén đĩa.

Bên dưới Diệp Nha hơi đau, vì thế nàng không muốn nhúc nhích, dù sao trong nhà cũng chỉ có Tiết Thụ ngốc, nàng không cần để ý cái gì, lười biếng ngồi ở đầu giường, yên lặng ngắm nghĩ một đồng ý nghĩ lộn xộn trong đầu.

Theo lời của Tiết Thụ, nàng từ trên trời rơi xuống, thật sự rất kỳ lạ, nàng rõ ràng đã nhảy vào trong hồ, cùng lắm là bị nước cuốn trôi đi, tạo sao lại có thể rơi từ trên trời xuống được? Chẳng lẽ là do lúc nàng qua cầu Nại Hà đứng không vững, không cẩn thận ngã xuống? Mà lúc này nàng đã bị luân hồi đến một thế giới khác.

Nếu đây là sự thật, Diệp Nha không biết nên cao hứng hay khổ sở, cao hứng là, nàng không cần lo lắng bị Tôn phủ bắt trở về, khổ sở là, nàng sẽ không còn được gặp lại cha mẹ, tuy rằng bọn họ bán nàng đi, nhưng dù sao đó vẫn là người thân ruột thịt của nàng.

”Nương tử, chúng ta đi đến nhà thôn trưởng đi? Đại ca nói, nếu nàng nguyện ý ở lại làm nương tử của ta, chúng ta phải nói với thôn trưởng một tiếng, làm như vậy người khác mới biết nàng là nương tử của ta.” Tiết Thụ đột nhiên tiến vào, cười hắc hắc nói với nàng, giọng nói khàn khàn thật thà, rất êm tai.

Diệp Nha kinh ngạc nhìn Tiết Thụ, thì ra Tiết gia bằng lòng cho nàng danh phận, nàng sẽ không phải không danh phận bị Tiết Thụ chiếm đoạt, như vậy, phải đi gặp thôn trưởng sao? Nếu đi, nàng sẽ là nương tử của hân, không thể hồi hận nữa...

Ánh mắt của nàng trống rỗng, giống như con mèo nhỏ không có chỗ nương tựa, Tiết Thụ không hiểu khó chịu.

Hân đi tới, thử ôm Diệp Nha vào ngực, thấy nàng không có trốn, hân cao hứng không biết phải làm gì nữa, vừa rồi nương tử đã nói hân không được chạm vào nàng, nhưng coi bộ ôm nàng như vậy cũng không sao cả. Cao hứng qua đi, hân nhớ tới hình như nương tử rất khó chịu, vụng về vỗ nhẹ sau lưng nàng: “Nương tử, nàng làm sao vậy? Thôn trưởng rất tốt, nàng không cần phải sợ ông ấy. Đại ca nói, chỉ cần chúng ta không nói, sẽ không ai biết nàng từ trên trời rơi xuống.”

Trong lòng ngực rắn chắc rộng lớn, quần áo xa lạ lại mang mùi hương dễ chịu, Diệp Nha đột nhiên cảm thấy nam nhân này có thể dựa vào. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nam nhân cao lớn tuấn mĩ: “Ta làm nương tử của ngươi, vậy cả đời này ngươi đều không được khi dễ ta, được hay không?”

Nàng từng nghe bà quản gia nói, lời thề của nam nhân thối lắm, không thể tin, nhưng giờ phút này, chỉ có hỏi một câu như vậy, có được cam đoan của hân, nàng mới có thể thuyết phục bản thân gả cho hân, an tâm sống qua ngày với hân.

Tiết Thụ mím môi thật chặt, không nói gì.

Trong lòng Diệp Nha cảm thấy căng thẳng, thì ra một tên ngốc cũng không dễ dàng hứa hẹn.

Ngay khi nàng định buông hân ra rồi đi, nàng nghe Tiết Thụ nói lấp bắp: “Nương tử, như thế nào mới là khi dễ? Có phải giống như...tối hôm qua... ta nằm trên người nàng sao? Nhưng ta cảm thấy rất thích, trừ bỏ chuyện này, chuyện khác ta đều nghe lời nàng được không?” Hân còn nhớ rõ, nương tử nói làm chuyện đó chính là khi dễ nàng, vừa nghĩ đến chuyện đó cả người hân đã run rẩy sung sướng, hân không thể đồng ý được, hân muốn, hân muốn mỗi đêm đều ôm nương tử làm như vậy.

Mặt Diệp Nha nhất thời đỏ bừng lên, Tiết Thụ quả nhiên là đồ ngốc mà...

Đã quyết định làm vợ hân, chuyện này khẳng định không thể tránh được ...

Nàng gục đầu xuống, nhìn xuống cổ tay áo của mình, cúi đầu nói: “Chuyện đó, chuyện đó không tính, nhưng mà, nếu ngươi... muốn... sờ ta, phải được ta đồng ý mới được.” Tối hôm qua nàng mê man mới để cho hân thực hiện được, hiện tại nàng tỉnh, muốn cùng hân làm chuyện như vậy, mới nghĩ thôi mà nàng đã cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Tiết Thụ cái hiểu cái không, thấy gương mặt nương tử đỏ hồng lên rất đẹp mắt, trong lòng thích vô cùng, ngốc hồ hồ đồng ý.

”Nương tử nói sao thì làm vậy.”

Diệp Nha cảm thấy kiên định, không có bất kỳ lý do gì, nàng chính là tin tưởng Tiết Thụ có thể nói được làm được.

”Tên của ta là Diệp Nha, ngươi không nên gọi ta là nương tử, gọi ta Diệp Nha đi.” Ở Tôn phủ dù là một nha hoàn cũng có tên riêng, nhưng nàng không bao giờ muốn dùng cái tên đó nữa.

Tiết Thụ không vui, dính sát vào Diệp Nha, giống như đứa nhỏ quần quít lấy mẫu thân đòi ăn kẹo, “Nương tử chính là nương tử, ta muốn gọi nàng là nương tử.”

Diệp Nha chịu không nổi hành động này của hân, vội nói: “Được rồi được rồi, vậy trước mặt người ngoài ngươi gọi ta là Diệp Nha, lúc chỉ khi có hai

chúng ta thì gọi ta là nương tử!”

Tiết Thụ còn muốn tiếp tục chơi xấu, Diệp Nha lạnh lùng nói: “Vừa rồi ngươi đã nói cái gì cũng sẽ nghe lời ta, chẳng lẽ đều là lừa gạt ta?”

Tiết Thụ vội vàng lắc đầu, xua tay: “Không lừa nàng, tuyệt đối không lừa nàng!”

Diệp Nha bị bộ dáng ngốc nghếch của hắn làm cho nở nụ cười, đôi mắt đen bóng giống trăng trên trời: “Vậy ngươi thử kêu một tiếng nghe chút?”

Tiết Thụ nhìn xem ngây dại, chớp chớp mắt: “Bảo bối!”

Giọng nói trầm thấp như du dương như tiếng mưa rơi, tiếng kêu bảo bối kia làm cả người Diệp Nha như nhũn ra...

Tiết Thụ thích cách gọi mới này, ôm Diệp Nha gọi không ngừng: “Bảo bối, nương tử, bảo bối, bảo bối...”

Chưa từng có người nào gọi nàng thân thiết như vậy, Diệp Nha mặt nóng bừng lên, vội vàng cắt đứt lời hắn: “Được rồi được rồi, chúng ta đi đến nhà thôn trưởng đi.” Nếu quyết định ở lại, phải sớm dần xếp mọi việc ổn thỏa, nếu không vô danh vô phận như vậy sẽ bị người khác lên án.

Tiết Thụ cười hắc hắc, nương tử bằng lòng đi với hắn đến nhà trưởng thôn có nghĩa là đã đồng ý làm nương tử của hắn! Hắn cuối cùng cũng có nương tử rồi, mà nương tử còn đẹp đến thế, so với cô nương đẹp nhất trong thôn là Hạ Hoa, nàng còn đẹp hơn nhiều!

Thấy hắn ngây ngốc nhìn mình, Diệp Nha rất lúng túng, đi ra ngoài trước.

Ra cửa, nhìn thấy một khoảng trời trong xanh, rừng cây thay lá, đồi núi trập trùng liên tiếp bao quanh thôn xóm.

Diệp Nha quay đầu, đằng sau Tiết Thụ đã khóa cửa kỹ, cười lộ ra hàm răng trắng tinh với nàng, đôi mắt xinh đẹp cong thành một đường vòng cung.

Nàng bất giác nở nụ cười.

Hắn tuy ngốc, nhưng rất dễ gần, làm cho nàng yên tâm rất nhiều. Sống đến nay, nàng không cầu mong gì nữa, nếu có thể bình yên sống qua ngày, cũng đã đủ rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: bảo bối, bảo bối, ta kêu thử vài tiếng, ôi, thật buồn nôn mà...

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bị Thương

Từ nhà thôn trưởng đi ra, mặt Diệp Nha đỏ sấp nhỏ máu luôn rồi, trong đầu quanh quẩn lời nói của thôn trưởng và Tiết Thụ.

Thôn trưởng hỏi: “Tiết Thụ, hai người các ngươi thành thân, là chủ ý của ai vậy?”

Tiết Thụ đáp: “Đại ca ta nói, ta đã ngủ với ngủ, nàng chính là nương tử của ta.”

Thôn trưởng cười: “Hắc hắc hắc...” Lộ ra một hàm răng vàng.

Lúc đó, Diệp Nha thật hận trên mặt đất không có cái lỗ để chui vào, đỡ phải nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của thôn trưởng.

Cũng may thôn trưởng cười gượng vài tiếng đã dời đề tài, hỏi Diệp Nha là người ở nơi nào, trong nhà có những ai. Diệp Nha rất hồi hộp, dựa theo lời dẫn dò trước khi đi của Tiết Tùng nói với Thụ mà nói dối theo: “Nhà cháu ở phía sau núi, trong nhà cháu là đại tỷ, cháu còn có hai người đệ đệ... Tiết gia muốn kết thân, phụ thân lập tức hứa gả cháu cho Tiết Thụ...” Nói những lời này làm nàng nhớ đến thân thể của mình, cảm thấy khổ sở vô cùng, vành mắt phấp phỏng.

Thôn trưởng thờ dãi, cũng không hoài nghi điều gì.

Chung quanh đây toàn là đồi núi, làng Hồ Lô ở gần chân núi, người trong làng cũng nhiều, trên dưới ước chừng một trăm hộ, từ đó đến nay vẫn rất bình yên, càng vào sâu bên trong, cũng có chừng hai ba mươi hộ tụ tập ở cùng nhau tạo thành một thôn nhỏ hơn, thường có gia đình nghèo khó bắt đực đi phải bán con gái để nuôi sống con trai, những gia đình giống như Diệp Nha, hắn cũng từng thấy nhiều rồi.

”Được rồi, ta nhớ kỹ, sau này cháu chính là thôn dân làng Hồ Lô chúng ta.” Thôn trưởng vuốt râu, thấy Diệp Nha quay lưng lại lau nước mắt, nói thêm hai câu: “Từ bây giờ cháu là nương tử Tiết Thụ, nếu đã gả cho Tiết Thụ, hãy sống thật tốt với nó, tuy rằng nhà nó nghèo, nhưng tính tình ba huynh đệ nó đều rất tốt, lão đại trầm ổn biết chăm chỉ làm việc, lão tam thích đọc sách, chờ hắn thi đậu tú tài, cuộc sống của mọi người sẽ tốt hơn, còn Tiết Thụ, Tiết Thụ cũng là một đứa tốt, cháu cũng đừng ủy khuất, trở về sớm một chút đi.”

”Được, cháu biết rồi, chúng cháu về trước, ngài mau đi làm việc đi!” Diệp Nha hành lễ với thôn trưởng, lời kéo Tiết Thụ chào tạm biệt rồi về.

Bởi vì Tiết Thụ ăn nói lung tung, Diệp Nha không thêm để ý đến hắn.

Trở lại ngôi nhà nhỏ, nàng đi dạo sân trước một vòng. Hiện tại, nàng đã là con dâu Tiết gia, nên làm tròn bổn phận con dâu, dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ. Nhà nghèo cũng không sao, nhưng trong nhà nhất định phải quét tước sạch sẽ, tránh để người khác đến đây chê cười.

Thừa dịp mặt trời còn chưa lên cao, nàng cầm lấy chổi đi quét sân, sau đó dọn dẹp sạch sẽ cả ba gian phòng từ trong ra ngoài, những vật dụng không cần thiết thì ném đi, những đồ còn có thể xài được thì sắp xếp lại đàng hoàng, rửa hết tất cả những chén bát dơ bẩn rồi quét dọn kệ bếp kỹ càng, sau khi làm xong hết thấy, cũng đã đến trưa rồi.

Tiết Thụ vẫn ngu ngốc đi theo phía sau nàng, nàng không nói một câu, hắn cũng không nói, chăm chú nhìn nhất cử nhất động của nàng, cho dù Diệp Nha có tức giận hơn nữa, cũng bị bộ dáng lấy lòng của hắn làm buồn cười. Có lẽ, Tiết Thụ vốn dĩ không biết hắn làm sai chỗ nào, cũng không biết nàng tức giận cái gì.

”Ta đói bụng rồi, chàng đi nấu cơm đi!” Nhìn khuôn mặt ngốc nghếch tươi cười của hắn, Diệp Nha giận dữ sai sử hắn, vốn dĩ buổi sáng nàng cũng không có ăn bao nhiêu, lại làm việc lâu như vậy, bây giờ nàng đã rất mệt, bắp chân cũng phát run lên rồi, thật sự không thể tiếp tục được nữa.

”Được! Nương tử, nàng hãy vào phòng nghỉ ngơi đi!”

Tiết Thụ không chút suy nghĩ đã vui vẻ đồng ý, dù sao trước kia cũng đều là hắn nấu cơm, nay nấu cơm cho nàng ăn, hắn càng cam lòng.

Thấy hắn nghe lời như vậy, trái lại Diệp Nha càng cảm thấy vì mình đã lười biếng, nghĩ đến trên giường đất phòng đông còn vài bộ quần áo bẩn, nàng đi đến bờ sông múc nước, ngồi ở trong sân giặt quần áo.

Bốn bộ quần áo, hai bộ này chắc là của đại ca và tam đệ, cũng không biết hình dáng bọn họ như thế nào, ở chung được không. Diệp Nha vừa giặt đồ vừa thấp thỏm lo âu.

Trời nóng bức, một miếng gió cũng không có, ống khói toát ra khói bếp lượn lờ bay lên cao, dần dần tiêu tán giữa không trung.

Diệp Nha phơi quần áo lên sào trúc, kiên nhẫn vượt thẳng từng nếp nhăn, sau đó cầm thùng gỗ trở về nhà, không ngờ vừa quay người đã thấy Tiết Thụ để trần cánh tay ngồi xôm trước bếp lò, bờ vai rộng lớn, cánh tay cường tráng rắn chắc màu mạch nha chói mắt vô cùng. Diệp Nha chợt nhớ tới tối hôm qua, hai tay nàng vô lực ôm lấy cái lưng rắn chắc của hắn, trên mặt phút chốc bay lên hai đóa mây đỏ, vội vàng dùng tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ bé của mình, không dám nhìn hắn nữa.

Thời tiết quá nóng, Tiết Thụ đặt cái bàn ở phòng bếp, đối diện cửa bắc.

Diệp Nha cúi đầu, nhin không được nói: “Chàng mặc áo khoác ngoài vào đi.”

”Mặc vào rất nóng!” Tiết Thụ không đồng ý lắc đầu, thấy mặt Diệp Nha đỏ hồng, nghĩ rằng nàng cũng thấy nóng như vậy, vội vàng khuyên nhủ: “Nàng cũng cởi áo ngoài ra đi, như vậy sẽ mát hơn, ta với đại ca cũng luôn để trần cánh tay ăn cơm, có đôi khi tam đệ cũng sẽ như vậy, nhưng mà thân thể đệ ấy trắng lấm, ừm, giống như nàng vậy đó!”

”Đừng nói nữa, mau ăn cơm đi!” Nghe hắn càng nói càng xa, Diệp Nha lập tức lựa chọn buông tha, không khuyên hắn mặc thêm quần áo nữa, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Tiết Thụ uất ức chớp chớp mắt, không hiểu tại sao nương tử lại đột nhiên nổi giận với hắn.

Cơm nước xong, trong nhà cũng không có gì để làm, Diệp Nha trở về phòng tây, chuẩn bị ngủ trưa. Lúc ở trên đường, Tiết Thụ đã nói với nàng, đại ca và tam đệ phải đến chiều tối mới trở về, cho nên nàng còn có nửa ngày thời gian chuẩn bị thật tốt để gặp mặt.

Trên giường đất có chiếu, hơn nữa trời nóng như vậy, Diệp Nha định mặc nguyên y phục mà ngủ, mà khi nàng đi lấy gối đầu, đột nhiên nhớ đến một chuyện, thừa dịp Tiết Thụ ở bên ngoài rửa chén, nàng đỏ mặt giờ lên chần đệm, quả nhiên thấy mấy vết máu màu đỏ sậm.

Đó là minh chứng cho tấm thân hoàn bích của nàng.

Nên vụng trộm đi giặt, hay là...

Diệp Nha lại lâm vào mơ hồ. Tiết gia đã nhận nàng làm con dâu, có nghĩa là đã không để bụng lai lịch của nàng rồi, nếu bản thân là người chết không thể đầu thai chuyển thế, chuyện này nói ra chỉ sợ sẽ không có ai tin đâu. Cho nên nàng tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài, nhưng trình tiết là thứ quan trọng nhất của nữ nhân, nàng không nghĩ đem vật chứng duy nhất có thể chứng minh trong sạch của nàng tẩy đi.

Nàng cắn môi, tháo tấm trải giường ra, gọi Tiết Thụ.

Tiết Thụ lập tức đi đến, “Nương tử, có chuyện gì vậy?” Trong tay còn cầm một cái chén lớn.

Diệp Nha cảm thấy trước nay chưa từng xấu hổ như vậy, nhưng nàng vẫn là kéo tấm trải giường đến mép giường, chỉ vào chỗ đó cho hắn xem: “A Thụ,

chàng có biết, đây là cái gì sao?”

Tiết Thụ cúi đầu, “Ồ” một tiếng, buổi sáng hân lung tung cuộn chăn, không có chú ý tới mặt trên đã bẩn, nhưng mới nhìn một chút, chén trong tay đã rớt xuống, “Nương tử nàng chảy máu sao? Bị thương ở đâu?” Hân kéo tay Diệp Nha, vén ống tay áo lên muốn kiểm tra.

Diệp Nha xấu hổ cúi lên, giầy khỏi bàn tay to lớn ẩm ướt của hân, xoay qua nói: “Ta không có bị thương, chàng, chàng phải nhớ cho kỹ, chàng, chàng là...tôi hôm qua là lần đầu tiên của ta, ta, ta chảy mấy giọt máu vì ngươi... Cầm giặt sạch!” Dùng sức ném tấm trải giường vào người hân, xoay lưng không để ý tới hân, chỉ lấy hai tay bịt mắt.

Tiết Thụ mờ mịt nhìn bóng lưng của nàng, không rõ rốt cục nương tử muốn nói gì, cái gì là lần đầu tiên? Lần đầu tiên chảy máu sao?

Phía sau không có tiếng bước chân, Diệp Nha biết hân còn đứng tại chỗ, bình ổn cảm xúc lại, nhỏ giọng hỏi hân: “Còn nhớ kỹ lời ta nói sao?”

“Nhớ kỹ, nhưng ta không hiểu, nương tử nàng...”

“Không cần chàng phải hiểu, chỉ cần chàng nhớ kỹ là được. Được rồi, mau chóng đi làm việc đi, nhớ dọn dẹp chỗ này.” Diệp Nha đầu cũng không nâng.

“A, vậy nàng mau ngủ đi.” Tiết Thụ nghe nàng nói, tiếp tục chờ trong chốc lát, thấy Diệp Nha không có xoay người lại, khom lưng người nhặt cái chén rơi trên mặt đất, ôm tấm trải giường đi ra ngoài, trong lòng có chút tiếc nuối, còn phải giặt xong đệm giường mới có thể ngủ với nương tử sao...

Diệp Nha cũng không biết suy nghĩ trong lòng hân, nằm trên giường nhìn lên mái nhà, cũng không biết trong lòng là cảm giác gì, cuối cùng cảm thấy quá mệt mỏi, mí mắt dần dần sụp xuống, rất nhanh đã chìm vào giấc mộng.

Không biết qua bao lâu, chợt nghe bên tai có tiếng người nói nhỏ: “Nương tử, ta muốn bắt nạt nàng...”

Diệp Nha ngủ mê man, nhắm mắt lại nghĩ, làm sao lại có người nhỏ giọng nói muốn bắt nạt người khác như vậy, mãi đến khi Tiết Thụ cứng rắn dè lên người nàng, nàng mới phản ứng lại “bắt nạt” trong miệng hân có hàm nghĩa đặc biệt gì, không còn chút buồn ngủ nào, nàng dùng hết sức lực đẩy hân: “Đi xuống!” Có lẽ là không ngờ tới nàng lại mạnh như vậy, Tiết Thụ thật sự bị nàng đẩy ra, nhìn cả người nam nhân chỉ còn lại một cái quần đùi, Diệp Nha cảm thấy vô cùng ủy khuất, bịt mắt gào khóc lên.

“Nương tử, đừng khóc, đừng khóc...” Tiết Thụ tay chân luống cuống ngồi chồm hổm bên cạnh nàng, muốn ôm người vào trong lòng an ủi, lại bị Diệp Nha hung hăng đẩy ra, trên đầu hân mồ hôi tuôn ra, càng không ngừng cầu xin.

Diệp Nha khóc đủ, nước nỡ nói: “Buổi sáng chàng đã đồng ý sẽ không bắt nạt ta, thì ra đều là gạt người!” Hại nàng tin tưởng hân như vậy...

Tiết Thụ bất an nhìn vào mắt Diệp Nha, ngập ngừng nói: “Ta thấy nàng nằm như vậy rất đẹp, nhìn không được muốn hôn nàng, không tính đi vào.” Lời nói này có chút không đáng tin, kỳ thật hân đã thử thăm dò gọi nàng một tiếng, thấy nàng không có mở mắt, nghĩ rằng nương tử đã ngủ rồi, muốn giống tối hôm qua len lén đi vào.

“Ngươi đi ra ngoài, không được ta cho phép, ngay cả chạm vào ta đều không được!” Nghe hân còn muốn nói dối, Diệp Nha trừng mắt hung ác trách cứ hân, chỉ ngăn ngừn nửa ngày, nàng đã hiểu tính tình của Tiết Thụ, đừng nhìn hân cao lớn, kỳ thật tâm tư đơn thuần tựa như đứa nhỏ, tuyệt đối không dám nói cứng.

Tiết Thụ không hề động đậy, bấu môi đáng thương nhìn Diệp Nha. Trước kia đại ca cũng sẽ la mắng hân, hân chỉ cần nhìn đại ca như vậy, đại ca sẽ hết giận ngay, nương tử chắc cũng sẽ giống như đại ca phải không?

Diệp Nha đích thực có chút mềm lòng, nhưng nghĩ đến hành vi quá đáng vừa rồi của hân, một chút mềm lòng này cũng biến mất.

“Được, chàng không đi, ta đi!” Nàng nhấc chân xuống giường, mang hài muốn đi ra ngoài.

Tiết Thụ hoảng sợ, để chân trần liền nhảy xuống, bàn tay to đúng lúc túm được cánh tay Diệp Nha, hơi dùng sức kéo người ôm vào lòng. Hân ôm thất lưng nàng, nước mắt ào ào rơi xuống, khóc ủy khuất còn hơn cả Diệp Nha: “Nàng đã nói sẽ làm nương tử của ta, nàng nói chuyện không giữ lời!”

Hân lặng lẽ khóc, đôi mắt phượng xinh đẹp lẳng lặng nhìn nàng, nước mắt làm cho ánh mắt hân trở nên trong suốt thuần khiết, dù cho ai thấy đều cảm thấy không đành lòng.

Diệp Nha vừa tức, vừa hận lại đau lòng, đánh một quyền vào ngực hân, “Khóc khóc khóc, chỉ biết giả bộ đáng thương trước mặt ta!”

“Nương tử, đau quá!”

Tiết Thụ nhỏ giọng lên án, nhưng cũng không trốn tránh, hình như nương tử rất tức giận, nếu bị đánh có thể làm cho nàng ở lại, dù đau hơn nữa hân cũng không sợ.

Hân đau, tay nàng còn đau hơn đó!

Diệp Nha giận không chỗ phát, phần nộ cực kỳ, sau đó, mới nhận ra bản thân đang bị hân ôm vào trong ngực, trước mặt chính là lồng ngực cường tráng ấm áp của Tiết Thụ, mặt đỏ lên, lắc lắc thân mình giãy dụa muốn thoát ra.

Thân thể mềm mại vụn vẹo trong ngực, Tiết Thụ vừa mới quên đi, lại dâng trào đứng lên, bị nương tử cọ xát như vậy, có chút thư sướng lại khó chịu, hận không thể đặt người xuống giường, tiến sâu vào nàng giống như đêm qua vậy. Vừa nghĩ như vậy, đôi bàn tay to không thành thật của hắn lặng lẽ mò vào, vuốt ve dọc theo lưng Diệp Nha. Nương tử nhìn không mập, nhưng sờ vào nhưng lại rất thoải mái, gương mặt trắng trẻo của nàng phiếm hồng đẹp hơn tất cả những nữ nhân hắn từng gặp.

Hô hấp trên đỉnh đầu đột nhiên trở nên dồn dập, Diệp Nha vừa rồi chỉ lo giấy dựa bỗng nhiên cảm giác được có vật cứng rắn đang đặt trên bụng nàng, đôi bàn tay trên lưng lại như có ý kìm chặt eo nàng, cố gắng ra sức cọ xát vật cứng rắn vào người nàng. Nghĩ đến nam nhân hung mãnh trên giường, Diệp Nha sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám, hai mắt nhắm lệ lưng trông cầu xin nói: “A Thụ, buông ra!”

Mất hạnh đen bóng, tựa như nai con chạy trốn, khăn trương sợ hãi nhìn hắn, trong lòng Tiết Thụ tê rần, nhưng cổ tình phía dưới càng ngày càng trường lên khó chịu.

Một bên là nương tử cầu xin, một bên là khát vọng sung sướng, Tiết Thụ ôm Diệp Nha luyến tiếc buông tay, lại không dám manh động nữa. Suy nghĩ thật lâu, hắn đột nhiên cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sau đó chậm rãi buông người ra, lấy lòng nói: “Nương tử, ta nghe lời nàng, nàng đừng đi...”

Đây là lần đầu tiên Diệp Nha bị nam nhân hôn môi, còn là ban ngày ban mặt, cực kỳ khăn trương và sợ hãi, vừa định đẩy Tiết Thụ ra, hắn đã thành thật thối lui trước, làm cho nàng muốn đánh cũng không được mà mắng cũng không xong, đành phải xấu hổ xoay người, đưa lưng về phía hắn nói: “Vậy sau này chàng đừng cưỡng ép ta nữa...”

Tiết Thụ bấu môi, có chút không tình nguyện, nhưng nhìn thân hình nương tử mảnh khảnh, lại nhớ đến đến nàng vừa mới khóc lóc sợ hãi như vậy, hắn kéo tay nàng, chờ nàng quay đầu nhìn hắn, mới gạt đầu, “Ta sẽ không làm vậy nữa.”

“A Thụ thật tốt... Được rồi, chàng đến phòng đông ngủ đi, ta mệt.” Diệp Nha ngoài miệng khen hắn, tay lại không chút do dự vén rèm cửa lên.

Tiết Thụ lưu luyến nhìn nàng, một hồi lâu mới bước ra cửa.

Diệp Nha nhẹ nhàng thở ra, cởi giày lên giường, cũng không chờ nàng ngồi lâu, phòng bếp đột nhiên truyền đến tiếng kêu hoảng sợ của Tiết Thụ, làm con buôn ngủ của nàng cũng bay mất, nàng cảm thấy bất an, bất chấp mọi thứ mang giày xong liền chạy ra ngoài.

Tiết Thụ đã chạy ra phòng bếp, Diệp Nha bị bóng dáng cao lớn của hắn chắn hết tầm nhìn, không thấy rõ tình hình ở cửa, đang muốn bước ra, một nam nhân áo vải thô bỗng nhiên xuất hiện trước tầm mắt nàng, hắn ôm bụng lão đảo hướng đi vào trong, nhưng vừa đi được hai ba bước đã nặng nề té ngã xuống đất, đôi tay ôm bụng cũng đã không còn sức lực, roi xuống theo, lộ ra một mảnh đỏ sẫm ở bụng.

“Đại ca, huynh làm sao vậy!”

Tiết Thụ quỳ gối khóc bên người nam nhân.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ảm áp ảm áp, không ngược không ngược...

Hờ hờ, chương trước có một chi tiết nhỏ, không biết mọi người có chú ý tới không, lão đại, lão nhị đều đen, thế mà lão tam lại trắng, cùng một mẹ sẽ có màu da chênh lệch lớn như vậy sao? Đáp án là có, cho nên, nếu viết đến miêu tả hình dạng bên ngoài của lão tam, mọi người không cần cảm thấy kỳ lạ nha ~

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chăm Sóc

Diệp Nha hợp lực với Tiết Thụ khiêng Tiết Tùng đến trên giường đất ở phòng đông.

Nhìn nam nhân hôn mê bất tỉnh, Diệp Nha kéo ghế tới mép giường, không ngừng lau nước mắt cho Tiết Thụ, cố gắng tỏ ra bình tĩnh hỏi: “A Thụ, trong làng có đại phu không? Đại phu là người biết xem bệnh...” Sợ hắn không rõ, lại giải thích thêm một câu.

Tiết Thụ khó hiểu nhìn nàng, mờ mịt lắc đầu.

Diệp Nha bối rối, nàng mới đến đây, cơ bản là không biết tình hình trong làng Hồ Lô, muốn đi ra ngoài hỏi thăm, lại sợ Tiết Thụ không thể chăm sóc tốt cho Tiết Tùng. Nhìn quần áo Tiết Tùng đầy máu, nàng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng Tiết Thụ, “A Thụ, chàng mau đi đến nhà thôn trưởng, nói với thôn trưởng rằng đại ca bị bệnh, xin ông ấy dẫn chàng đi tìm đại phu!”

“Đại ca có thể chết hay không?” Tiết Thụ đột nhiên hỏi, giọng nói có chút run run, đại ca chảy nhiều máu như vậy...

Diệp Nha vỗ vỗ tay hắn, ôn nhu trấn an: “Không có đâu, chỉ cần A Thụ mời được đại phu về, đại ca sẽ không sao nữa, chàng mau đi đi, nhanh chóng tìm

đại phu, nhớ phải nói với đại phu, đại ca bị thương rất nặng, biết không?” Nàng không dám nói nhanh quá, Tiết Thụ còn đang lo lắng, nàng chỉ có thể trông cậy vào hấn đi tìm đại phu.

”Ta biết rồi!” Tiết Thụ lau nước mắt, chạy cái vèo ra ngoài.

Diệp Nha bình tĩnh lại một chút, vén rèm lên buộc lại gọn gàng, nhanh chóng đi vào phòng bếp múc một thau nước, muốn rửa sạch vết thương cho Tiết Tùng. Mười một tuổi nàng đã bị bán vào Tôn phủ, lúc vừa mới vào phủ, nàng không biết gì cả luôn làm sai chuyện, bị đánh không ít, cũng nhờ mạng lớn mới vượt qua được. Trải qua năm năm làm nô bộc, tuy rằng cuộc sống rất gian khổ, nhưng cũng học được không ít thứ, biết nếu chậm trễ xử lý, vết thương sẽ dễ dàng sinh mủ.

Kéo ghế gỗ qua kê bên mép giường, Diệp Nha đặt thau nước lên đó, đứng dậy vén vạt áo của Tiết Tùng lên, “Đại ca, mau lau vết thương dùm huynh.” Mặc kệ hấn có nghe thấy hay không, nàng đều phải giải thích hành động của mình, nếu không trong lòng nàng rất bất an.

Tiết Tùng tất nhiên không thể nghe thấy giọng nói của nàng, lẳng lặng nằm ở đó, chân mày nhíu chặt vì đau đớn.

Cởi ra quần áo dính đầy máu, lồng ngực gầy gò bên trong liền hiện ra trước mắt nàng, cơ bắp rắn chắc, Diệp Nha xấu hổ nhắm mắt lại, trong quan niệm của nàng, ngoại trừ trượng phu, nàng không thể để người khác thấy thân thể của nàng, càng không thể chủ động nhìn xem thân thể nam nhân khác. Nhưng mà, nếu không cởi quần áo ra, nàng không thể nào rửa sạch miệng vết thương cho Tiết Tùng được, so với an nguy của Tiết Tùng, việc này thì tính là gì chứ?

Cố gắng khuyen nhủ bản thân, Diệp Nha hít sâu một hơi, quyết định cởi sạch sẽ áo của Tiết Tùng ra. Lúc nàng cúi đến bụng hấn, bởi vì vải thô dính chặt vào miệng vết thương đầy máu, nên dù cho nàng đã rất cố gắng nhẹ nhàng nhưng vẫn làm nam nhân đang hôn mê đau đớn, hấn không phát ra bất cứ tiếng động nào, nhưng toàn thân lại run lên nhè nhẹ.

Chỉ một thoáng mà mùi máu tươi đã tỏa ra nồng nặc khắp phòng, bụng bên trái Tiết Tùng lộ ra một lỗ hổng rộng cỡ một ngón tay, máu tươi liên tục trào ra bên ngoài.

Chỉ liếc mắt một cái, trên người Diệp Nha đã nổi lên một tầng da gà, với tâm tính thiện lương của mình, Diệp Nha cảm thấy rất đau lòng, miệng vết thương lớn như vậy, chắc sẽ đau đớn lắm!

Nhìn khuôn mặt Tiết Tùng và Tiết Thụ có ba phần tương tự, nghĩ đến hấn là ca ca của Tiết Thụ, Diệp Nha cảm thấy đau xót trong lòng, không khỏi lo lắng cho hấn.

Cũng không dám kéo dài thời gian nữa, nàng nhúng khăn mặt vào trong thau nước rồi giặt sạch, sau đó vắt khô, từ từ lau vào miệng vết thương của Tiết Tùng, nàng lau rất nhẹ rất nhẹ, nàng sợ làm đau hấn.

Thời tiết vốn nóng hừng hực, nàng lại dùng toàn bộ tinh thần nhìn chăm chăm vào miệng vết thương của Tiết Tùng, nên dù mới lau được một nửa, trên trán Diệp Nha cũng đã toát ra một tầng mồ hôi.

Trong phòng im ắng, chỉ có tiếng chà lau “sột soạt”, tiếng nhúng khăn vào nước, cùng với tiếng nước rơi tí tách xuống thau, trong trẻo, êm tai.

Lúc Tiết Tùng tỉnh lại, cảm nhận đầu tiên chính là đau đớn khắc cốt ghi tâm, giống như chỉ cần thở một chút cũng có thể đụng đến miệng vết thương, từng chút từng chút đau. Hấn nhớ rõ bản thân gắng gượng chống chọi về tới cửa nhà, sau đó đã lập tức ngất đi, hấn muốn mở mắt nhìn xem, trên bụng có cảm giác mát mẽ, có người đang dịu dàng chà lau giúp hấn.

Là ai vậy?

Trước đây hấn cũng từng bị thương, có đôi khi là Nhị đệ xử lý cho hấn, có đôi khi là Tam đệ, nhưng hai người đó vốn dĩ không hề biết dịu dàng là gì, chẳng lẽ là cô nương hôm qua mới nhập về?

Một là sợ dọa đến nàng, hai là lo lắng tỉnh lại hai người sẽ xấu hổ, Tiết Tùng không hề răng, lặng lẽ he hé mắt, ánh mắt che giấu dưới lông mi dày đậm của hấn, nếu không nhìn kỹ, sẽ không ai biết hấn đã tỉnh lại.

Quả nhiên là nàng.

Cô nương này chắc chừng mười sáu mười bảy tuổi, đôi má tròn trịa, lông mày thanh tú, đôi mắt to, hai hàng lông mi cong cong lại, thỉnh thoảng lay động. Da nàng rất trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn, trông còn nhỏ hơn mấy cái chén kiêu thường được bày bán nữa, nhưng như vậy, lại làm nổi bật lên cái miệng nhỏ nhắn hồng nộn... Nàng không cao lắm, thân mình mượt mà lại không tính là béo, nhưng nàng cúi người đứng bên giường, đầu cúi xuống giúp hấn rửa vết thương, cảm nhỏ nhỏ giống như biến thành cảm đôi, rất đáng yêu.

Tiết Tùng không đánh giá nữa, an tâm nhắm mắt lại.

Nàng cẩn thận chăm sóc mình như vậy, hấn là đã bằng lòng ở lại làm nương tử của nhị đệ rồi nhỉ? Nàng nhất định là một cô nương thiện lương, Tiết Tùng lặng lẽ nghĩ, đáy lòng đối với phương thức xuất hiện kinh người của nàng không còn mâu thuẫn nữa, thậm chí còn có chút áy náy.

Cha mẹ mất sớm, hấn vất vả lắm mới nuôi lớn được hai đứa em trai, tam đệ phải đọc sách, trong nhà nghèo rớt mồng tơi, không có người nào nguyện ý gả lại đây. Bản thân hấn thì cảm thấy không sao cả, nhưng hấn không hy vọng hai đệ đệ của mình cũng không cưới được vợ, vì vậy ngày đó khi quyết định mang nàng về nhà, hấn đã có ý định dè nhị đệ lấy nàng rồi.

Vốn dĩ hần tính để nhệ đệ ngủ chung với nàng một đêm, nếu nàng xem trọng thanh danh của mình, tất nhiên phải đồng ý gả cho nhệ đệ, còn nếu nàng không muốn, hần cũng không thể làm gì, dù sao việc này là do hần lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn trước. Ai ngờ rằng, nhệ đệ ngu ngốc như vậy, thế nhưng tối hôm qua đã... Nghĩ đến tiếng rên rỉ tối hôm qua, tim Tiết Tùng đột nhiên đập nhanh hơn, ngay cả động tác chà lau nhẹ nhàng của nàng lúc này, cũng làm cho hần xúc động.

”Không được, nàng là đệ muội của người, tại sao người có thể có ý nghĩ như vậy với nàng?”

Tiết Tùng âm thầm trách cứ bản thân, cuối cùng cũng có thể xóa sạch ý nghĩ đó, khôi phục lại bình tĩnh, may mắn nàng đang rất chú tâm lau vết thương dầm hần, nên mới không chú ý tới nơi nào đó khác thường.

Diệp Nha đối với biến hóa của Tiết Tùng hồn nhiên không biết, kiên nhẫn rửa sạch miệng vết thương một lần, thấy máu đã từ từ ngừng rỉ ra, trái tim kinh hoàng của nàng cuối cùng cũng có thể bình tĩnh lại, xách thau nước đi ra sân sau, hắt nước vào rế tảo gai ở góc tường, sau đó rửa sạch khăn đầy máu, lại múc một chậu nước nữa, dự định để cho đại phu dùng.

Làm xong tất cả, nàng đứng trước cửa phòng phía đông, do dự có nên vào hay không.

Hần ở trần nửa người trên, bởi vì thương thể nên nàng mới phải chăm sóc hần, nhưng bây giờ hần đã đỡ rồi, nàng đi vào có ổn không đây? Nhưng vết thương của hần thật sự không có vấn đề sao?

Do dự một lúc, cuối cùng nàng vẫn quyết định đi vào nhìn xem hần thế nào rồi.

Hần vẫn mê man như cũ, sau đó, nàng lại thấy một con ruồi bay xuống đậu trên vết thương của hần..

Diệp Nha trong lòng cả kinh, vội vàng bước nhẹ vào đuổi ruồi đi, lại cảm quạt hương bồ ở đầu giường quạt nhẹ cho Tiết Tùng, nàng không dám nhìn vào lồng ngực hần, quay đầu nhìn về phía phòng bếp, vì vậy nàng đã không phát hiện, Tiết Tùng từng mở mắt nhìn nàng rồi lại nhắm lại.

Tiết Tùng vô cùng vui mừng.

Cẩn thận chiếu cố, xuất phát từ tấm lòng, chứng tỏ nàng đã chấp nhận nhệ đệ rồi, bằng lòng coi người đại ca như hần là người thân. Nàng cố ý đẩy rèm cửa ra, là vì chứng minh hai người quang minh chính đại. Tiết gia bọn họ quả thật là nhật được bảo vật mà, vậy mà cũng nhật được con dâu dịu dàng thủ lễ như vậy...

Cảm thụ được làn gió mát trên bụng, Tiết Tùng âm thầm hạ quyết tâm, ngày sau nhất định phải đối xử với đệ muội thật tốt, không để nàng chịu khổ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cũng không biết qua bao lâu, ngoài cửa rốt cục truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Diệp Nha vội vàng chạy ra ngoài đón, thấy trên vai Tiết Thụ đeo một cái hòm thuốc, tay còn lôi kéo lão đại phu tóc trắng xám, vội vã chạy qua bên này.

”Trời ơi, người mau buông ta ra, ta sắp không thở nổi nữa rồi!” Lão đại phu vô cùng chật vật, thở hồng hộc.

Tiết Thụ giống như không nghe thấy, chỉ cắm đầu chạy, lúc nhảy qua hàng rào tre, ngẩng đầu lên nhìn thấy Diệp Nha, la to: “Nương tử, ta dẫn đại phu về rồi!”

Diệp Nha vừa thẹn vừa giận, chạy nhanh tới ngăn tay Tiết Thụ, thành khẩn xin lỗi với lão đại phu: “Đại phu, thật làm phiền ngài chạy đến đây, chắc ngài đã mệt lắm rồi phải không? Tiết Thụ cũng không cố tình làm thế đâu, nhưng thương thể của đại ca cháu rất nghiêm trọng, tướng công hần là vì lo lắng cho huynh trưởng mới mạo phạm ngài, hy vọng ngài xem thấy tấm chân thành của hần, cứu giúp đại ca của cháu đi!”

Lão đại phu mệt mỏi, nói không nên lời, ôm bụng thở dốc, thật vất vả bình tĩnh chút, tức giận trừng mắt nhìn Tiết Thụ, đoạt lấy hòm thuốc bước nhanh vào trong, trong miệng mắng to: “Thằng nhóc con, thấy nương tử người hiểu chuyện như vậy, ta sẽ giúp đại ca của người một lần, lần sau còn dám làm vậy, cho dù người khiêng ta đến, ta cũng không xem!”

Tiết Thụ theo sát bên cạnh hần, căn bản không biết “thằng nhóc con” là đang mắng hần, hần nghĩ: dẫn đại phu về nhà thì đại ca sẽ không sao nữa, còn việc lão đại phu nghĩ như thế nào, hần hoàn toàn không để ý.

Lão đại phu bôi thuốc cho Tiết Tùng, quấn hai vòng băng gạc từ thắt lưng lên trên, nói với Diệp Nha: “Sáng trưa chiều, mỗi buổi bôi thuốc một lần, hai miếng băng gạc thay phiên dùng, thay xong nhất định phải rửa sạch sẽ phơi nắng.” Lại dặn dò một ít món ăn kiêng kỵ.

Diệp Nha gật đầu liên tục, ghi nhớ kỹ càng, chờ hần nói xong mới hỏi: “Đại phu, thương thể của đại ca cháu khi nào mới có thể lành?”

Lão đại phu sờ sờ râu, liếc qua Tiết Tùng rồi nói, “Hần tuổi trẻ, thân thể khôi phục nhau, tình duyên chừng mười ngày miệng vết thương có thể hoàn toàn khép lại. Thôi vậy đi, ta cho cháu mười ngày thuốc trị thương, đến lúc đó nếu còn chưa đỡ, các cháu lại đến tìm ta, à, lão phu họ Tôn, sống ở bên cạnh Lý gia trang, cháu đến đó tùy tiện tìm người hỏi thăm sẽ tìm được nhà của ta.” Nói xong, chậm rãi bỏ dụng cụ vào lại hòm thuốc, hơi híp mắt đánh giá bài trí trong phòng.

Đây là muốn thu tiền thuốc.

Diệp Nha kéo Tiết Thụ đến phòng bếp, nhỏ giọng hỏi: “A Thụ, nhà chúng ta để tiền ở chỗ nào?”

”Nương tử, nàng cần đòi tiền để làm gì? Đại ca từng nói, không cho ta loạn tiêu tiền!” Tiết Thụ cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Nha, hơi giống như nhìn kẻ trộm.

Diệp Nha nhìn xuống xúc động lấy tay bóp hấn, kiên nhẫn giải thích:”Vị đại phu kia chữa bệnh giúp đại ca, chúng ta phải đưa tiền thuốc cho ông ấy, nếu không, ông ấy sẽ không đưa thuốc cho chúng ta, đại ca sẽ không khỏi bệnh được!”

Tiết Thụ trừng mắt nhìn, lại sờ sờ đầu, sau một lúc lâu mới “A” một tiếng, xoay người đi phòng đông, quay đầu lấy ra một túi đầy bụi bần, “Đây, tiền nhà chúng ta tất cả đều ở đây!”

Diệp Nha cầm lấy túi tiền, nhìn nhìn, rất nhẹ, trong lòng liền cảm thấy không ổn, cẩn thận đếm lại, quả nhiên chỉ có bốn mươi sáu văn tiền. Nàng cắn môi, cầm tiền, tiền đến hồi lão đại phu: “Tôn đại phu, tiền chữa bệnh và thuốc trị thương tổng cộng là bao nhiêu ạ?”

--Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:--

Đối với lão đại và lão tam, ta muốn viết một thứ cảm tình thật tự nhiên lại khắc sâu tận tâm can, bởi vì cách biệt thân phận nên mọi người phải kiên nhẫn một chút. Nhưng dù thế nào, đến một ngày nào đó hai người họ chắc chắn cũng không nhịn được nữa, củi khô bốc lửa rung chuyển đất trời (hãy chú ý trình tự, che mặt).

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Xin Lỗi

Tình cảnh của Tiết gia, người sáng suốt vừa nhìn vào đã biết.

Tôn đại phu thở dài, “Nha đầu, ta biết nhà các cháu không có điều kiện, hay như vậy đi, phí chữa bệnh ta sẽ không thu, mười ngày thuốc ước chừng là hai trăm văn tiền, hai điều bằng gác...Thôi, cháu đưa ta tiền thuốc là được.” Hắn trước kia làm đại phu tại y quán ở thị trấn, hai năm trước đã về nhà dưỡng lão, ngẫu nhiên hàng xóm cũng sẽ mời hắn đến xem bệnh, nếu gặp người nghèo khổ, hắn cũng chỉ thu tiền thuốc, coi như làm việc thiện tích đức .

Diệp Nha mặt đỏ lên, nàng đưa tất cả tiền ra, ngập ngừng nói: “Tôn đại gia, nhà chúng cháu chỉ có bấy nhiêu tiền, ngài xem, số còn lại có thể thư thả vài ngày hay không, chờ chúng cháu có tiền, sẽ đem đến trả lại cho ngài được không?” Nàng biết lão đại phu là người tốt, nếu không bị Tiết Thụ lôi kéo như vậy, lại lớn tuổi, đã sớm không để ý tới bọn họ .

Tôn đại phu lắc đầu, đang muốn nói, Tiết Tùng bỗng mở mắt ra: “Tôn đại phu, thương thế của ta không nặng, không cần dùng nhiều thuốc như vậy, ngài để lại một ngày thuốc là được.”

”Đại ca, huynh tỉnh rồi!” Tiết Thụ cao hứng tiến đến trước mép giường, nhìn Tiết Tùng nói.

Tiết Tùng gật đầu, nhanh mắt liếc sang Diệp Nha một cái, tầm mắt dừng lại trên người Tôn đại phu, khuôn mặt trầm ổn, ánh mắt kiên định. Hắn biết rõ trong nhà có bao nhiêu tiền, chỉ có một ít tiền, không đáng lãng phí tiền mua thuốc.

Diệp Nha cúi đầu, không biết nên nói cái gì cho tốt, khuyên đại ca uống thuốc, trong nhà xác thực không có tiền, nếu không khuyên, đại ca có thể hiểu lầm nàng không muốn tiêu tiền cho hắn hay không?

”Haizz, thật đáng thương, tên nhóc kia, người cũng dùng cậy mạnh, hiện tại trời rất nóng, miệng vết thương của người ít nhất cũng phải dùng năm ngày thuốc, nếu không thật uống công ta đến đây! Hay là như vậy đi, người đưa trước cho ta hai mươi văn tiền, còn lại chờ thương thế của người tốt lên, hãy đến trả cho ta.” Hắn lắc đầu, hắn không phải không đồng ý cách của Diệp Nha, mà là tính nói nàng đưa trước hai mươi văn tiền, chừa chút tiền chi dùng ăn uống, không ngờ bị tướng Tiết Tùng hiểu lầm.

Tiết Tùng nhíu mày, cuối cùng gật đầu, “Tiết Tùng tạ ơn Tôn đại phu, đệ muội, người trả tiền đi.” Hắn là trụ cột trong nhà, không thể vì chuyện nhỏ mà làm ảnh hưởng đến chuyện lớn được, nếu sớm bình phục một chút, mới có thể tiếp tục kiếm tiền nuôi gia đình.

Diệp Nha lấy ra hai mươi văn đưa cho lão đại phu, tự mình tiễn hắn ra ngoài.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của nàng biến mất tại cửa, lại nhìn đệ đệ ngốc đang ngây ngô cười hắc hắc bên cạnh, Tiết Tùng trong lòng dâng lên cảm giác áy náy mãnh liệt, “Nhị đệ, đệ phải đối xử thật tốt với nương tử của đệ, phải nghe lời nàng.”

”Không cần huynh nói, đệ cũng sẽ nghe lời nương tử!” Tiết Thụ cười, đôi mắt cong thành nửa vầng trăng, quay đầu nhìn về phía phòng bếp, ngóng trông nương tử mau trở lại, bỗng “A” một tiếng, từ trên giường đất nhảy xuống, “Nương tử cũng bị thương, phải để đại phu xem một chút cho nàng!” Nói xong đã muốn chạy ra ngoài.

Tiết Tùng đứng lúc giữ chặt tay hắn, cổ nén miệng vết thương bị động đau, cả kinh hỏi: “Nàng bị thương ở đâu? Có phải đệ bắt nạt nàng hay không?”

”Không có, đệ cũng không biết nàng chảy máu ở chỗ nào, trên đệm giường có máu, nàng không cho đệ xem, chỉ nói hai câu rất kỳ lạ.” Tiết Thụ vò đầu nói, muốn thoát khỏi tay đại ca đuổi theo đại phu, lại sợ làm đau hấn.

Tiết Tùng mơ hồ hiểu được cái gì, nhưng có chút không xác định: “Kỳ lạ chỗ nào?”

”A, nương tử bảo đệ nhớ kỹ, nói tối hôm qua là lần đầu tiên của nàng, nàng vì đệ mà chảy mấy giọt máu... Đại ca, huynh buông ra để đệ đi!” Tiết Thụ rất sốt ruột.

Bên tai không hiểu sao lại vang lên tiếng động tối hôm qua, tìm Tiết Tùng lại đập loạn, nghe thấy tiếng bước chân “lộp cộp” từ trong sân truyền đến, hấn rất nhanh nhỏ giọng nói: “Nàng không bị thương, chuyện này đệ không được tùy tiện nói với người khác, được rồi, đệ đắp chăn cho ta đi.” Nửa người trên của hấn trừ bỏ quần lấy băng gạc, bả vai đều để trần, vừa rồi đệ muội vẫn không dám nhìn hấn, e là xấu hổ.

Lời đại ca nói luôn luôn là đúng, nếu huynh ấy nói nương tử không bị thương, thì nhất định nương tử không bị thương, cho nên trong lòng Tiết Thụ lập tức thả lỏng, thế nhưng hấn không hiểu ẩn ý của đại ca hấn, “Chăn nóng lắm!”

”Ta kêu đệ làm thì đệ làm đi!” Tiết Tùng nhú mày, giọng nói lạnh lùng, thấy Tiết Thụ quệt miệng, tiếp tục răn dạy: “Sau này trừ bỏ lúc ngủ và tắm rửa, không được để trần cánh tay, đừng hỏi tại sao, ta nói không được là không được!”

”Huynh chỉ biết mắng đệ!” Tiết Thụ cảm thấy bất mãn, quay đầu nắm lấy góc chăn định hung hăng đập về hướng Tiết Tùng, thoáng nhìn thấy băng gạc nhiễm máu bên hông hấn, lại ném không nổi nữa, vành mắt phấp phồng, cúi đầu đắp chăn cho Tiết Tùng.

Lúc Diệp Nha tiến vào, vừa vặn thấy một màn này, trong lòng giống như chảy qua một dòng nước ấm, lo lắng không yên khi sắp đối mặt với Tiết Tùng bị xua tan đi mất. Nàng nhanh chân chạy vào, đưa những đồng tiền còn lại cho Tiết Thụ: “A Thụ, chàng cầm lấy đi.”

Tiết Thụ thò tay cầm lấy, Tiết Tùng lại ngăn lại nói: “Đệ muội, ta thực xin lỗi muội, để muội gả cho nhị đệ như vậy... Nay nếu muội đã ở lại, chứng tỏ muội là một nữ tử tốt lại có tấm lòng lương thiện, nguyện ý theo nhị đệ, một khi đã như vậy, sau này chúng ta chính là người một nhà, chuyện trong nhà còn phải phiền muội chăm sóc, tiền này muội giữ lấy bảo quản đi. Muội yên tâm, ta sẽ cố gắng kiếm tiền, sẽ không để muội theo chúng ta chịu khổ.” Giọng nói hùng hồn, không tránh né nhìn thẳng vào mắt Diệp Nha, để chứng minh rằng, Tiết Tùng hấn nhất định nói được thì làm được.

Diệp Nha cúi đầu, nước mắt tràn mi.

Gả cho một trượng phu ngốc, nàng quả thực cảm thấy tủi thân, dù cho Tiết Thụ rất tốt với nàng, cũng không thể bù đắp sự tiếc nuối trong lòng. Nhưng bây giờ, nam nhân trụ cột trong nhà này lại chính miệng xin lỗi nàng, hấn không lấy thái độ cứng rắn của trường bối, mà là thái độ thành khẩn giao mọi việc trong nhà cho nàng, còn hứa hẹn sẽ cho nàng những ngày tháng an lành, sự tin nhiệm cùng chiều cố này cho dù là cha mẹ ruột thịt của nàng cũng chưa từng cho nàng!

”Nương tử, sao nàng lại khóc, đại ca, huynh khi để nương tử của đệ?”

Thấy nàng im lặng rơi lệ, Tiết Thụ đau lòng, đứng dậy ôm Diệp Nha vào trong ngực, trừng mắt nhìn Tiết Tùng nói.

Tiết Tùng không nói gì, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chú vào Diệp Nha, đợi chờ câu trả lời của nàng.

Diệp Nha tựa vào bả vai rộng lớn của Tiết Thụ, lặng lẽ lau nước mắt, sau đó giẫy khỏi ôm ấp của hấn, nói với Tiết Tùng: “Đại ca, huynh yên tâm đi, muội sẽ chiều cố A Thụ thật tốt, cũng sẽ cố gắng lo toan mọi việc trong nhà, huynh cứ an tâm dưỡng thương đi.”

Thần kinh căng thẳng của hấn rốt cục rơi xuống, chợt nhớ tới một chuyện, Tiết Tùng phản phò với Tiết Thụ: “Nhị đệ, hôm nay huynh săn được một con heo rừng, giấu ở chỗ trước kia của chúng ta, bây giờ đệ đi khiêng nó về đi.” Ngày hè trời nóng, hấn sợ thịt heo rừng phân hủy, cố ý chừa lại một hơi thở cho nó, cột vào một nơi bí mật trong khe núi, ngày mai nói tam đệ mang lên thị trấn, không chừng có thể bán được một ít tiền.

Tiết Thụ vào trong núi mang con mồi về, Diệp Nha không tiện ở lại trong phòng, thấy Tiết Tùng nhắm mắt nghỉ ngơi, thì lui ra.

Góc tường phía tây bắc phòng bếp khắp nơi là những tảng đá đã được san bằng, mặt trên là tấm ván gỗ thật dày, bên trong dùng để chứa lương thực, bên ngoài là giá để bày bát đĩa. Nàng sờ sờ túi tiền trong tay áo, đi qua nhìn xem lương thực có còn không.

Bột mì trong bao chỉ còn lại một nửa. Bên cạnh còn đặt hai thùng gỗ, thùng bên trái chỉ còn chút gạo thô, thùng bên phải là một chút gạo trắng vừa mới mua, còn khá nhiều, một bình bột bắp cũng được đặt ngay bên cạnh... Mấy thứ này cũng đủ bọn họ ăn một thời gian, Diệp Nha thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Sân trước với sân sau đều có hàng rào tre vây quanh, sân trước trồng hai luống đậu cùng hai luống dưa chuột nên không còn bao nhiêu chỗ trống, sân sau rất lớn, bên trái trồng cây táo gai, thân cây to bằng bắp đùi hai người trưởng thành, trên cành nở đầy những đóa hoa nhỏ màu trắng, bên phải xếp một đồng củi gỗ. Dưới mái hiên phòng đông, đặt hỗn loạn rất nhiều loại nông cụ để trồng trọt như cây bừa, cuốc... và cả thùng tắm. Phía đông bắc là mấy tấm ván gỗ ghép thành nhà xí, bốn phía nhà xí đều được che kín bằng mấy tấm chiếu làm bằng lau sậy. Phía sau nhà xí là một chuồng heo được tạo thành từ những tảng đá lớn nhỏ không đồng nhất xếp chồng lên nhau, đáng tiếc bên trong không có heo.

Tiết gia còn nghèo hơn cả nhà nàng, ít nhất nhà nàng cũng còn có một con heo, ba mẫu đất, còn Tiết gia thì không có gì cả, thật không biết ba huynh đệ nhà này làm sao mà lớn lên được. Diệp Nha lắc đầu, xoay người trở về, không ngờ vừa mới ngẩng đầu, đã thấy một thiếu niên tuổi có lẽ xem xem với nàng đứng ở cửa. Nàng hơi sững sốt, ánh mắt nhìn vào túi vải xanh trên vai thiếu niên, thừ kêu: “Tam đệ?”

Tiết Bách màu da trắng nõn, trên đầu bọc một chiếc khăn, mặc xiêm y màu xanh đã hơi bạc màu, nhưng rất sạch sẽ thẳng thớm, làm nổi bật dáng người cao lớn tuấn tú như một cây bạch dương đứng dưới ánh mặt trời. Hắn có một đôi mắt đào hoa rực rỡ, hàng mi dài cong vút, so với Tiết Tùng và Tiết Thụ, thì thiếu một phần hào khí, lại thêm một phần nho nhã lễ nghĩa, khoe môi cong lên như đang cười, cứ như vậy đứng nhìn nàng không chớp mắt.

Diệp Nha bị hấn nhìn đến mức ngưng ngừng, mắt tự nhiên hơi cúi đầu xuống.

Đại ca trầm ổn tin cậy, không biết tam đệ như thế nào, hẳn là người có học, liệu có thể xem thường nàng hay không..

Đây xem như là lần đầu tiên Tiết Bách chính thức nhìn thấy Diệp Nha, tiểu tẩu của hắn. Ngày hôm qua hắn chỉ kịp liếc mắt một cái một cái, đã bị đại ca kéo ra ngoài, chỉ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt và bộ ngực phập phồng của Diệp Nha. Mà giờ đây nàng đứng ở nơi này, để lại ấn tượng đầu tiên cho hắn chính là, nàng rất thấp, đứng còn không tới bả vai của nhị ca.

Thấy gương mặt nàng càng ngày càng hồng, đôi tay bắt an vô vô lẩn vẩn, Tiết Bách nhẹ nhàng cười, “Nhị tẩu, đệ đã trở về, sao không thấy nhị ca?”

Hắn xưng hô rõ ràng lại quen thuộc làm Diệp Nha thoáng tự nhiên một ít, nhỏ giọng trả lời: “Nhị ca đệ đi lên núi rồi, đúng rồi, đệ vẫn còn chưa biết đại ca bị thương...” Lời còn chưa dứt, đã thấy Tiết Bách sắc mặt trắng nhợt, chớp mắt liền chạy đến phòng đông, “Đại ca, huynh bị thương chỗ nào vậy?” Giọng nói lo lắng, không hề hững hờ như lúc nói chuyện với nàng.

Coi bộ quan hệ của huynh đệ họ rất tốt, Diệp Nha có chút hâm mộ. Ở nhà nàng là đại tỷ, hai đệ đệ luôn bắt nạt nàng, ngay cả đêm trước khi nàng bị bán đi, bọn đệ đệ cũng chỉ biết vây quanh mẫu thân, lúi rúi nói muốn cái gì đó, thảo luận xem dùng tiền bán nàng có thể mua được nó hay không, mặc kệ nàng nằm trong chăn khóc đến hết nước mắt...

Trong phòng vang lên tiếng nói chuyện thì thầm của bọn họ, cắt đứt hồi tưởng của Diệp Nha, nàng nhìn về phía Tây, mặt trời sắp xuống núi.

Không biết Tiết Thụ có thể trở về trước khi trời tối hay không, đại ca kêu hắn đi, chắc là hắn sẽ không lạc đường chứ?

Ngay người một lát, nàng cất bước đi vào, đứng tại cửa phòng hỏi nhỏ: “Đại ca, tam đệ, chiều nay hai người muốn ăn gì?”

Tiết Tùng nhìn về phía Tiết Bách, thấy hắn lắc đầu, liền nói: “Đệ muội, muội xem rồi làm đi, cái gì cũng được.” Bọn họ cũng không kiêng ăn, ngay cả nhị đệ làm khó ăn đến vậy cũng đều có thể nuốt được, tay nghề của nàng chắc chắn phải tốt hơn Tiết Thụ chứ nhỉ?

”Được, vậy muội sẽ làm mì sốt đậu que được không, ăn rất mát.”

Diệp Nha suy nghĩ một chút, trả lời xong liền xoay người đến phòng bếp tìm một vòng, không tìm thấy bao tay, đành phải vén cổ tay áo lên, bắt đầu rót nước nhào bột. Vài năm làm việc ở Tôn phủ, nàng đã từng làm ở phòng bếp, sau đó là khuê phòng, thời gian hầu hạ ở đó cũng học hỏi được không ít, tốt xấu gì cũng biết cách làm. Chỉ có điều thật ra món này là do mẹ nàng dạy.

Tiết Bách ngồi nói chuyện với Tiết Tùng một lát, rồi đứng dậy vén màn cửa lên, vừa nhìn ra ngoài đã thấy Diệp Nha đang ra sức nhào bột mì, trên trán lấm tấm mồ hôi, gương mặt trắng nõn hiện lên màu đỏ ửng nhàn nhạt, khuôn mặt thanh tú tăng thêm vài phần quyến rũ.

Tiết Bách giật mình nhẹ, ánh mắt không khỏi nhìn dọc theo cái gáy trắng nõn của nàng rồi từ từ dời xuống, bởi vì cái bàn quá thấp, nàng phải khom người xuống dưới một chút, cổ tròn thả lỏng một ít, mơ hồ lộ ra một mảnh da thịt tuyết trắng..

Phảng phất bị cái gì đâm vào mắt, Tiết Bách cuống quýt nhắm mắt lại, quay đầu nhìn về phía Tiết Tùng, thấy đại ca đang nhắm mắt, không có phát hiện sự khác thường của hắn, mới nhẹ giọng nói: “Nhị tẩu, đệ có thể giúp cái gì cho tẩu không?”

Mặc dù hắn không ở nhà, nhưng cũng đoán được, hôm nay nàng chắc chắn đã rất bận rộn rồi, nhị ca ngu ngốc, đại ca bị thương, trong nhà nghèo khổ... Làm khó nàng còn phải chiều cổ bọn họ. Nếu có thể, hắn muốn giúp nàng, cũng như đại ca đã nói, nàng là một cô nương tốt, ba huynh đệ bọn họ đã thua thiệt nàng rất nhiều.

--Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:--

Hôm nay coi lại mới phát hiện đã viết sai một chỗ rồi, lúc đó do ta mắt quá sáng gà mới không phát hiện được, nếu mọi người tìm được, xin đừng “gạch đá” ta nặng quá nha!

Đã gặp được cả ba huynh đệ rồi, cả quyển truyện này chỉ cần tóm tắt trong vòng một câu, đó chính là: “Đại bá lạnh lùng - tướng công ngốc nghếch - tiểu thúc ôn nhu”, hắc hắc...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Tiểu Nương Tử* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ngủ

“Không cần, đệ nói chuyện với đại ca đi, nếu không thì đi đọc sách, ta làm một mình là được rồi.”

Diệp Nha giờ tay lên, vén mấy sợi tóc lòa xòa của mình ra sau tai, cười nói với Tiết Bách. Nghe Tiết Thụ nói, Tiết Bách đã được nhận là “đồng sinh” (**), rồi, tháng tư năm sau sẽ tham gia thi hương, nếu không chừng sẽ thi đỗ tú tài, làm sao nàng có thể làm chậm trễ việc đọc sách của hắn được, đây chính là đại sự làm rạng rỡ tổ tông.

(**Đồng sinh: dùng ở thời Minh – Thanh, chỉ những người đọc sách đã có tư cách khảo thí (do đã vượt qua cuộc thi sát hạch tư cách tham gia khoa cử))

Chống lại ánh mắt sùng bái của nàng, Tiết Bách khó được đồ mặt, “Ừ” nhỏ một tiếng, theo thói quen đi về phòng tây ôn tập.

Diệp Nha nhìn hắn vào nhà, rồi tiếp tục nhào bột.

Nhào bột xong xuôi, nàng đi vào sân hái một ít đậu que, rửa sạch, thuần thực cắt nhỏ, lúc này bột mì cũng được rồi, nàng hót đậu để vào một cái đĩa, sau đó chuyển sang nhào bột mì thành một sợi mì thật dài, cuối cùng dùng dao cắt thành những sợi mì nhỏ dài, vừa vặn.

Nhóm lửa, bỏ sợi mì vào nước sôi nấu chín, trụng qua ba lần nước.

Một lần nữa đảo nồi cho nóng, rồi từ kệ bếp bên cạnh Diệp Nha lấy ra một ít dầu đậu phộng bỏ vào nồi, thêm chút tỏi và muối, chờ tỏi tỏa ra mùi thơm, thì bỏ đậu vào... Nguyên liệu chỉ có chừng này, nàng chỉ có thể làm được như vậy.

Vừa dọn bàn xong, chợt nghe tiếng Tiết Thụ hưng phấn kêu to: “Nương tử, ta về rồi!”

Diệp Nha kinh hi xoay người, đúng lúc Tiết Bách cũng đi ra, hai người nhìn nhau, rồi cùng nhìn về phía cửa.

Trên vai Tiết Thụ khiêng một con heo rừng to lớn, rõ ràng còn sống, yếu ớt kêu rên mấy tiếng, thỉnh thoảng giãy dụa một chút, cũng không mấy may ảnh hưởng đến Tiết Thụ chút nào.

Heo lớn như vậy ít nhất cũng phải đến hai trăm cân đó! Diệp Nha trừng to hai mắt, sức lực của Tiết Thụ thật là lớn!

“Hắc hắc, tam đệ đã về rồi!” Tiết Thụ đặt heo rừng dưới mái hiên, lau mồ hôi, cười vui vẻ đi tới bên này.

“Chờ chút, huynh nhìn trên người huynh kia, bẩn quá, đi tắm rửa xong rồi hãy về đây ăn cơm.” Tiết Bách nhìn vết máu trên vai hắn, nhíu mày nói, phòng bếp còn tỏa ra mùi thơm mê người, không thể để huynh ấy phá hủy.

Tiết Thụ hít hít mũi, duỗi cổ nhìn vào trong, thấy khuôn mặt Tiết Bách nhăn nhó, biết không thể nói lại, ủy khuất bĩu môi, chậm rãi đi tới cửa, vừa đi vừa tỏ ra đáng thương quay đầu lại nhìn Diệp Nha, hy vọng nàng mở miệng xin cho hắn.

Lúc này sắc trời mới vừa tối, Tiết Thụ còn quang minh chính đại đi ra sông tắm, hình như không được tốt lắm. Diệp Nha liếc mắt nhìn mấy nhà xung quanh, có chút lo lắng.

Tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của nàng, Tiết Bách giải thích nói: “Nhị tẩu yên tâm đi, bờ sông có chỗ rất kín đáo, đệ...nhị ca cũng thường tắm ở đây, chưa từng bị người bắt gặp bao giờ.” Thật ra hắn mới là người đầu tiên phát hiện ra vị trí đó, từ từ đã biến thành chỗ tắm chuyên dụng của cả ba người.

Đề tài này có chút xấu hổ, Diệp Nha gật đầu lấy lệ, đồ mặt nói: “Tam đệ, đệ đi tìm quần áo đưa cho nhị ca đệ đi.” Nói xong bỏ đi dọn bàn.

Nhìn bóng dáng bận rộn của nàng, Tiết Bách không khỏi giờ lên khoe môi, tiểu tẩu tử thật đúng là rất dễ dàng thẹn thùng mà.

*

Mì sốt thơm ngào ngạt, Tiết Tùng ăn hai chén, Tiết Thụ ăn ba chén như cũ mà vẫn chưa thỏa mãn, Tiết Bách cũng ăn hai chén, trên mặt lại là nụ cười thỏa mãn, chỉ đáng thương Diệp Nha, tuy rằng ăn một chén không đủ no, nhưng trên bàn đã hết rồi, ai bảo nàng đã xem nhẹ sức ăn của ba huynh đệ bọn họ chứ? Đặc biệt là Tiết Tùng, rõ ràng là không dám ăn nhiều, phải nhường nhịn cho mọi người trong nhà, xem ra sau này nấu cơm phải làm nhiều một chút.

Rửa chén xong, bên ngoài trời đã tối.

Cũng đến lúc thay thuốc cho Tiết Tùng rồi.

Diệp Nha đồ mặt, bây giờ đã có Tiết Thụ và Tiết Bách ở đây, nàng thật ngại thay thuốc cho Tiết Tùng, nhưng hai người bọn họ thì làm sao có thể làm nhẹ nhàng được chứ?

Tiết Tùng nhìn ra sự xấu hổ của nàng, mở miệng nói: “Đệ muội, mọi người đi nghỉ trước đi, một lát nữa tam đệ sẽ thay thuốc cho ta.”

Tay phải Tiết Thụ kéo áo Diệp Nha, “Nương tử, chúng ta đi thôi.” Ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, mặc kệ ai nhìn thấy đều biết hắn suy nghĩ cái gì.

Diệp Nha xấu hổ và giận dữ muốn chết, xoay người chạy ra ngoài. Tiết Thụ muốn đuổi, lại bị Tiết Tùng kêu lại.

Trên mặt Tiết Bách lộ ra tươi cười bí ẩn, vừa định nói chuyện, Tiết Tùng đã lạnh lùng nghiêm mặt nói: “Tam đệ, ngày mai đệ ôm sách chuyển qua bên này

đi, sau này nơi đó là phòng ở của nhị ca, không có việc gì đệ đừng đi qua. Đệ ra ngoài trước đi, ta có lời muốn nói với nhị ca của đệ.”

”Huynh muốn nói cái gì, bây giờ không nói được không?” Tiết Thụ đuổi cổ ngóng ra bên ngoài, không biết nương tử đã chạy đi đâu.

Tiết Tùng trừng mắt lắc đầu, Tiết Bách lại cười nói: “Nhị ca có nương tử, quả thực đã khác trước rồi!” Nhị ca ngốc như vậy, không ngờ lại là người đầu tiên trong bọn họ cưới vợ.

Tiết Thụ dường như cũng không có nghe thấy lời hắn nói, cũng không nhìn hắn.

Tiết Bách đành phải đi ra ngoài, muốn ra sau sân, nhưng vừa thoáng nhìn đã thấy một thân ảnh mơ hồ, bước chân liền rẽ hướng, đi sân trước.

Đội tiếng bước chân của Tiết Bách đi xa, Tiết Tùng hạ thấp giọng dặn dò Tiết Thụ: “Nhị đệ, một lát nữa lúc đi ngủ, nếu nàng không muốn, đệ không được bắt buộc nàng, biết không?” Ngày hôm qua Diệp Nha hôn mê bất tỉnh, hắn không nắm chắc tính tình của nàng, cũng không biết hai người này rốt cuộc như thế nào lại làm chuyện đó, hôm nay quan sát, cảm thấy nàng không phải là loại người chủ động lấy thân báo đáp, vậy chỉ có một khả năng là do nhị đệ ngốc của hắn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà làm vậy rồi. Dù cho bây giờ nàng đồng ý ở lại đây, nhưng trong lòng chắc chắn cảm thấy không vui đối với việc nhị đệ ép buộc tối qua. Thêm một thời gian nữa, nàng sẽ dần dần dung nhập vào gia đình này, nhưng bây giờ không thể dọa nàng sợ được.

”Biết rồi, biết rồi, vậy đệ đi đây!” Tiết Thụ căn bản không hề chú tâm nghe, thấy Tiết Tùng nói xong, thì thuận miệng đồng ý, lập tức bỏ chạy ra ngoài, hắn còn muốn đi tìm vợ nữa.

Tiết Tùng bắt đắc dĩ nhắm mắt lại, nếu đêm nay nhị đệ dám ép nàng, ngày mai sẽ đánh hắn một trận.

Tiết Thụ đi sân trước, không thấy Diệp Nha, liền xoay người chạy đến sân sau.

Tiết Bách vừa mới trở lại, dưới mái hiên níu lại cánh tay Tiết Tùng, nhỏ giọng nói: “Nhị ca, nhớ lấy nước tắm cho nhị tẩu.”

Vì thế, lúc Tiết Thụ tìm được Diệp Nha ở sân sau, liền tranh công lôi kéo tay nàng: “Nương tử, nàng vào phòng trước đi, ta múc nước cho nàng tắm!”

Tay hắn cực nóng, bá đạo cầm chặt tay nhỏ bé của nàng, Diệp Nha chỉ cảm thấy lúc này hắn chính là một nam nhân bình thường, uy nghiêm ban ngày của nàng ở trước mặt hắn không còn sót lại chút gì. Bây giờ đại ca và tam đệ đều ở nhà, nàng không thể làm bộ tức giận la mắng hắn được, đành phải nhỏ giọng nói: “Chờ đại ca và tam đệ ngủ rồi, chàng hãy đi.” Phòng ở lớn như vậy, nghĩ đến nếu lúc nàng tắm rửa, cách vách còn có hai đại nam nhân thanh tỉnh, gương mặt của nàng nóng lên như bị phỏng vậy.

”Vậy cũng được, chúng ta về phòng trước đi.” Điều Tiết Thụ quan tâm chỉ là việc hắn và nương tử ngủ chung với nhau, kéo tay Diệp Nha đi vào phòng.

Trong phòng rất tối, Diệp Nha ngồi ở trên giường, Tiết Thụ đứng trước mặt nàng, lôi kéo tay nàng thương thức, ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm nàng.

Diệp Nha như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, ánh mắt không biết nên nhìn nơi nào, Tiết Thụ kè sát như vậy, thậm chí nàng có thể nghe thấy tiếng tim đập thành thịch của hắn, hơi thở ấm áp của hắn phát lên mặt nàng, ngứa ngứa.

”A Thụ, chàng đi thay thuốc cho đại ca đi, không biết tam đệ có biết đổi thuốc được không.” Nàng thật sự không chịu nổi bầu không khí này, ý đồ lừa hắn rồi đi.

”Không đi, trước kia đều là tam đệ giúp đại ca bôi thuốc.” Tiết Thụ không nỡ đi, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thầm nghĩ nếu hắn vụng trộm hôn nàng một cái, không biết nương tử có tức giận giống ban ngày hay không? Nếu chọc nàng khóc, đêm nay cũng đừng hòng ôm nàng ngủ.

Diệp Nha hét cách, đành phải nặc hắn nhìn chăm chăm, lỗ tai lắng nghe động tĩnh ở phòng đông.

Một lát sau, Tiết Bách đi ra sân hắt nước, giọng nói khe khẽ truyền vào: “Nhị ca, chúng ta đi ngủ đây, huynh cũng ngủ sớm một chút đi, sáng sớm sáng sớm phải đi lên thị trấn đó.” Sau đó truyền đến tiếng hắn đóng cửa phòng.

”Nương tử, nàng chờ một chút, ta đi lấy nước cho nàng tắm rửa!”

Tiết Thụ thầm thì nói vào trong tai Diệp Nha, ngay lúc Diệp Nha định tránh né, đã bay nhanh hôn nàng một cái, vui vẻ chạy ra ngoài.

Diệp Nha cũng không thể nói rõ trong lòng có cảm giác gì, tất cả suy nghĩ trong đầu đều là chuyện một lát nữa phải tắm rửa như thế nào đây. Nàng không thể đuổi Tiết Thụ ra ngoài, nếu để Tiết Tùng và Tiết Bách biết được, nhất định sẽ nghĩ nàng bắt nạt Tiết Thụ ngu ngốc, mà thôi, cũng hèn là trong phòng tối đen như mực... A, chết rồi, nàng chỉ có một bộ quần áo này, bận bịu cả một ngày, đã sớm ướt đầm mồ hôi, nhất định phải giặt sạch, không biết ngày mai có thể khô hay không... Nếu trời nắng còn tốt, nếu lỡ trời mưa thì biết làm sao bây giờ?

Miên man suy nghĩ, Tiết Thụ đã mang thùng tắm vào, đổ đầy nước, rồi hưng phấn nhìn nàng: “Nương tử, mau tắm rửa đi!”

”Chàng nhỏ giọng chút!” Diệp Nha thấp giọng giáo huấn, thừa dịp Tiết Thụ không chú ý trốn vào bên cạnh thùng gỗ, cực nhanh cởi ra quần áo ném vào trong ngực hắn: “Vấy bẩn rồi, chàng ra bờ sông giặt nó dùm ta đi, sau đó vắt khô rồi đem về phơi.” Chờ hắn vừa đi, nàng phải nắm chặt thời gian tắm rửa, như vậy có thể tránh cho xấu hổ.

Tiết Thụ lẳng lẳng nhìn Diệp Nha, nàng đưa lưng về phía hắn, ngồi xổm xuống phía sau thùng nước, mái tóc dài bị xổ xuống, tấm lưng tuyết trắng, chỉ lộ ra đầu vai khéo léo mượt mà, run nhẹ nhẹ. Hắn nhìn không được nuốt nước miếng, muốn đi qua nhìn thật kỹ, Diệp Nha dường như biết tâm tư của hắn, sảng giọng: “Không được lại đây, mau đi giặt quần áo cho ta!”

“Ừ, vậy nàng tắm từ từ thôi nha...” Giọng nói nương tử có chút nức nở, Tiết Thụ rất đau lòng, lưu luyến đi ra ngoài, lại sợ nương tử tắm quá nhanh, vừa ra đến cửa liền chạy thật nhanh đến bờ sông.

Đáng tiếc chờ hắn trở về, Diệp Nha đã trốn vào chăn, trùm kín mít.

“Nương tử, sao nàng tắm nhanh vậy!” Tiết Thụ bất mãn đứng trước giường Diệp Nha buồn bực nói.

Diệp Nha nằm hướng vào tường, giả chết không để ý tới hắn.

Mùi thơm ngát chọt bay vào chóp mũi, Tiết Thụ hít sâu một hơi, nhớ lại đây là hương vị trên người nương tử, nghĩ đến nương tử tròn mềm nằm trong chăn, hắn cũng không tức giận, hưng phấn đi đổ nước tắm, khóa cửa phòng xong, cũng cởi quần áo chui vào trong chăn, “Nương tử, ta muốn ôm nàng ngủ.”

Thân thể nương tử rất mềm mại, thơm thơm, sờ vào cực kỳ dễ chịu, nếu, nếu nương tử chịu cho hắn đi vào, vậy thì càng tốt, Tiết Thụ mặt nóng lên tương tượng.

--Tác giả nói ra suy nghĩ của mình-- Liệu tưởng tượng của ngốc Thụ có thành hiện thực không?

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chuyện Cũ

Diệp Nha biết, nếu đêm nay nàng để Tiết Thụ thực hiện được, ngày sau nhất định phải nghe theo hắn, bởi vậy, lúc Tiết Thụ chìa tay tới túm chăn, nàng xoay người, ôm thật chặt cái chăn, rù rì xuống nói nhỏ với hắn: “A Thụ, ta đau bụng, chàng ngủ một mình đi, đừng nháo ta được không?” Giọng điệu ôn hòa, khiến người ta nghe xong sẽ không nhân tâm cự tuyệt, tuy rằng chỉ mới một ngày, nhưng nàng đã hiểu được tính tình của Tiết Thụ, hắn sẽ quan tâm, đau lòng vì nàng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nương tử còn không lớn bằng bàn tay hắn, đôi mắt to ngập nước lẳng lẳng nhìn hắn. Tiết Thụ cảm thấy Diệp Nha nhất định đã rất đau rồi, cho nên sắp khóc, vội vàng thử thăm dò lấy tay để trên bụng nàng, “Đau chỗ nào? Ta xoa xoa cho nàng!” Trước đây, khi hắn bị đựng đầy, đại ca sẽ xoa xoa cho hắn, kết quả rất tốt.

Nhìn vẻ mặt khẩn trương của hắn, trong lòng Diệp Nha có chút áy náy, nhưng nàng cũng không có cách nào, nghĩ đến đau đớn lúc làm chuyện đó, nàng liền nhịn không được co rúm lại, “A Thụ, ta không sao, nhưng mà tốt nhất ta nên ngủ một mình, sợ chàng xoay người đụng vào người ta, tối hôm qua cùi chỏ của chàng đụng trúng ta, rất đau... Chàng mau ngủ đi, sáng mai chàng phải dậy sớm lấy quần áo của ta vào, biết không?” Không thể để Tiết Bách thấy quần áo của nàng được.

Lúc nàng nói chuyện, lông mày nhăn lại, Tiết Thụ chỉ nghĩ nàng đau thật, lửa trong lòng nhất thời tắt ngấm. Hắn vươn tay phải, vụng về vỗ vào trán nàng, “Nương tử ngoan, ngày mai sẽ hết đau, ta sẽ ngủ bên cạnh nàng, bảo đảm không đụng vào nàng, sáng mai cũng sẽ lấy quần áo vào cho nàng, ừ, vậy ta ngủ đây.”

Hắn cố tìm vị trí ngủ bên cạnh Diệp Nha, đáng tiếc gối đầu quá nhỏ, trừ phi ôm nàng, nếu không sẽ rất dễ dàng rớt xuống, sau vài lần cố gắng không có kết quả, Tiết Thụ chán nản gãi đầu, không cần nằm gối đầu nữa, nghiêng người nằm ở một bên, chớp mắt vài cái với Diệp Nha, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Người không có tâm sự đôi khi là hạnh phúc .

Ban đêm yên tĩnh, rất nhanh đã vang lên tiếng hít thở đều đặn của nam nhân.

Diệp Nha không ngủ được, nàng yên lặng nhìn Tiết Thụ ngủ say, lâu lâu lại xoay qua xoay lại.

Tiết gia chỉ có ba bộ chăn đệm, nàng chiếm của Tiết Thụ, hắn chỉ có thể nằm trên chiếu không. Chiếu này cũng không biết đã dùng bao nhiêu năm, rách mấy chỗ, có mấy cánh trúc gãy đâm lên, nếu không mặc quần áo mà nằm ở mặt trên, tuyệt đối sẽ bị đâm đau.

Và lại, hiện tại là mùa hè, hắn không có chăn thì không sao, còn nếu đến mùa thu, mùa đông thì sao? Cũng không thể để hắn bị đông lạnh được.

Sớm muộn gì cũng không tránh khỏi...

“Nương tử, nàng đừng đi...”

Tiết Thụ đột nhiên mơ hồ lẩm nhẩm vài câu, người cũng xích lại gần Diệp Nha, hân giống một đứa nhỏ vùi vào đầu vai nàng, cánh tay cường tráng dùng sức ôm nàng, ngay lúc Diệp Nha lo lắng không biết hắn sẽ làm chuyện gì, Tiết Thụ chỉ cọ cọ vài cái vào bả vai nàng, nói thăm hai câu gì đó, rồi im lặng, chỉ nghe tiếng hít thở.

Rõ ràng là đêm mùa hè oi bức, rõ ràng nàng có đắp chăn, nhưng bị hắn ôm, nàng lại không có cảm thấy khó chịu chút nào, nàng thật muốn khóc thầm.

Nàng không đành lòng lại nhìn gương mặt ngủ an bình của Tiết Thụ, dường như trốn tránh nhắm mắt lại.

Hãy cho nàng một ít thời gian nữa đi..

”Nhị ca, nhị tẩu còn chưa dậy sao?” Tiết Bách vén rèm cửa ở phòng bếp lên, lại thấy người nấu cơm dĩ nhiên là Tiết Thụ, không khỏi sùng sốt.

Tiết Thụ nhìn ngọn lửa trên bếp, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Bụng của nương tử ta còn đau, đừng làm ồn nàng.” Nói xong, lại bỏ thêm một cảnh củi vào, cháo trắng trong nồi đang sôi ùng ục, tỏa ra hương thơm mê người.

Tiết Bách ánh mắt sâu xa, coi bộ nhị ca vô cùng thích nàng rồi!

Gạo rất quý, trước kia chỉ khi nào đại ca bị thương, nhị ca mới dám dùng nó để nấu cháo, bây giờ hắn cũng dám lấy nó để nấu cháo, còn không biết là vì đại ca, hay là vì nàng, Tiết Bách nhàm chán nghĩ, nhìn rèm cửa phòng phía tây liếc mắt một cái, rồi đi rửa mặt.

Trong phòng, Diệp Nha đang mặc quần áo, kinh ngạc với sự cẩn thận săn sóc của Tiết Thụ. Thực ra Tiết Thụ cũng không phải quá ngốc, hắn biết giặt quần áo nấu cơm, cũng biết thông cảm cho người khác, chỉ là ý nghĩ có chút ngây thơ, tựa hồ còn dừng lại lúc là con nít... Rất cố chấp, nhưng cũng rất dễ lừa gạt.

Ăn bữa sáng xong, Tiết Bách qua nhà bên mượn xe đẩy, chuẩn bị đẩy heo rừng lên thị trấn.

Tiết Tùng ngồi dựa vào tường, nhìn Diệp Nha và Tiết Thụ một chút, bỗng nói: “Đệ muội, muội đi với bọn họ đi, heo rừng bán được bao nhiêu, muội cứ cầm lấy, nếu cảm thấy trong nhà cần mua cái gì, muội sẵn tiền đi mua luôn, cũng mua thêm vài bộ quần áo cho mình đi.” Thịt heo rừng quý hơn thịt heo nuôi trong nhà một chút, có thể bán được mấy lượng bạc, đủ bọn họ dùng một thời gian nữa.

”Vâng, muội biết rồi.” Diệp Nha không cự tuyệt, nàng quả thực cần mua thêm vài bộ quần áo.

Ba người cùng rời khỏi nhà, Tiết Thụ đẩy xe, Diệp Nha và Tiết Bách đi hai bên.

Làng Hồ Lô chỉ có chừng một trăm hộ, chuyện Tiết Thụ cưới vợ đã sớm truyền khắp nơi, bây giờ thấy Diệp Nha, các nam nhân đều nói Tiết Thụ mệnh tốt, nhóm phụ nữ thì lăm mồm hơn, vụng trộm bàn tán lung tung, âm thầm suy đoán lai lịch của Diệp Nha.

Diệp Nha hơi cúi đầu, có chút mất tự nhiên đi theo phía sau Tiết Thụ, Tiết Bách cười chào hỏi với hàng xóm xung quanh.

Lúc đi đến cửa thôn, một cô nương mặc váy đỏ đột nhiên chạy tới đuổi theo bọn họ, vội vàng giữ chặt tay áo Tiết Bách: “Tam đệ, đại ca của đệ bị thương sao?” Khuôn mặt của nàng hồng hồng, lo lắng nhìn Tiết Bách, lọn tóc trước ngực cũng phấp phồng theo hô hấp của nàng.

Tiết Bách mặt lạnh rút tay ra, nhìn thoáng qua hai người đang đứng bên gốc cây bạch dương trước nhà, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Hạ Hoa tỷ, đại ca của ta không có việc gì, tỷ mau về nhà đi, nếu không mẹ của tỷ lại mắng chúng ta.”

Hạ Hoa được xem là cô nương đẹp nhất trong làng, tính tình dịu dàng, có tay nghề thêu thùa, gần như tất cả nam nhân trong làng đều thích nàng. Khi biết được nàng thích đại ca, Tiết Bách còn âm thầm vui mừng dùm đại ca, bất cứ khi nào Hạ Hoa hỏi hắn chuyện của đại ca, hắn đều cố gắng nói cho nàng, cũng sẽ ở trước mặt đại ca nói lời hay về nàng, chỉ có điều tính tình của đại ca quá cứng nhắc, chỉ nói một câu không cần ở sau lưng nghị luận về cô nương nhà người ta, rồi không tỏ vẻ gì nữa.

Trung thu năm ngoái, Hạ Hoa khéo léo bày tỏ muốn cùng đại ca đi lên thị trấn xem hoa đăng, đó cũng là lần đầu tiên nàng chính thức bày tỏ tâm ý của mình.

Chuyện này trong thôn cũng rất bình thường, chỉ cần cha mẹ đồng ý, thanh niên nam nữ vừa ý nhau có thể hẹn một ngày nào đó cùng ra ngoài chơi, không bị coi là đồi phong bại tục, Tiết Bách truyền lời lại cho đại ca, đến bây giờ hắn còn nhớ rõ, lúc đó đại ca có chút sững sờ, trầm mặc nửa ngày mới gật đầu. Hắn vụng trộm nghĩ, thì ra đại ca cũng không phải hoàn toàn vô tình.

Ai biết, đêm đó hai người còn chưa đi đến thị trấn, đã bị cha mẹ của Hạ Hoa đuổi theo, mẹ của Hạ Hoa chỉ vào đại ca mà mắng, mắng hắn cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, trong nhà nghèo đến nỗi ngay cả chuột cũng không dám chạy vào, còn dám đánh chủ ý lên khuê nữ của bà ta. Lúc ấy, hắn và nhị ca trốn cách ở gần đó, rõ ràng nghe thấy tiếng Hạ Hoa khóc nức nở, còn có giọng nói lạnh lùng của đại ca, hắn nói với Hạ Hoa: “Cha mẹ người đã không muốn, ta cũng không dám trèo cao, sau này người đừng tới tìm ta nữa.”

Ngày mười lăm tháng tám, ánh trăng tròn vàng vạc trên bầu trời đêm, chiếu lên bóng dáng cô tịch của đại ca...

Sau đêm đó, hắn sợ đại ca thương tâm khổ sở, suy nghĩ mọi biện pháp để khuyên nhủ đại ca, kết quả đại ca bất đắc dĩ nói cho hắn, hắn căn bản không có tình yêu nam nữ với Hạ Hoa, chẳng qua thấy rằng nàng thích mình, trong nhà lại cần có nữ nhân chiếu cố, mới đáp ứng thử tiếp xúc với nàng, nhưng nếu trong nhà nàng không muốn, hắn sẽ hoàn toàn chặt đứt ý niệm này trong đầu.

Biết được tâm tư của đại ca, Tiết Bách không hề quan tâm Hạ Hoa nữa, chuyện không có kết quả, hắn không muốn tạo cơ hội cho người khác nói xấu đại ca, cổ tình Hạ Hoa luôn chủ động tìm tới. Giống như bây giờ, Hạ Hoa lại còn dám lôi kéo hắn nói chuyện, là nàng rất si tình với đại ca, hay là tự cảm thấy bản thân mình quá xinh đẹp nên bọn hắn nhất định phải để ý đến nàng?

Nghe được Tiết Tùng không sao, thần sắc Hạ Hoa buông lỏng, lập tức chán nản gục đầu xuống, nhìn bóng người thật dài trên đất, cô đơn nói: “Tam đệ, đệ biết ta đối với đại ca đệ...”

Nàng thích Tiết Tùng, đã thích từ rất sớm, thích đến nỗi biết hai người vô duyên với nhau cũng không nhịn được quan tâm hắn. Hắn cao lớn như vậy, lại rất có trách nhiệm, không ai bằng hắn. Nàng tin rằng Tiết Tùng nhất định cũng thích nàng, nếu không nắm lấy hắn sẽ không đồng ý hẹn với nàng, bây giờ hắn bị thương, nhưng nàng không thể tự mình chiều cổ hắn, chỉ có thể cho hắn biết quan tâm của nàng, hy vọng hắn sẽ dễ chịu một chút.

“Ta biết, “ Tiết Bách lạnh lùng cắt đứt lời nàng, “Nhưng ta còn biết, mẹ tỷ đã hứa gả tỷ cho nhà lão địa chủ làm tiểu thiếp, nếu không phải ông ta muốn giữ đạo hiếu, đáng lẽ bây giờ tỷ đã gả đi rồi. Hạ Hoa tỷ, đại ca của ta là người thành thật, tỷ an tâm gả đi, đừng gây phiền toái cho huynh ấy nữa.” Nói xong, nhìn sang Tiết Thụ, ý bảo hắn tiếp tục đẩy xe. Con người chỉ biết “bỏ nghèo theo giàu”, trong nhà Hạ Hoa có tiền, còn đặt chú ý lên nhà địa chủ, cho dù là nàng dây dưa trước, người bên ngoài cũng sẽ hiểu lầm đại ca hắn, hắn không muốn nghe người khác nói đại ca là con cóc.

Tiết Thụ mờ mịt nhìn Hạ Hoa, tiếp tục đẩy xe đi.

Đây là việc riêng của Tiết Tùng, Diệp Nha không dám thể hiện quá mức tò mò, nhưng mới đi được chừng trăm bước, nàng không nhịn được quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Hạ Hoa vẫn như cũ, cô đơn đứng ở đó, trong lòng có chút tiếc hận. Đại ca năm nay đã hai mươi ba tuổi, luận bộ dáng, Hạ Hoa cũng rất xứng với hắn, đáng tiếc trong nhà không có tiền, làm chậm trễ hôn sự, haizz...

Nghe Diệp Nha thờ dài, Tiết Bách lại khó chịu, trong nhà vì sao không có tiền? Còn không phải bởi vì hắn muốn đọc sách, một năm tiền sách đều phải năm lạng bạc!

Đại ca từ năm mười tuổi đã bắt đầu lên núi săn thú, không có ai chỉ dẫn, chỉ có thể tự tìm tòi học hỏi, không biết bị thương bao nhiêu lần, mà con mồi trong núi cũng có hạn, ngẫu nhiên săn được chim trĩ hay con thỏ đều đã vui lắm rồi, sao có thể tình cờ gặp heo rừng được? Cho dù thật sự tình cờ gặp được đi nữa, cũng không chắc lần nào cũng có vận khí tốt như vậy, lần bị thương này chính là ví dụ.

Nhị ca hồi nhỏ nóng sốt cháy hóng đầu óc, nay miễn cưỡng lắm mới có thể tự chăm sóc bản thân, đây là kết quả do đại ca kiên nhẫn dạy dỗ mới được, nhiều lúc hắn nghĩ nhị ca già vờ ngớ ngẩn, ngay cả hắn đều cảm thấy chán ghét, chỉ có đại ca chưa từng từ bỏ, nhị ca kiên trì muốn đi hướng đông, hắn sẽ tự tay lôi kéo người đi hướng tây, một lần lại một lần, thẳng đến khi nào nhị ca nhớ kỹ mới thôi.

Cho nên, đại ca muốn hắn học hành, hắn quyết tâm đọc sách thật tốt, sau này lớn lên sẽ chia sẻ vất vả và nuôi sống gia đình với đại ca, khi hắn nghe được mẹ của Hạ Hoa nhục mạ đại ca, hắn đã thề nhất định phải đạt được công danh, khiến bọn họ hối hận ngày ấy đã ngại bản yêu phú!

“Nương tử, nàng có mệt hay không, nếu không ta đẩy nàng đi?”

“Không cần, ta đi được...”

Giọng nói có chút xấu hổ, làm Tiết Bách tỉnh lại, hắn nhìn hình bóng mảnh khảnh của Diệp Nha, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm. Cũng không phải tất cả mọi người đều ghét bỏ bọn họ, nhị tẩu chính là người tốt, tương lai, hắn cũng muốn lấy một cô gái giống như nhị tẩu vậy, không cần phải thật xinh đẹp, chỉ cần thật lòng với hắn, thật lòng nhận huynh đệ của hắn là được.

“Tam đệ, đệ suy nghĩ gì vậy, mau đi nhanh đi!”

Đi một hồi, Diệp Nha bỗng phát hiện bên cạnh không có thân ảnh Tiết Bách, thấy hắn chậm rì rì đi ở phía sau, không khỏi dậm chân hối thúc.

Tiết Bách “Ừ” một tiếng, cười đuổi theo.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kỳ thật, ta cực kỳ đau lòng cho đại ca...

Hồ hồ, bật mí cho mọi người biết một chuyện, trước mắt xem ra, trừ phi tương lai ta chịu kích thích muốn trả thù xã hội, nếu không dưới ngòi bút của ta thì mối tình đầu của nam chính, nụ hôn đầu tiên, đêm đầu tiên, tất cả đều phải dành cho nữ chủ, nếu không, điều đó có nghĩa là người đó nhất định không phải nam chính. Cho nên, mặc kệ xuất hiện bất cứ nữ phụ nào, mọi người cũng phải tin tưởng ta rất yêu nữ chính.

Thân thể có thể chịu chút vết thương, nhưng cảm tình tuyệt đối không thể có ngược!

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10: Nổi Máu Ghen

Vùng này nằm dưới núi Thanh Sơn, mà làng Hồ Lô nằm ngay ở khu vực cửa ngõ của vùng. Đi ra khỏi lòng núi chật hẹp, chính là một vùng đất rộng lớn, ngay cả đất đai hoa màu, phòng ốc trong thôn xóm đều rất chỉnh tề, tràn ngập hơi thở cuộc sống.

Tiết Bách chỉ về địa phương phía trước, nói với Diệp Nha: “Nhị tẩu, đối diện chính là trấn Đông Kiều, ta thường đi học ở đó.”

”A, vậy chẳng lẽ mỗi ngày đệ phải đi mất hai canh giờ mới đến trường sao?”

Diệp Nha giật mình nhìn hấn, bọn họ đi một mạch từ nãy đến giờ, đã mất gần một canh giờ rồi, bây giờ mặt trời cũng mọc đến ngọn cây rồi.

Tiết Bách cười nhẹ: “Đi lâu cũng quen thôi mà.”

”Vậy đệ có bạn học không?” Không lẽ ngày nào hấn cũng đi một mình qua nơi hoang vu hẻo lánh này?

”Không, đi một mình cũng tốt, rất yên lặng, buồn thì lấy sách vở ban ngày ra ôn lại, về nhà không cần học nữa.” Tiết Bách cười với nàng, thấy nàng đã lấy lại sức hấn liền kêu Tiết Thụ tiếp tục đi tiếp.

Diệp Nha đi sau vài bước, nhìn bóng dáng gầy gò của Tiết Bách, có chút đau lòng.

Nhà nàng tuy nghèo nhưng dù gì cũng nằm ở thị trấn, còn như làng Hồ Lô này, muốn đến nơi khác thì phải đi xa như vậy. Nàng thử tưởng tượng tình cảnh Tiết Bách đi một mình trên đường, trong đầu nàng không phải hình ảnh hấn tự do tự tại thoải mái, mà là hình ảnh hấn vào ngày mùa đông ngược gió mà đi, ngày hè mưa to đi lại chật vật...

Cũng may, tam đệ là người có thể chịu khổ.

Ở con sông phía trước là một chiếc cầu đá trông có vẻ cũ kỹ, bên cạnh còn có một ít cỏ dại mọc thưa thớt. Khi đi qua cầu Diệp Nha và Tiết Bách đẩy xe phụ Tiết Thụ.

Con gió nhẹ nhàng khoan khoái từ mặt hồ thổi tới, mang theo mùi mồ hôi nhàn nhạt trên người Tiết Thụ, Diệp Nha len lén nhìn hấn một chút.

Có lẽ là do hai ngày này bọn họ đã sống chung rất tự nhiên, hoặc là do dọc đường đi ba người nói nói cười cười với nhau rất vui vẻ nên sự bất mãn của nàng đối với ba huynh đệ nhà họ Tiết càng lúc càng nhạt dần, cuộc sống ở trong núi tuy có chút khổ cực nhưng lại rất yên bình. Nàng có tướng công ngọc biết quan tâm chăm sóc nàng, có hai người huynh đệ đáng tin cậy, nàng không cần lo lắng nếu mình làm sai sẽ bị người khác đánh chửi, cũng không cần phải nhớ mấy cái quy củ hà khắc kia nữa...

Nàng vẫn nhớ mấy lão quân sự thường thường nhắc tới một câu: đời người không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, hoặc là trước sướng sau khổ, hoặc là trước khổ sau sướng, trong họa có phúc, trong phúc có họa, chưa đến phút cuối cùng cũng không ai biết trước được kết quả của mình.

Nhưng nàng mơ hồ cảm thấy, gặp được ba huynh đệ Tiết gia chính là phúc khí của đời nàng.

*

Qua sông chính là trấn Đông Kiều, trên đường người đến người đi rất náo nhiệt.

Tiết Bách dẫn đường phía trước, cuối cùng dừng lại trước một hàng bán thịt, xoay người nói với nam nhân phúc hậu đang bận rộn xử lý công việc bên trong: “Trương thúc, thúc nhìn xem chúng ta mang thứ gì đến này?” Trước kia, mỗi khi đại ca săn được thú đều mang đến nơi này, Trương Phú Quý là người rất tốt bụng, đã chiều cố bọn họ rất nhiều.

Trương Phú Quý nghe vậy liền đứng thẳng người dậy, lộ ra gương mặt sáng bóng và cái bụng đầy mỡ của mình, “Ái chà, hôm nay tam lang không cần đến trường sao!” Hấn chào hỏi thân thiết với Tiết Bách, thấy rõ vật trên xe đẩy, lập tức cười toe toét: “Ha ha, là heo rừng sao, loài này cực kỳ hung mãnh, đại lang thật là có bản lĩnh!Ồ, nhưng sao hấn lại không tới?”

Tiết Bách mỉm cười, nói: “Đại ca của ta bị thương, ở nhà dưỡng sức, A, đúng rồi, đây là nhị tẩu của ta, sau này nàng có đến đây mua thịt, mong ngài hãy chiều cố nàng một chút!” Vừa nói hấn vừa xoay người để lộ ra Diệp Nha đang đứng đằng sau lưng hấn.

Diệp Nha đỏ mặt gọi một tiếng “Trương thúc.”

Nàng vẫn mặc trên người quần áo của nha hoàn của Tôn phủ, áo ngắn màu hồng phấn, váy dài xanh nhạt, vóc người tinh tế lung linh, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn có chút phiếm hồng, đôi mắt trong suốt, trên đầu không có một vật trang sức nào, lại càng làm cho người khác kinh diễm với vẻ đẹp mộc mạc của nàng. Ở trấn nhỏ xa xôi này, nàng giống một đóa hoa nhỏ nằm lẫn trong bụi cỏ xanh biếc làm người khác chói mắt.

Bình thường Trương Phú Quý cũng giao tiếp với nhiều phụ nhân, nhưng khi nhìn thấy nàng hấn lại sững sờ một lúc lâu, mãi đến khi Tiết Bách ho vài tiếng, hấn mới định thần lại, vội vàng dời tầm mắt, vẻ mặt tươi cười khen ngợi Tiết Thụ: “Tốt lắm, tốt lắm, phúc khí nhị lang thật là tốt đó!” Trong mắt hấn lại hiện lên một tia nghi hoặc, Tiết gia tại từ nơi nào kiếm được một cô nương tốt như vậy? Vì sao đại lang lại không lấy nàng?

Bất quá, hấn cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, không biểu lộ ra ngoài, hấn gọi hai tiểu nhị mang heo rừng vào bên trong, quay đầu nói với Tiết Bách: “Tam lang, ta trả cho ngươi giá cao hơn thị trường một chút, ba mươi văn tiền một cân, ngươi thấy thế nào?”

Tiết Bách chấp tay cảm tạ hấn: “Đa tạ Trương thúc!”

Hắn từng nghe đại ca nói qua, trước kia từng tình cờ thấy Trương Phú Quý mua heo rừng, lúc ấy chỉ cho đôi phương hai mươi lăm văn tiền, nay hắn chủ động nâng lên năm văn, đúng là chiếu cố bọn họ rồi.

Hai người lại tán gẫu một lúc, tiểu nhị mới chạy tới tính tiền, con heo rừng này nặng hai trăm năm mươi sáu cân.

Không đợi Trương Phú Quý mở miệng, Tiết Bách đã đứng dậy nói: “Trương thúc, chỉ cần tính giá của hai trăm năm mươi cân thôi, còn sáu cân lẻ là chúng ta hiếu kính ngài.”

“Ha ha, tiểu tử ngươi nói như vậy cũng được, được, thúc sẽ nhận, bất quá thúc cũng không thể nhận hết, chân sau của con heo rừng này ngươi cầm lại đi, nhị lang thành thân, ta cũng không có quà gì.” Nói xong, cầm một cái chân heo bỏ vào trong giỏ, tự tay đặt lên xe đẩy, xoay người lấy ra một cái túi tiền cẩn thận đưa cho Tiết Bách, nhỏ giọng dặn dò hắn: “Tổng cộng là bảy lượng bạc và năm văn tiền, trên đường người đồng người hãy cẩn thận một chút, đừng để người ta lấy mất.”

“Vâng, ta biết rồi, ngài tiếp tục công việc đi, chúng ta đi đây.” Tiết Bách cười gật đầu, rồi cáo biệt hắn.

Trương Phú Quý thấy bóng họ đã đi xa thì quay đầu tiếp đón mấy người khách mới.

Có tiền, Tiết Bách dẫn Diệp Nha tới cửa hàng bán tơ lụa.

“Nhị tẩu, quần áo của chúng ta đã đủ mặc rồi, tẩu chỉ cần chọn quần áo cho mình thôi, ta và nhị ca sẽ ở bên ngoài đợi tẩu.” Tiết Bách đưa cho Diệp Nha năm lượng bạc, rồi kéo Tiết Thụ qua quán nhỏ bên cạnh.

Diệp Nha kinh ngạc ngẩn người đứng đó, nàng không cần đến năm lượng bạc chỉ để mua quần áo đâu. Thôi, một lát nữa trả tiền dư lại cho hắn là được.

Cửa hàng này không chỉ bán vải vóc mà còn nhận may y phục, Diệp Nha chọn một xấp vải thô để may yếm bên trong, đây là đồ nàng cần dùng gấp, sau đó lại chọn một tấm vải thô màu xanh, một tấm màu xám và một tấm màu chàm để may trung y cho mình và ba huynh đệ Tiết gia, mỗi lần ra thị trấn đều có chút khó khăn, nên nàng muốn mua nhiều một chút để dành sau này dùng tới. Cuối cùng nàng chọn thêm một xấp vải trắng để làm ngoại y, thêm một bộ kim chỉ nữa. Chừng quay tính toán, tổng cộng hết bảy trăm sáu mươi văn tiền.

Trả tiền xong, Diệp Nha xoay người nhìn ra ngoài, nhiều vải như vậy phải đặt ở trên xe đẩy mới được. Tiết Bách đứng bên kia đường vẫn để ý đến nàng, hắn lặng lẽ đem gương đồng và cây lược gỗ vừa mua cho Tiết Thụ, thấp giọng dặn dò hắn không được nói lộ ra, rồi thúc giục hắn đẩy xe đến chỗ Diệp Nha.

Ra khỏi hàng tơ lụa Diệp Nha liền kêu Tiết Bách dẫn nàng ra chợ mua các loại gia vị và chén đĩa, rồi mua thêm một giỏ trứng gà để bồi bổ cho Tiết Tùng. Lúc gần đi, lại nhìn thấy một sạp bán gà, bọn họ liền mua hai mươi con gà con về nuôi, thuận tay mua thêm một bao lương ngũ cốc, một ít hạt giống cải trắng, su hào về trồng, tất cả hết hơn ba trăm văn tiền.

“Được rồi, không có gì cần mua nữa, chúng ta về nhà đi.” Nhìn đồ dùng chất đầy trên xe đẩy Diệp Nha vừa lòng nói, có mấy thứ này trong nhà cuộc sống sau này sẽ bớt khó khăn hơn.

Tiết Thụ nóng nực đổ đầy mồ hôi, hắn đã thúc giục mọi người về từ sớm, đến bây giờ nương tử mới chịu lên tiếng.

Về đến làng Hồ Lô, Tiết Bách giao bạc trên người cho Diệp Nha, “Nhị tẩu, hai người về nhà trước đi, đệ đến nhà Tôn lang trung trả tiền thuốc còn thiếu lần trước.”

Nhìn bóng lưng hắn xa dần, Diệp Nha vốn muốn nói gì đó nhất thời lại không nhớ ra, mãi đến khi bóng dáng Tiết Bách sắp biến mất tại góc đường, nàng mới nhớ ra, la lớn: “Tam đệ, nhớ nói với Tôn lang trung chúng ta muốn mua thêm năm ngày thuốc trị thương nữa!” Bây giờ trong nhà đã có tiền, đại ca cũng nên dưỡng thương thật tốt.

Tiết Bách quay đầu, vẫy vẫy tay với bọn họ, tươi cười như gió xuân làm say lòng người.

Diệp Nha nhìn không được nhìn hắn một lúc, xoay người lại thấy Tiết Thụ bĩu môi, có chút ủy khuất nhìn nàng, nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Nương tử, nàng không thích ta đúng không?” Tiết Thụ nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Nha, ủy khuất hỏi. Hôm nay, nương tử luôn nói chuyện với đệ đệ, mua cái gì cũng thương lượng với tam đệ, căn bản không quan tâm hắn, Tiết Thụ cảm thấy thực bị thương, bộ dạng tam đệ trắng nõn đẹp mắt, lại biết đọc sách, nương tử chắc chắn là thích tam đệ.

“Nói bậy bạ gì đó, mau về nhà đi!” Diệp Nha đỏ mặt liếc hắn một cái, đi thẳng về nhà, trời đang nóng, nàng không muốn nghe Tiết Thụ nói hươu nói vượn.

Nhìn bóng dáng của nàng, nước mắt Tiết Thụ lộp độp rơi xuống đất, đợi thật lâu cũng không thấy nương tử quay đầu gọi hắn, trong lòng cảm thấy khủng hoảng. Khi này tam đệ đi tụt lại phía sau, nương tử đã dừng lại kêu hắn, bây giờ đến lượt mình tụt lại phía sau, nương tử lại không quan tâm, xem ra nương tử thật sự không thích mình!

Hắn thương tâm gục đầu xuống, nâng xe đẩy chậm rãi đi về phía trước, vì sao nương tử lại không thích hắn, là vì hắn nghèo sao?

“A Thụ, sao chàng lại khóc?” Diệp Nha quay đầu lại, đưa tay lau nước mắt cho hắn, “Đang yên bình vì sao lại khóc?”

Tiết Thụ ngây ngốc nhìn khuôn mặt tươi cười của Diệp Nha, hàng mi cong cong, đôi mắt trong veo của nàng phản chiếu hình bóng của hắn.

Được nàng ôn nhu lau nước mắt, nước mắt hắn rơi càng nhiều, đột nhiên hắn bỏ tay khỏi xe đẩy rồi kéo Diệp Nha vào trong lòng làm nàng không kịp phòng bị, khoắc đầu lên bờ vai nhỏ gầy của nàng, nức nở nói: “Nương tử, nàng không thích ta đúng không?”

Câu nói này làm Diệp Nha quên mất việc đẩy hắn ra, Tiết Thụ không ngừng lặp lại vấn đề này chắc chắn là có nguyên nhân, nàng áp chế nghi hoặc trong lòng, ôn nhu hỏi hắn: “A Thụ đừng khóc, ta nói không thích chàng khi nào?”

Tiết Thụ cọ cọ vào cổ nàng, “Nàng không nói chuyện với ta, chỉ nói chuyện với tam đệ, vừa rồi nàng cũng không quay đầu gọi ta...”

Nước mắt ẩm áp thấm vào trong áo, Diệp Nha không biết xoay sở thế nào đành vỗ vỗ bả vai Tiết Thụ, “Không phải lúc đó ta cũng nói chuyện với chàng sao, lúc còn ở thị trấn, ta cũng hỏi chàng có muốn ăn bánh bao hay không, còn nhờ chàng chọn giúp ta mấy con gà con nữa, ta không để ý tới chàng lúc nào?” Muốn mua thêm mấy thứ trong nhà, đương nhiên nàng phải phải thương lượng với Tiết Bạch rồi, khó tránh khỏi việc vắng vẻ Tiết Thụ, không nghĩ tâm tư hắn tinh tế như vậy.

Tiết Thụ mở mắt nhìn nàng, nước mắt ngừng rơi, nhếch miệng cười, “VẬY là nương tử thích ta?”

Diệp Nha không nghĩ hắn lại hỏi như vậy, khuôn mặt đỏ lên, vừa định quay người bỏ đi, lại thấy hốc mắt Tiết Thụ nổi lên một tầng hơi nước, vội nói: “Thích, ta... Thích A Thụ nhất.” Nói xong, bất an nhìn chung quanh, nếu như bị người khác nghe thấy, nàng không còn mặt mũi để gặp ai.

Tiết Thụ nghe xong, trong lòng so với ăn mật còn ngọt hơn, nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của Diệp Nha, không cần nàng nói, chủ động nâng xe đẩy đi về phía trước.

Nương tử thích tam đệ cũng không sao, chỉ cần nàng thích hắn nhất là được.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Vụng Trộm

Heo rừng bán được giá tốt, Tiết Tùng cố ý để cho Diệp Nha làm cơm tẻ ăn, Diệp Nha còn làm thêm một chén canh trứng gà lớn, chuẩn bị cho hắn bồi bổ.

Nàng ở phòng bếp làm đồ ăn, Tiết Thụ không biết từ nơi nào ôm đến một nhánh cây bạch dương khô héo to bằng ngón cái, dùng cây đước trong núi vây quanh làm hàng rào nho nhỏ cho gà con, tuy nhìn đơn sơ, nhưng cũng có thể sử dụng được. Diệp Nha tranh thủ lúc rảnh rỗi ra sân sau nhìn thoáng qua, đã thấy hắn ngồi xổm ngoài hàng rào, vẫn không nhúc nhích xem những con gà con đang lủi rủ bên trong, thường thường phát ra tiếng cười hắc hắc ngây ngô.

Cây xanh cao lớn vươn ra một nhánh cây rậm rạp lá che trên đầu hắn, Diệp Nha cũng không sợ hắn bị phơi nắng, để mặc hắn tự chơi một mình.

Đợi cho đồ ăn đều chuẩn bị tốt, Tiết Bạch đi Lý gia trang đã trở lại, Diệp Nha dời cái bàn đến giường đất ở phòng đông, trước người Tiết Tùng, một nhà bốn người ăn cơm vô cùng náo nhiệt.

”Đồ ăn của nương tử là ngon nhất!”

Tiết Thụ gấp cho Diệp Nha một miếng thịt, lại tự gấp vào chén mình, vẻ mặt hạnh phúc nhìn nàng, vừa ăn vừa khen nói.

Tiết Tùng và Tiết Bạch đều gật đầu.

Diệp Nha bị khen ngượng ngùng, thấy trong tô còn nửa cái bánh ngọt, cầm muống lên mức một muống gấp đưa cho Tiết Tùng, “Đại ca, huynh ăn cái này nhiều một chút đi.” Tiết Tùng thoáng chần chờ, cúi đầu, cầm chén đựng lấy.

”Ta cũng muốn ăn!” Tiết Thụ liếc mắt nhìn Tiết Tùng, chu miệng nói.

Diệp Nha vốn làm rất nhiều, tiện tay đưa muống cho hắn nói: “Đây, thích ăn bao nhiêu thì mức bấy nhiêu.” Bụng Tiết Tùng có vết thương, không tiện gấp đồ ăn, nàng phải chiều cổ hắn nhiều hơn một chút.

Ánh mắt Tiết Thụ tối sầm lại, gục đầu xuống, nương tử vừa rồi rất vui vẻ gấp cho đại ca...

Tiết Bạch mỉm cười trộm, trêu tức nói: “Nhị tẩu, nhị ca muốn tẩu gấp cho huynh ấy đó.” Ngốc nhị ca này, thế nhưng còn biết ghen tị.

Diệp Nha kinh ngạc, giây lát nghĩ đến vấn đề Tiết Thụ hơi ngốc, sợ hắn lại đột nhiên hỏi nữa, liền mức cho hắn một muống lớn, “A Thụ cũng ăn nhiều một

chút.”

Tiết Thụ nhìn chén của Tiết Tùng, nhìn nhìn lại chén của mình, thấy nương tử gấp trứng gà cho hán nhiều hơn đại ca, lập tức vui vẻ nở nụ cười, nâng chén lên há to mồm ăn com.

Tiết Tùng bắt đầu đi lắc đầu, bình tĩnh nhìn về phía Diệp Nha, thấy hai gò má của nàng phồng hồng, đôi mắt trong veo cúi thấp xuống, hai hàng mi nhẹ nhàng chớp chớp, bộ dáng muốn nâng lên nhưng lại không dám, dường như ngay cả com cũng không dám ăn, chiếc đũa đưa tới miệng, để thật lâu mới lấy ra, thật là một bộ dáng ăn chậm nuốt chậm.

Đang nhìn ngẩn ngơ, nàng bỗng ngẩng đầu, Tiết Tùng chân kinh, lập tức thu hồi ánh mắt lại, cực lực áp chế cảm giác khác thường trong lòng, bưng chén lên chuẩn bị ăn com.

Hắn nghe nàng khuyên Tiết Thụ từ từ ăn, giọng nói nhỏ nhẹ.

Hắn là không phát hiện hắn nhìn chăm chú chứ? Tiết Tùng giả vờ lơ đãng theo thứ tự nhìn quét một vòng, nhị đệ đang nhìn nàng cười, trên mặt nàng đã khôi phục tự nhiên, tam đệ, tam đệ lại nhìn nàng chăm chăm...

Hắn muốn ho một cái, lại không hiểu sao cảm thấy chột dạ, đành tập trung ăn com.

Com xốp vị bánh thanh thuần, thật sự ăn rất ngon.

Lại ngẩng đầu, tam đệ đã thu hồi tầm mắt.

Tiết Tùng thoải mái, trong nhà đột nhiên có thêm một nữ nhân, tò mò là khó tránh khỏi, huống chi, đệ muội, nàng...lại đẹp như vậy.

Sau khi ăn xong, Tiết Thụ kéo Diệp Nha tới phòng tây, vô cùng nhiệt tình: “Nương tử, nàng ngủ trưa đi, ta rửa chén cho!”

“Không cần, để ta làm”. Diệp Nha cho dù muốn nhân hạ, cũng sẽ không chọn lúc Tiết Tùng cùng Tiết Bách đều ở nhà, không ngờ thái độ Tiết Thụ vô cùng kiên quyết như vậy, dám không cho nàng bước ra khỏi cửa nửa bước. Hai người rồi rầm tranh nhau, từ phòng đông bỗng nhiên truyền đến tiếng cười trong trẻo của Tiết Bách, Diệp Nha thẹn quá thành giận, hung hăng trừng mắt nhìn hắn rồi giận dỗi đi ngủ trưa.

Tiết Thụ cũng không hề tức giận một chút nào, đối với rèm cửa nhếch miệng cười không ngừng.

Tối hôm qua bụng nương tử đau, hiện tại hắn là đỡ đỡ rồi phải không?

Tiếng ve sầu kêu râm ran, liên miên không dứt trên những tán lá cây, sau giữa trưa trời oi bức, ngược lại càng thúc giục con người nhập mộng.

Diệp Nha buổi sáng đi xa, trở về lại vội vàng nấu com, nằm trên giường đất, nàng cảm thấy rất mệt mỏi, rất nhanh đã ngủ say.

Dọn dẹp xong phòng bếp, Tiết Thụ cố ý chạy đến phòng đông, thông báo cho hai huynh đệ hắn buồn ngủ, lại dường như muốn cảnh cáo bọn hắn, thế này mới lặng lẽ trở về phòng, hai tay nhanh nhẹn đóng cửa.

Nương tử của hắn ngoan ngoãn nằm trên giường, khuôn mặt tròn tròn đỏ bừng, hắn nhìn không được ghé vào mép giường, xoay người hôn nàng một cái, vừa vụng về đánh giá thần sắc nàng, thấy nàng nhũ nhũ mảy, nhưng không có tỉnh lại, không tiếng động nở nụ cười.

Ngày hè trời nóng, nương tử không đắp chăn, váy dài xanh nhạt đặt trên đệm giường được tẩy trắng, có một cảm giác đẹp không nói nên lời. Tiết Thụ nhẹ tay nhẹ chân cời giày, cời luôn cả quần vải thô ngắn, chỉ để lại quần đùi, ngồi xếp bằng bên người nương tử, tìm kiếm nơi bắt đầu xuống tay. Thôi, trước tiên cời quần áo ra, tránh làm nhăn quần áo.

Giống như ngày ấy giúp Diệp Nha lau người, Tiết Thụ nhẹ nhàng xoay người nàng lại, làm cho nàng nằm thẳng, mở hai cánh tay mảnh khảnh của nàng ra. Chuẩn bị xong, hắn đột nhiên có chút khẩn trương, nương tử hình như không thích hắn chạm vào nàng, nhưng hắn thật sự rất muốn ôm nương tử một cái...

Hiện tại nương tử đang ngủ, chắc là không sao đâu nhỉ?

Hắn yên lặng hít sâu một hơi, ngừng thở, thật cẩn thận tháo đai lưng màu hồng nhạt của nàng ra, cũng thật nhẹ nhàng cời bỏ váy dài của nàng, cời ra, lộ ra cái yếm màu hồng cánh sen thêu hoa và tiết khổ màu trắng, còn có da thịt tinh tế trắng nõn. Tiết Thụ chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, chăm chú nhìn chòng chọc vào Diệp Nha một hồi, vừa muốn tiếp tục cời tiết khổ, Diệp Nha bỗng mặt nhăn nhu, xoay người vào trong.

Hắn mở to hai mắt nhìn.

Đập vào mắt là lưng tuyết trắng, phần giữa lưng và trên cổ thắt một sợi dây lưng màu ngọc bích, lại càng tôn lên vẻ đẹp trắng nõn mê người của nàng. Cánh tay trái của nàng che trước ngực, đường cong nhu hòa một đường xuống phía dưới, tại eo nhỏ nơi đó là độ cong kinh người nhất, lại hướng về phía trước, sau đó xuống chút nữa...

Thân thể nương tử so với đại ca, tam đệ dễ xem hơn nhiều, Tiết Thụ kìm lòng không được vươn tay, cời dây lưng xanh biếc trên cổ nàng. Hắn nhớ rõ rằng, trước ngực nương tử có hai luồng trắng bóng thịt mềm, hắn chỉ cần sờ nhẹ hai cái, hai luồng thịt mềm mại nơi đó sẽ đứng vênh lên, hai quả nhỏ hồng hồng phía trên so với quả cây táo gai vào mùa thu còn mê người hơn.

Tiết Thụ tay rất thành thực, hai ba cái đã mở hết dây lưng của Diệp Nha, hần run run xoay người lại một lần nữa, đẩy cánh tay trái của nàng qua, nhẹ nhàng kéo, cái yếm hoàn toàn rời bỏ nàng...

Eo nhỏ gáy ngọc, bạch thổ thành đôi...

Đôi mặt thân thể xinh đẹp trước mắt, một loại khô nóng quen thuộc nhanh chóng lan khắp toàn thân, phía dưới cứng rắn, căng trương khiến hần hần không thể lập tức nằm đè lên người nương tử, dùng sức đi vào nơi làm cho hần tâm tâm niệm niệm tuyệt vời kia. Nhưng hần không dám, lần trước hần còn chưa cởi quần áo nương tử, vậy mà nương tử đã hung ác đẩy hần xuống đất, nước mắt lưng tròng nhìn hần chăm chăm, hần tuy rằng nóng vội, cũng không nỡ để nương tử khổ sở rơi nước mắt.

Yên lặng cân nhắc trong chốc lát, Tiết Thụ tạm thời buông tha ý niệm thoát tiết khổ của nương tử, cúi người chậm rãi tiến đến gần quả hồng mê người này, hần rất muốn nếm thử. Càng đến gần, hần càng nhìn không được vuron đầu lưỡi liếm liếm, hơi mằn mặn, nhưng hần không thấy khó ăn chút nào, tiếp tục mở miệng ngậm nó vào trong, nhẹ nhàng liếm mát, giống như đứa nhỏ nghịch ngợm gặp chuyện thú vị, hần ngậm phi thường vui vẻ, khi thì nhẹ nhàng liếm, khi thì đầu lưỡi vòng quanh nơi đó đảo quanh, tóm lại là vui đến quên mất trời đất.

Diệp Nha đột nhiên cảm thấy có chút khác thường, đó là một cảm giác nói không rõ, có chút ngứa, làm cho nàng nhìn không được muốn né tránh, nhưng cũng rất thoải mái, làm cho nàng không nhìn được muốn để sát vào một tí... Như mộng như tình, ý thức dần dần tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy ngực bị người ngậm trong miệng, mờ to mắt!

“A Thụ!” Nàng gọi nhỏ một tiếng, che ngực ngồi dậy, nắm chặt bên cạnh muốn kéo lên che trên người, Tiết Thụ lại một tay ôm người kéo vào trong lòng, giọng nói ô ô: “Nương tử, ăn ngon lắm!” Bình thường đôi mắt phượng trong suốt, lúc này đã có chút u ám, bên trong có dục vọng làm cho Diệp Nha không dám nhìn thẳng.

Nàng thử gãi, lại bị Tiết Thụ siết chặt chẽ, cánh tay cường tráng không tha cự tuyệt vòng lấy cánh tay nàng, làm cho ngực nàng loã lồ trước mặt hần. Ánh sáng nóng cháy xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng chiếu vào, đầy đủ hồng nộn hiện ra rõ trước mặt hần, chỗ này ngay cả nàng cũng ngượng ngừng nhìn, thế mà hần lại sáng quắc ánh mắt nhìn chăm chăm nơi đó, bàn tay to siết bàn tay nàng thậm chí đỏ ra một tầng mồ hôi ẩm ướt, xuyên thấu qua da thịt truyền vào trong lòng nàng.

Diệp Nha chưa từng cảm thấy xấu hổ đến như vậy, cổ tình ngại phòng đông có người không thể nổi giận, đành phải ôn nhu cầu xin: “A Thụ, buông ta ra!” Ban ngày ban mặt, chẳng lẽ hần muốn “bắt nạt” nàng ngay bây giờ sao? Nếu bị đại ca và tam đệ nghe thấy, sẽ nghĩ nàng như thế nào đây!

Nương tử vừa nói, hai luồng đầy đủ mềm mại cũng run run hai cái, trong đó một quả hồng nho nhỏ còn bị hần ngậm đỏ au, càng khiến người ta yêu thích. Tiết Thụ thấy Diệp Nha không có răn dạy hần, cũng không khóc, chứng tỏ nàng cũng không phản đối, hơi thở gấp gấp, bắt lấy cánh tay đẩy nàng nằm trên giường đất, thuận thế cũng đè người lên, “Nương tử, để ta ăn đủ đi!” Nói xong, vùi đầu vào khe rãnh kinh người bên trong, liếm láp lung tung, phía dưới cũng không có quy luật đặt loạn giữa hai chân nàng, nhẹ nhàng cọ xát. Trí nhớ đêm đó nháy mắt tràn về, hần muốn, rất muốn!

Diệp Nha bị hần đè nặng ở phía dưới, hai tay không thể nhúc nhích, trong lòng kinh hoàng không thôi, sợ Tiết Thụ dùng sức mạnh, “A Thụ, đừng náo loạn, ta...” Nói chưa dứt lời, trước ngực bỗng bị hần cắn nhẹ một cái, khoái cảm thư sướng làm nàng cả kinh suýt chút nữa kêu ra thành tiếng.

“A Thụ, đừng như vậy, đừng...”

Cảm thụ được cứng rắn giữa hai chân, Diệp Nha sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám, giọng nhỏ nhẹ như muỗi kêu liên tục cầu xin, còn muốn liều mạng ngăn cản tư vị tê dại từ ngực truyền khắp toàn thân, nước mắt từ từ tràn ra.

Nàng cũng không biết tại sao bản thân lại muốn khóc, có lẽ là ủy khuất đi, tuy nàng đã xem hần là trượng phu, hần cũng rất tốt với nàng, muốn làm chuyện này cũng là bình thường, nhưng nàng quả thực không thể khống chế được nước mắt tràn mi. Người ngốc như vậy, đơn thuần như vậy, vì sao vừa đến trên người nàng tựa như thay đổi thành một người khác? Ngốc Tiết Thụ làm cho nàng an tâm, mà nam nhân bá đạo muốn giữ lấy nàng này lại chỉ khiến nàng thấp thòm lo âu.

Nhỏ giọng cầu xin dần dần biến thành khóc nức nở, Tiết Thụ ngừng đầu hít thở, mới phát hiện trong mắt nàng tất cả đều là nước mắt.

“Nương tử, nàng làm sao vậy, có phải bụng lại bị ta làm đau hay không?” Hần bối rối nghiêng người quỳ một bên, bàn tay thử thăm dò đặt trên bụng nàng, bất an hỏi, trong giọng nói còn mang theo tình dục khàn khàn.

Diệp Nha nhắm mắt lại không thèm nhìn tới hần, nước mắt lại theo khóe mắt không ngừng rơi xuống.

Tiết Thụ hoảng hốt, vuron tay lau nước mắt cho nàng, nhưng nước mắt tựa như tuyến hạt châu bị chặt đứt, lau một chuỗi, lại ra một chuỗi, cuối cùng hần thật sự không còn cách nào khác, cúi đầu hôn lên mắt nàng, ăn hết tất cả nước mắt của nàng, đau lòng thì thảo: “Nương tử đừng khóc, đừng khóc...”

Diệp Nha khóc lóc liên ngừng lại, không nói gì, mặc cho Tiết Thụ ôm nàng.

Tiết Thụ không dám lộn xộn nữa, ngốc ngếch vỗ lưng nàng, “Nương tử, còn đau không?” Vô một chút thì biến thành vuốt ve yêu thích không buông tay.

Trong lòng Diệp Nha run lên, biết mục đích đã đạt tới, nếu lại để cho hần sờ nữa, chỉ sợ cũng kiếm cùi ba năm thiêu một giờ, đành hạ giọng nói: “Chàng đưa quần áo cho ta đi, ta mặc vào sẽ không đau bụng nữa.”

Tiết Thụ không nghi ngờ gì, gom quần áo bị hần ném sang một bên cầm lại đây, tự tay mặc cho Diệp Nha, trong miệng còn nói: “Nương tử nàng đừng

động nữa, lập tức sẽ hết đau thôi.”

Diệp Nha lén quan sát Tiết Thụ, thấy trong mắt hắn đã khôi phục trong trẻo, trong lòng an tâm một chút, lại vụng trộm liếc mắt dưới thân hắn, hoàn toàn yên lòng, chờ sau khi Tiết Thụ mặc quần áo cho nàng, mới từ từ ngồi dậy, thương lượng nói: “A Thụ, sau này không được thừa dịp ta ngủ thoát quần áo của ta nữa, biết không?” Người này thật là xấu, trách không được vừa rồi giành rửa chén để nàng đi ngủ!

Tiết Thụ gật gù đầu, lại lắc đầu, ủy khuất nhìn nàng: “Nương tử ăn ngon, ta muốn ăn nướng từ...”

Chống lại cặp mắt phượng hẹp dài “thâm tình cầu xin”, Diệp Nha vội vàng giả vờ đáng thương nhìn lại: “Nhưng nếu chàng ăn ta một lần, ta sẽ đau bụng ngay...” Mỗi lần phạm sai lầm lại làm bộ đáng thương, thật không biết hắn là ngốc thật hay giả ngốc nữa, nhưng dù sao cũng không thể để hắn tập thành thói quen này.

Có lẽ đây là lần đầu tiên có người cũng giả vờ đáng thương đáng trước hắn, đôi mắt Tiết Thụ mờ mịt chớp vài cái, “Ta không muốn nướng từ bị đau bụng, nhưng ta cũng muốn ăn nướng từ, vậy phải làm sao bây giờ?”

Thật sự là đứa nhỏ không chịu thiệt, Diệp Nha nhất thời quật khởi, ra vẻ vô tội nhìn hắn: “Ta cũng muốn để cho A Thụ ăn, nhưng chàng ăn một lần ta sẽ đau bụng một lần, vậy phải làm sao bây giờ?”

Tiết Thụ hoàn toàn choáng váng, nhìn ánh mắt Diệp Nha một hồi, lại nhìn vào bụng nàng một hồi, gấp đến độ vò đầu.

Diệp Nha “Xì” một tiếng bật cười, chung quy không đành lòng nhìn hắn khó xử, bay nhanh hôn mặt hắn một cái, đỏ mặt nói: “A Thụ, nếu lần sau chàng còn muốn ăn ta, ta sẽ chàng một cái, như vậy được không?” Dù sao cũng phải cho hắn chiếm chút tiện nghi, nếu không hắn sẽ tiếp tục suy nghĩ mấy chuyện xấu.

Tiết Thụ sờ sờ nơi vừa mới được nướng từ hôn, cảm giác tốt hơn khi hắn hôn nướng từ nhiều lần, vội vàng gật đầu không ngừng, đưa mặt qua: “Nướng từ, hôn ta một cái nữa đi!”

”Chàng...”

”Lão đại có nhà không?”

Diệp Nha vừa định đẩy Tiết Thụ ra, ngoài phòng bỗng nhiên vang lên một giọng nói khàn khàn của nam nhân, người nọ dường như rất quen thuộc với Tiết gia, vừa nói, vừa đẩy cửa phòng bếp, nghe tiếng bước chân, đứng là đi về phí bọn họ!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: kỹ năng ăn thịt của lão nhị: chơi xấu. Ưu điểm: sẽ không bị nướng từ nướng cảm thú. Khuyết điểm: dễ dàng bị lừa, bỏ dở nửa chừng.

Lão đại cùng lão tam: kỹ năng chưa có, hoan nghênh mọi người tự bỏ não.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tò Mò

Diệp Nha hoảng sợ, tuy bây giờ nàng có mặc quần áo, nhưng Tiết Thụ lại để trần hai cánh tay và đùi, nếu bị người khác nhìn thấy sẽ nghĩ như thế nào đây?

Đang lúc hoảng loạn, chợt nghe Tiết Bách nói: “Nhị thúc, thúc tới chơi sao?” sau đó mời người vào phòng đông.

Diệp Nha vội vàng bắt Tiết Thụ mặc quần áo vào, lại nhỏ giọng hỏi hắn: “A Thụ, nhà chúng ta có họ hàng thân thích sao?” Hai ngày này bọn họ không có nói với nàng, cũng không có ai tới chơi, nàng tự động lý giải thành Tiết gia chỉ có ba huynh đệ.

Chuyện tốt bị đánh gãy, Tiết Thụ cực kỳ mất hứng, buồn bực nói: “Có, cả nhà nhị thúc, chỉ có điều nhà bọn họ ở đâu tây.”

”Người trong nhà nhị thúc tính tình như thế nào?” Làng Hồ Lô cũng không lớn, cho dù ở đâu tây cũng có thể đã nghe nói chuyện của nàng, hoặc là chuyện Tiết Tùng bị thương, nếu như thế, nhị thúc sao lại có thể không đến thăm được? Chẳng lẽ quan hệ hai nhà không tốt sao?

Tiết Thụ mặc quần áo xong, thấy Diệp Nha đã đứng trên đất, chỉ phải theo xuống dưới, nói lầm bầm: “Nhị thúc tốt lắm, hồi bé còn thường dẫn ta đi chơi, nhưng nhị thẩm đặc biệt không tốt, không cho nhị thúc đến nhà chúng ta, mỗi lần đến đây nàng sẽ mắng nhị thúc, nhị thúc nói không lại bà ấy, đại ca mới khuyên thúc ấy không cần thường xuyên đến đây nữa. Đúng rồi, Xuân Hạnh cũng rất tốt, muội ấy đặc biệt rất khéo tay, thường làm giày cho chúng ta, chỉ có điều đệ đệ Hồ Từ lại rất ham chơi phá phách, thường xuyên bắt nạt muội ấy...”

Phòng đông.

Tiết Sơn Lương tỉ mỉ hỏi thăm thương thế Tiết Tùng, biết hẳn không sao nữa, cuối cùng cũng thả lỏng, dòm phòng tây nói: “Chúng ta mới từ nhà nội của Hồ Từ trở về, nghe nói con đã cưới vợ cho lão nhì? Cháu ấy đang ở đâu?” Trong nhà cháu trai như thế nào, hẳn rất rõ ràng, căn bản là không có tiền cưới vợ, hay là có chuyện mờ ám gì?

“Nhị thúc, con biết thúc đang lo lắng cái gì, thúc yên tâm đi, muội ấy là cô nương tốt, cam tâm tình nguyện muốn sống với nhị đệ. Con vốn định chờ thúc trở về sẽ nói cho thúc, không ngờ tới bởi vì thương thế lại làm chậm trễ. Đúng rồi, buổi sáng muội ấy đã đi theo nhị đệ lên thị trấn mua đồ, bây giờ chắc cũng mệt mỏi nên ngủ rồi, buổi trưa thúc và mọi người hãy đến đây, chúng ta cùng ăn một bữa cơm, cũng để làm quen luôn.” Tiết Tùng sắc mặt bình tĩnh nói.

Tiết Sơn Lương trầm mặc một lát, cuối cùng thở dài, “Con là một đứa hiểu chuyện, nếu con đã nói như vậy, ta cũng sẽ không lo lắng nữa. Vậy đi, ngày mai chúng ta nhất định sẽ đến đây, các con cũng không cần tốn kém ăn uống làm gì, chỉ là người một nhà gặp mặt thôi. Vậy mọi người nghỉ ngơi đi, ta cũng phải trở về đây.” Nếu không đi, cộp mẹ sẽ đuổi tới cửa.

“Vậy thúc đi thông thả, tam đệ, đệ ra tiễn nhị thúc đi.” Tiết Tùng biết hẳn lo lắng cái gì, cũng không giữ lại.

Diệp Nha nghe được Tiết Tùng giải vây cho nàng, rất cảm kích. Dù sao nàng cũng là con dâu mới cưới, nếu ngủ trưa bị truyền ra ngoài không tốt. Cho nên chờ Tiết Sơn Lương đi rồi, nàng kêu Tiết Thụ cùng đi vào phòng đông. Đương nhiên, nàng cũng không biết Tiết Thụ muốn làm “chuyện tốt” gì đó, trước đó đã nhá trước với hai huynh đệ, nếu không nàng nói cái gì cũng sẽ không đi.

“Đại ca, ngày mai cả nhà nhị thúc đến đây ăn cơm, có cần chuẩn bị cái gì không?” Nàng nghiêm túc hỏi.

Ngồi ở trước bàn Tiết Bách hơi hơi ghé mắt, nhìn xem nhị ca ngồi đứng thẳng bên cạnh giường đất, đại ca ngồi dựa vào tường mặt tỉnh bơ, lại nhìn tiểu tẩu lo lắng đứng bên cạnh nhị ca, hẳn thực muốn cười, mỗi khi nhận được được ánh mắt cảnh cáo của Đại ca, mới nhẹ giọng ho khan một cái, tiếp tục đọc sách.

Tiết Tùng có chút không dám nhìn Diệp Nha, dù cho hẳn biết mới vừa rồi, nàng và nhị đệ cũng không có làm chuyện gì.

“Không cần, nhị thúc biết trong nhà chúng ta như thế nào, chuẩn bị nhiều ngược lại sẽ khiến thúc ấy không vui. Ngày mai để nhị đệ ra sông bắt cá, coi như là món nếm, sau đó trong nhà có gì thì làm cái đó thôi.” Dừng một chút, ngược mắt nhìn Diệp Nha, giọng nói trầm thấp: “Đệ muội, hôn sự này, đã ủy khuất muội rồi, cũng chưa từng chuẩn bị tốt cho muội.” Không có kiệu hoa, không có một mâm tiệc nào, cũng không có thân bằng quyến thuộc tham dự...

Diệp Nha sững sốt, vội nói: “Đại ca, huynh đừng nói như vậy, nếu không phải A Thụ cứu muội, muội đã sớm... Vậy mọi người nghỉ ngơi đi, muội ra sân sau nhìn một chút, muội muốn chuẩn bị một số rau củ.” Chuyện quá khứ, nàng không muốn truy cứu nữa, nàng thậm chí muốn quý trọng cuộc sống yên ổn hiện tại.

“Được, vậy muội đi đi, gọi nhị đệ phụ giúp cho muội nữa.” Tiết Tùng gật đầu, nói với Tiết Thụ.

Tiết Thụ lập tức nhảy cồm lên, cười hi hi đi theo sau Diệp Nha.

Làm cỏ, xới đất, tưới nước, Diệp Nha và Tiết Thụ bận bịu tới gần giờ Ngọ (11h-1h), cuối cùng tạo ra hai luống đất trồng rau ở hướng tây bắc sân sau, trồng riêng hai loại cà rốt và bắp cải trắng. Trong lúc đó, Tiết Bách cũng muốn hỗ trợ, nhưng bị Diệp Nha khuyên đi trở về.

Sau khi dùng xong cơm chiều, Tiết Bách kéo Tiết Thụ đến dưới mái hiên, cầm gương đồng và một số vật dụng của nữ nhân, hẳn mua vào lúc sáng đưa cho Tiết Thụ: “Nhị ca, nếu lát nữa nhị tẩu có hỏi, huynh hãy nói cái này là của huynh mua, tẩu ấy nghe xong chắc chắn sẽ rất vui vẻ.” Cô nương nào cũng thích chum điện, càng thích được người dỗ, hẳn mua mấy thứ này là muốn cho nàng, lại muốn giúp nhị ca ngốc sớm ngày thẳng được lòng nàng. Nhị ca mặc dù ngốc, tính tình lại rất tốt, tin tưởng chỉ cần cho nàng thời gian, nàng sẽ thích nhị ca.

“Đây là đệ mua mà, vì sao phải nói là ta mua?” Tiết Thụ đùa nghịch gương đồng và hương cao trong tay, tò mò hỏi.

Tiết Bách nhìn hẳn cười: “Nếu nói là đệ mua, nàng sẽ thích đệ, nói là huynh mua, nàng sẽ thích huynh, nhị ca, huynh muốn nàng thích ai?”

“Nương tử của ta tất nhiên phải thích ta!” Tiết Thụ trừng mắt nhìn hẳn gằm nhẹ, ôm đồ đạc xoay người bước đi.

Tiết Bách bật cười, đi múc nước đổ thuốc cho đại ca. Có lẽ, đêm nay có thể nghe được chút động tĩnh?

Phòng tây, Diệp Nha trải đệm giường đặt ngang ra, nếu vậy lúc hai người nằm sẽ thoải mái hơn chút, ngày mai lại khâu gối đầu, tạm thời cứ như vậy đỡ cũng được.

“Nương tử, ta mua thứ tốt cho nàng nè!” Tiết Thụ chạy nhanh tiến vào, đặt những thứ trong lòng lên giường.

Diệp Nha nhìn chăm chú mấy thứ này, thấy có gương đồng, lược gỗ, hương cao (là dầu thơm ngày xưa, nhưng dạng kem), xà bông, đều là những vật mà sáng nay nàng muốn mua nhưng không tìm được chỗ bán. Nàng cực kỳ kinh ngạc, cầm lấy hộp hương cao ngửi, là hương hoa quế nhẹ nhàng, ngược mắt hỏi Tiết Thụ: “Sáng nay chàng mua ở thị trấn sao? Hết bao nhiêu? Tam đệ có biết không?” Nhưng thứ này cũng không đắt, nhưng đối với Tiết gia, đã được coi là vật xa xỉ rồi.

Tiết Thụ nhúc nhích, ấp a ấp úng nửa ngày mới lắp bắp nói: “Là của ta mua... Nhưng mà...do tam đệ trả tiền, nương tử, thật sự là ta mua, nàng sẽ thích ta

sao?”

Diệp Nha làm sao còn không rõ, Tiết Thụ cảm thấy áy náy, hẳn không thể nói rành mạch được, nhất định là do Tiết Bách mua, muốn giúp hắn lấy lòng mình đây.

Nàng cười giao mấy thứ này cho Tiết Thụ: “Thích. Được rồi, cất trong ngăn tủ đi, đi ngủ sớm một chút, đã mệt mỏi cả ngày nay rồi.” Mặc kệ là ai, nàng đều cảm thấy ấm lòng.

“Ừ!” Tiết Thụ thấy nàng nở nụ cười, trong lòng rất thỏa mãn, cất đồ đạc, khóa cửa xong, nhanh chóng bò lên giường, nhìn Diệp Nha chăm chăm.

Tối hôm qua quá mức vội vàng, Diệp Nha chuẩn bị không đủ, đến nỗi không có quần áo để thay phải ngủ lỏa thân mình. Nhưng hôm nay nàng đã có một bộ trung y, vừa rồi mới mặc vào. Cho nên dù có bị Tiết Thụ nhìn chăm chăm, nàng cũng không cảm thấy quá ngượng ngùng, hẳn ngọc như vậy, xem hẳn như đứa nhỏ là được, thử hỏi nếu ngủ với một đứa nhỏ, có cái gì phải thẹn thùng? Vỗ vỗ gối đầu bên cạnh, nói với Tiết Thụ: “Ngủ đi.” Tự mình nằm xấp lên trên quần áo.

“Nương tử, bụng nàng còn đau không?” Tiết Thụ cũng nằm xuống bên cạnh nàng, muốn khoác tay lên lưng nàng, nhưng không dám.

“Có một chút... Nếu không đau, ta sẽ nói với chàng.” Diệp Nha đưa lưng về phía hắn, không nhìn thấy động tác của hắn, chỉ buồn bực trả lời.

Tiết Thụ liền ngoan ngoãn rút tay về, nhắm mắt lại ngậy người trong chốc lát, lại nhìn không được sờ mái tóc dài của nàng: “Nương tử, nàng hôn ta một chút đi? Ta ngủ không được.”

Diệp Nha không nói gì.

Tiết Thụ liền nói lại lần nữa.

Diệp Nha đành phải xoay người, nhìn đôi mắt của nam nhân ngọc này, bên trong đều là khát vọng, bất đắc dĩ nói: “Vậy chàng nhắm mắt lại trước đi.”

Tiết Thụ cười hắc hắc, thành thật nhắm mắt lại.

Trong bóng đêm, hắn nghe được tiếng nương tử lại gần mình, hơi thở ấm áp phả vào mặt hắn, hắn muốn mở to mắt nhìn một cái, lại sợ nương tử mất hứng, tâm tình khẩn trương làm cho hơi thở của hắn lập tức trở nên nặng nề, cổ tình cảm giác mềm nhệ trong ấn tượng đó lại chậm chạp chưa đến. Đừng nói nương tử muốn đôi ý nha?

Ngay tại lúc chờ mong của hắn dần dần chuyển thành lo lắng, chợt có một đôi môi mềm mại phớt qua mặt hắn, vừa chạm vào đã rời khỏi.

Tiết Thụ cảm thấy hắn sắp bay lên trời, toàn thân như nhũn ra, không thể kiềm được mở mắt, nhìn thấy Diệp Nha muốn đứng dậy rời khỏi. Nàng tựa hồ không dự đoán được hắn sẽ mở mắt, nhẹ nhàng nhủ mày lại, cắn môi trừng mắt nhìn hắn, tóc dài mềm mại trút xuống, so với tiên nữ trong mộng còn đẹp hơn.

“Nương tử...” Hắn nuốt nước bọt, muốn ôm nàng. Nương tử cúi gập lại có điểm thẹn thùng, so với ban ngày còn muốn làm cho tâm hắn ngứa ngáy hơn.

“Mau ngủ đi.” Nhưng hắn vừa ngẩng đầu muốn xoay người, nương tử đã nói với hắn như vậy, sau đó đặt lưng xuống cạnh hắn.

Nhìn nương tử đưa lưng về phía hắn, Tiết Thụ đột nhiên có chút khổ sở. Khi nào thì nương tử mới không đau bụng nữa? Khi nào thì, nương tử mới có thể chủ động ôm hắn, hôn hắn?

Lần đầu tiên trong đời, hắn... mất ngủ.

*

Hôm sau, Tiết Bách đi học sớm, Tiết Tùng miễn cưỡng có thể hoạt động, chỉ cần không vận động mạnh là được.

Hắn đi đến sân sau, nói với Diệp Nha đang cho gà ăn: “Đệ muội, ta tính mua ít ruộng đất, muội nghĩ thế nào?”

Săn thú không phải kẻ dài lâu, mạo hiểm cũng rất lớn, không bằng bây giờ trong nhà có chút tiền, đặt mua ba mẫu đất hoang, hẳn với nhị đệ chịu khó chăm sóc hai ba năm, ít nhất có thể thu hoạch được một chút, nhân hạ lại lên núi đi săn kiếm thêm ít tiền.

Diệp Nha đưa muống gổ cho Tiết Thụ đang ngồi xõm bên cạnh, để hắn tiếp tục dứt thức ăn cho gà con, đứng dậy nói: “Được đó đại ca, hiện tại mua sẽ kịp cho mùa bắp sắp tới, cũng vừa lúc.” Trừ bỏ tiền mua sách cho Tiết Bách, trong nhà chi tiêu chủ yếu là dành cho lương thực, ngày hôm qua từ thị trấn trở về, nàng đã dự định muốn khuyên Tiết Tùng, chẳng qua nàng vừa mới đến đây, mạo muội mở miệng không tốt.

Tiết Tùng nhìn ánh mắt nàng, nhất thời có chút tim tòi nghiên cứu.

Ngày đó nàng từ trên trời rơi xuống, nếu không phải nàng có mạch đập, nếu không phải trong nhà nghèo không thể lấy được vợ, hẳn thật không dám mang nàng về nhà. Đến khi nàng tỉnh lại, hắn phát hiện tính tình của nàng dịu dàng, là cô nương tốt, thì không tra xét lai lịch của nàng nữa. Lúc đó, trên người nàng mặc váy tơ lụa bóng loáng, làn da cũng dường như mịn màng, hắn tự động nghĩ nàng là tiểu thư nhà giàu nào, không nghĩ đến nàng chẳng những giỏi quản lý trong nhà, thế nhưng còn biết được việc nhà nông!

Hắn đột nhiên rất muốn biết thân thế của nàng..

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chương sau sẽ có nhân vật trọng yếu xuất hiện, mọi người đoán là ai? Trong chính văn cũng có nhắc tới, ai đoán được sẽ cho người đó ăn thịt! (mỗi người chỉ có thể đoán một lần nha~)

Bởi vì chỉ là chi tiết nhỏ, lão đại lão nhị lão tam, hai người cứ chọn đại đi, đừng tham quá, chỉ được chọn một thôi! Ai đoán đúng sẽ do người đó quyết định, tới trước làm chủ!

Thịt nướng tinh luyện của Giai nhân (càng đề lâu vị càng đậm) đang chờ đón các người, đừng làm cho ta thất vọng nha, hắc hắc, đoán không đúng, chỉ có thể đợi may mắn lần sau thôi..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Mắng Chửi Người

“Đại ca, huynh có biết nhà ai muốn bán đất sao? Đại ca?”

Bởi vì hiện tại đúng là mùa thu hoạch lúa mì, hiếm có người muốn bán, Diệp Nha hỏi một câu, không nghĩ đến lâu như vậy chưa nghe được câu trả lời, ngẩng đầu thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tiết Tùng đang nhìn nàng.

Dung mạo của Tiết Tùng và Tiết Thụ có ba phần tương tự, đều là da màu đồng cổ, khuôn mặt đường nét kiên nghị, mắt phượng hẹp dài. Nhưng khác với Tiết Thụ trong sáng tinh thuần, mắt hắn thâm thúy mà nội liễm, như một đầm nước yên tĩnh, làm cho người ta không thể nhìn thấu, hơn nữa hắn trầm mặc không thích cười, Diệp Nha ít khi dám nhìn thẳng hắn. Nay mạo muội gặp phải ánh mắt hắn như vậy, trong lòng nàng giật mình, bản năng quay đầu nhìn về phía hàng rào nuôi gà con, lập tức lại có chút buồn cười, đại ca cũng không phải quái vật, nàng sợ cái gì chứ.

Mặt trời vừa ló dạng, tia sáng ấm áp chiếu khắp nơi, vì mặc váy dài thuần sắc, váy nàng lung linh tán ra một tầng ánh sáng. Gương mặt trắng nõn của nàng hơi hơi phỉm hồng, lông mày thanh tú hơi nhíu lại sau đó lại giãn ra, khóe môi mang theo ý cười nhạt, như nghĩ đến chuyện gì thú vị, một người ở đằng kia vùng trộm cười.

Tiết Tùng chưa từng gặp qua tư thái tiểu nữ nhi tươi mát rực rỡ như vậy, không khỏi nhìn xem ngây người.

“Nương tử, ta dứt gà ăn xong rồi, chúng ta ra bờ sông bắt cá đi.” Tiết Thụ vung ra chút thức ăn cuối cùng, đứng lên, vừa lúc chắn giữa hai người.

Diệp Nha “Ừ” một tiếng, nghi hoặc nhìn về phía Tiết Tùng.

Tiết Tùng đã khôi phục bình tĩnh, nhớ tới câu hỏi của Diệp Nha, nói: “Nhà chúng ta cũng không còn nhiều tiền lắm, mua ruộng tốt chỉ có thể mua một mẫu, sau đó chi tiêu đều phải dè chừng. Không bằng mua ba mẫu đất hoang, đến lúc đó ta với nhị đệ sẽ chịu khó một chút, thu hoạch cũng không đến mức quá kém, muội cảm thấy thế nào?”

Tiền trong nhà đều ở trong tay Diệp Nha, buổi sáng nàng cho Tiết Bách hai thoi bạc phòng khi cần dùng đến, số còn lại chưa đến sáu lượng. Nàng thực tán thành chủ ý của Tiết Tùng, xung quanh làng Hồ Lô có rất nhiều đất hoang không ai muốn, một lượng bạc có thể mua một mẫu lận.

“Rất tốt đó đại ca, vậy huynh tính khi nào thì đi đàm phán với thôn trưởng? Nếu không muội đưa tiền trước cho huynh đi?”

Tiết Tùng gật đầu, “Cũng tốt, để chốc lát huynh đi xem.” Sớm một chút quyết định, sớm một chút khai hoang.

Cứ như vậy, Tiết Tùng chậm rãi đi đến nhà thôn trưởng, Diệp Nha ôm thùng gỗ ra bờ sông giặt quần áo với Tiết Thụ.

Sông rộng đến ba trượng, thượng nguồn hơi sâu, nghe Tiết Thụ nói có thể hất tay hắn, nhưng ở hạ nguồn lại có chỗ sâu chưa tới đầu gối hắn. Diệp Nha dặn dò hắn bắt cá cẩn thận, tự mình ngồi xổm xuống chỗ nước cạn giặt quần áo, nhìn hắn mang theo gậy nhọn bắt cá chạy về phía trên.

Chờ nàng giặt xong áo ngoài của Tiết Bách, bên kia đã không thấy bóng người.

Tuy nói hắn bơi quen nước, nhưng nàng cũng có chút lo lắng, thường thường quay đầu hướng bên kia nhìn dáo dác.

“Ồ, tiểu muội chính là nương tử của Tiết Thụ phải không? Cũng rất chịu khó đó, sớm như vậy đã ra đây làm việc.”

Đang ra sức giặt quần áo, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân, nhìn lại, chỉ thấy một thiếu phụ mặc váy sam đỏ thắm đi về phía nàng, trên đầu người nọ cắm trâm hoa tinh xảo, mặt mày trang điểm đậm nhạt thích hợp, bước chân thướt tha lay động, như bước ra từ trong bức họa.

Hắn là con dâu nhà ai trong làng đi?

Diệp Nha hơi chân chò, đứng lên cười cười với nàng: “Cô là?”

Liễu Ngọc Nương đặt tay gối xuống cạnh Diệp Nha, nhiệt tình giữ chặt tay Diệp Nha, quan sát tỉ mỉ nàng một lúc, vô cùng thân thiết nói: “Cái gì mà cô chứ, ta họ Liễu, tên Ngọc Nương, lớn hơn muội cũng chừng sáu bảy tuổi, nếu muội không chê, cứ gọi ta một tiếng tỷ tỷ là được.” Nói xong cúi đầu xem tay Diệp Nha, trong lòng bàn tay, mu bàn tay đều nhìn mấy lần.

Diệp Nha thực không quen thái độ nhiệt tình vô vàn như vậy, gọi một tiếng “Liễu tỷ tỷ”, rồi dùng sức rút tay ra, làm bộ như muốn giặt quần áo. Nàng bề ngoài tuy rằng ngốc, nhưng đầu cũng không ngốc, tại địa phương nhỏ bé hẻo lánh như làng Hồ Lô này, một hoàng hoa khuê nữ trong sạch làm sao có thể ăn mặc rêu rao như vậy? Ngày ấy nàng mặc xiêm y nhà hoàn Tôn phủ xuất môn, đã bị rất nhiều người chỉ trỏ một phen, cho nên ở trong cửa hàng có ý chọn quần áo vải thô, cũng hạ quyết tâm không bao giờ mặc quần áo đầu nữa. Mà cử chỉ người này cũng có chút ngà ngẩn.

Kháng cự của nàng rất rõ ràng, tươi cười trên mặt Liễu Ngọc Nương cứng đờ.

Gặp Diệp Nha vui đầu giặt quần áo, nàng cười khẽ một tiếng, cũng bắt đầu giặt quần áo, trên miệng lại nói: “Tiểu muội, tỷ tỷ nên gọi muội là gì đây?”

Dù ý thức trong đầu Diệp Nha không thích người này, nhưng đối phương thân thiện bắt chuyện với nàng như thế, nàng cũng không thể không để ý tới, liền trả lời tên của mình. Trong lòng lại ngó lơ trông Tiết Thụ trở về sớm một chút, nàng mới có cơ rời đi.

”Thì ra là Diệp tiểu muội, đừng nói, người cùng gốc lão nhị quả thực rất xứng, một người Thụ một người Diệp, cũng không phải là trời sinh một đôi! Đúng rồi, muội là người nơi nào vậy? Nhìn làn da của muội trắng nõn mịn màng như vậy, hẳn không phải là người trong núi đi?” Liễu Ngọc Nương nhìn chăm chăm làn da của bản thân, tuy rằng cũng trắng nõn nhưng không mịn màng bằng Diệp Nha, cũng không ngẩng đầu lên hỏi, nói xong lời cuối cùng, giọng nói nhẹ nhàng, làm cho người ta đoán không ra nàng ta rốt cuộc có ý tứ gì.

Diệp Nha nghe giọng điệu kỳ lạ của nàng ta, lại càng không muốn để ý đến nàng ta, chỉ nói mình ở phía sau núi.

Liễu Ngọc Nương bỗng nở nụ cười, tiếng cười như chim hoàng oanh, theo ào ào tiếng nước phiêu tán ra ngoài. Nàng nghiêng đầu xem xét Diệp Nha, trong ánh mắt xinh đẹp tràn ngập châm chọc: “Muội nói như vậy là để lừa ai vậy, chỉ cần nhìn bộ dạng yếu đuối của muội, đôi tay hiền lành chưa từng làm việc nặng, còn có tơ lụa xiêm y ngày đó, nếu sống ở trong núi, cũng nhất định là được cha mẹ nuông chiều từ bé, kỳ thác kỳ vọng cao, sao có thể bán muội cho Tiết gia? Hừ, nhìn muội cũng giống ta năm đó thôi, là bị bọn họ mua từ kỹ viện về chứ gì? Nói xem, muội ở lầu xanh nào, tuổi còn nhỏ như vậy đã bị ma ma ghét bỏ? Chẳng lẽ có bệnh không tiện nói ra?” Tư sắc như vậy, lại thêm tuổi tác là lợi thế, nếu không phải thân thể không tốt sao có thể bị bán tống bán tháo, Tiết gia huynh đệ làm sao có thể mua thứ tốt như vậy?

”Người đừng nói bậy!” Diệp Nha bùng thau gỗ lên muốn đi, làm sao có thể có người ác độc như vậy, vô duyên vô cớ nói bừa!

Liễu Ngọc Nương mang theo váy nhảy dựng lên, thân thủ chặn trước người Diệp Nha, cười nhạo xem nàng: “Nơi này không có người khác, ta đã nói với muội lai lịch của ta, mọi người là cùng một mặt hàng, muội còn giả bộ đáng hoàng cái gì! Hừ, tỷ tỷ ta mười bảy tuổi đã đến chỗ này, không biết bị người trong thôn thăm rủa bao nhiêu lần, ngay cả tỷ muội chơi thân đều không có, mấy năm trước đồ đoàn mệnh kia cũng ra đi, hại ta thành quả phụ, bị người trong thôn mắng chửi cả ngày. Nay vất vả lắm mới có muội tới, muội trăm ngàn lần đừng xa lạ với ta, muội cứ chờ đây, sau này ăn khổ, đến lúc đó nếu muội cảm thấy không chỗ nói ra ủy khuất của mình, trăm ngàn nhớ kỹ tới tìm ta, ta hiện tại đang sống một mình, nói gì cũng đều thuận tiện!”

Nàng cả ngày trong làng hồ lô, nói khổ cũng không đúng, nói không khổ cũng không phải. Hai năm đầu nàng còn có thể buồn bực người bên ngoài nói bậy nói bạ nàng, nhưng hiện tại nàng cũng suy nghĩ thông suốt rồi, nàng theo thường lệ thông đồng nam nhân, bà mẹ chồng lời thôi có bản lĩnh thì dùng nước miếng dìm chết nàng đi, không có bản lĩnh nên chỉ biết lâu lâu mắng nàng hai câu. Với nàng mà nói không đau không ngứa. Nhưng nàng dù sao cũng là nữ nhân, cũng muốn có bạn bè thân thiết tán gẫu với nhau. Ngày ấy nhìn thấy huynh đệ Tiết Thụ công Diệp Nha trở về, nàng đã lưu ý đến, nay nàng nhận định Diệp Nha cũng từ kỹ viện đi ra, liền muốn mượn sức nàng, đứng cùng một chiến tuyến với nàng.

”Ta không có gì để nói với người! Người tránh ra!”

Diệp Nha nghe nàng ta nói với vẻ mặt vui vẻ như vậy, thực hận không thể bịt lỗ tai mình, miễn cho nghe mấy câu ô uế này. Muốn chạy, lại bị nàng ta chặn kín đường.

”Ta đã nói đến nước này rồi, tại sao muội còn phòng bị ta như vậy, ta...”

Liễu Ngọc Nương nũng nịu cười nói, lời còn chưa dứt, từ dưới sông chợt có người xông ra, ngay sau đó một cột nước từ trên trời giáng xuống, tất cả đều hất lên người nàng, chẳng những tóc với mặt ẩm ướt, váy áo cũng ướt mẹp xuyên thấu, hồng y mỏng manh dính sát vào ngực, lộ ra hai bầu ngực rất tròn. Nàng sùng sột, lau quệt nước trên mặt, muốn mở to mắt, chợt nghe có người rống to trước mặt nàng: “Người không được bắt nạt nương tử của ta!”

Giọng nói này nàng nhận ra, đúng là Tiết gia gốc lão nhị ai ai cũng biết!

Nàng mở miệng liền muốn mắng chửi người, mà khi nàng vừa nhìn nam nhân trước mắt, không khỏi sững sờ.

Tiết Thụ mặt bình tĩnh chắn giữa nàng cùng Diệp Nha, toàn thân chỉ mặc quần đùi, lộ lồng ngực màu đồng cổ. Bởi vì lửa giận, trong mắt hẳn không có bình thường ngu dần, chỉ nhàu mày trũng mắt nàng, ngược lại có loại khí chất mạnh mẽ của nam nhân, phá lệ hấp dẫn người. Bọt nước theo gương mặt tuấn lãng chảy xuống, chạm rây tụ đến cằm, lại một đường rơi xuống phía dưới, chảy qua bộ ngực cường tráng rắn chắc, cái bụng bằng phẳng, sau đó, bị quần đùi ướt đẫm của hắn ngăn trở.

Liều Ngọc Nương trong lòng giật mình, kim lòng không đậu nhìn xuống phía dưới, quần đùi ẩm ướt dán sát trên người hần, hiện ra thứ to lớn của nam nhân...

Không nghĩ tới tên ngọc này cũng rất có bản sự đó chứ!

Phát hiện ngoài ý muốn xua tan xấu hổ của nàng, Liều Ngọc Nương chậm rãi gãi mấy đầu ngón tay, vỗ nhẹ ngực mình, ngón tay ngọc cổ ý di động xung quanh nơi đây đã làm rất nhiều nam nhân thêm nhỏ dãi, quyến rũ nhìn Tiết Thụ, giọng nói mềm mại: “Tiết Thụ, sao ngươi lại hất nước ta? Ngươi nhìn xem xiêm y của ta đều ẩm ướt rồi...”

Tiết Thụ thờ phỉ phỉ trừng mắt nàng: “Ai bảo ngươi bắt nạt nương tử của ta!”

Bất cá xong, hần bơi dọc theo bờ sông lại đây, vốn định dọa nương tử, lại nhìn thấy Liều quả phụ trong thôn không chịu đi, chắn trước mặt nương tử lái nhải. Tam đệ nói với hần, Liều quả phụ không phải người tốt, muốn hần thấy nàng thì phải tránh xa chút. Hiện tại lời nàng nói chọc nương tử mất hứng, còn chắn đường không cho nương tử đi, đây còn không phải là đang bắt nạt nương tử sao?

“A Thụ, chúng ta đi, không cần để ý nàng!” Diệp Nha nhìn thấy ánh mắt, động tác của Liều Ngọc Nương, biết là thủ đoạn câu dẫn nam nhân của nàng, liền lôi kéo Tiết Thụ rời khỏi.

“Xiêm y và giày bất cá của ta còn nằm ở bên kia, chúng ta đi cầm lại đã.” Tiết Thụ trở tay cầm ngược lại tay Diệp Nha, nắm tay nàng bỏ đi.

Liều Ngọc Nương hơi hơi sừng sốt, không nghĩ tới ngọc Tiết Thụ thế nhưng không để mình bị mình mê hoặc. Nàng đối với bản thân mình vẫn rất có tự tin, chẳng lẽ là do hần còn chưa hưởng qua tư vị nữ nhân, không biết nơi này ngon ngọt?

Nàng nhìn nhìn bốn phía, thấy không có người bên ngoài, liền cười duyên đi đến phía sau hai người, “Tiết Thụ, ngươi hất nước vào xiêm y của ta, nên bồi thường ta thế nào đây? Nương tử của ngươi còn chưa động phòng với ngươi chứ gì, muốn tỷ tỷ dạy cho ngươi hay không?” Nàng xuất thân từ kỹ viện, công phu câu dẫn nam nhân, lời nói thô tục quả thực là nói thuận miệng. Đương nhiên, nếu là bình thường, nàng cũng không dám quang minh chính đại làm chuyện xấu trước mặt mấy nương tử người ta như thế, nhưng nàng nhận định Diệp Nha là cùng loại với nàng, mới muốn nói kích nàng.

Diệp Nha không nghĩ tới da mặt nàng ta dày như vậy, tức giận đến tay đều run run, thoáng nhìn qua đôi chân trần và bộ ngực thấm nước của Tiết Thụ, nghĩ đến Liều Ngọc Nương không kiêng nể gì ở phía sau đánh giá hần, nàng không áp chế được lửa giận trong lòng, đột nhiên dừng lại, xoay người che trước người Tiết Thụ, mắng thẳng Liều Ngọc Nương: “Ngươi còn biết xấu hổ hay không?” Nàng lớn như vậy, đây là lần đầu tiên mắng chửi người, mắng xong mặt đều đỏ.

Liều Ngọc Nương kinh ngạc nhìn nàng, nghi nói: “Diệp tiểu muội tử, muội dễ dàng thẹn thùng như vậy, chẳng lẽ còn là xử nữ sao?”

“Ngươi...”

“Ngươi có đi hay không? Ngươi nếu còn đi theo chúng ta, ta sẽ... Ta sẽ kêu Đại Hoàng cắn ngươi!” Tiết Thụ kéo Diệp Nha, vốn định sẽ nói rằng muốn đẩy Liều Ngọc Nương xuống sông, nhưng bỗng nhiên ánh mắt sáng ngời, chỉ vào phía sau Liều Ngọc Nương sửa miệng uy hiếp. Đại ca từng nói, không được đánh nữ nhân, vậy nếu để cho đại hoàng là được rồi chứ gì?

Đại Hoàng?

Liều Ngọc Nương sắc mặt trắng bệch, run rẩy xoay người, quả nhiên trông thấy một con chó to lớn đứng trong bụi cỏ, dùng một đôi trông mắt thâm nâu nhìn chăm chăm nàng!

Nghĩ đến người trong thôn kính sợ Đại Hoàng, nàng sợ tới mức rút lui từng bước, không ngờ con chó to lớn này bỗng nhảy vọt ra, nháy mắt đã đứng trước người nàng, bộ lông mềm mại dưới ánh nắng buổi sáng lờ lờ tỏa sáng, nhưng bộ lông có sáng đến đâu, cũng không bằng hai hàm răng trắng của nó cực kỳ chói mắt lúc nhẹ răng với nàng, đặc biệt mấy cái răng nanh rất sắc bén...

Tiết Thụ sẽ không thật sự muốn kêu Đại Hoàng cắn nàng chứ?

Liều Ngọc Nương hai chân như nhũn ra, muốn ngã xuống đất, nhưng nàng không dám động đậy, sợ con súc sinh đó thật sự nhào vào nàng!

--Tác giả nói ra suy nghĩ của mình--: Thế nào, mọi người đoán được chưa, nhân vật trọng yếu đó chính là Đại Hoàng

Cái gì, mọi người không thấy Đại Hoàng trọng yếu sao? Làm sao có thể như thế, không có Đại Hoàng, ngọc lão nhị làm sao biết ăn thịt như thế nào? ? ? (hắc hắc, tiểu thịt nướng vẫn là cát vào tủ lạnh để dành thôi ~~~)

Hồ hồ, ai chơi thua, thì không được sử dụng bạo lực nha...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tình Yêu

Đại hoàng là một con chó săn có thân hình cực lớn, nhưng thoát nhìn bộ lông thâm nâu của nó giống như một con sói.

Bình thường chó đều nhận thức chủ, cho dù chạy ra ngoài, cuối cùng vẫn sẽ chạy về nhà. Nhưng con chó săn này lại vô chủ, ít ra chủ nhân nó không phải ở làng Hồ Lô. Đầu năm kia, con chó săn này tháng nào cũng đều chạy đến làng Hồ Lô hai lần, hoặc là chạy đến trong sân nhà ai đó đùa giỡn chó cái, hoặc là nằm phơi nắng trên cát, rất thích ý.

Lâu dài, người trong thôn không còn e ngại ngoại hình hung mãnh của nó nữa, cũng có người có chủ ý muốn nuôi nó, lúc nó chạy đến thì quăng thịt cho nó ăn. Nhưng con chó này lại không biết đạo lý, cho thịt liền ăn, ăn xong bỏ chạy, quả thực chính là một con bạch nhãn lang không quen được nuôi dưỡng! Sau đó không còn ai muốn nuôi nó, những kẻ vô lại tham ăn muốn bắt nó làm thịt, bọn đó cũng liều lắm, đứng nhìn bình thường nó ngoan ngoãn, lúc bộc phát sẽ trở nên hung mãnh lạ thường, một cái nhào tới đã cắn nát chân người đó, bởi vì cứu không kịp mà đi đòi nhà ma. Thôn nhân sợ nó tiếp tục đã thương người, liền họp lại muốn bắt nó, nó liền lác lác đuôi chạy vào núi, đã lâu cũng chưa xuất hiện.

Lần nó xuất hiện, đó là do Tiết Thụ ốm về, thì ra nó đấu nhau một hồi với mãnh thú, bị cắn máu chảy đầm đìa, ngã xuống đất không thể nhúc nhích, vừa may bị Tiết Thụ bắt gặp... Khi đó cách lần trước nó đã thương người hơn nửa năm, thôn nhân đã bớt tức giận, hơn nữa Tiết Thụ lại liều mình che chở nó, một bộ ai muốn đánh chết chó, trước hết đánh chết hủn, thôn nhân đành tha nó một mạng, cũng không dám trêu chọc nó nữa.

Chó săn ở Tiết gia đã chừng mười ngày, với Tiết Tùng, Tiết Bách đều có vẻ xa lạ, lại cực kỳ thân thiết với Tiết Thụ, cho dù Tiết Thụ đặt cho nó một cái tên quê mùa không phù hợp với diện mạo cũng như uy danh của nó, nó cũng không tức giận, chỉ cần Tiết Thụ gọi một tiếng “Đại hoàng”, nó sẽ ngoan ngoãn chạy về bên cạnh Tiết Thụ, mặc kệ có ai cho nó ăn thịt, hay đang lúc cùng chó cái xxx, tóm lại Tiết Thụ kêu nó làm gì nó đều làm. Thôn nhân thấy, đều nói đại hoàng có linh tính, coi Tiết Thụ là chủ nhân của nó.

Đáng tiếc Đại Hoàng cũng không nghĩ như vậy, nó vẫn còn chạy vào trong núi, vừa đi chính là hơn nửa tháng, chơi đủ lại chạy về làng Hồ Lô, chạy thẳng đến Tiết gia.

Liễu Ngọc Nương đương nhiên biết quan hệ của Tiết Thụ với Đại Hoàng, cho nên khi đại hoàng nhe răng, nàng đã run run xin tha với Tiết Thụ: “Tiết Thụ, vừa rồi ta chỉ là muốn nói giỡn với nương tử của người thôi, các người tuyệt đối đừng để trong lòng. A, nhà của ta còn có việc, sẽ không quấy rầy vợ chồng son các người nữa, ta đi, ta đi, người kêu Đại Hoàng đứng sang một bên được không?”

Tiết Thụ không nói chuyện, nhìn xem Đại Hoàng, lại nhìn nhìn nữ nhân vô cùng chật vật này, giống như cân nhắc rốt cuộc có nên để nàng đi hay không.

Liễu Ngọc Nương lại nhìn về phía Diệp Nha: “Diệp tiểu muội, là ta không đúng, không nên nói hươu nói vượn, muội yên tâm đi, sau này ta sẽ không bao giờ nói bừa nữa, cầu muội hãy nói với Tiết Thụ buông tha ta đi! Muội không biết, con súc sinh... Đại Hoàng này trước kia từng cắn chết người, nó lại đặc biệt nghe lời Tiết Thụ, chẳng lẽ muội nhẫn tâm trơ mắt nhìn ta bị chó cắn chết sao? Ta có sai, cũng không đáng tội chết đi? Van cầu muội khuyên nhủ Tiết Thụ đừng ta đi!” Nàng thật sự sợ hãi a, nói xong nước mắt cũng chảy ra.

Từ lúc Đại Hoàng chạy tới, Diệp Nha đã rất lo lắng bắt lấy cánh tay Tiết Thụ, trốn ở đằng sau hắn, sợ bị chó cắn.

Nàng không sợ chó, nhưng đây là lần đầu nàng gặp loại chó săn hung mãnh như vậy, thậm chí cũng không dám nhìn ánh mắt nó, cho nên nàng hoàn toàn có thể hiểu sợ hãi trong lòng Liễu Ngọc Nương, dùng sức nheo nheo Tiết Thụ, “A Thụ, chàng cho nàng ta đi đi.” Cho dù chán ghét cũng không thể vì vài câu vô nghĩa mà kêu chó cắn người được.

Tiết Thụ thấy nương tử nép vào mình, trong lòng rất vui vẻ, cứ như vậy mà hết tức giận, hừ nói với Liễu Ngọc Nương: “Vậy người đi mau, sau này nếu lại bắt nạt nương tử của ta, ta sẽ kêu Đại Hoàng cắn người!” Lại cúi đầu gọi Đại Hoàng, nắm tay Diệp Nha chạy về hướng bờ sông.

Đại Hoàng thu hồi thể công, nhìn chăm chăm Liễu Ngọc Nương lui về hai bước, sau đó chạy như điên đuổi theo hai người Tiết Thụ.

Đợi hai người một chó đi xa, Liễu Ngọc Nương rốt cục chống đỡ không được, ngã ngồi dưới đất, cả người sớm đã ướt đầm. Cái gì kêu sống sót sau tai nạn, nàng xem như đã được chân chính trải qua!

Nhưng may mắn trong lòng rất nhanh bị phần nộ thay thế, cùng là trong kỹ viện đi ra, nàng ta giả vờ cái gì? Hừ, nghĩ đến có nam nhân ngốc che chở là được sao? Hừ, nàng sẽ khiến cho nàng ta cũng ném thù cảm giác của bản thân năm đó bị mọi người xem thường hèn mọn...

Bên kia, Diệp Nha còn kém không nhảy lên trên người Tiết Thụ, nàng nhanh ôm chặt cánh tay hắn, nhỏ giọng năn nỉ: “A Thụ, nó không phải nghe lời chàng nói sao? Chàng mau kêu nó đi đi!” Sau khi Đại Hoàng đuổi theo, vẫn luôn đi theo bên chân nàng, cái mũi ghé vào đùi nàng ngửi tới ngửi lui, nàng thực sự sợ nó đột nhiên cắn một ngụm.

Tiết Thụ làm sao nghe được nàng đang nói gì, toàn bộ lực chú ý đều tập trung tại cánh tay mềm mại đang cọ xát cánh tay hắn, thấy Diệp Nha cúi đầu nhìn xuống dưới chân, hắn vội trộm liếc mắt nhìn ngực nàng một cái, nơi đó đã bị hắn dính nước thấm ướt, mặc dù không bị ướt nhiều như Liễu quả phụ, nhưng cũng mơ hồ hiện ra hình dạng. Nghĩ đến ngày đó nhìn thấy hai luồng mềm mại đầy đặn, hơi thở của hắn trở nên nặng nề, có ý lấy cánh tay cọ nàng, ngoài miệng lại nói: “Nương tử không cần sợ, Đại Hoàng không cắn người.” Hắn thích được nương tử dựa vào, tất nhiên sẽ không bảo Đại Hoàng đi.

Hắn mơ mộng hão huyền, nhưng bởi vì là lần đầu tiên sờ sảng như vậy, không nắm giữ tốt độ mạnh yếu, rất nhanh đã bị Diệp Nha phát hiện động tác nhỏ của hắn.

Trên gương mặt Diệp Nha lúc hồng lúc trắng, vừa thẹn vừa giận, bất chấp bị chó cắn, đẩy mạnh hẳn ra, “Ngay cả chàng cũng khi dễ ta...” Nói một nửa liền không nói nữa, nhớ đến lời Liễu Ngọc Nương vừa nói, cảm thấy rất uất ức, nước mắt tràn mi.

Làm chuyện xấu bị phát hiện, Tiết Thụ ngưng ngừng gãi đầu, không dám mở mắt nhìn nàng, thấy nàng khóc, lập tức đuổi Đại Hoàng sang một bên, bước qua muốn kéo tay Diệp Nha: “Ta cũng không dám nữa, nương tử nàng đừng khóc...”

Diệp Nha tránh hẳn, quay đầu nhìn về phía đông dòng sông, nước mắt không tiếng động rơi xuống. Hắn đều đã nói vài lần không dám, nàng tin hẳn, kết quả thế nào, còn không phải một lần lại một lần nhân cơ hội làm mấy chuyện xấu? Nàng xem như nhìn thấu, nam nhân đều là sắc lang bại hoại, cả ngày đều nghĩ chuyện đó, không liên quan đến hắn có gốc hay không!

Nàng ở bên kia ủy khuất khổ sở, Tiết Thụ lo lắng, muốn chạm vào lại không dám, muốn nói lại không biết nên nói gì, đành phải đứng đối diện nàng. Diệp Nha nhìn hướng đông hẳn liền đứng phía Đông, nàng quay sang hướng bắc hẳn liền đuổi tới phương bắc, đáng thương nhìn nàng.

Thật sự là vô lại! Diệp Nha cắn răng trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt dừng trước ngực trần của hắn, vội vàng cúi đầu, lại bỗng nhớ tới sự quyến rũ vừa rồi của Liễu Ngọc Nương, không khỏi có chút nghi ngờ, nếu hắn ham thích chuyện nam nữ như vậy, vừa rồi sao không hề có chút động tâm nào?

Hắn không động tâm, nàng rất cao hứng, dù sao cũng không có nữ nhân nào cam lòng để nam nhân của mình bị câu dẫn, nhưng nàng tức hắn vào lúc nàng sợ muốn chết lại chỉ lo chiếm tiện nghi nàng, nổi giận nói: “Chàng đã thích... sở như vậy, chàng đi mà sở nàng ta, nàng ta còn ước gì bị chàng sở đó!” Tuy là đang tức giận, nhưng phải nói trắng ra như vậy, nàng cũng đồ mặt.

Tiết Thụ ngây ngốc nhìn nàng: “Sở ai?”

“Liều quả phụ vừa rồi đó, nàng ta đẹp như vậy, chàng tìm nàng là được rồi!” Diệp Nha lạnh lẽo liếc mắt nhìn hắn, muốn nhìn phản ứng của hắn một chút.

Tiết Thụ bùi môi, không chút suy nghĩ trả lời: “Nàng ta cũng không phải nương tử của ta, tại sao t phải sở nàng ta!”

“Chàng không phải thích động thủ động cước sao? Chàng tìm nàng ta, nàng ta sẽ bằng lòng cho chàng sở!” Diệp Nha cả giận, nói chuyện với hắn thật là lao lực.

Tiết Thụ sững sốt, ánh mắt đều có chủ trương nhìn vào vật áo trước của nàng, nhúc nhích, nhỏ giọng nói thầm: “Ta không thèm sở nàng ta, ta chỉ thích nàng thôi!”

Diệp Nha nghe thấy, làm cho nàng kỳ quái là, trừ bỏ xấu hổ, trong lòng nàng thế nhưng có chút vui sướng. Nói thật, Liễu Ngọc Nương khuôn mặt xinh đẹp, nàng thật sợ ngày sau Tiết Thụ bị nàng ta câu đi, hiện tại Tiết Thụ đã thẳng nói nói không có hứng thú với nữ nhân kia, nàng cũng an tâm phần nào, nhưng vẫn có chút nghi hoặc: “Tại sao chàng không muốn sở nàng ta?”

“Tam đệ từng nói, nam nhân tốt cũng chỉ sở nương tử nhà mình!” Tiết Thụ ưỡn ngực, cực kỳ nghiêm túc nhìn Diệp Nha: “Nương tử, ta là nam nhân tốt, ta chỉ sở nàng!”

Nghe lý do đơn giản của hắn, lại nhìn bộ dáng trịnh trọng khác thường của hắn, Diệp Nha nhìn không được nở nụ cười, buồn cười, một cái ý niệm trong đầu bỗng dâng lên. Hắn trong mắt nhìn không thấy nữ nhân khác, là vì hắn nhớ kỹ lời nói của Tiết Bách, chỉ có thể chạm vào nương tử của hắn. Như vậy hẳn tốt với nàng, là vì thích nàng, hay chỉ đơn thuần là vì nàng là nương tử của hắn? Đổi cách nói khác, có phải chỉ cần hắn lấy ai làm vợ, hắn đều sẽ tốt với người đó?

“A Thụ, tại sao chàng lại tốt với ta như vậy?” Nàng nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi. Khó được có người tốt với nàng, nàng hy vọng đối phương là thích con người nàng, mà không phải là thân phận nương tử của nàng, chẳng sợ, bản thân nàng còn chưa có trả giá cái gì.

“Bởi vì nàng là nương tử của ta!” Tiết Thụ cười đáp, mắt phượng cong cong, đơn thuần tựa như đứa nhỏ.

Ngực Diệp Nha đột nhiên có chút khó chịu, “Vậy nếu ta không phải nương tử của chàng, chàng còn có thể tốt với ta như vậy sao?”

Tiết Thụ trên mặt tươi cười nhất thời cứng đờ, nương tử chính là nương tử, làm sao có thể không phải?

“Nàng là nương tử của ta!” Như muốn chứng minh cái gì, hắn la lớn, giọng nói to lớn làm Đại Hoàng nằm bên cạnh cả kinh ngẩng đầu lên, nhìn trái nhìn phải, nghi hoặc nhìn bọn họ, không rõ mới vừa rồi hai người còn nhỏ giọng nói chuyện với nhau, sao bây giờ lại đột nhiên ầm ỹ vậy.

Diệp Nha rũ mắt xuống, Tiết Thụ căn bản không có trả lời vấn đề của nàng..

Có lẽ là hắn không hiểu khác biệt trong đó?

Ngẩng đầu, khăn trương nhìn chằm chằm nam nhân của mình, nàng áp chế chua xót không hiểu trong lòng, cười cười với hắn: “Đúng vậy, ta là nương tử của chàng. Được rồi, mau mặc quần áo vào đi, chúng ta về nhà!”

Nàng thật sự là hy vọng xa vời, sao có thể trông cậy vào một tên cái ngốc biết nói chuyện yêu đương chứ?

Mặc kệ Tiết Thụ hiểu hay không, hắn bằng lòng đối đãi tốt với nàng, cũng đã rất khó được. Con người sống trên đời này, nên thấy đủ, nếu không cũng chỉ có thể đòi lấy thêm phiền não.

Nhưng là, vì sao trong lòng vẫn có chút mất mát?

Có phải bọn họ tốt với nàng, đều là vì thân phận con dâu của nàng hay không?

--Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:-- ai, tiểu nữ nhân cảm thấy mất mát a...

Tình yêu không có khả năng một lần là có thể tiếp nhận, ta muốn viết chính là tình cảm từ từ thấu hiểu lẫn nhau, tiến độ có thể hơi chậm, hy vọng mọi người vẫn đồng hành cùng ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Răn Dạy

Lúc hai người trở về nhà, Tiết Tùng chưa về.

Diệp Nha kêu Tiết Thụ đi cắt đồ, nàng vào sân phơi quần áo, xoay người ngẩng đầu, Đại Hoàng thong thả lác lác tiến vào, đi một vòng quanh nàng, cuối cùng nằm một bên, đầu tựa trên mặt đất, đôi mắt nâu nhìn chăm chăm nàng, vẫn không nhúc nhích, chỉ khi nàng giũ quần áo, nó mới có thể chớp chớp mấy cái, hai lỗ tai dựng thẳng đứng.

Diệp Nha còn có chút sợ nó, mang theo tâm lý lo lắng, lâu lâu lại nhìn nó một cái, phơi đồ xong nàng quay về phòng, thấy nó không đứng lên theo, nhẹ nhàng thở ra.

"Nương tử, ta làm cá cho nàng nha?" Tiết Thụ mang theo hai con cá lớn và một con cá nhỏ đứng dưới mái hiên, cười xem nàng.

"Chàng biết làm sao?" Diệp Nha có điểm hoài nghi, ngẩng đầu nhìn sắc trời, cũng nên chuẩn bị cơm trưa.

Tiết Thụ gật đầu liên tục, hẳn rất thích ăn cá, nhưng thường thường vận khí không tốt, rất khó bắt được cá, hôm nay không biết sao lại thế này, một lần bắt được ba con!

"Vậy chàng làm đi, ta đi nấu cơm"

Chờ nàng vét hết túi gạo, Tiết Thụ đã làm xong cả ba con cá.

Diệp Nha nhìn mấy con cá, suy nghĩ một chút, rồi quyết định lát nữa sẽ nấu hết cả ba con, sẽ để dành con cá nhỏ kia cho Tiết Bách.

"Chàng đi hái dưa chuột và đậu que đi, nhớ rửa sạch luôn." Nàng cầm mấy con cá, đặt trên tấm thớt, vừa vung dao cắt mình cá, vừa nói với Tiết Thụ, ba món ăn, mỗi loại làm hai đĩa, chắc cũng đủ rồi.

Có thể giúp nương tử lúc bận rộn, Tiết Thụ rất vui vẻ, vô cùng cao hứng mà đi. Hái xong đậu thì lập tức chạy tới hái đủ không, Diệp Nha nói không đủ, hẳn lại trở về hái, tới tới lui lui vài lần, cuối cùng cũng xong.

Khi Tiết Tùng trở về, chỉ thấy Diệp Nha xoay người bận việc trong phòng bếp, Tiết Thụ đứng ở cửa nhìn nàng, Đại Hoàng cũng đến, duỗi đầu lưỡi canh giữ dưới mái hiên, đầu hướng vào phòng bếp.

Mùi thơm mê người và âm thanh va chạm khi nấu ăn đồng thời truyền đến, hẳn kim lòng không đậu hít sâu một hơi, lo lắng trong lòng dần dần bị biến mất. Từ sau khi nương mất, trừ bỏ ở nhà nhai thức ăn cơm vài lần, hẳn đã mười mấy năm không nghe thấy hương thơm như thế này.

"Đệ muội, sớm như vậy đã làm cơm? Nhị thúc bọn họ phỏng chừng một lát nữa mới đến." Hắn đi tới cửa, vỗ bả vai Tiết Thụ, nhìn nồi cá kho nói.

Diệp Nha đảo ba con cá một lần rồi đẩy nắp nồi lại: "Muội biết, nhưng mà kho cá này hơi lâu, muội chuẩn bị món này trước, món khác chờ họ gần đến mới làm." Nàng lau tay vào tạp dề, ngẩng đầu nhìn Tiết Tùng: "Huynh mua đất được chưa?"

Tiết Tùng lập tức chú ý tới, vành mắt của nàng có chút hồng, rõ ràng là đã khóc!

Hắn cố nén không quay đầu nhìn Tiết Thụ, sắc mặt bình tĩnh đi vào: "Ta mua được rồi, ngay tại bờ sông, ngày mai ta và Nhị đệ sẽ đến đó làm cỏ." Chỉ đi giặt một chút, tại sao lại khóc, chẳng lẽ nhị đệ lại bắt nạt nàng?

Nghe hắn nói ngày mai sẽ khai hoang, Diệp Nha rất lo lắng: "Đại ca, thương thế của huynh còn chưa tốt lắm, việc đồng áng giao cho muội với A Thụ đi. Ba mẫu đất, chỉ cần hai chúng ta là được rồi." Nàng sáu tuổi bắt đầu làm việc, nhờ cô trồng trọt cũng rất quen tay, nếu không phải bị bán đến Tôn phủ, phỏng chừng cả đời sẽ sống cùng với hoa mẫu.

"Không cần, vết thương của ta không sao, việc đồng áng không cần muội nhúng tay, muội giúp đỡ việc trong nhà là được." Tiết Tùng lập tức trả lời, bọn

họ không thể cho nàng cảm y ngọc thực (com ngon áo đẹp), nhưng cũng không cần bắt nàng làm lụng vất vả việc đồng áng, nàng vừa thấy liền biết chưa từng làm qua việc nhà nông, đáng người mảnh khảnh trắng bóc, hẳn không muốn nàng bị phơi nắng giống những phụ nữ nhà nông bình thường.

Không cho Diệp Nha có cơ hội phản bác, hắn đi đến cửa sau, kêu Tiết Thụ đi cùng: “Đệ muội, muội tiếp tục nấu ăn đi, ta có chút chuyện muốn nói với nhị đệ.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Sắc mặt của hắn có chút lạnh lùng, tuy nói cũng không khác bình thường, nhưng Diệp Nha vẫn nhận thấy được hắn hình như có chút không vui, là do nàng nói sai cái gì sao? Nàng cúi đầu, nhìn Tiết Thụ chậm chậm bước qua bên người nàng, cuối cùng nhỏ giọng nói thầm đi sân sau, chỉ có Đại Hoàng còn nằm dưới dưới mái hiên cùng nàng. Giờ khắc này, nàng bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thật nàng không hiểu ba huynh đệ Tiết gia, trong mắt bọn họ, nàng chỉ là người ngoài sao?

Trầm mặc một lát, nàng lập tức phấn chấn lên, chuyện trọng yếu nhất hôm nay là chiêu đãi cả nhà nhị thúc, còn những chuyện khác, để sau hẵng nói, cùng lắm thì cái gì cũng nghe theo Tiết Tùng, không bao giờ tự chủ trương nữa. Hắn kêu nàng đi nấu cơm nàng liền nấu cơm, hắn không cho nàng làm ruộng nàng sẽ không đi...

Bên kia Tiết Tùng gọi Tiết Thụ vào dưới tàng cây, mặt lạnh giáo huấn: “Có phải đệ lại bắt nạt nàng hay không?”

”Đệ không có...” Tiết Thụ trong lòng có quỷ, không dám nhìn thẳng hắn, quay đầu nhìn chuồng gà bên hàng rào, đếm một con lại một con. Vừa đếm tới năm, chợt nghe đại ca hình như có nên tức giận hỏi hắn: “Đệ không khi dễ nàng, tại sao nàng lại khóc? Đừng hòng nói dối ta, ta biết nàng đã khóc!”

Tiết Thụ bĩu môi, đại ca vẫn lợi hại như vậy, trước đây hắn trộm đồ ăn trong nhà nhị thúc, rõ ràng đã lau miệng sạch sẽ, nhưng sau cùng vẫn bị đại ca nhìn ra, mang hắn tới trước nhà nhị thúc, trước mặt nhị thẩm hung hăng đánh hắn một trận, đến nay hắn đều nhớ rõ ngày đó móng đau đến nở hoa.

Nghĩ đến hậu quả nói dối, hắn cảm thấy móng lại đau, vùng trộm nhìn đại ca, liền chống lại một khuôn mặt lạnh như băng. Hắn hoảng sợ, vội nhỏ giọng giải thích nói: “Không phải đệ, người đầu tiên bắt nạt nương tử là Liễu quả phụ kia, đệ bơi tới trước mặt nương tử, chợt nghe nàng ta nói liên miên cái gì đó, còn chặn đường không cho nương tử đi, đệ liền hất nước nàng ta...”

Liễu quả phụ?

Tiết Tùng nhíu mày, cắt đứt lời nói vô nghĩa của hắn: “Vậy đệ nghe thấy nàng nói gì không?”

Tiết Thụ nhúc nhích, cẩn thận hồi tưởng tỉ mỉ, nhớ rõ cái gì đều kể hết với Tiết Tùng, trước sau có chút không liên mạch, nhưng Tiết Tùng nghe hiểu được, Liễu quả phụ nói Diệp Nha đi ra từ kỹ viện!

Người đàn bà lắm miệng kia, nếu nàng ta là nam nhân, bây giờ hắn lập tức sẽ đi đập nát miệng của nàng!

Hắn rất nhanh nắm chặt nắm tay, thật lâu sau mới bình phục con tức giận trong lòng, nhìn xem góc nhị đệ vẫn như cũ không dám ngẩng đầu, nhớ tới lời nói của hắn vừa rồi, lại hỏi: “Vậy đệ tại sao lại khi dễ nàng? Chẳng lẽ đệ tin lời nói của Liễu quả phụ nên mắng nàng?” Chuyện như thế này không phải chưa từng có, lần đó Liễu quả phụ bị vợ của Lý Kim tát vào mặt, nàng không biết làm gì, liền có ý xúi giục nhị đệ nói chút lời khó nghe, cũng may bị tam đệ phát hiện đúng lúc, mới không chọc tới vợ của Lý Kim.

”Đệ không có mắng nương tử!” Tiết Thụ bị oan uổng, lập tức ngẩng đầu quát, vô cùng tức giận.

Tiết Tùng hoảng sợ, “Đệ ồn ào cái gì! Đệ không mắng nàng, vậy đệ đã làm gì?” Lo lắng nhìn về phía cửa sau, sợ bị Diệp Nha nghe thấy.

Tiết Thụ lập tức ủ rũ xuống, “Nương tử sợ Đại Hoàng, kêu đệ đuổi nó đi, đệ không đuổi, còn lấy tay sờ ngực nàng, vì thế nàng đã khóc...” Nói cho cùng, quả thực nương tử vẫn là bị hắn chọc khóc.

Đại Hoàng dọa người, nàng sợ hãi, tay sờ ngực...

Tiết Tùng rất nhanh đã đoán được đại khái, dùng sức đá Tiết Thụ một cước: “Ta không phải đã nói chỉ cần nàng không muốn, thì không cho phép đệ chạm vào nàng sao? Có phải đệ đã ép buộc nên nàng mới không vui hay không?” Nàng vốn đã chịu ủy khuất vì lời nói của Liễu quả phụ, thế mà hắn còn làm ra những hành động lỗ mãng như vậy, nàng có thể buồn hay sao?

Tiết Thụ không trốn, chỉ là có chút ủy khuất: “Nơi đó của nương tử mềm mại, đệ rất thích sờ, không tin huynh cứ thử xem, sờ vào rồi, sau này nhất định sẽ muốn sờ nữa!” Hắn thích ăn cá, nhưng cũng không phải mỗi ngày đều muốn ăn, nhưng nương tử thì không giống vậy, chỉ hưởng qua một lần, hắn liền nhớ kỹ tư vị cực kỳ sung sướng đó, hơn nữa nương tử lại không giống cá, khó bắt như vậy, nàng lác lác ngay trước mắt hắn, đại ca có biết hắn nhẫn nhịn vất vả lắm không?

Càng nghĩ càng cảm thấy ủy khuất, Tiết Thụ chạy đến trước cái bóng Tiết Tùng, oán hận giẫm lên đầu cái bóng của hắn: “Huynh chỉ biết đánh ta! Hừ, chờ huynh cưới vợ, đệ mỗi ngày đều nhìn chăm chăm vào huynh, nếu huynh vùng trộm sờ nương tử của mình, ta cũng sẽ đánh huynh cho xem!” Nói xong dường như sợ Tiết Tùng đánh hắn, chạy nhanh như chớp, tất nhiên cũng sẽ không nhìn thấy, đại ca hắn...đỏ mặt.

Diệp Nha đang cắt đậu, thấy Tiết Thụ vội vội vàng vàng chạy vào, vừa định hỏi hắn chạy cái gì, chợt nghe hắn quay ra sân trước la lớn “Nhị thúc“.

Nàng lập tức sợ run một cái, vội vàng bỏ công việc, cời tạp dề, sửa sang lại quần áo, đi ra nghênh đón.

Tiết Sơn Lương và vợ của ông ấy, Lâm thị sóng vai đi ở phía trước, đều mặc quần áo vải thô, thoạt nhìn mới bốn mươi tuổi. Người trước thân hình cao

lớn, màu da ngăm đen, lưng có chút khò, nhìn thấy Diệp Nha, hần thả chậm cước bộ một chút, lập tức tỏ ra thân thiết cười cười với nàng, Diệp Nha vội kêu nhị thúc, sau đó nhìn về phía Lâm thị.

Lâm thị trên đầu bọc khăn vải xám, búi tóc sơ cần thận tỉ mỉ, cả người có vẻ vô cùng chinh tề. Bà có chút gầy, xương gò má hơi cao, nhưng trừ bỏ nhìn nghiêm khắc chút, thì vẫn còn đẹp lắm, chỉ có làn da trắng nõn do hàng năm lao ngoài đồng trở nên thô ráp hơi ngăm.

Sau khi Lâm thị vào cửa liền nhanh chóng nhìn lướt qua góc sân, thấy mọi thứ đã được dọn dẹp gọn gàng, khoe miệng căng thẳng mới nói lỏng chút, mà khi bà nhìn thấy cháu dâu mặc dù một thân vải thô, nhưng cũng khó nen tư sắc, trong mắt liền hiện lên một vẻ nghiêm nghị, đối với sự bất chuyện của Diệp Nha, cũng chỉ hừ một tiếng trả lời.

Diệp Nha đối với thái độ của bà đã chuẩn bị tâm lý, dù sao Tiết Thụ nói bấy về bà ấy rất nhiều, nàng chỉ lúng túng đỏ mặt, cũng không có lộ ra sự sợ hãi không vui.

Tiết Sơn Lương biết vợ của mình là đức hạnh gì, ho khan một tiếng, xoay người, nói với đôi tỷ đệ phía sau: “Đây là là nhị tẩu của các con, còn không mau thưa một tiếng!”

“Nhị tẩu!” Gần như đồng thời, hai giọng nói, một mềm nhẹ một thanh thúy truyền đến tai Diệp Nha.

Nàng “Ồ” một tiếng, đến lúc thấy rõ bộ dạng hai đứa trẻ này, khoe miệng không khỏi mang theo ý cười.

Thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi bên trái hẳn chính là Xuân Hạnh, gương mặt trắng nõn như trứng gà, mũi cao thanh tú, đôi mắt đào hoa như nước trong veo, cứ như vậy mang theo ý tò mò hiền lành nhìn nàng. Trên người nàng, Diệp Nha thấy được tất cả ưu điểm về ngoại của dòng họ Tiết gia, thật sự là một cô nương xinh xắn, để cho người ta vừa nhìn một lần đã thấy thích.

Mà trong miệng Tiết Thụ, thẳng nhóc thường thường bắt nạt Xuân Hạnh, đệ đệ Hồ Tử, kỳ thật chính là một bé trai sáu bảy tuổi, bụng nhỏ tròn vo bước ra, khuôn mặt cũng tròn tròn, mặc dù có đôi mắt đào hoa giống như tỷ tỷ, lại không có xuất chúng như vậy, nhưng cũng được coi là thật thà đáng yêu.

Hắn gọi xong một tiếng nhị tẩu, chớp mắt, nhìn thấy Đại Hoàng nằm trước phòng bếp, lập tức không kiên nhẫn giẫy khỏi tay Xuân Hạnh, chạy nhanh tới phòng bếp, bởi vì Tiết Thụ và Diệp Nha sóng vai đứng trước cửa, động tác của hắn lại quá mức đột ngột, khiến Diệp Nha trốn tránh không kịp, bị đụng trúng một chút, may mà bên cạnh chính là cánh cửa, nàng vịn vào nó một hồi mới đứng vững lại được.

Bé trai nào cũng đều như vậy sao, đệ đệ của nàng cũng là thích chạy nhảy đụng chạm khắp nơi, Diệp Nha không để ý, cười che giấu, muốn mời ba người vào nhà.

Phía sau lại đột nhiên truyền đến tiếng Hồ Tử giầy dụa: “Đại ca, huynh buông ra, đệ muốn chơi với Đại Hoàng!”

Tiết Tùng trực tiếp nhắc người tới trước mặt Diệp Nha, đề nặng vai hắn: “Xin lỗi nhị tẩu của đệ trước!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: đại ca, tại sao ngươi lại đỏ mặt? Có phải suy nghĩ quá nhiều hay không? Ngươi nghĩ gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nhị Thăm

Hồ Tử chưa từng bị người nào la mắng như vậy, nó không muốn, nhưng đầu vai bị đại ca đề mạnh khiến nó sợ hãi, cũng không chạy được, bèn ủy khuất nhìn hướng Lâm thị kêu một tiếng “Nương”, giọng nói thanh thúy kéo thật dài, cuối cùng vòng mấy vòng, rất đáng thương.

Lâm thị không hé răng, nhìn thoáng qua Diệp Nha.

Diệp Nha không ngờ rằng Tiết Tùng sẽ vì chuyện nhỏ này mà chấp nhát với một đứa nhỏ, cho nên sừng sốt vô cùng, nhưng rất nhanh đã bị tiếng gọi của Hồ Tử làm tỉnh lại, trông thấy ánh mắt thâm trầm đầy ẩn ý của Lâm thị. Nàng bỗng nhớ lại đệ đệ trong nhà cũng thường đụng trúng nàng xong liền bỏ chạy, lúc nàng đuổi theo răn dạy đệ ấy không được nghịch ngợm, thì nhất định sẽ bị nương mắng, mắng nàng không biết làm tỷ tỷ, sao lại tính toán chỉ li với đệ đệ như vậy.

Đại đa số nông dân đều trọng nam khinh nữ, huống chi Tiết Thụ từng nói với nàng, lúc Hồ Tử giành ăn với Xuân Hạnh, Lâm thị sẽ mắng kệ hai người. Như vậy về mặt dạy con, chắc bà ấy cũng giống nương nàng, cho dù bây giờ bà ấy không nói gì, trong lòng hẳn cũng không vui khi nhị tẩu từ nhà mình bị trách mắng chỉ vì cháu dâu mới cưới.

“Đại ca, Hồ Tử cũng không cố ý, huynh đừng giận nó nữa, chúng ta mau mời nhị thúc và nhị thẩm vào nhà đi!” Nàng nhẹ giọng khuyên nhủ, tay đặt lên vai Hồ Tử, muốn đề nó chạy đi. Cần gì phải vì chuyện nhỏ này mà khiến mọi người không vui?

Nàng nhìn vào mắt hắn mang theo chút cầu xin khó có thể phát hiện, trong lòng Tiết Tùng run lên, nhưng cũng không buông tay. Hồ Tử càng lớn càng

khó dạy, tính tình nhị thúc hiền lành không dạy được nó, nhị thẩm thì không muốn dạy, nếu tiếp tục như thế sớm muộn gì cũng sẽ gây họa, hôm nay nó nghĩ đụng vào người nhà thì không sao, vậy nếu ngày mai nó lỡ đụng trúng người bên ngoài thì sao, Diệp Nha dung túng nó, nhưng người bên ngoài cũng dung túng nó sao? Đại họa thường xuất phát từ những chuyện nhỏ nhặt như vậy, tính tình Hồ Từ phải sửa. Hơn nữa, hắn cũng không muốn nàng bị Hồ Từ khinh thường, tiểu hài tử bây giờ rất khôn, biết bắt nạt kẻ yếu.

Hắn không tha người, Hồ Từ lại không chịu xin lỗi, không khí trở nên căng thẳng.

Tiết Sơn Lương nhìn về mặt đỏ bừng của cháu dâu, ho khan một tiếng, “Hồ Từ, mau nhận lỗi với nhị tẩu của con!”

Diệp Nha vội vàng xua tay: “Nhị thúc, không cần đâu, con...”

“Còn không mau xin lỗi, không để mất nhìn đường, cả ngày chỉ biết chạy loạn!” Lâm thị đột nhiên nổi giận, cắt đứt lời của nàng, nói xong giơ tay lên, vờ như muốn đánh Hồ Từ nếu nó không nghe lời.

Hồ Từ sợ nhất là nương hấn, thấy bà ấy như vậy, biết không tránh khỏi, bĩu môi, mắt to liếc nhìn Diệp Nha, quay đầu hừ nói: “Nhị tẩu, đều là lỗi của đệ, tỷ đừng giận đệ!”

Tiết Tùng thu tay về, như vậy là được rồi, không thể bắt nó sửa đổi trong một ngày.

Hồ Từ lập tức chạy về phía Đại Hoàng.

Diệp Nha cười xấu hổ, dẫn mọi người vào trong: “Vậy mọi người mau vào phòng nghỉ ngơi đi, đồ ăn sẽ xong ngay.”

Tiết Sơn Lương “Được” một tiếng, vào nhà cùng huynh đệ Tiết Tùng, Tiết Thụ không muốn đi, bị đại ca trừng mắt nhìn, đành dùng ánh mắt truyền tải thông điệp cho Diệp Nha “Nàng đừng sợ, nếu bà ấy bắt nạt nàng, nàng hãy gọi ta ngay”, cẩn thận bước theo vào phòng.

Diệp Nha thật muốn nhéo hấn một cái, hấn nghĩ mọi người đều mù sao?

Nhìn cá kho tộ trong nồi đã sắp chín, nàng mặc tạp dề một lần nữa, cười nói với Lâm thị: “Nhị thẩm, Xuân Hạnh, hai người cũng vào trong ngồi đi, con đảo cá thêm chút nữa là xong rồi.”

Lâm thị nhìn lướt qua phòng bếp, sau đó nhìn đồ ăn trên bàn, tiến vào, đứng bên cạnh bệ bếp, mặt không chút thay đổi nói: “Con cứ làm việc của mình, không cần để ý hai chúng ta.”

Diệp Nha cũng hiểu, con dâu mới cưới, đều phải làm hai món cho mẹ chồng nếm thử tay nghề, nhất định là nhị thẩm muốn nhìn tay nghề nấu nướng của nàng rồi. Nghĩ như vậy, nàng chợt cảm thấy mình không sợ bà ấy nữa, Tiết Thụ luôn nói nhị thẩm không tốt với ba huynh đệ họ, nếu quả thật không quan tâm, bà ấy cần gì phải khảo nghiệm tay nghề nấu nướng của cháu dâu?

Nàng cười đồng ý, lúc quay đầu, nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Xuân Hạnh, tiểu cô nương còn vén ống tay áo lên: “Nhị tẩu, muối giúp tỷ nhóm lửa nha?”

“Không cần không cần, một mình ta làm là được!” Diệp Nha thụ sủng nhược kinh, vội ngăn cản nàng, vừa khăn trương vừa hưng phấn mà lu bù lên.

Một tô cá kho tộ màu vàng đậm, thơm ngào ngạt. Một đĩa đậu que xào tỏi xanh mướt, lại thêm dưa chuột xào trứng, bánh quế trà xanh, trứng chiên vàng ươm, mỗi món làm hai đĩa, tất cả đều được sắp xếp ngay ngắn trên bàn dài, tuy không quá nhiều, nhưng lại phong phú đẹp mắt, khiến người ta vừa nhìn đã thấy đói bụng.

Hồ Từ đã sớm ngồi vào bàn, nhìn tô cá kho tộ chảy nước miếng, Đại Hoàng ngồi xôm bên người nó, không ngừng le lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cãi Nhau

Sau khi ăn xong không có việc gì làm, Tiết Tùng muốn dọn dẹp nhà cửa một chút, hấn thử nhấc hai cái cuốc lớn khiêng vào, vết thương liên đau âm ỉ, hấn không dám cạy mạnh nữa. Tự mình thay thuốc, nằm trên giường gần kệ bếp, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Diệp Nha nghĩ ngày mai phải ra đồng làm việc, nhất định sẽ đổ đầy mồ hôi, mà nàng chỉ còn cái váy thô này, không đủ mặc, nhưng nàng lại không muốn mặc bộ xiêm y thượng hạng kia. Vì vậy nàng liền đem ba sấp vải mua hôm trước ra, cắt đo một chút, chuẩn bị may thêm váy cho mình.

Trưa hè trời oi bức, không có gió, mặc dù đã mở toang hết mấy cánh cửa sổ và cửa chính, mồ hôi trên người cũng tuôn dần ra.

Chợt có làn gió mát thổi qua, nàng kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy Tiết Thụ ngồi khoanh chân trước mặt nàng, trong tay phe phẩy quạt hương bồ, cười nhìn nàng: “Nương tử, ta quạt cho nàng nha!”

(**Quạt hương bồ: quạt làm bằng lá cây hương bồ)

Hắn ngồi thẳng lưng, nàng hơi ngửa đầu lên mới nhìn thấy rõ vẻ mặt của hắn, đôi mắt phượng trong suốt tràn đầy ý cười. Cũng không biết là do sự khô khan của hắn hay do tình ý đơn thuần đầy nóng bỏng trong mắt hắn, mà khiến tim Diệp Nha đột nhiên đập lỡ một nhịp, hoảng hốt gục đầu xuống, không dám nhìn nữa. Ngốc cũng tốt, khờ cũng tốt, nhưng có một điều không thể phủ nhận, đó là hắn rất tuấn tú, bị nam nhân như vậy cần thận chăm sóc, lấy lòng, còn nhìn nàng chăm chú như vậy, nàng thấy rất ngượng.

“Không cần đâu, chàng tự quạt cho mình đi, ta không nóng..”

“Nàng nói dối, nàng nhìn xem nàng đỏ đầy mồ hôi rồi!”

Bởi vì cúi đầu, nên nàng thấy rõ hán giờ tay trái thô ráp, sạch sẽ của mình lên, chậm rãi đưa đến trước mặt nàng, trong lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, đã lau nhẹ hai cái trên mũi nàng.

Nàng biết, hắn thật lòng muốn lau mồ hôi cho nàng, nhưng không hiểu sao nàng lại thấy hoảng hốt trong lòng, bất giác lui về sau một ít. Trong lúc vô ý, lỡ đâm kim vào tay.

“A...” nàng nhin không được kêu nhỏ một tiếng.

Nương tử khẽ la lên, Tiết Thụ lo lắng, tưởng mình làm đau nàng. Nhưng khi hắn nhìn theo ánh mắt nàng xuống tay, mới phát hiện tay trái của nàng đã rỉ ra một giọt máu chói mắt.

“Nàng chảy máu rồi!” Hắn đau lòng kêu to, nắm tay nàng lên, không chút suy nghĩ ngậm vào miệng. Hắn còn nhớ có lần đại ca cũng lỡ cắt trúng tay, huynh ấy liền ngậm vào miệng, hắn hồi đại ca vì sao phải làm vậy, đại ca trả lời ngậm như vậy sẽ không đau nữa.

Đầu lưỡi nếm được mùi sắt rỉ, đó là hương vị máu của nương tử, Tiết Thụ thấy đau lòng, nhưng lại có cảm giác khác thường. Hắn không biết phải ngậm bao lâu mới được, len lén liếc nhìn nương tử, chỉ thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng khẽ nhếch lên, khuôn mặt đỏ bừng, bốn mắt nhìn nhau, nàng cắn môi quay đầu sang chỗ khác, muốn rút tay về.

Bộ dạng nương tử như vậy thật đẹp, Tiết Thụ không chút suy nghĩ siết chặt tay nhỏ bé của nàng, thử thăm dò lưỡi liếm nhẹ lòng bàn tay nàng. Vốn hắn cũng không cảm thấy gì, nhưng đột nhiên nghe nương tử khẽ rên rỉ một tiếng, làm cho hắn thấy hưng phấn vô cùng. Tiết Thụ nuốt nuốt cổ họng, buông quạt hương bồ cản trở xuống, hai tay bắt lấy tay nàng khẽ liếm, chỗ nào của nương tử cũng thom thom mềm mềm hết, nếu không thể đụng vào chỗ đó, hôn nhẹ chỗ này cũng được.

Lúc hắn thè lưỡi liếm qua tay nàng, Diệp Nha bừng tỉnh từ cảm giác tê dại: “A Thụ, buông ra!” Dùng sức rút tay về.

“Nương tử, ta muốn...” Tiết Thụ ngẩng đầu, hơi thở nặng nhọc, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, đôi mắt nàng ngập nước, gương mặt đỏ ửng, môi hồng nhuận, xuống chút nữa, chính là nơi đây đã mềm mại đang phập phồng kịch liệt, mặc dù có quần áo che khuất, nhưng hắn vẫn nhớ rõ hình dạng hai luồng đầy đặn đó, hắn muốn sờ chúng nó!

Diệp Nha bị cặp mắt đầy dục vọng của hắn làm hoảng sợ, nàng biết hắn muốn gì. Không được, không thể ở trong phòng nữa, nàng sợ hắn nhin không được.

Nàng cố trấn định bản thân, thả tay hắn ra, nhắc chân muốn xuống đất: “A Thụ, ta đi uống nước, chàng..”

Tuy nhiên, trước khi nàng kịp thoát đi, Tiết Thụ đã duỗi tay lôi nàng đến trên giường, thuận thế đè lên, vụng về hôn mặt nàng. “Nương tử yêu dấu, nàng cho ta vào đi, một lần thôi mà, một lần...” Một tay vội vả luồn vào xiêm y nàng, một tay cầm một bên dây dầm vuốt ve, tay kia kéo nút thắt xuống, muốn cởi xiêm y của nàng ra, phần thân cứng rắn đặt giữa hai chân nàng, chà xát mấy cái, bá đạo muốn thử giải dục vọng của mình. Hắn muốn, hắn không nhin nổi nữa!

Diệp Nha kinh hoàng vô cùng, nàng lấy tay đẩy lồng ngực nóng rực phía trên ra, cố gắng gọi lý trí của hắn về: “A Thụ, đừng như vậy. Chàng đã nói sẽ không khi dễ ta nữa, chàng...A!” Đỉnh vú bị lòng bàn tay thô ráp của hắn lướt qua, khơi dậy xúc cảm mãnh liệt trong lòng nàng.

Một tiếng gọi nũng nịu của nàng khiến nam nhân đang do dự hoàn toàn trở nên mù quáng, bây giờ hắn không biết gì hết, hắn chỉ muốn tiến vào, nếu không tiến vào hắn sẽ chết, hắn nhin đủ rồi!

Tiết Thụ tựa như một con báo điên cuồng, mặc nàng khóc thét hay cào cấu, cũng không thể ngăn cản được hắn. Chỉ kéo mạnh vài cái, hắn đã cởi sạch quần áo của nàng ra, cảm phần thân cứng rắn, nóng như sắt của mình chuẩn bị tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đỗ Dành

“Nương tử, ta sai rồi, sau này ta sẽ không khi dễ nàng nữa, nàng đừng tức giận được không?”

Tiết Thụ đứng trước cửa, miệng không ngừng cầu xin, chờ mong người bên trong sẽ ra khỏi căn, mở cửa cho hắn vào.

Đáng tiếc hắn cầu xin nửa canh giờ, Diệp Nha cũng không thèm để ý đến hắn.

Hắn ủ rũ ra ngoài phòng đông, “Đại ca, nương tử không để ý tới đệ, huynh khuyên nhủ nàng giúp đệ đi...”

Tiết Tùng không hề rầy, nếu hai người bọn họ cãi nhau vì chuyện khác, hắn còn có thể đến nói vài câu, thế nhưng hai người họ cãi nhau vì “chuyện đó”, một đại nam nhân như hắn làm sao dám nói? Nói nhệ đệ là do kim lòng không đậu, chứ không phải cố ý sao? Chỉ nghĩ thôi hắn cũng thấy mình không thể mở miệng rồi.

“Đệ cầu xin thêm vài lời nữa đi, chắc nàng sẽ nguôi giận thôi.” Ngoại trừ việc bảo Tiết Thụ tiếp tục nhận lỗi, hắn thật sự không nghĩ ra biện pháp nào khác.

Tiết Thụ đành phải đi qua, nói một hồi nghi một hồi, đi tới đi lui, bắt tri bắt giác mặt trời đã lặn về tây, liền đi nấu cơm.

“Nương tử, nàng không nấu cơm cho ta ăn sao?” Tiết Thụ ngồi trên ghế nhỏ, bộ dáng tội nghiệp hỏi khe cửa.

Tiết Tùng ở bên ngoài nghe được, thật muốn khâu cái miệng của hắn lại, đã gây ra chuyện như vậy mà còn muốn nàng nấu cơm cho hắn ăn?

Lát nữa tam đệ sẽ về, hắn suy nghĩ một lát, kéo Tiết Thụ ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Được rồi, có lẽ nàng đã nguôi rồi, đệ đi nấu cơm đi, chờ đệ nấu xong, nàng sẽ ra ngoài ăn.”

Ánh mắt Tiết Thụ sáng lên, hưng phấn ra sân sau nhặt bó củi.

Tiết Tùng nhìn không được liếc mắt vào trong phòng, nàng nằm quay lưng ra cửa, đắp chăn mỏng trên người, cũng không ngại nóng, trùm kín từ đầu tới chân. Hắn bắt đầu đi buông rèm cửa, vừa muốn xoay người, trong lòng bỗng cả kinh, vội vàng vén rèm cửa nhìn chằm chằm vào người đang nằm trên giường, thấy nàng không cử động, trong lòng càng bất an mãnh liệt, cân nhắc một lúc mới mở miệng hỏi: “Đệ muội, muội còn tỉnh không?”

Không có tiếng trả lời, nhưng trong căn có chút động đậy.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, thật may nàng không làm chuyện điên rồ, lập tức thấy khó mở miệng, nếu không nói gì bỏ đi, dường như không được ổn lắm, đành kiên trì khuyên nhủ: “Đệ muội, nhệ đệ nó... nó... Nó đang nấu cơm, lát nữa muội cũng dậy ăn một chút đi?” Nói xong câu này, sau lưng hắn đã phủ một tầng mồ hôi.

Đợi trong chốc lát, cũng không thấy hồi âm, mặt hắn hơi nóng lên, không nói thêm gì nữa, xách ghế đầu ra ngồi trước cửa, nhìn ánh chiều tà đỏ rực phía tây, không biết đang nghĩ gì.

Ở trong căn Diệp Nha lại hối hận muốn chết, từ khi nằm xuống nàng đã thấy hối hận rồi, đợi Tiết Tùng ra ngoài ngồi, nàng càng thấy xấu hổ cực kỳ.

Giận Tiết Thụ thì giận hắn thôi, việc gì phải ném cả xiêm y ra ngoài? Bây giờ nháo đến mức đại ca cũng biết, sau này nàng biết đối mặt với huynh ấy thế nào?

Bất quá, cho dù nàng không ném xiêm y, Tiết Thụ khóa thân chạy ra ngoài, đại ca khẳng định cũng đã đoán được.

Nói đến nói đi, đều do Tiết Thụ rất vô lại!

Quên đi, truy cứu những chuyện này thì có ích gì, dù sao bây giờ nàng cũng không dám nói câu nào, không dám tỉnh dậy lại càng không dám ra cửa, không còn mặt mũi để gặp người.

Ba người, một người trốn ở trong phòng không muốn ra, một người ôm hy vọng ngoan ngoãn đi nấu cháo, một người yên lặng ngồi ở cửa không nói gì. Tiết Bách vừa tan học về, mới bước vào sân đã thấy có chuyện không đúng.

“Đại ca, tại sao lại là nhệ ca nấu cơm?” Hắn nhìn thoáng qua phòng tây, theo bản năng nói nhỏ tiếng, đứng trước mặt Tiết Tùng nói.

Tiết Tùng nhìn hắn, cảm thấy chuyện này không thể nói với hắn, liền nói cho qua chuyện: “Nhệ tẩu của đệ thấy không thoải mái nên phải nghỉ ngơi.”

Không thoải mái? Tiết Bách có chút lo lắng, đang muốn hỏi Diệp Nha bị bệnh gì, lại thấy Tiết Thụ đang ngồi xổm trong phòng bếp nhìn về phía hắn, đôi mắt phượng sưng lên, sắp không thể thấy rõ con mắt luôn rồi. Hắn há miệng thờ đốc, nhưng không phát ra tiếng.

Lúc ăn cơm, không khí trên bàn cơm yên lặng khác thường, Tiết Bách thấy Diệp Nha cố ý chừa lại cá kho cho mình, càng nghĩ càng thấy không đúng. Buổi sáng trước lúc hắn đi học nàng vẫn rất tốt, sao đột nhiên lại sinh bệnh? Nếu không phải sinh bệnh, tính tình nàng vốn hiền lành, vì sao lại không nấu cơm, vừa rồi nhệ ca kêu nàng nhiều lần, nàng cũng không trả lời?

Hắn muốn hỏi nhị ca rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đại ca liền lạnh như băng cắt đứt ý định của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Làm Lành (H Nhẹ)

Nghe thấy lời nói của Tiết Bách, trong đầu Diệp Nha nhanh chóng hiện ra một vài ý nghĩ, chẳng lẽ hắn đã biết chuyện trưa nay sao!

Nhưng hắn muốn nói gì với nàng?

Nàng thấp thỏm xoay người, vén rèm cửa, cúi đầu đi vào, cũng không nhìn Tiết Bách, đi thẳng đến nơi đựng kim chỉ, sau đó ngồi ở chỗ khác, tìm chỗ rách trên quần áo, thông thạo và lại. Hắn muốn nói gì thì cứ nói, nàng ngoan ngoãn nghe là được, nhưng nếu hắn tới khuyên nàng phải nghe theo Tiết Thụ... Nàng không làm được.

Tiết Bách nhìn Diệp Nha, thấy nàng mặc dù bày ra bộ dáng thuận theo, nhưng môi lại gât gao mím chặt, liền biết nàng có lẽ đã hiểu lầm ý đồ của hắn. Đợi một lát, mới nhẹ giọng mở miệng nói: “Nhị tẩu, ban ngày đệ không ở nhà, nhị ca có phải luôn dính bên cạnh tẩu hay không?”

Động tác của Diệp Nha dừng lại một chút, ngoài ý muốn với vấn đề của hắn.

Tiết Bách cũng không chờ mong nàng sẽ trả lời, tiếp tục nói: “Tẩu không nói đệ cũng biết, nhị ca chắc chắn là một tác cũng không rời khỏi tẩu. Huynh ấy chính là như vậy, từ nhỏ đã thế, huynh ấy thích ai nhất thì cả ngày đều đi theo bên cạnh người đó. Trước khi tẩu tới, huynh ấy luôn đi theo phía sau đại ca, đại ca lên núi săn thú, huynh ấy cũng đi, đại ca ở phía sân sau chèo cũi, huynh ấy liền ngồi xổm ở một bên nhìn, đại ca giao cho huynh ấy làm cái gì, huynh ấy sẽ cố gắng làm thật tốt. Bất quá, từ ngày chúng ta cùng đi thị trấn, đệ đã nhìn ra, người bây giờ huynh ấy thích nhất không phải đại ca, mà là tẩu.”

“Nhị tẩu, mấy ngày nay nhất định nhị ca đã khiến tẩu chịu nhiều ủy khuất rồi. Đệ nói những lời này, không phải muốn thay huynh ấy giải thích, chỉ là, tẩu cũng biết, huynh ấy, huynh ấy... Đầu óc không được tốt lắm, toàn “thích gì làm đó”, không để ý đến cảm giác của người khác. Có một số việc, huynh ấy chỉ làm theo ý muốn của mình, lại không biết người khác không thích huynh ấy làm như vậy. Hệt như năm Hồ Tử bốn tuổi, cả ngày đều ồn ào đòi lên núi chơi, nhị tẩu không cho, nhị ca liền lên lút dẫn nó đi, huynh ấy chỉ muốn Hồ Tử thấy vui, lại không biết nhị tẩu sẽ lo lắng. Chắc huynh ấy cũng từng làm rất nhiều chuyện ngu ngốc với tẩu phải không?”

Diệp Nha cúi đầu, nhìn quần áo đã vá xong, không biết nên trả lời thế nào. Tiết Thụ ở bên nàng nhiều ngày như vậy, thì ra là vì hắn đã xem nàng là người quan trọng nhất sao?

Nói thật, ngoại trừ mấy lần động thủ động cước đó, thật ra hắn rất tốt với nàng.

“Nhị tẩu, vá xong chưa?”

Đang suy nghĩ xuất thần, giọng nói trong trẻo của Tiết Bách bỗng truyền tới, Diệp Nha vội vàng qua loa ừ một tiếng, cắn đứt chỉ, rồi đưa xiêm y cho hắn.

Tiết Bách cầm lại xiêm y, xoay người ra ngoài, trước khi bước ra cửa nói: “Nhị tẩu, nhị ca thật lòng thích tẩu, huynh ấy ngốc nên không biết cách săn sóc, nhưng xem ở tấm lòng thành của huynh ấy, tẩu có thể cho huynh ấy thêm một cơ hội không? Nếu đến cuối cùng tẩu vẫn không thể chấp nhận huynh ấy, đệ với đại ca sẽ nói với huynh ấy, tuyệt không để huynh ấy khi dễ tẩu nữa.”

“Ừ, ta biết.” Diệp Nha nhẹ giọng đáp.

“Nhị tẩu?”

“A?” Nàng nghi hoặc ngẩng đầu, còn muốn nói gì sao?

Tiết Bách cười ôn hòa với nàng, “Giờ này chắc tẩu cũng đã đói bụng phải không? Nhị ca có ý nấu cháo cho tẩu, đệ để huynh ấy tiến vào, tẩu thông cảm bỏ qua cho huynh ấy đi. Nghe đại ca nói, nhà chúng ta đã mua mấy mảnh đất hoang, mấy ngày kế tiếp chỉ sợ sẽ vất vả cho tẩu, nếu tẩu đói bụng thì không làm nổi đâu.” Nói xong, lại nhìn nàng trong chốc lát, xoay người buông rèm cửa, bước ra ngoài.

Diệp Nha ngây người đứng ở đó, lỗ tai vẫn quanh quẩn giọng nói tự nhiên của Tiết Bách, hắn nói “Nhà chúng ta”, bọn họ đã xem nàng là người nhà...

Đúng vậy, đã là người nhà, thì nên chiều cố, thông cảm cho nhau. Tiết Thụ ngốc, hắn căn bản không biết nàng không thích hắn làm vậy, nàng nên giải thích tỉ mỉ cho hắn nghe, chứ nếu chỉ một mặt cự tuyệt, rồi đổ lỗi cho hắn như trước đây, đó vốn dĩ không phải là kế lâu dài, cho dù là tiểu hài tử, một lời nói dối nhiều lần, cũng sẽ biết đó là gạt người, thậm chí sẽ nghĩ nàng có ý không muốn cho hắn, chọc hắn phí hết tâm tư muốn tự mình ra tay.

Nghĩ đến mình trước kia chỉ biết vừa mắng vừa lừa hắn, hoàn toàn coi hắn là tên ngốc, Diệp Nha đột nhiên cảm thấy rất áy náy. Cuộc sống phu thê là cần hai người sống chân thành với nhau, nếu đã quyết định làm thê tử của hắn, vậy không thể chỉ nói ngoài miệng. Mấy ngày nay, nàng chiều cố mọi việc trong nhà, bản khoản đến suy nghĩ của đại ca và tam đệ, lại cô đơn không nghĩ tới nên ở chung với Tiết Thụ như thế nào, vẫn đều là hắn làm nũng, nàng

liền đỗ, hần tự mình chơi, nàng liền buông tay mặc kệ...

“Nương tử, ta mang com vào cho nàng, có thể cho ta vào không?” Giọng nói bất an của Tiết Thụ vang lên sau rèm cửa.

Nghĩ đến nửa ngày nay hần luôn đứng ngoài cửa xin lỗi nàng, trong lòng Diệp Nha cảm thấy mềm nhũn, đi tới mở rèm, đối diện là đôi mắt tràn đầy nước của hần, cố gắng trợn to nhìn nàng.

Nàng vừa đau lòng vừa buồn cười, thực chưa từng thấy người nào thích khóc như vậy!

“Vào đi.” Nàng nghiêng người, giúp hần mang bàn vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Kiên Định

Sáng sớm ngày hè trên núi, gió thổi lồng lộng, mang theo cảm giác mát mẻ.

Diệp Nha mộng lung tỉnh lại, còn chưa mở mắt đã cảm thấy có một cánh tay ấm áp ôm eo mình, hơi nặng.

Nàng lặng lẽ mở một con mắt mới phát hiện cả người đều nằm trong lòng Tiết Thụ, đầu gối lên vai hần, khuôn mặt kề sát bờ ngực rắn chắc mạnh mẽ đang phập phồng theo hơi thở của hần, mà tay nàng cũng đang ôm lấy vòng eo cứng rắn của hần...

Trong nháy mắt khuôn mặt của nàng liền phỉm hồng, cảnh tượng đêm qua lập tức tràn vào đầu.

Hần ngậm vành tai nàng liếm mát, ghé vào tai nàng nói những lời làm cho người ta nghe xong liền mặt đỏ tim đập, nhưng nàng nghe xong lại thấy mê mẩn, luyến tiếc làm cho niềm vui của hần bỏ dở giữa chừng, thà chịu đựng sự xấu hổ và đau nhức cũng muốn thỏa mãn ước nguyện của hần, nàng cảm “tiểu huynh đệ” của hần lên lên xuống xuống, hần thở dốc hỗn hển, cuối cùng ôm nàng thật chặt, run rẩy vui sướng tiết ra.

Khi đó nàng đã mệt mỏi cùng cực, không muốn làm gì nữa, tùy tiện lau tay vào quần của hần, không thèm quan tâm hần nói mấy câu ngu ngốc nữa, xoay người sang chỗ khác ngủ. Nàng dường như đang nghe đến chỗ hần kể bữa nay đã làm gì, ý thức sau cùng, nàng chỉ nhớ mình bị hần ôm vào lòng, nhẹ nhàng hôn mặt nàng, rồi tới lỗ tai, sau đó khẽ nói: “Nương tử yêu dấu, nàng chính là tiên nữ mà ông trời đã ban cho ta.”

Thật đúng là tên ngốc, nếu nàng thật sự là tiên nữ thì sẽ không để mặc hần tùy ý khi dễ như vậy...

Nhìn ra bên ngoài, sắc trời đã sáng, hôm nay phải ra đồng làm việc, nàng giờ tay hần lên thật nhẹ, muốn xuống giường đi chuẩn bị đồ ăn sáng.

Nhưng nàng vừa mới trở mình, hần liền mơ hồ nói thảm vài tiếng, bàn tay to ôm nàng chặt hơn, thuận thế luồn vào trong vạt áo, chuẩn xác đặt lên ngực nàng, sờ soạng hai cái, sau đó ngoan ngoãn dừng lại.

Diệp Nha sùng sốt, nhin không được ngẩng đầu nhìn hần, đã thấy lông mày của hần giãn ra, tiếp tục ngủ say, khoe môi mang theo ý cười thỏa mãn.

Ngay cả ngủ cũng muốn làm mấy chuyện xấu, nàng tức giận đẩy hần ra, thấy hần vẫn ngủ mê mẩn, liền kéo chăn phủ lên người, nhẹ nhàng cời trung y, chuẩn bị thay ngoại sam.

Tiết Thụ bỗng nhiên bừng tỉnh, trợn mắt liền thấy nàng vuron cánh tay trắng nõn tìm quần áo ở đầu giường.

Hần chớp chớp mắt, thì ra nương tử luôn thừa dịp hần ngủ say lên lút thay y phục!

Nhớ lại cảnh đẹp dưới chăn, hần hoàn toàn tỉnh lại, không chút suy nghĩ liền tiến tới, giờ chăn đang che trên người nàng, mặt ngốc nghếch nhìn chằm chằm đáng người yếu điệu đột nhiên hiện ra của nàng, “Nương tử, ta còn muốn, nàng sờ ta một chút nữa đi!” Hần không để ý khuôn mặt vừa ngượng ngùng vừa kinh hoàng của nàng, nắm lấy tay nàng đặt lên hạ thân đang dâng trào của hần.

Diệp Nha chấn động, bản năng muốn trốn tránh, nắm chặt quần áo che lên người. Nhưng nhìn thấy ánh mắt cầu xin của hần, nàng không kích động nữa, hần ngốc như vậy, có lẽ nàng nên sớm làm quen với thói đánh bắt ngờ của hần mới được.

“A Thụ, hôm nay chúng ta ra đồng làm việc, ta phải nấu com sớm, chàng đừng nháo nữa, để ta mặc quần áo.”

Nàng thân nhiên như vậy, làm Tiết Thụ cảm thấy không quen, sờ sờ đầu, không cam lòng buông tay nàng.

Diệp Nha cố gắng không để ý tới phân thân cứng rắn, nóng rực dưới tay, kiên nhẫn giải thích cho hần: “Ý ta là nếu không nấu com, lát nữa đại ca và tam đệ thức dậy, chàng muốn khiến bọn họ chờ com sao? Tam đệ còn phải đi học, chúng ta phải thừa dịp mặt trời chưa lên cao sớm đi ra ruộng, ta làm sao còn thời gian cho chàng nữa? Đúng rồi, đại ca còn đang bị thương, chàng chính là người duy nhất trong nhà có thể làm việc, phải cố gắng làm thật tốt đó,

biết không?”

Lửa nóng trong mắt Tiết Thụ chậm rãi thối lui, hần lưu luyến buông tay nàng ra, “Đêm nay nàng phải làm giúp ta!”

Diệp Nha còn có thể nói gì?

Rửa mặt xong, chạy nhanh ôm củi nhóm lửa, Diệp Nha kêu Tiết Thụ nấu một nồi cháo, còn nàng ở bên cạnh nhào bột làm bánh, làm việc nặng phải ăn như này mới chịu được con đói. Nàng bận rộn vô cùng, lúc Tiết Tùng và Tiết Bách cùng đi ra, nàng vẫn còn say sưa với việc nướng bánh, hoàn toàn không có thời gian nhớ tới chuyện hôm qua, chào hỏi tự nhiên với hai người.

Khỏe mặt đuôi mày của Tiết Tùng tràn đầy ý cười, vừa nhìn đã biết biết hai người làm lành rồi.

Tiết Bách lén nháy mắt với đại ca hần, cười bùng chậu gỗ ra ngoài rửa mặt. Tiết Tùng cũng không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng chắc Diệp Nha đã nghe Tiết Bách khuyên nhủ nên mới tha thứ cho Tiết Thụ.

Lúc ăn cơm, mọi người đều cố ý lảng tránh không nhắc tới chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chăm Sóc

Tiết gia khai hoang gieo trồng, tổng cộng bận rộn mất năm ngày, may mắn thời gian không có chậm trễ, hộ khác thu hoạch xong lúa thóc, bọn họ cũng thuận lợi làm xong công việc.

Mặt trời ngã về tây, kéo dài bóng lưng của bọn họ, gió đêm chậm chậm thổi phớt qua, xua tan mọi mệt mỏi mấy ngày nay. Mặc kệ làm việc vất vả cỡ nào, lúc ba người đứng trên bờ ruộng, nhìn thửa ruộng được khai khẩn sạch sẽ, trong lòng thấy rất vui mừng, cảm giác này không gì có thể so sánh được.

Điều đáng mừng hơn là, vết thương của Tiết Tùng đã khá hơn rất nhiều. Người nhà khỏe mạnh, năm sau lương thực bội thu, đây chính là cuộc sống giản dị mà người nhà nông luôn ao ước.

Buổi tối Diệp Nha làm mì sốt, đáng tiếc Tiết Bách vẫn chưa về.

“Đã trễ vậy rồi, sao tam đệ còn chưa về?” Diệp Nha đứng ở cửa, có chút lo lắng, nàng hỏi Tiết Tùng: “Trước kia cũng có khi đệ ấy về trễ thế này sao đại ca?”

Tiết Tùng yên lặng nhắm tính ngày, rồi giải thích với nàng: “Mấy ngày qua bận rộn, ta quên nói với muội, cứ đến cuối tháng, đệ ấy đều ở lại thị trấn viết thư dùm người ta, đến trời tối mới về. Chúng ta ăn trước đi, chờ cho đệ ấy chút đồ ăn là được.”

Thì ra là vậy, Diệp Nha yên tâm, nàng còn tưởng Tiết Bách xảy ra chuyện gì trên đường chứ, dù sao đường núi buổi tối cũng rất nguy hiểm.

Tiết Bách đang ở thị trấn, thấy mấy người quen thường thuê hần viết thư đã về hết, đường xá càng ngày càng vắng, từ xa truyền đến tiếng phụ nhân gọi con về ăn cơm, hần cũng bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, trả mấy dụng cụ bài sập lại cho chương quỳ, chào từ biệt với ông ấy, sau đó ung dung trở về nhà. Hôm nay tiền lời rất khá, kiếm được ba mươi văn tiền, về nhà đưa cho nhị tẩu, chắc nàng sẽ vui lắm nhỉ?

Nghĩ đến đôi mắt phẳng phất biết nói chuyện của nàng, hần bắt tri bắt giác bước nhanh hơn.

Sắc trời đã tối, trên đường người đi lại rất ít, tầm mắt của hần không tự chủ dừng lại trên người một lão phu nhân, người nọ vừa đi ra từ trong ngõ, trông khoảng năm mươi tuổi, nhìn dáng vẻ của bà ấy, đoán chừng thân thể còn rất khỏe mạnh.

Ý niệm trong đầu vừa lóe, lão phu nhân đó đột nhiên đứng lại, giơ tay lên vuốt đỡ trán, ngay sau đó ầm một tiếng ngã xuống phía trước!

Tiết Bách kinh ngạc, vội vàng chạy tới đỡ người dậy.

“Đại nương, bà có sao không?” Lão phu nhân hé mắt, hình như vẫn còn mê man, chưa phản ứng kịp.

“Ta làm sao vậy, choáng đầu quá, ối da, thất lưng của ta...” Lão phu nhân nhắm mắt một lúc, cảm thấy đỡ hơn chút, mới mở ra, vừa hỏi chuyện Tiết Bách, vừa nhờ hần giúp đỡ người đứng lên, không nghĩ tới vừa mới đứng hơi ngời dậy, thất lưng lại thấy đau.

Tiết Bách không dám dùng sức kéo bà dậy, “Hay cháu đưa bà đến y quán nhìn xem thế nào?” Xương của người già vốn không tốt, không thể qua loa tùy tiện bỏ mặc được.

“Không cần không cần, thất lưng của ta luôn đau như vậy, là bệnh cũ rồi, cố thêm chút nữa sẽ đỡ thôi, chỉ là không thể đi nổi. Chàng trai trẻ, ta có việc gấp phải về nhà, cháu có thể đỡ ta một đoạn đường không? Ui da... Nếu cháu có việc gấp, vậy đỡ ta qua bên kia ngồi một lát, rồi ta sẽ tự đi.”

Lão phu nhân tóc đã hoa râm, thân mình gầy gò, vè mặt bắt lực ngựa đầu nhìn hấn. Tiết Bách thật sự không nhẫn tâm để bà lại nơi này, liền nói: “Cháu không vội, cháu sẽ đưa bà về nhà, không biết nhà bà ở đâu?” Cùng lắm sau khi làm xong hấn sẽ tức tốc chạy về nhà, mùa hè ngày dài, vẫn có thể về nhà trước khi trời tối.

Đáy mắt lão phu nhân lộ ra tia vừa ý, chỉ ngón tay về phía trước, ý bảo Tiết Bách đỡ bà đi hướng đằng kia.

Nhà lão phu nhân cách đầu đường vừa rồi cũng không xa, nhưng Tiết Bách không dám đi quá nhanh, vì vậy mất không ít thời gian.

Cuối cùng hai người cũng dừng lại trước một cánh cửa lớn. Ngoài cửa được dọn dẹp sạch sẽ, cửa lớn được sơn đen không chút tỳ vết, nhìn lại quần áo trên người lão phu nhân có lẽ gia đình bà cũng rất khấm khá.

Hấn một tay đỡ lão phu nhân, một tay gõ cửa.

Bên trong truyền đến tiếng bước chân vội vàng, cánh cửa liền mở ra, đi tới là một tiểu nha hoàn mới mười một mười hai tuổi.

Tiết Bách đỡ người giao cho tiểu nha hoàn, dặn dò hai câu, rồi xoay người rời đi.

Lão phu nhân có ý giữ hấn lại, mời hấn uống chén trà rồi đi, Tiết Bách đành phải nói rõ nhà hấn ở trong núi, nếu không đi sớm thì sẽ không về kịp trước trời tối, lão phu nhân nghe vậy mới đồng ý cho hấn về.

Đội bóng dáng hấn biến mất ở góc đường, tiểu nha hoàn nhin không được hỏi: “Lão phu nhân, người lão gia chọn là thư sinh kia sao?” Bộ dạng rất anh tuấn, có lẽ tiểu thư sẽ rất vừa lòng?

Dương lão phu nhân cười gật đầu, buông tay tiểu nha hoàn, không nhanh không chậm đi vào trong viện, dáng đi thẳng tắp, nào còn bộ dáng của người đau lưng chứ?

Dương lão gia nhàn rỗi ngồi bên bàn ăn, nhắm mắt dưỡng thần, bình chân như vại chờ phu nhân tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Xú Đản

Diệp Nha thật sự rất mệt mỏi, đặt người xuống giường đất, cảm giác thoải mái khi thân thể chạm đến chăn đệm làm nàng thở dài thỏa mãn. Nàng không gối đầu lên gối, liền nằm úp sấp lên giường, mí mắt cao thấp không ngừng đánh nhau, trong bóng đêm dần dần hiện ra thân ảnh mơ hồ của Tiết Thụ, hai mắt nàng hoàn toàn khép chặt.

Từ sau ngày đó, hai người đã mấy ngày không có thân thiết.

Tiết Thụ biết nương tử rất mệt, cho nên trước đó hấn đều ngoan ngoãn không trêu chọc nàng, nhưng ngày mai không phải ra ngoài làm việc nữa, đêm nay kêu nương tử giúp hấn một chút, chắc cũng không có vấn đề gì?

Hấn hưng phấn mà nghĩ, lau xong người, lại cố ý cẩn thận xoa xoa chỗ đó, nương tử rất thích sạch sẽ.

Bất quá chờ đến khi hấn nằm xuống cạnh Diệp Nha, hấn mới phát hiện nàng đã ngủ say, thậm chí còn phát ra tiếng ngáy rất nhỏ.

Hấn không cam lòng chọc chọc thất lưng của nàng, nương tử rất sợ ngựa chồ đó, trước kia mỗi lần hấn chọc vào nàng, nàng đều trợn sang một bên, nhưng lần lại không thấy nàng nhúc nhích, giống như không có cảm giác là hấn đang chọc vào người nàng.

”Nương tử, sờ ta một chút, đã mấy ngày người không giúp ta làm...” Hấn tiến đến bên tai nàng, thấp giọng cầu xin.

Hơi thở ấm áp phả vào trong tai, rốt cục Diệp Nha cũng thanh tỉnh chút ít, xoay người sang phía bên cạnh, đầu gối lên cánh tay, nhỏ giọng than thở: “Khốn tử, đừng nháo ta...”

Hấn thật sự xấu xa như vậy sao?

Tiết Thụ đau đầu, nhất thời không rõ nương tử có phải cố ý mắng hấn hay không. Hấn yên lặng nhìn chăm chăm thân ảnh kiêu nhỏ của nàng một lát, bỗng nghĩ đến một biện pháp, vụng trộm cười đem gối đầu đặt bên cạnh nương tử, cánh tay duỗi ra liền đem người kéo vào trong lòng, làm cho nàng nằm ở bả vai hấn. Nàng bất mãn nhú mày, cọ cọ vào hấn, rất nhanh liền an tĩnh lại.

Bộ dáng nương tử lúc ngủ thật là đẹp mắt, Tiết Thụ vén lên mấy sợi tóc tán loạn trên mặt nàng, nhẹ nhàng hôn một cái vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Hắn đặt tay lên thắt lưng của nàng, không thấy nàng nhúc nhích. Hắn chậm rãi theo da thịt mềm mại của nàng tiến lên phía trước, nắm lấy một khóa tròn, vẫn không thấy nàng nhúc nhích. Hắn miệng đắng lưỡi khô néo vào hai khóa mềm mại, nàng vẫn như cũ không nhúc nhích.

Tiết Thụ lưu luyến sờ soạng hai ba cái, ngoan ngoãn rút tay về, rồi ôm nàng ngủ. Xem ra nương tử thật sự rất mệt, hắn không thể ăm ỹ nàng.

Trong tào phòng, Tiết Bách vội vàng ăn cơm, đem bát đĩa dọn rửa sạch sẽ, rửa mặt qua loa rồi về phòng đóng cửa, chuẩn bị đi ngủ.

“Hôm nay thực sự không xảy ra việc gì?” Tiết Tùng còn chưa ngủ, mở miệng hỏi hắn, tam đệ làm việc rất có chừng mực, không bao giờ làm cho bọn họ lo lắng.

Tiết Bách liền đem chuyện gặp lão phụ nhân kể lại một lượt.

Đây đúng là việc nhỏ, hai người cũng không cần giữ lại trong lòng.

Ngày hôm sau, cả người vẫn đau nhức, nhưng Diệp Nha vẫn dậy sớm như mọi ngày.

Nàng búng cánh tay Tiết Thụ, định xoay người, kết quả bả vai cùng phần eo lại truyền đến một trận đau nhức, nàng nhịn không được hừ một tiếng.

“Nương tử, ngươi sao vậy?” Tiết Thụ nghe thấy tiếng kêu liên tục, lo lắng nhìn nàng.

Khi bên cạnh luôn có một người nguyện ý cung chiêu, dù người có kiên cường đến đâu cũng sẽ muốn ỷ lại một chút, huống chi Diệp Nha lại chỉ là một nữ nhân bình thường, nàng đã có thói quen được hắn đối xử tốt.

Cho nên, trái ngược với ánh mắt lo lắng của Tiết Thụ, nàng có điểm ỷ khuất chôn ở trong lòng hắn, “Bả vai đau, thắt lưng cũng đau.”

Tiết Thụ thực đau lòng: “Vậy ngươi nằm sấp xuống, ta xoa bóp cho ngươi.”

“Ân.” Diệp Nha xoay người, đầu đặt lên cánh tay, nhắm mắt chờ Tiết Thụ giúp nàng xoa bóp, sắc trời còn sớm, qua hai khắc nữa dậy nấu cơm cũng chưa muộn.

Bả vai truyền đến một cổ đại lực, nàng thấy đau liền kêu một tiếng: “Nhẹ chút, ân, lại nhẹ chút, tốt lắm, cứ như vậy, ở giữa cũng xoa xoa...”

Tiết Thụ ngồi một bên, dựa theo chỉ thị của nàng mà xoa bóp, hai bên đầu vai, cột sống, lưng, còn có eo nhỏ, từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên bóp nhẹ vài lần. Nương tử rất sợ đau, hắn hơi dùng sức một chút nàng đều chịu không nổi, nếu cứ như vậy, hắn chính là xoa bóp một ngày cũng sẽ không mệt.

Dưới sự xoa bóp của hắn, cơn đau trên người cũng dần dần bị đánh tan, tinh thần Diệp Nha tốt lên rất nhiều. Nàng mở to mắt, nhìn giường đất rắn chắc, cảm nhận được sự săn sóc của Tiết Thụ, đột nhiên cảm thấy, lập gia đình là một chuyện rất tốt.

Ở nông thôn không có nhiều quy củ, mấy cô nương đến tuổi, có gả cho thanh mai trúc mã, hay gả cho nam tử vừa độ tuổi ở cùng thôn, hoặc gả cho đối tượng do người thân giới thiệu hay bà mối làm thân, ngày lễ ngày tết còn có thể nhìn thấy tướng công tương lai vài lần, mọi người quen thuộc nhau, khi động phòng cũng sẽ bớt xấu hổ.

Còn mấy vị đại tiểu thư, tựa như đại tiểu thư ở Tôn phủ, từ sớm đã định hôn với trưởng tử của quan tam phẩm ở tận kinh thành, hai người ngàn dặm xa xôi, căn bản không có cơ hội gặp mặt, chỉ có thể thông qua nha hoàn bên người lặng lẽ tìm hiểu tin tức, chờ đến khi gả qua xốc khăn voan lên mới biết được bộ dạng đối phương, sau đó liền trực tiếp làm chuyện đó, thành vợ chồng cả đời. Từ hai người xa lạ trở thành vợ chồng, cũng chỉ có như thế.

Nghĩ như vậy, nàng cùng Tiết Thụ cũng không sai biệt lắm a.

Chính là các tiểu thư đó còn được cưới hỏi làng hoàng, còn nàng là bị Tiết Thụ lượm về cưỡng bức, nhưng chuyện đó cũng không có quan hệ gì? Nam nhân của nàng đối với nàng tốt, huynh đệ của hắn cũng đối tốt với nàng, nàng có thể sống tốt qua ngày là được. Mệnh của nàng từ nhỏ đã khổ, bị cha mẹ bán, bị chủ tử sai sử, làm sai liền bị đánh chửi, về sau còn bị ác bá khi dễ. Hiện tại có thể an ổn sống qua ngày như vậy, nàng cảm thấy đây là hạnh phúc lớn nhất của cuộc đời nàng.

Chuyện khác thì không nói, thử hỏi mấy người được cưới hỏi làng hoàng, liệu có mấy người tướng công giống Tiết Thụ nguyện ý thay nương tử bóp vai đâm lưng?

Nương tử tướng công, ngủ chung một ổ chăn, ăn chung mâm cơm, làm việc cùng nhau, người đối xử tốt với ta, ta đối xử tốt với người, từ hai người xa lạ trở thành người đi cùng nhau đến cuối đời, thật sự không cần thời gian dài. Ở chung với nhau vài ngày rồi sẽ thành quen, rất nhiều chuyện ngày đầu không dám làm, nhưng về sau nghĩ lại không còn thấy xấu hổ. Tựa như nàng cùng Tiết Thụ, mấy ngày hôm trước nàng còn không dám cho hắn chạm vào, hiện tại nàng còn dám sai sử hắn.

Còn chuyện đó...

Mặt Diệp Nha không ngừng đỏ lên, nếu hiện tại Tiết Thụ muốn, nếu lúc đó hắn ôn nhu săn sóc, nàng cũng sẽ nguyện ý, bắt quả hắn tựa hồ rất mê

phương thức này, da mặt nàng không đủ dày chịu đựng câu dẫn hần...

”Nương tử, còn đau không?” Đợi thật lâu không thấy nàng lên tiếng, Tiết Thụ nhỏ giọng hỏi.

”Ân, tốt hơn nhiều, dừng lại đi.” Diệp Nha chống tay ngồi dậy, nhìn ngốc tưng công tuần lảng bên cạnh, trong lòng cảm thấy ấm áp. ”Bả vai ngươi có đau không, ta cũng giúp ngươi xoa bóp?” Nàng cũng không phải là nương tử hư hỏng, sẽ không vì hần ngốc mà bắt nạt hần.

Tiết Thụ nhìn nàng đỏ bừng mặt, nắm tay nàng đặt xuống hạ thân, ”Ta không cần ngươi xoa bả vai, ngươi giúp ta sờ một chút là được.” Vừa rồi giúp nương tử xoa bóp, thấy nàng phát ra tiếng rên nhẹ, hần đã rất muốn.

Đụng tới vật vừa nóng lại vừa cứng đó, không cần hần nói, Diệp Nha cũng biết hần muốn đến lợi hại, chính là, nghĩ đến đêm đó nàng làm tới khi hai tay vô lực hần cũng không có phông thích, hiện tại làm, căn bản là không có thời gian a!

Nàng cúi đầu, lui tay về sau thăm dò: ”Không được, ta còn phải nấu cơm, nếu không... nếu không chờ buổi tối ta sẽ giúp ngươi...” Tuy rằng trong lòng đã tiếp nhận hần, nhưng tiếp xúc thân mật như vậy, nàng vẫn không thể tự nhiên, mặt thực nóng.

Bị bàn tay tinh tế nhỏ bé của nàng vậy lấy, Tiết Thụ làm sao nhịn được, hần mở to mắt phượng nhìn nàng, làm nàng thấy khát vọng của hần: ”Ta hiện tại liền muốn!”

Diệp Nha xấu hổ, nhưng rút cuộc vẫn nhìn thấy hạ thân bùng bùng khí thế của hần, toàn thân nàng nhũn ra, muốn rút tay về, lại bị hần nắm chặt, đành phải quay đầu đáp ứng nói: ”Vậy ngươi nhanh chút, nếu giống ngày đó nghẹn không được, ta sẽ không quản ngươi!”

Nương tử đáp ứng rồi, Tiết Thụ dục hóa đã som bùng phát, hần biết nương tử sáng sớm phải nấu cơm, vội vàng nằm xuống, thanh âm thúc giục: ”Vậy nàng mau làm đi... Ân...”

”Ngươi không được kêu ra tiếng!” Diệp Nha sợ huynh đệ Tiết Tùng nghe thấy, khăn trương vờn tay trái che miệng hần, Tiết Thụ bất mãn liếm liếm lòng bàn tay nàng, nơi đó thoải mái như vậy, hần thực sự rất muốn kêu!

Một trận tê dại mãnh liệt truyền đến, Diệp Nha cả kinh rút tay về, tay phải dùng sức捏 hần một cái: ”Nếu ngươi không thành thật, ta sẽ ra ngoài!”

Sau đó, bàn tay nắm chặt làm cho Tiết Thụ cả người sáng khoái, hần không nghĩ tới mấy chuyện xấu, gắt gao ngâm miệng, chuyên tâm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Diệp Nha. Nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn hần cũng không dám xem nó, hần bỗng dâng lên một ý niệm trong đầu, nếu nương tử nhìn nó, không biết sẽ như thế nào... Chỉ nghĩ như vậy, nơi đó của hần càng trở nên cứng rắn.

Nhưng hần không dám mở miệng, hần sợ nương tử tức giận bỏ đi.

Miên man suy nghĩ, tầm mắt chậm rãi nhìn theo cánh tay đang di động phía dưới của nàng, rơi xuống cánh tay nàng. Tay nương tử tinh tế trắng nõn, nơi đó của hần thô to, mà hiện tại, nương tử lại dùng bàn tay bé nhỏ gắt gao nắm nó, từ trên xuống dưới...

Thị giác kích thích làm cho Tiết Thụ đỏ mặt, hai tay chống giường đất ngồi dậy, mắt nhìn chăm chăm tay Diệp Nha, nhìn nàng đang cho hần khoái hoạt mãnh liệt như nước.

”Bảo bối...” Thanh âm hần khàn khàn gọi nàng.

Diệp Nha nhắm mắt lại, cũng không biết hần đã ngồi dậy, thấy hần không nhịn được muốn kêu, không khỏi tăng nhanh tốc độ, ”Ngươi nhanh chút, đại ca bọn họ chuẩn bị đi lên.” Nàng chợt nghe thấy động tĩnh phát ra từ đông ốc.

Tiết Thụ miệng đắng lưỡi khô, hần cảm thấy bản thân sắp bạo phát, rất muốn rất muốn, nhưng vẫn còn kém một chút, hần cố gắng tập trung tinh thần cảm thụ khoái cảm, chính là hần không thể bỏ được ý niệm trong đầu, bởi vì khát vọng, sau đó khoái hoạt giống như thủy triều, tràn đi lên, mắt thấy đã muốn vọt ra ngoài, khi sắp tới lại chậm rãi thối lui.

Hần nghe được tiếng mở cửa ở đông ốc, sợ nương tử tại thời điểm nguy cấp này rời đi, cho nên hần thờ phỉ phò dùng tay trái cầm tay nàng rất nhanh kích thích, đồng thời vờn tay phải giữ lấy đầu nàng, làm khuôn mặt của nàng đối diện với nơi đó.

”Ngươi...” Diệp Nha không nghĩ tới Tiết Thụ đột nhiên sẽ như vậy, nàng không kịp tránh, kinh hoàng mở mắt ra, lại nhìn thấy cảnh tượng dâm mỹ đó, vừa định nhắm mắt, cũng đã không còn kịp rồi, tro mắt nhìn hần tiết ra trong tay nàng...

Nàng mở to hai mắt nhìn hần, còn chưa kịp mắng chửi, người mới đây còn ngồi trước mặt nàng lấy tốc độ xưa nay chưa từng thấy tránh nhanh sang một bên!

Nàng nhìn hần lau lung tung một hồi, sau đó cầm lấy quần nhảy xuống đất, rất nhanh đã mặc xong, ngậy ngậy cười chạy ra ngoài, trong tiếng cười tràn ngập thỏa mãn đắc ý không nói nên lời.

”Ngươi chạy lung tung cái gì?” Bên ngoài truyền đến thanh âm vừa nghiêm khắc vừa nghi ngờ của Tiết Tùng.

”Không nói cho ngươi!”

Diệp Nha nghe thấy Tiết Thụ đáp như vậy, gương mặt của nàng trong nháy mắt liền phồng lên, cắn chặt răng, đầm xuống giường đất.

Ai nói Tiết Thụ là ngốc từ? Hắn xấu lắm!

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Va Chạm

Trời sáng, Diệp Nha đem chăn đệm lung tung cuốn gọn, nàng vội vàng xỏ giày, quần áo bản đã tích lại nhiều ngày, quay đầu lấy ga trải giường mang ra bờ sông giặt.

Xóc rèm cửa lên, trong phòng không có một bóng người, hai cái bếp đều sạch sẽ, hiển nhiên Tiết Bách cũng không để lại bát đĩa bẩn tối hôm qua cho nàng rửa. Diệp Nha bất đắc dĩ lắc đầu, tam đệ chính là khách khí như vậy, nhưng không thể phủ nhận, trong lòng nàng rất cao hứng. Nàng hướng phía trước viện liếc mắt một cái, Tiết Tùng cùng Tiết Bách sóng vai đứng tại giá gỗ rửa mặt, một người cao lớn khỏe mạnh, một người gầy gò cân xứng, tản ra tinh thần phấn chấn bất đồng.

Hậu viện truyền đến tiếng bước chân, nàng liếc mắt nhìn qua đi, chỉ thấy Tiết Thụ trong tay ôm bó củi, về mặt lấy lòng nhìn nàng, “Nương tử, người nghỉ ngơi đi, hôm nay ta nấu cơm!”

Làm chuyện xấu còn biết lấy lòng, làm sao giống một ngốc từ?

Diệp Nha tức giận đoạt lấy củi trong tay hắn, đại ca tam đệ đều nhìn thấy, nàng là kẻ ngốc mới dám sai khiến hắn!

Tiết Thụ ngây ngô cười, nương tử trừng hắn nghĩa là không tức giận, nếu tức giận nàng sẽ không để ý đến hắn.

Tiết Tùng từ ngoại viện tiến vào, thấy bộ dáng ngây ngô cười của hắn, rõ ràng liền cùng thường lui tới chiếm tiện nghi sau một dạng đặc ý, nhìn lên mặt hắn bộ dạng thỏa mãn vẫn chưa lui, Diệp Nha khuôn mặt ửng đỏ cúi đầu cố gắng giả bộ trấn định, cho dù chưa thành thân, hắn ít nhiều cũng đoán được vợ chồng son buổi sáng nhất định sẽ có chuyện gì. Hắn cảm thấy vui mừng, xem ra đệ muội đã hoàn toàn chấp nhận nhị đệ, chính là trong lòng lại có loại cảm giác thân nhiên không thể diễn tả, làm hắn không dám tiếp tục tìm hiểu xem hai người đã làm chuyện gì.

“Nhị đệ, hôm nay ta lên núi, người có đi hay không?” Trông trọt đã xong, trong khoảng thời gian ngắn không có việc gì để làm, hắn cũng nên đi săn thú kiếm thêm tiền.

Tiết Thụ lắc đầu, hắn muốn ngốc ở nhà bồi nương tử.

Diệp Nha cũng không nghĩ hắn lại ở nhà, một bên nhóm lửa một bên vụng trộm trừng mắt với hắn, ngữ khí ôn hòa như bình thường: “Người đi cùng đại ca đi, nhiều người càng dễ dàng săn được này nọ.” Nàng đã lên xong kế hoạch, buổi sáng thu thập quần áo đi giặt, buổi chiều khâu gối đầu, lại làm cho bốn người một bộ thu sam dự bị. Nga, đúng rồi, tam đệ có đôi giày hồng, nàng phải làm thêm một đôi. Nếu Tiết Thụ ở nhà, khẳng định hắn sẽ lại trêu trọc nàng.

Tiết Thụ bĩu môi, làm mặt xấu, Tiết Tùng liền quyết định: “Nhị đệ cùng đi theo ta.”

Tiết Thụ dỗi chạy, về phía sau viện xem gà con.

Tiết Bách tiến vào, thấy đại ca nhị ca không ở trong phòng, trong lòng vừa động, lấy ra cái túi trong tay áo đưa tới trước mặt Diệp Nha: “Nhị tẩu, đây là tiền ngày hôm qua ta kiếm được, người cầm lấy đi.”

Tà xuyên trong đột nhiên vuren ra một bàn tay trắng nõn thon dài, trong lòng bàn tay còn nâng một chuỗi đồng tiền, Diệp Nha ngẩn người, vội vàng đứng dậy, nói cái gì cũng không chịu cầm: “Nhà chúng ta vẫn còn có tiền, người một mình ở bên ngoài, vẫn là tự mình cầm đi, vạn nhất có chuyện muốn dùng...”

Tiết Bách cười khê, ở tay áo bên kia lấy ra hai gác bạc vụn: “Ta đọc sách ở nhà Triệu tiên sinh, buổi trưa cũng ăn ở đó, căn bản không cần phải tiêu tiền. Lần trước người cho ta hai gác bạc ta còn chưa có động đến. Bạc dễ dàng mang theo người, đồng tiền liền chỉ có điểm hơn, vẫn là để ở nhà đi.”

“Nga, vậy đi, bây giờ ta cầm, khi nào người muốn dùng, nhất định phải nói cho ta biết a!”

Thấy lửa sắp cháy ra bên ngoài, Diệp Nha vội vàng nhận tiền, rồi ngồi xuống.

Ngón tay ấm áp của nàng đụng tới bàn tay mát lạnh của hắn, khi rời đi, móng tay sạch sẽ nhẹ nhàng xẹt qua lòng bàn tay của hắn, mang đến loại cảm giác hơi hơi ngứa...

Tiết Bách dụi bàn tay về rồi dừng một chút, chỉ đụng chạm ngắn ngủi như vậy mà lưu lại trong lòng hắn một cơn sóng nhỏ. Đây là lần đầu tiên hắn tiếp xúc thân thể với một nữ tử cùng tuổi, cảm giác, có điểm kỳ quái.

Lấy lại tinh thần, hấn bắt động thanh sắc thu hồi tay, ly khai nàng.

Tiến bước huynh đệ ba người, Diệp Nha bắt đầu thu thập việc trong sân, chủ yếu là vườn rau cần bạt cỏ tưới nước .

”Nhị tẩu, ngươi ra bờ sông giặt quần áo không?”

Thanh âm mềm nhẹ từ ngoài cửa truyền đến, Diệp Nha nghiêng thắt lưng đỡ giá dưa chuột, vừa ngẩng đầu, đã thấy Xuân Hạnh ôm một chậu quần áo lớn đứng ở đằng xa, bên cạnh là Hồ oa sáu tuổi.

Nàng chạy nhanh ra đón, “Ta cũng muốn đi, chính là còn có một vườn rau không đánh đề ý, ngươi vội không? Nếu không chờ ta một lát?” Giặt quần áo tốn rất nhiều thời gian, nếu có Xuân Hạnh đi cùng, trò chuyện với nhau như vậy cũng rất tốt .

”Không vội không vội, để ta giúp ngươi làm đi.” Xuân Hạnh cười đi vào trong viện, buồng mọc bồn, đi đến vườn rau Diệp Nha vừa mới đứng. Diệp Nha ngăn đón nàng, nàng liền chu miệng lên ủy khuất nhìn nàng: “Nhị tẩu, ngay cả mấy việc nhỏ này ngươi cũng khách khí với ta, cũng quá khách khí đi? Ta nhưng là muốn cùng ngươi học nấu cơm , ngươi như vậy, ta cũng không dám tới tìm ngươi !”

Diệp Nha đành phải để nàng hỗ trợ .

Hồ tử nhanh chân chạy về phía sau viện, trong chớp lát lại chạy trở về, đứng ngoài vườn rau nhìn Diệp Nha: “Nhị tẩu, đại hoàng đâu?”

”Đại hoàng cùng đại ca ngươi lên núi , buổi chiều mới trở về.” Diệp Nha vừa bạt cỏ vừa trả lời hấn.

Hồ tử bất mãn rầm rì, “Ta đây về nhà, giặt quần áo là chuyện của nữ nhân, ta mới không cùng chơi với các ngươi!” Nói xong liền muốn đi ra ngoài.

Xuân Hạnh đứng dưới dàn dưa chuột, hướng về phía bóng dáng của hấn lớn tiếng kêu: “Nương cho ngươi đi theo ta, nếu ngươi vụng trộm đến nơi khác, cẩn thận ta nói với nương!” Cha mẹ ra ruộng bạt cỏ , hấn làm sao lại về nhà, rõ ràng là muốn tìm đám nhỏ kia để chơi, hừ, cả ngày chỉ biết cùng người khác đánh nhau, cố tình còn đánh nữa thôi qua những người đó, mỗi hồi đều làm người dính đầy bụi.

Hồ tử dừng bước chân, quay đầu hướng nàng làm cái mặt quỷ, rút cuộc vẫn không dám đi, tự vào tảo phòng chơi.

Nhìn hai tỷ đệ, Diệp Nha đột nhiên nhớ tới hai đệ đệ của nàng, có chút thương cảm, nhưng rất nhanh liền tan biến. Cha mẹ thân thể cường tráng, tiền bán mình của nàng cho dù là báo đáp ơn bọn họ dưỡng dục, ở Tôn phủ vài năm, bọn họ chưa bao giờ qua thăm nàng, có lẽ trong mắt bọn họ, vốn không có nữ nhi này? Nếu như thế, nàng hiện tại có nhà của mình, làm gì lại đa sầu đa cảm? Mọi người có mệnh của mọi người, nàng có thể làm, chính là đi con đường của mình.

Tưới xong nước, hai người rửa tay. Diệp Nha đem quần áo mấy ngày nay không kịp giặt xếp lại với nhau, thừa dịp Xuân Hạnh ra sau viện xem con gà con khi bay nhanh hủy đi bị Tiết Thụ dơ bị đàn, sau đó gọi bọn họ ra, khóa kỹ cửa, xuất phát ra sông Bắc Hà.

Thời tiết ngày mùa, thôn dân đều bận rộn, bận xong rồi, mấy đại cô nương, tiểu nương tử cũng không hẹn mà cùng chạy đến bờ sông giặt quần áo, gặp nhiều thì quen , liền ngồi cùng một chỗ, vừa giặt vừa nói chuyện phiếm, líu ríu rất náo nhiệt.

Thời điểm Diệp Nha cùng Xuân Hạnh xuất hiện, bờ sông cao thấp bất đồng ong ong thanh tĩnh một chút, mọi người đều đánh giá Diệp Nha, trong ánh mắt có tò mò, có tìm tòi nghiên cứu, cũng có hèn mọn.

Hai người chọn một chỗ cách xa mọi người rồi ngồi xuống, Xuân Hạnh dặn dò hồ tử không được chạy xa, thấy sắc mặt nàng nhìn không tốt lắm, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Nhị tẩu, bọn họ chỉ thích nói chuyện bậy bạ, ngươi đừng để trong lòng, chúng ta biết ngươi là người tốt. Chúng ta tự mình sống qua ngày, đề ý tới các nàng làm cái gì!”

Diệp Nha hướng nàng cười cười, cúi đầu giặt quần áo.

Đạo lý này ai cũng biết, nhưng đến phiên đồ lên người mình, không phải ai cũng có thể rộng rãi giống như khuyên người khác như vậy . Nàng chính là không rõ, nàng quy củ , chiều ai chọc ai , vì sao lại dùng những lời khó nghe như vậy để nói nàng? Chỗ trú tỷ chỗ trú tỷ, nàng có thể nghĩ đến tới vũ nhục nhân trong lời nói, bất quá là hai chữ này.

Nước mắt chậm rãi trào ra, hòa vào quần áo, biến mất không thấy.

Nàng sợ bị Xuân Hạnh phát hiện, bắt buộc bản thân phải nghĩ đến những chuyện vui vẻ, như vậy nước mắt mới ngừng rơi, ổn định tinh thần, mở miệng cùng nàng tán gẫu chút việc nhà.

”Ai u, này không phải điệp muội tử sao? Sao hôm nay gốc lão nhị không đi cùng ngươi a?”

Ngay khi hai người đã giặt xong phân nửa số quần áo, một đạo cười chói tai sau người đột nhiên vang lên, Diệp Nha nhú mi quay đầu, quả nhiên thấy ngay Liễu quả phụ. Nàng hôm nay mặc một thân váy hồng đào, cổ áo cực thấp, lộ ra da thịt tuyết trắng, ngay cả hai luống rất tròn đều không cam lòng muốn nháy ra ngoài, phá lệ xuyên nhãn mắt.

Diệp Nha không muốn đề ý, Liễu Ngọc Nương lại cố tình muốn trêu chọc, đi tới phía các nàng đi!

”Ai là muội tử của ngươi, ngươi gọi lung tung!” Diệp Nha phẫn nộ đứng lên, đem Xuân Hạnh chắn ở sau người, không chút khách khí lớn tiếng trách cứ. Loại tình huống này, nếu cứ để nàng tới gần, thôn nhân khẳng định càng muốn nghỉ nhiều. Nhân lấy đàn phân, Liễu quả phụ thanh danh cực thối, cùng nàng đi lại khẳng định cũng không phải người tốt.

”U, diệp muội tử hôm nay thật tức giận a, ngày đó ngươi còn ngọt ngọt kêu ta tỷ tỷ, như thế nào hôm nay liền trở mặt?” Liễu Ngọc Nương cười hi hi đứng đối diện các nàng, cách tám bước, thanh âm Diệp Nha lớn, thanh âm của nàng lại càng không nhỏ, khiến mấy nương tử xung quanh đều ngừng tay, nhất tề quay đầu nhìn phía bên này.

Liễu ngọc nương phi thường vừa lòng loại hiệu quả này, liền càng vui vẻ: “Diệp muội tử, ngày đó ngươi chính mồm nói với ta, nói ngươi mới đến, sợ bị người chê cười, muốn ta làm tỷ tỷ hảo hảo chỉ điểm ngươi, hay là đã nhiều ngày ngươi nghe được tỷ tỷ nói vậy, sợ bị ta liên lụy, không muốn có quan hệ cùng ta? Ai, tỷ tỷ ta hiểu được nỗi khổ của ngươi chúng ta đều giống nhau, ở địa phương kia gốc một ngày, đời này cũng đừng nghĩ có được sắc mặt hòa nhã, cho dù ngươi cố gắng làm nương tử tốt, cũng vô pháp thay đổi chuyện đã qua a!”

Ngày đó bị Tiết Thụ uy hiếp, nàng vẫn hận trong lòng, trở về liền cố ý bôi đen Diệp Nha, nói cho mấy gã hán tử buổi tối hay tìm đến nàng nghe, sau đó mấy gã đương nhiên sẽ không trực tiếp nói với phụ nữ trong nhà, nhưng bọn hán không phải người tốt, sẽ quanh co lòng vòng hỏi thăm, hoặc là đem đề tài hướng oai chỗ mang, thôn phụ sao có thể không suy nghĩ nhiều? Mấy ngày nay nàng cũng không nhàn rồi, chuyên môn đọc lỗ tai nghe thôn nhân đồn đãi về Diệp Nha, cũng không nghĩ Diệp Nha liên tục vài ngày giả vờ giả vịt làm việc, trang điểm mộc mạc dị thường, giống như nữ tử đẳng hoàng, đổi lại làm cho rất nhiều người nghỉ ngơi, không chịu tin nàng.

Hừ, tin hay không, nàng khác có biện pháp, phải biết rằng, lời đồn đãi truyền lâu, cũng chậm chậm biến thành thật sự.

”Thiên tài cùng ngươi đã nói cái loại này nói, ngươi đừng ngậm máu phun người!”

Diệp Nha cái gì cũng không nghĩ đến Liễu quả phụ lại vô căn cứ chửi bới nàng như vậy, nhất thời tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng tự mình biện giải.

Liễu Ngọc Nương chính là nhận thức chuẩn Diệp Nha da mặt nộn tính tình, tới gần vài bước: “Diệp muội tử, hai ta không oán không cừ, ta làm gì hãm hại ngươi đâu, ngươi nói đúng không?”

”Ngươi...”

”Phi, nhị tẩu không phải cái loại người này, ai biết ngươi bị chó cắn thế nào, chuyên môn chạy đến chửi bới nhị tẩu ta! Ngươi là dạng người gì, nhị tẩu ta là dạng người gì, mọi người ở đây đều biết! Ngươi bắt quá là khi dễ nhị tẩu ta ít nói hiền lành thôi, thiếu ở trong này làm phiền!” Xuân Hạnh tức giận, từ sau lưng Diệp Nha chạy đến, trừng mắt mắng Liễu quả phụ.

Liễu Ngọc Nương trên mặt cười quyền rũ không có nửa điểm biến hóa, nàng chắc chắn hai tiếng, cao thấp đánh giá Xuân Hạnh: “Xuân Hạnh a, ngươi nữ tử chưa lấy chồng cúc hoa khuê nữ, nói chuyện sao lại khó nghe như vậy a, ngươi muốn nói ta là loại người như thế nào a?”

Xuân Hạnh vừa rồi cũng là nhất thời xúc động, nay Liễu quả phụ hỏi như vậy, nàng một đại cô nương làm sao mở miệng? Nhất thời ghen lại, tức giận đến cả người run run.

Liễu Ngọc Nương cười khanh khách, “Ngươi như thế nào...”

Lời còn chưa dứt, cánh tay bỗng bị người từ đằng sau dùng lực tóm lại, một cái không chú ý liền bị người hung hăng đá xuống nền đất, nửa người trên sát ngay phía đá cuối, trượt một đoạn dài mới ngừng lại, hòn đá nhỏ sỏi bị nước sông cọ rửa không còn góc cạnh, nhưng ma sát thô ráp vẫn là làm cho nàng lửa - lộ một bên cánh tay, vết máu loang lổ.

Nàng khiếp sợ ngẩng đầu, còn không thấy rõ người động thủ là ai, liền lại bị quăng một cái tát: “Ngươi cái dám dâng, còn dám bịa đặt một câu, ta liền vả vỡ miệng của ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Trả Thù

Tất cả mọi người kể cả Diệp Nha và Xuân Hạnh đều bị lời nói liền mạch lưu loát của Lâm thị làm ngây người.

”Nương, không phải người ra vườn đậu phộng sao?” Xuân Hạnh ngây ngốc nhìn Lâm thị đang túm tóc Liễu quả phụ, thất thanh hỏi.

Lâm thị không nhìn nàng, hung hăng trừng mắt với Liễu quả phụ, dùng sức tát cho nàng một phát choáng váng ngã nhào xuống đất, mắt to trừng mắt nhỏ hướng về phía đám người trong thôn đứng bên bờ: “Mọi người đều biết đức hạnh của ả dám phụ này là thế nào đi? Trừ bỏ thông đồng cùng nam nhân khác, trừ bỏ bịa đặt dựng truyện xung quanh, nàng còn có thể làm cái gì? Vai không thể vác tay không thể khiêng, nếu không có vài cái xú nam nhân hiểm辣 thân thể bản thiu của nàng, nguyện ý cung tiền cho nàng, nàng đã sớm chết đói! Tốt, nàng bị chúng ta phỉ nhổ thành quen, nhưng lại muốn hắt

nước bắn lên người nương tử của Tiết Thụ, thật đúng là biết chọn người thành thật để khi dễ a! Phi!”

”Hôm nay ta liền nói rõ cho mọi người biết, Nương tử Tiết Thụ là do ba huynh đệ bọn hắn dùng tiền lấy về. Nhà mẹ đẻ nàng không có tiền, phải làm việc quanh năm suốt tháng từ nhỏ, sau đó mẹ kế nàng thấy nàng bình thường làm việc tốt, sai sử nàng đến năm mười hai mười ba tuổi liền cố ý nuông chiều. Ngày đó huynh đệ Tiết Thụ vô tình đi qua, mẹ kế nàng đang định đem nàng bán cho lão phú hộ dưới trấn làm tiểu thiếp, nha đầu kia tính tình mạnh mẽ, không cam lòng bị bán làm thiếp, tự mình nhảy sông tìm chết, may mắn được huynh đệ Tiết Thụ cứu lên! Mẹ kế nàng sợ hãi, lại bị Tiết Thụ huých, bắt đắc dĩ đồng ý bán nàng, ngay cả xiêm y cũng chưa kịp đổi, mặc nguyên cả bộ xiêm y lúc chuẩn bị gặp lão phú hộ tới đây, vậy mà dâm phụ này, trăm phương nghìn kế hắt nước bắn lên người nàng!”

”Dâm phụ này luôn miệng nói người khác ở cùng chỗ với mình, chỗ ở của nàng là cái dạng gì, chúng ta đều nhìn lên người nàng là thấy được! Nương tử Tiết Thụ từ khi gả lại đây mọi việc trong nhà đều sắp xếp thỏa đáng, giặt quần áo nấu cơm, việc gì so với người ngoài cũng không kém, cùng loại dâm phụ có cái quan hệ gì! Theo lý thuyết, quan hệ giữa ta và ba huynh đệ Tiết Thụ mọi người đều rõ, chỉ bằng lão nương bọn họ năm đó khi dễ ta, ta chỉ ước gì huynh đệ bọn họ sống thật thắm, cần bán không đáng vì chuyện của nhà bọn họ mà tức giận, nhưng ta chính là không quen nhìn dâm phụ này bắt nạt kẻ yếu, chuyên nắn quả hồng mềm, đặc biệt là người tốt như nương tử Tiết Thụ!”

Trên bờ sông ngoài tiếng nước chảy, chỉ còn lại tiếng giải thích cùng chửi bậy của Lâm thị, gần từng tiếng, rành mạch.

Diệp Nha ngây ngốc đứng ở đằng kia, nghe Lâm thị thay nàng ra mặt, thay nàng nói rõ lai lịch, chưa bao giờ nàng thấy cảm động như lúc này, thanh âm run rẩy gọi nhỏ, “Nhị thẩm”, nhìn không được dựa vào vai Xuân Hạnh khóc lớn. Nàng phải tu mấy kiếp, mới có thể tìm được người thân đứng ra bảo hộ cho mình?

”Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc, người bên ngoài đều găm lên đầu ngươi, ngươi còn nhẫn nại muốn cùng nàng giảng đạo lý! Ta nói cho ngươi, về sau còn gặp tình huống này cũng không cần mặt mũi, ngươi muốn nói cái gì cũng không cần phải nói, trực tiếp liền đánh, cho nàng biết ngươi không dễ bị khi dễ!” Lâm thị quay đầu trừng mắt với Diệp Nha, không chút khách khí mắng nàng.

Có người bình thường quan hệ tốt với Lâm thị không nhìn được, bước tới khuyên nàng: “Được rồi được rồi, tiểu nương tử mới gả tới đây, da mặt còn mỏng, làm sao nói được mấy từ không cần mặt mũi, ngươi mau nhu hòa một chút, rõ ràng là muốn cháu dâu tốt, mới răn dạy một phen như vậy, kẻ ngốc còn tưởng rằng ngươi là thật sự khi dễ tiểu nương tử, đến lúc đó lại không muốn lấy lòng, cẩn thận đến ngày lễ ngày tết nàng không mạng tặng lễ cho nhị thẩm ngươi!”

Một phen khuyên giải khôi hài như vậy, làm cho rất nhiều phụ nhân bật cười, bắt đầu thất chùy bát thiết khuyên Lâm thị bớt giận, đừng tức giận với Diệp Nha, cũng có người khuyên Diệp Nha đừng khóc, nói mọi người đều biết nàng là nương tử thiện lương.

Diệp Nha biết Lâm thị là vì muốn tốt cho nàng, lúc này nghe thôn nhân đều nói chuyện cùng nàng nước mắt liền dừng, vành mắt hồng hồng hướng mọi người cảm tạ

Không có người để ý tới mình, Liễu quả phụ muốn giãy dụa nhưng khí lực của Lâm thị quá lớn, cảm phần mắng thảm trong lòng.

Lâm thị thấy mọi người đều tin lời nói của mình, liền đem Liễu quả phụ đẩy ra ngoài, nổi giận mắng: “Còn không mau cút về nhà, đã như vậy còn muốn gặp mặt người khác, ban ngày ban mặt không biết xấu hổ! Còn dám tác quái, sớm muộn gì cũng có ngày đem ngươi cột vào thân cây! Cho ngươi thoải mái mời gọi nam nhân!”

Mấy lời này liền đem lực chú ý của mọi người chuyển sang quần áo của Liễu quả phụ, trải qua một phen va chạm, nửa cánh tay của Liễu quả phụ đều lộ ra ngoài, làn da trắng bóng làm cho nhóm phụ nhân vừa ghen vừa hận, đặc biệt là nương tử của mấy nam nhân thông đồng với nàng, ngoài miệng mắng còn không tính, thậm chí còn cầm cả hòn đá ném lên người nàng, bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi, đủ để tưởng tượng lực đạo của hòn đá ném lên mặt.

Từ mặt, cổ đến cánh tay, những nơi nào bị đá ném trúng đều để lại thương tích.

Nàng chặt vật từ mặt đất đứng lên, nâng lên cánh tay đỡ mấy hòn đá đang phi tới, ôm lấy một bên liền bỏ chạy, tóc tai bù xù, không khác gì người điên. Không có biện pháp, nàng thể đơn lực bạc, tiếp tục ở lại cũng chỉ để người khác đánh chửi, nàng mới không có ngốc như vậy.

Hôm nay Lâm thị xuất hiện là chuyện ngoài ý muốn, ra tay tàn nhẫn ngoài dự kiến của nàng. Liễu ngọc nương biết, xảy ra chuyện ngày hôm nay, sau này nàng không còn cơ hội nói xấu Diệp Nha nữa, nhưng nàng sẽ không bỏ qua cho nàng(Diệp Nha), nàng làm cho tự mình nhục nhã như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày, nàng sẽ nắm được nàng(Diệp Nha) trong tay, chờ xem!

Giặt xong xiêm y, Diệp Nha cùng Xuân Hạnh sóng vai đi sau Lâm thị, Hồ tử ừ ừ ừ tùy ý Lâm thị nắm tay hắn, ngay cả một câu cũng không dám nói, hắn sợ nhất là lúc nương tức giận, hôm nay nương đầu chỉ có tức giận a, còn động thủ đánh người!

Diệp Nha muốn mở miệng nói lời cảm tạ, nhưng thấy thái độ nghiêm khắc của Lâm thị lại không mở miệng được.

Thẳng đến khi mấy người đi đến trước cửa Tiết gia.

”Nhị thẩm, vào trong ngồi một lát đi?” Diệp Nha có chút can đảm mời nói.

Lâm thị liếc mắt vào sân, “Sắp đến giờ nấu cơm, vào ngồi làm gì.” Ngữ khí không còn nghiêm khắc như ở ngoài bờ sông ba nãy.

Diệp Nha lại đỏ vành mắt, cúi đầu hướng nàng nói lời cảm tạ: “Nhị thẩm, cảm ơn ngươi, ngươi đối chúng ta thật tốt, hôm nay nếu không có ngươi, ta...”

Nhìn nàng cúi đầu gạt nước mắt Lâm thị đột nhiên nhớ tới khi mình mới gả tới đây, đại tẩu đầu sinh ba nhi tử, nàng ngay cả một đứa bé cũng không có, bị đại tẩu châm biếm là gà mái không biết đẻ trứng. Khi đó tính tình nàng cũng giống Diệp Nha, có ủy khuất chỉ biết vụng trộm khóc, nếu không phải sau đó thật sự chịu không nổi đại tẩu cùng bà bà ngược đãi, kiên cường đứng lên, chỉ sợ hiện tại sống không được như ý. Sau đó hai người trước sau tất thõ, ba huynh đệ Tiết Tùng đều là hài tử tốt, không có tính xấu như nương bọn họ, oán hận trong lòng nàng mới dần dần tan đi, chỉ có tính tình lại ngày càng cứng rắn lên.

Nếu ngày ngày thuận buồm xuôi gió, ai cũng không cần thay đổi tính tình, biến thành một người khác. Ba cháu trai sớm mất mẹ, cần có nương tử ôn nhu như Diệp Nha để ý mọi việc trong nhà, cho nên nàng làm nhị thẩm, có thể giúp gì liền giúp một chút, đến thời điểm phải mạnh mẽ, cho dù không có nàng, nàng cũng tin tưởng cháu dâu sẽ trưởng thành và tự đứng lên, một mình đảm đương một phía.

“Được rồi, người gọi ta một tiếng nhị thẩm, ta liền không thể nhìn người bị nàng khi dễ, huống chi ngay cả Xuân Hạnh nàng cũng khi dễ. Được rồi người nên làm gì liền làm gì đi thôi, chúng ta đi.” Lâm cạp mẹ nhiều năm như vậy, nàng cũng không thói quen nói nhẹ nhàng như vậy, lời kéo nhi tử bước đi.

Diệp Nha cảm kích nhìn bóng dáng của nàng, thẳng đến khi các nàng đi xa, mới xoay người đi vào trong viện hong xiêm y.

Hôm nay Tiết Tùng cùng Tiết Thụ vận khí tốt, buổi trưa bắt được một đôi chim trĩ, mỗi con nặng chừng ba cân, có thể bán được một trăm văn tiền.

Hai người tiếp tục săn đến buổi chiều, không có thêm thu hoạch, liền xuống núi về nhà.

Tiết Thụ đem chân chim trĩ trói lại, dùng dọ trúc nhốt ở phía sau viện, vội vàng rửa tay, chạy vào trong phòng tìm nương tử.

Diệp Nha nghe thấy động tĩnh, sợ bị hấn nhìn ra mình vừa khóc, giả vờ không phát hiện ra hấn, vùi đầu khâu xiêm y.

Tiết Thụ nằm lên mép giường, cười hi hi nhìn nàng: “Nương tử, chúng ta bắt được hai con chim trĩ, màu sắc rất rực rỡ, người muốn xem hay không?” Trước kia cũng từng bắt được chim trĩ, Xuân Hạnh và Hồ tử đều thích xem, nương tử hẳn là cũng như vậy đi?

“Ta đang khâu xiêm y, làm sao xem?” Diệp Nha cúi đầu càng thấp, không để ý chuyện tức giận với hấn buổi sáng.

“Nga...” Tiết Thụ có chút thất vọng, thấy bộ dáng cúi đầu mất hứng của nàng, bỗng nhớ tới chuyện mình làm buổi sáng, chột dạ hạ thấp thanh âm: “Nương tử, người có phải còn tức giận hay không?”

“Không có, nga, bên ngoài xiêm y đều khô rồi, người giúp ta thu vào.” Diệp Nha sai khiến nói.

Tiết Thụ nghe lời ra ngoài, ôm một đồng xiêm y tiến vào, trước đem quần áo của Tiết Tùng cùng Tiết Bách đến đông ộc, sau đó lại gấp quần áo của hấn cùng Diệp Nha. Làm xong, thấy Diệp Nha còn cúi đầu, không khỏi tiến đến gần nàng, ngửa đầu nhìn nàng: “Nương tử, sao người không nhìn ta... A, mắt của người sao lại sưng lên như thế, có phải đã khóc hay không?” Nương tử khóc, hấn thực vội, lớn tiếng kêu lên.

Thanh âm truyền ra, Tiết Tùng ngồi ngoài cửa chính mũi tên liền dừng động tác, nhú mồm, nghiêng tai lắng nghe bên trong nói chuyện.

Diệp Nha lừa Tiết Thụ, nói nàng là bị hạt cát bay vào mắt, còn kêu hấn thổi để hấn tin, nhưng Tiết Tùng lại không tin.

Đúng lúc Hồ tử lão đạo chạy tới, vào cửa tìm đại hoàng.

Đại hoàng ở phía sau viện nằm úp sấp dưới mái hiên, Hồ tử ngồi ở bên cạnh thay nó vuốt lông, nhìn thấy hai con chim trĩ cách đó không xa, Tiết Thụ rất nhanh đã bị Diệp Nha đuổi ra ngoài, nhàn rồi không có chuyện gì, liền chơi cùng với hấn.

Tiết Tùng hỏi Hồ tử: “Nhà người đã làm xong việc rồi sao?”

Hồ tử lung tung gật đầu: “Chắc làm xong rồi, ta cũng không biết.”

Tiết Tùng giáo huấn hấn: “Gi cũng không biết, cả ngày chỉ chạy loạn.”

Hồ tử mặc kệ, bữu môi phản bác: “Ta không chạy loạn, ta theo giúp tỷ tỷ ta ra bờ sông giặt quần áo, không tin người hỏi nhị tẩu, nàng cũng đi!”

Tiết Tùng trong lòng vừa động, thấp giọng hỏi hấn: “Có phải hay không có người khi dễ tỷ người?”

“Có a, chính là đám phụ đó, nàng khi dễ tỷ của ta cùng nhị tẩu, sau đó bị nương ta đánh chạy, rất nhiều người còn lấy đá ném nàng ta, ta cũng ném, ai bảo nàng khi dễ tỷ tỷ của ta, nga, còn có nhị tẩu!” Hồ tử cảm giận nó, lực đạo trong tay tăng lên, bứt mất một nhúm lông của đại hoàng, chọc cho nó bật dậy, quay đầu nhìn hấn.

Mọi người trong thôn khi nói đến Liễu quả phụ, từ dùng nhiều nhất chính là đám phụ, đứa nhỏ trong nhà cũng học theo, cũng đều gọi như vậy. Tiết Tùng cùng Tiết Thụ nghe đều hiểu được, người Hồ tử nói là Liễu quả phụ.

“Nàng còn dám khi dễ nương tử, ta làm cho đại hoàng cắn nàng đi!” Tiết Thụ trừng mắt nhìn tình nhảy dựng lên, thờ phỉ phỉ quát, đại hoàng lập tức đứng dậy từ đi cạnh bên người hấn, cúi đầu trong miệng phát ra hai tiếng.

“Ngốc tử ở nhà cho ta! Không cho phép người làm cho đại hoàng đá thương người!” Tiết Tùng đem người kéo xuống, trừng mắt nhìn hấn, vừa cẩn thận hỏi Hồ tử chuyện phát sinh ngoài bờ sông. Nhìn Hồ tử còn nhỏ, miệng lại đặc biệt khéo, so với lần trước Tiết Thụ tự thuật đều có trật tự.

Tiết Tùng nhẹ nhàng thở ra, thấp phần cảm kích Lâm thị, là nàng làm cho đệ muội nhân họa đắc phúc.

Tiết Thụ lại đột nhiên cắn răng nói: “Ta không cho đại hoàng cần nàng, ta làm cho đại hoàng mỗi ngày đến cửa nhà nàng thái là được rồi!”

Cho thói chết nàng!

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Thanh âm Tiết Thụ rất lớn, Diệp Nha ở trong phòng cũng nghe thấy rõ ràng, nhin không được nở nụ cười.

Đại đầu đất, hần nghĩ đại hoàng có nhân tính sao, ngay cả loại yêu cầu vô lại này cũng có thể hiểu?

Nhưng có người nguyện ý che chở cho nàng, trong lòng nàng liền thấy ngọt. Nhìn sắc trời, thấy đã không còn sớm, liền buông quần áo mới khâu xong một nửa, chuẩn bị cơm chiều.

Tiết Tùng vốn định răn dạy Tiết Thụ vài câu, thấy Diệp Nha đi ra, liền ngậm miệng, cúi đầu tiếp tục tra mũi tên.

Hần nghĩ không ra vì sao Liễu quả phụ lại cố ý nhắm vào Diệp Nha, người trong nhà bị ngoại nhân khi dễ, hần thực tức giận. Nề hà đối phương quả phụ có tiếng xấu, nếu hần tìm tới cửa cảnh cáo nàng, khó tránh khỏi bị người khác hiểu lầm là hai người có chuyện cầu thả, cho nên cũng chỉ có thể nén chịu đựng, chỉ hy vọng nàng lần này bị giáo huấn, sẽ không dám gây chuyện thị phi nữa.

Không thể ra ngoài trả thù, Tiết Thụ cả người đều không thoải mái, khuôn mặt tuần tú ngày ngày liền trở nên nhàn nhạt.

Hồ tử thấy vẻ mặt hai ca ca đều nghiêm túc, không dám ở lại, nhanh chân chạy về nhà, ngay cả Diệp Nha nói hần ở lại ăn cơm hần cũng không dừng lại một bước.

Chờ Tiết Tùng trở về đông ốc, Diệp Nha hướng Tiết Thụ đang cau có đứng ngoài cửa vẫy tay, kêu hần đến cạnh mình, Tiết Thụ ngoan ngoãn đáp ứng, vào cửa ngồi xổm bên cạnh bệ bếp, lúc nhìn nương tử, lúc lại nhìn lòng bếp bập bùng lửa. Nương tử lại bị người khác khi dễ, đại ca còn không cho hần đi ra ngoài thay nương tử đòi công đạo, ngược hần thực đau a.

Diệp Nha lại không đoán được hần tức giận như vậy, nhỏ giọng khuyên hần: “Đừng nóng giận, ta hiện tại không phải rất tốt a.”

Tiết Thụ vừa ủy khuất vừa tức phần (tức giận+cảm phần) nhìn nàng: “Nhưng nàng khóc, à ta khi dễ nàng!” Thì ra nương tử khóc căn bản không phải bởi vì bị hạt cát bay vào mắt!

”Khóc cũng không phải là chuyện gì lớn, về sau, nhị thẩm đã giúp ta giáo huấn nàng, đem nàng đẩy ngã xuống đất, còn cho nàng một bạt tai a!” Nghĩ đến tình cảnh lúc đó, Diệp Nha khó tránh khỏi có chút vui sướng khi người gặp họa, khoe miệng liền dần theo nụ cười, “Nhị thẩm thật lợi hại!”

Tiết Thụ trong lòng lại càng không có tư vị, nhị thẩm hỗ trợ, nương tử lại cười vui vẻ như vậy, nếu hần cũng đem Liễu quả phụ đánh một chút, nương tử khẳng định sẽ càng thích hần.

Hần muốn nói hần so với nhị thẩm còn lợi hại, Diệp Nha lại đột nhiên hướng hần thở dài một tiếng, hần ngẩng đầu, mới phát hiện tam đệ đã trở lại.

Con người Tiết Thụ sáng lên. Tam đệ đối với hần tốt nhất, trước kia hần cùng đám trẻ con mắng hần là kẻ ngốc đánh nhau, đại ca chỉ biết giáo huấn hần, tam đệ lại âm thầm giúp hần giáo huấn những người đó, tuy rằng hần không hề động chân động tay, nhưng hần lại biết cách làm cho bọn họ phạm lỗi sau đó bị cha mẹ đánh cho một trận.

Nghĩ đến đây, hần buông tay nương tử, đi nhanh ra ngoài.

Vì thế, Diệp Nha chỉ có thể kinh ngạc nhìn hần đem Tiết Bách kéo ra ngoài, hai người ở cùng một chỗ không biết nói thầm chuyện gì. Đại khái là cùng tam đệ oán giận? Nàng không nghĩ nhiều, dù sao tam đệ cũng là người hiểu biết, sẽ hào hào khuyên hần.

Quả nhiên, một lúc sau, hai người liền hướng bên này đi tới, tới tằm trên mặt Tiết Thụ đã tan biến.

”Nhị tẩu, hôm nay ủy khuất ngươi.” Tiết Bách đứng trước cửa, nhẹ giọng nói.

Diệp Nha hướng hần cười cười: “Không có việc gì, dù sao đều đã qua, ngươi đi đường cả một ngày, mau vào ốc nghỉ ngơi đi.”

Tầm mắt Tiết Bách ngừng lại ở mắt nàng chớp mắt một cái, gật gật đầu, rồi đi.

Ăn cơm dọn dẹp xong xuôi, trải đệm giường chuẩn bị ngủ, Diệp Nha sớm đã quên chuyện không vui ban ngày, nghiêng người nằm xuống giường, cảm mỗi lắng nghe tiếng Tiết Thụ đổ nước bên ngoài, nếu hấn vào mà còn muốn động nàng, nàng sẽ đáp ứng hấn một chút.

Đáng tiếc nàng lại suy nghĩ quá nhiều, Tiết Thụ bước vào cũng không giống mấy ngày trước đây động chân động tay với nàng, thế nhưng hấn chỉ xoa đầu nàng mấy cái, liền nghiêng người nằm ngủ !

Hấn như vậy thật khác thường, nàng thật sự cảm thấy không quen, thấy hấn không đụng chạm đến mình, lại có cảm giác rất kỳ quái .

Nàng yên lặng đợi trong chốc lát, xác định hấn thật sự đã ngủ, nhin không được xoay người đối diện hấn, bàn tay trượt vào người hấn: “A Thụ...”

Tiết Thụ đang ngủ, bên hông bị nàng trượt làm ngứa ngáy, không thể không quay đầu nhìn nàng, nghi hoặc nháy mắt.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của hấn, Diệp Nha đỏ mặt, không thể hỏi hấn vì sao đêm nay không chạm vào nàng đi? Cái chuyện kia càng không thể nói ra, vạn nhất hấn lại nhin không được nàng phải làm sao bây giờ?

Nàng buồn bực trừng mắt nhìn hấn một cái, xoay người nhắm mắt ngủ.

Tiết Thụ bị bộ dáng xấu hổ của nương tử làm rục rịch, bàn tay to muốn đuổi ra, lại nghĩ đến chuyện tam đệ đã dặn dò, liền miễn cưỡng thu tay về, đêm nay còn phải làm đại sự a!

Hấn nằm thẳng tắp, âm thầm chờ đợi nương tử ngủ nhanh chút.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng truyền đến tiếng mở cửa, trong lòng hấn nhảy dựng, bàn tay trượt trượt Diệp Nha, thấy nàng không có phản ứng, hấn nhanh chóng ngồi dậy, sợ mặc quần áo phát ra động tĩnh kinh động đến nàng, hấn liền ôm quần áo rồi xò giày đi ra ngoài, thật cẩn thận khép lại cửa, xoay người hướng thân ảnh mơ hồ trong bóng tối hỏi: “Đại ca không biết đi?”

Tiết Bách không nói chuyện, lôi kéo hấn ra sân. Hai người còn chưa dừng lại, đại hoàng đã muốn đi lên, dùng đầu cọ chân Tiết Thụ.

Tiết Thụ vội vàng mặc quần áo, sờ sờ đầu đại hoàng như thưởng cho nó!

Ra đến sân, hấn hỏi Tiết Bách: “Thật sự chỉ cần bỏ nhào vào người nàng là được sao? Nếu không lại kêu đại hoàng liếm nàng hai cái đi, hù chết nàng!”

Tiết Bách cười nhẹ: “Không được, đừng làm ô uế đầu lưỡi của đại hoàng.”

Tiết Thụ nghĩ nghĩ, cũng đúng, đại hoàng thích ai nó moi liếm, không thể dính mùi vị của thối nữ nhân đó.

Đi qua hai dãy phố, mắt thấy rẽ qua khúc ngoặt bên kia là đến nơi, một cái bóng đen bỗng từ phía Tây chạy ra!

Tiết Bách vội kéo Tiết Thụ lấp sau bức tường gần đó, cũng may người nọ trong nháy mắt liền đi qua, chú ý tới bên này có người.

Đối phương cố ý đè thấp tiếng bước chân rất nhanh liền dừng lại, ngay sau đó truyền đến ba tiếng chim đỗ quyen kêu, Tiết Bách trong lòng vừa động, hướng Tiết Thụ làm động tác chó có lên tiếng, lặng lẽ bám theo góc tường đi qua, vươn đầu liền thấy, người nọ quả nhiên dừng lại trước cửa nhà Liễu quả phụ.

Khuya khoắt lén lút, vừa thấy liền biết là đến tìm Liễu quả phụ làm chuyện cầu thả .

Trong lòng hấn chậm rãi toát ra một chủ ý, quyết định thay đổi kế hoạch trả thù.

Liễu quả phụ mở cửa cho hấn đi vào, Tiết Bách cùng Tiết Thụ đi theo sau hấn, bước nhanh đến góc chân tường thấp của nhà Liễu quả phụ, đại hoàng gắt gao đi theo bên cạnh bọn họ, một chút thanh âm cũng không phát ra.

“Đáng chết, sao trễ như vậy người mới đến? Ta đã đi ngủ rồi!”

“Ta cũng không muốn a, bà vợ già nhà ta hôm nay lại nổi điên, không cho ta đi uống rượu, ta phải dỗ nàng ngủ mới có thể đi, ta còn phải nhanh chóng trở về a... Ngọc nương, đêm nay cũng đừng ngọa đa dạng , nhanh chút cho ta...” Nam nhân thấp giọng giải thích một phen, nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm liền dẫn theo tiếng thờ dóc. Bên trong truyền đến thanh âm người bị đụng vào cánh cửa, hai người tựa hồ rất lâu mới đến với nhau.

“Cút ngay, người cho ta là cái gì?”

Liễu ngọc nương dùng sức đẩy nam nhân trên người mình ra, quay đầu đi vào trong phòng, nhưng mới bước qua cửa, người đã bị Lý Kim ôm lên, chạy thẳng vào tây ốc, ngay cả cửa cũng không kịp đóng. Nàng hoảng sợ, nắm tay bám vào ngực hấn, “Đem cửa khép lại a...”

Lý Kim thở hổn hển, bàn tay to tại hông nàng hung hăng xoa nắn một phen: “Không cần đóng, dù sao cũng không có người lại đây, hôm nay ta cũng không ở lại lâu, rất nhanh là xong rồi.” Nói xong, hấn đem người ném lên giường đất, hai ba cái liền thoát xong quần áo để tại chiếc ghế cạnh giường.

Liễu ngọc nương còn muốn giãy dụa, khi bị Lý Kim bắt lấy nhìn thấy cánh tay bị trầy da lúc ban ngày, nhất thời nhớ tới đám thôn phụ ném đá vào nàng, trong đó ném vô cùng tàn nhẫn chính là vợ Lý Kim?

Nàng mỉm cười chuyển động, đem hai chân gắt gao kẹp chặt, ủy khuất oán giận: “Cánh tay ta còn bị thương, người làm đau ta ...”

Thanh âm nữ thanh, giọng điệu trách cứ, không bằng nói là câu dẫn!

Lý Kim chỉ là một nông dân, làm sao chịu được dụ hoặc như vậy, hơi thở nhất thời trở nên nặng nề, kéo tiết khó của nàng muốn đi vào, đối phương lại cố tình không phối hợp giống như trước đây, hẳn cũng không có cách nào, đành phải nằm trên người nàng: “Vậy người muốn thế nào?” Hung hăng xoa nắn hai luồng mềm mại trước ngực.

Liễu Ngọc Nương quơ quơ cánh tay của mình: “Người giúp ta buộc chúng lên trên đỉnh đầu đi, miễn cho lại bị người đụng tới...”

Muốn sớm một chút về nhà? Không có cửa đâu! Nàng hôm nay càng muốn dùng tất cả các chiêu thức lưu lại hắn, tức chết mẹ vợ già của hắn mới tốt!

Lý Kim nghe xong, khí huyết liền dâng lên, từ lúc cùng Liễu quả phụ qua lại, hắn từ trên người nàng học được vài chiêu thức đa dạng, thật thật chính chính ném trái tư vị tuyệt vời của chuyện đó, cùng nàng so sánh với, nương tử chỉ biết nằm giữa kêu to ở nhà, căn bản làm cho hắn cảm không nổi nửa điểm hưng trí. Nay nghe nàng nói lại có chiêu thức mới, có lẽ nào lại không thử? Năm lấy đại lưng của nàng liền buộc lên...

Ngoài tường, Tiết Bách chỉ thoáng nghe được mấy câu, biết cửa phòng không khóa, hắn thăm nghĩ may mắn, thấp giọng dặn Tiết Thụ: “Nhị ca, người đi phía trước, kêu đại hoàng từ bờ tường nhảy vào, sau đó đi tới tìm ta.”

Trong thôn chỉ có mấy hộ phòng ở làm bằng cỏ tranh, bên ngoài là tường bao quanh, còn phần lớn đều là nhà được xây dựng gạch. Dưới chân tường gần cửa chính, thường có một lỗ hồng, mùa hè nước trong viện có thể theo đó chảy ra ngoài. Nếu là nhà nuôi chó, đó cũng là đường cho chúng đi ra đi vào

Tiết Thụ không biết Tiết Bách có chủ ý gì, nhưng tam đệ là người thông minh, lời hắn nói chắc chắn là đúng, liền ngoan ngoãn dẫn đại hoàng đi.

Tiết Bách nhìn theo hắn rời đi, quay đầu nhìn bức tường ước chừng cao hơn mình hai thước, lui về phía sau vài bước, chạy nhanh về phía trước, hai chân đạp lên tảng đá, lập tức liền vọt qua.

Hắn nhìn về phía sân, một đoàn bóng đen không nhanh không chậm hướng bên này chạy tới, đúng là đại hoàng. Thật sự là đánh phải cầu, theo xuất môn vốn không có gọi bầy qua, Tiết Bách rất vừa lòng với nó, quyết định xoa đầu khen nó, sau đó nhìn về phía trong phòng mặt.

Ngày hè trời nóng, từng nhà đều mở cửa sổ ngủ, chỉ có một tầng sa mỏng che muỗi. Bên trong phòng ngọn nến cháy lúc sáng lúc tối, nương theo ánh sáng mờ nhạt, hắn thấy rõ ràng hai thân mình đang triển miên dính chặt nhau tại cùng một chỗ, nam đen gầy, kiêng đôi chân trắng bóng động đậy, nữ trắng trẻo, hai tay bị thất lung đó thắm buộc chặt, để trên đỉnh đầu.

Tiết Bách nghĩ mình thật ghê tởm, kỳ thật hắn cũng biết mình đang làm việc xấu, nhưng nhịn không được nhìn nhiều thêm một chút.

”Tam đệ, kế tiếp muốn làm như thế nào a?”

Hắn bận thu liễm tâm thần, thấp giọng dặn dò Tiết Thụ ở bên ngoài chờ hắn, lập tức hai tay chống đầu tường, nhẹ nhàng nhảy xuống, kì thực khi rơi xuống đất không tránh khỏi phát ra thanh âm, nhưng hai người bên trong bị củi khô lửa cháy làm sáng khoáy, sao có thể nghe thấy động tĩnh.

Tiết Bách gấp thân mình, dẫn theo đại hoàng lặng lẽ mò vào trong phòng.

Tiết Thụ một mình ở bên ngoài chờ, có điểm nhàm chán. Tam đệ thật là, rõ ràng nói hai người cùng chờ ở bên ngoài, để đại hoàng đi vào hù dọa xú nữ nhân kia, như thế nào hiện tại hắn lại muốn đi vào?

Ban đêm là im lặng như vậy, hắn chậm rãi chú ý tới những tiếng vang khác thường, có tiếng thở hổn hển của nam nhân, tiếng nữ nhân hừ nhẹ, còn có tiếng va chạm

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề, nam nhân kia chạy vào đây làm cái gì? Hắn không phải là đến giúp Liễu quả phụ đuổi đại hoàng đi?

Hắn lo lắng, hai ba cái liền bò lên đầu tường, hướng bên trong nhìn qua. Vừa nhìn thấy, liền tròn tròn mắt, đó không phải nam đầu Lý Kim sao? Hắn như thế nào lại cùng Liễu quả phụ làm chuyện đó?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26

Vào trong phòng, thanh âm ngày càng rõ ràng, Tiết Bách tuổi còn trẻ, huyết khí phương cương, khó tránh khỏi có chút không được tự nhiên.

Nhưng vừa nghĩ đến tiểu tẩu tử ôn nhu ở nhà từng bị Liễu quả phụ khi dễ trước mặt mọi người, cảm giác khô nóng trong ngực hắn liền nhanh chóng lui

bước. Hắn chậm rãi lên đến cửa phòng, ngồi xổm xuống, lặng lẽ xốc lên một góc rèm cửa.

Động tác của hai người trên giường đang rất kịch liệt, cái yếm đỏ thắm ở mép giường đất, cũng bị rơi xuống đất, bắt quá chỉ cách hắn một sai tay.

Tiết Bách cười lạnh, bàn tay đụng tới khối vải đỏ, dùng hai ngón tay nắm lấy một góc kéo ra, sau đó quay sang bên cạnh, sờ đầu đại hoàng, chỉ vào bộ quần áo khoác trên giá gỗ bên trong. Mùa hè, thôn nhân chỉ mặc áo đơn, không có cái áo này, Lý Kim chỉ sợ phải ở trần trở về đi?

Muốn trách chỉ trách hắn không may mắn, ai kêu hắn cố tình cùng Liễu quả phụ thông đồng, lại còn là ngày hôm nay?

Trong lòng Tiết Bách nửa điểm ấy này cũng không có, gieo nhân nào gặt quả ấy, chỉ có thể nói là hắn xứng đáng.

Nghĩ như thế, thanh âm cơ thể kịch liệt va chạm, hạ thể ra vào, còn có thanh âm rên rỉ của nam nữ, đối với hắn lúc này lại trở nên bình thản đến cực điểm, hắn chỉ nhìn chăm chăm thân ảnh đại hoàng đang nhấc cao chân trên vách tường cạnh giường đất, trong phòng hơi tối, bộ lông màu nâu của nó chính là thứ nguy trang tốt nhất, nó có ý bỏ thật thấp, trên đầu là cửa sổ hai người kia làm sao có thể phát hiện? Tuy nhiên vẫn có khả năng tạo ra sự cố, chính là khi đại hoàng kéo quần áo tha trên mặt đất, có thể sẽ phát ra tiếng vang.

Bất quá, sự thật chứng minh, dù hắn biết đại hoàng có linh tính lớn hơn các loại chó thường trong nhà, nhưng hắn vẫn như cũ xem nhẹ trí tuệ của nó.

Hắn kinh ngạc nhìn đại hoàng ngửa đầu ngậm một góc quần áo, ngay lúc hắn nghĩ nó sẽ kéo quần áo như bình thường, đại hoàng lại tiếp tục đi về phía trước vài bước, quần áo của Lý Kim liền rơi trên thân nó, một chút tiếng vang đều không có phát ra.

Con chó thông minh như vậy, chẳng trách lúc trước thôn nhân trăm phương nghìn kế muốn dẫn nó về nhà!

Tiết Bách cười sờ đầu đại hoàng vừa mới quay trở lại, nhặt quần áo lên, giống lúc đến im ắng ly khai.

Tiết Thụ còn ngây ngốc ngồi xổm ở đầu tường nhìn vào trong phòng, thấy hắn đi ra, cuối cùng chịu đựng mắt, lại nghi hoặc hỏi: “Tại sao ngươi không kêu đại hoàng...”

Tiết Bách ý bảo hắn đừng nói, đêm này nợ đưa cho hắn, xoay người treo tường, sau đó hai người cùng nhau nhảy xuống.

“Nhị ca, ngươi đi đem hai loại này nợ treo trên cây trước cửa nhà nàng, có thể treo lên cao thì cho lên cao.” Tiết Bách vừa đi đằng trước, vừa dặn dò Tiết Thụ, “Trời tối, ngươi cẩn thận một chút, đừng ngã xuống, dù sao hiện tại cũng không có người ở bên ngoài, chậm một chút cũng không quan hệ.”

“Làm gì với quần áo của bọn họ a?” Tiết Thụ thực không hiểu, là muốn làm cho bọn họ tìm không thấy xiêm y thì sốt ruột sao? Như vậy còn không bằng đem về giấu trong nhà, hoặc quăng vào nhà ai đó đi.

Tiết Bách biết có giảng giải thì hắn cũng không rõ đạo lý, chỉ đơn giản giải thích cho hắn nghe: “Nếu người khác nhìn thấy quần áo bọn họ trên cây, sẽ chê cười bọn họ, nương tử Lý Kim có thể tới đây đánh nữ nhân đó, nhị tẩu biết, nhất định sẽ thật cao hứng.”

Kêu đại hoàng hù dọa nàng, hết giận trong chốc lát, nhưng đại hoàng vì sao vô duyên vô cớ chạy đến nhà nàng? Người sáng suốt đoán một chút là biết bọn hắn làm. Nay việc này thần không biết quỷ không hay, mặc cho ai cũng không thể nghĩ tới bọn họ, bọn họ chỉ tùy ý để thôn dân cùng nhau xem náo nhiệt là được rồi. Đáng tiếc hắn ngày mai phải đi học, không thể chính mắt nhìn thấy, nương tử Lý Kim nổi danh trong thôn là người đàn bà chanh chua, trước kia không có chứng cứ, hiện tại bắt được nhược điểm, nàng sao có thể dễ dàng tha cho Liễu quả phụ?

Tiết Thụ cái hiểu cái không, kỳ thật hắn muốn tự tay đánh Liễu quả phụ một chút, bất quá tam đệ đã nói như vậy, hắn sẽ nghe lời.

Đến phía trước, hắn thuận theo ôm chặt thân cây, rất nhanh liền lên đến chạc cây cao nhất, lá cây lạnh lạnh, cọ lên mặt có chút ngứa. Hắn nhớ kỹ tam đệ dặn dò, cố gắng treo lên trên, thẳng đến khi đến cành cây không thể với tới, phía dưới lại truyền đến tiếng tam đệ kêu ngừng, hắn mới bắt tay treo này nợ lên cây. Quần áo Lý Kim rộng thùng thình, hắn đem một ống tay áo cột lên cành cây, đem vạt áo buông xuống, bảo đảm quần áo có thể theo gió tung bay như lời tam đệ nói, sau đó bắt đầu treo cái yếm của Liễu quả phụ.

Cái yếm, hắn đã rất quen thuộc, trừ bỏ trang trí đa dạng, cùng với của nương tử cũng không sai biệt lắm, nhưng cầm ở trong tay cảm giác còn kém nhiều lắm.

Yếm trên người nương tử có hương vị rất dễ ngủ, thực thơm thực thơm, nếu không phải lúc ngủ hắn hít thật sâu, căn bản sẽ không biết, còn có, khi hắn đụng tới yếm của nương tử, chỉ cần tiến thêm một bước liền có thể gặp được hai khóa mềm mại của nàng làm cho hắn vừa cao hứng vừa khấn咒, nhưng hiện tại, trên cái yếm này toàn dị vị, hắn chỉ cảm thấy ghê tởm, vội vàng treo lên, lung tung lau tay lên lá cây, chạy nhanh xuống. Thật không biết Lý Kim nghĩ như thế nào, trên người Liễu quả phụ thối như vậy, hắn như thế nào lại chịu được?

Việc nên làm đều đã làm, hai người một câu tâm tình khoái trá trở về.

Thời điểm về đến cửa nhà, Tiết Thụ đột nhiên giữ chặt Tiết Bách, “Tam đệ, vì sao Lý Kim lại trói tay nàng lên a?”

Hắn cảm thấy, chỉ có mình cùng người trong lòng mới có thể làm chuyện đó, tuy rằng hắn không rõ Lý Kim vì sao không thích nương tử hắn, nhưng hắn nhất định là thích Liễu quả phụ, nhưng vì sao còn muốn trói nàng? Liễu quả phụ càng không ngừng cầu hắn buông nàng ra, vừa khóc vừa bảo, đòi làm vợ, nhưng hắn luyến tiếc.

“Đó là Liễu quả phụ tự nguyện.” Tiết Bách thần nhiên đáp, loại người đi ra từ nơi đó, chỉ cần có thể dỗ nam nhân cao hứng, cái gì không thể làm?

Tiết Thụ mở to hai mắt nhìn, càng nghi hoặc , “Vì sao a?”

Tiết Bách trầm mặc một lát, đột nhiên cảm thấy đề tài này có chút không thích hợp lại tiếp tục đi, hần hiểu nhị ca của hần, nếu hần nói “Như vậy có thể làm cho Lý Kim thoải mái”, nhị ca có thể hay không ngốc hồ hồ chạy tới ép buộc nhị tẩu? Hai người mới tốt đẹp vài ngày, cũng không thể bởi vì chuyện này mà bị phá hủy.

Nhưng không nói, nhị ca nhất định sẽ quán quít lấy hần.

Hần nghĩ nghĩ, bịa chuyện nói: “Bởi vì cánh tay nàng bị thương, trói lại liền không chạm tới . Được rồi, chúng ta mau vào đi, bị đại ca phát hiện sẽ bị mắng .”

“Nga, vậy người lát nữa động tác nhẹ chút, đừng đánh thức đại ca.” Tiết Thụ nhận được đáp án, lập tức đem chuyện này ném sang một bên, rón ra rón rén vào sân.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, hần nhanh chóng đóng cửa lại, xác định nương tử không bị hần đánh thức, hần mới cười trộm xoay người nhìn nàng. Trong phòng rất tối, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh mờ mờ, hần lặng lẽ treo lên mép giường, nghiêng đầu nhìn bộ dáng nàng lúc ngủ.

Hàng mi dài nhỏ như lá liễu, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm mí, cái mũi thanh tú kiết xuất, còn có cái miệng nhỏ nhắn hơi mở ra, no đủ oánh nhuận, hần rất muốn cắn một ngụm. Hần đưa tay, muốn đẩy ra mấy lọn tóc dính trên mặt nàng, lúc sắp chạm đến hai má trắng nõn của nàng, hần đột nhiên nhớ tới tay hần vừa động tới mấy thứ đồ bẩn thỉu, lại rút trở về, rồi quay ra ngoài.

Hần vừa quay lại, Diệp Nha liền tỉnh, mở to mắt, đúng lúc nhìn thấy hần đứng trước giường đất.

“Người làm gì vậy?” Nàng xoa dụi mắt hỏi, còn chưa tỉnh ngủ, ngữ điệu nhẹ nhàng ôn nhu .

Tiết Thụ hoảng sợ, nhưng cúi đầu nhìn thấy bộ dáng nàng mơ mơ màng màng thanh âm đó làm xương cốt hần muốn nhũn ra, bối rối trong lòng liền bình tĩnh xuống dư, nằm úp sấp trước mặt nàng nói: “Khát nước, ta đi uống nước .”

Diệp Nha mím môi, chống nửa người ngồi dậy, “Ta cũng khát , người giúp ta lấy.“. Đôi mắt vẫn như cũ bên nhắm bên mở .

“Ân, người chờ.” Tiết Thụ ngoan ngoãn đi, một lúc sau cầm bát nước tiến vào, đứng trước giường đất nhìn nàng: “Uống đi.”

Diệp Nha theo tay hần, cúi đầu uống vào hai hớp, “Ừ, người cũng nhanh chút ngủ đi.” Nói xong lại nằm xuống.

Lại một lát sau, cảm giác ấm áp bị người ôm vào trong lòng, nàng bất mãn xoay người, tìm được vị trí thoải mái, ôm thắt lưng của hần ngủ.

Đồng ốc.

Tiết Bách vừa cời xong quần áo nằm lên giường đất, chợt nghe người bên cạnh hỏi: “Không bị người khác thấy chứ?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng bình tĩnh, hiển nhiên là vẫn tỉnh táo .

Hần há miệng thờ dốt, nháy mắt nghĩ đến vài cái cớ, lại cảm thấy không việc gì có thể che dấu, đành phải đáp: “Không có.”

Tiết Tùng “Ân” một tiếng, “Sau này đừng làm những chuyện như thế này nữa .” Không hỏi hai người làm chuyện gì, hần biết, tam đệ sẽ không làm ra chuyện khác người.

Tiết Bách rất nhanh liền thoải mái, đại ca nếu thật sự tức giận , ngay từ đầu sẽ ngăn bọn họ lại , hần dung túng, chứng tỏ hần cũng tức giận Liễu quả phụ.

Hần gối đầu lên hai tay cười, chậm rãi ngủ.

Hần thế nhưng lại mơ thấy giấc mộng làm cho hần phải xấu hổ.

Hần mơ nàng ngồi ở lò sưởi gần đầu giường khâu quần áo, ngẫu nhiên ngẩng đầu cười với hần, chính là khóe mắt đuôi mày ôn nhu say lòng người, làm cho hần nhìn không được động tam, hần run run gỡ quần áo trong tay nàng, nàng kinh ngạc ngẩng đầu hỏi hần làm cái gì... Hần nói “Nhị tẩu, ta muốn yêu thương người”, hần nghĩ nàng sẽ tức giận, nhưng nàng lại đỏ mặt, ngượng ngùng nhắm hai mắt lại, sau đó, sau đó hần lại hôn nàng.

Cảnh trong mơ đột nhiên thay đổi, hần theo bản năng hy vọng đừng có ngừng, hy vọng tiếp tục được ôm nàng, cảm giác gắn bó tươi đẹp rõ ràng như vậy, rõ ràng đến mức làm cả người hần căng thẳng , nhưng cảnh trong mơ vẫn thay đổi, trở nên càng thêm hỗn loạn.

Nàng cả người xích - lửa nằm ở dưới thân hần, thân mình trắng trẻo, mềm mại thẹn thùng run run , nhắm mắt lại không dám nhìn hần. Hần hôn nhẹ lên khóe môi của nàng, tay nắm lên một bên đem bàn tay nhỏ bé của nàng buộc lên, nàng hai mắt rung rung cầu hần không cần, hần lại bị nàng kích thích tựa như điên cuồng, hung hăng đặt ở trên người nàng, tàn sát bữa bãi mỗi một chỗ, cuối cùng tiến nhập nàng...

Hần không biết giấc mộng này kéo dài bao lâu, đợi đến khi hần ở trong giấc mộng cảm thấy quá mức khoái hoạt mới tỉnh lại, phát hiện bên ngoài bầu trời rất nhanh đã sáng. Hần sợ sệt một lát, chợt thấy dưới thân có chút ẩm ướt dính dính, hần sùng sốt, sau đó một màn trong mộng theo nhau mà đến, giống như thủy triều bao phủ hần.

Nhắm mắt lại, chưa bao giờ thấy xấu hổ như lúc này, hấn thế nhưng lại trong mộng xâm phạm nàng.

Thừa dịp đại ca còn chưa tỉnh, hấn lặng lẽ đứng dậy thay tiết khó, múc nước đem đi giặt sạch, sau đó đứng ở hậu viện như xác nhận, để ổn định rung động trong tim.

Diệp Nha đứng dậy nấu cơm, thấy cửa sau mở ra liền cả kinh, may mắn đúng lúc nhìn thấy thân ảnh Tiết Bách, nhẹ nhàng thở ra, vừa nhặt bó củi ở góc tường, vừa thuận miệng hỏi: “Tam đệ, sao ngươi dậy sớm vậy?”

Đột nhiên thấy thanh âm của nàng, Tiết Bách toàn thân cứng ngắc, sắc mặt như bị hỏa thiêu, căn bản không dám quay đầu nhìn nàng, cố gắng vẫn duy trì âm điệu hồ hững: “Ngủ không được, liền tỉnh.”

“Nga.” Diệp Nha không suy nghĩ nhiều, nhặt đủ bó củi liền đi vào.

Thời điểm ăn cơm, Tiết Bách tận lực tránh đối diện với nàng, nàng cùng hấn nói chuyện, hấn liền đơn giản ứng phó qua loa, trên lưng lại ra một tầng mồ hôi lạnh, ăn xong bỏ chạy ra khỏi cửa.

“Tam đệ hôm nay giống như có chút kỳ quái a!” Diệp Nha vừa thu thập bát đĩa vừa nói.

Tiết Tùng cùng Tiết Thụ chỉ nghĩ hấn là do tối hôm qua làm việc chột dạ, đều không có trả lời nàng.

Diệp Nha khó hiểu nhìn bọn họ, vừa định mở miệng, xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng chửi bậy sắc nhọn của nữ nhân: “Ngươi cái đồ thói tha, lão nương hôm nay liều mạng với ngươi!”

Thanh âm truyền đến rất đột ngột, tay nàng run lên, chông bát đĩa thiếu chút nữa rơi trên bàn.

Ai vậy a, sáng sớm liền mắng chửi người?

Mà trước cửa nhà Liễu quả phụ, lúc này bị người trong thôn vây quanh xem náo nhiệt, vừa ngửa đầu nhìn hai kiện quần áo treo trên cây, vừa nhìn hai nữ nhân nổi điên đang đánh nhau trước cửa, đặc biệt Liễu quả phụ, bị nương tử ghê gớm của Lý Kim áp trên mặt đất, trúng liên tục vài cái tát, quần áo trên người bị vứt ra xa, lộ ra phần lớn ra thịt tuyết trắng. Nàng cũng đỏ mắt, vừa cào vừa càu, nhưng so về khí lực nàng làm sao địch nổi nông phụ khỏe mạnh làm việc quần quật cả năm, hai ba cái liền bị đánh gục.

“Lý Kim ngươi là con chó, chỉ biết nằm úp sấp trong ổ chăn của lão nương, hiện tại như thế nào lại giống rùa rụt cổ không dám ra đây?”

“Ngươi cái đồ bà già vô dụng, không hầu hạ được nam nhân nhà ngươi, hấn ghét bỏ ngươi hoa tàn ít bướm mới tới tìm ta, ngươi đánh ta có ích lợi gì? Có bản lĩnh cũng xuất ra thủ đoạn đem hấn giữ chặt bên người, tự mình lo lấy a?”

Liễu Ngọc Nương đánh không lại nương tử Lý Kim, liền lớn tiếng ồn ào chửi bậy, cái gì khó nghe liền nói, hôm nay nàng là không chiếm được tiện nghi, nương tử Lý Kim cũng đừng nghĩ chiếm tiện nghi, nàng muốn mắng nàng ta, làm cho nàng ta trở thành trò cười trong miệng người khác!

Một người dùng sức để đánh, một người dùng sức để chửi, hai người đều điên rồi, cuối cùng vẫn là thôn trưởng ra mặt kêu người đem các nàng tách ra, trò cười khôi hài này mới chấm dứt.

“Ngươi nói, quần áo đó là do ai treo lên?” Đám người tản ra, có người cười hỏi.

“Ai biết, tám phần là hai người làm chuyện tốt đúng lúc bị nam nhân khác chạm vào, đỏ mắt mới xuất ra chiêu này đi, thật là xấu mặt, ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Tiết Tùng và Tiết Thụ lại lên núi, Diệp Nha ngồi đầu giường gần lò sưởi, tiếp tục vá áo lót hôm qua gác lại.

“Có người ở nhà không?” Ngoài cửa bỗng truyền đến giọng nữ yếu ớt, nếu không phải trong nhà không có người, im lặng như tờ, chỉ sợ nàng cũng không nghe được.

Giọng nói này có chút quen tai, nhưng không phải nhị thẩm cũng không phải Xuân Hạnh, trong nhà vẫn là lần đầu tiên có người ngoài đến, Diệp Nha nhanh chóng buông quần áo xuống, vội vàng đi ra ngoài. Khi nàng mở cửa phòng bếp, liền thấy bóng dáng yếu đuối, yếu điệu ngoài cửa hàng rào tre, không khỏi sửng sốt, sao nàng ta đến đây?

Nghe tiếng cửa phòng mở, Hạ Hoa giật mình, dù biết Tiết Tùng lúc này chắc chắn không ở nhà, nhưng nàng ta vẫn khẩn trương, thấy Diệp Nha sau khi hơi sửng sốt bèn bước về phía mình, nàng ta miễn cưỡng nở nụ cười, khóe mắt vụng trộm quan sát hai bên, sợ bị người khác nhìn thấy. Nàng ta thừa dịp

cha mẹ ra ngoài làng lễ tới đây, nếu có người qua lại lăm lờ rơi vào tai bọn họ, chỉ sợ về sau bọn họ không để nàng ta ra ngoài nữa, cho đến tháng sau xuất giá. Nghĩ đến càng ngày càng gần ngày xuất giá, lòng nàng ta lại đau khổ, vì duyên phận của nàng ta và hắn đã không thể cứu vãn.

Diệp Nha kéo cửa hàng rượu ra, nhìn Hạ Hoa trước mắt rõ ràng đang lo lắng bất an, nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Hạ Hoa hơi cúi đầu, đôi tay mảnh khảnh gặt gao túm chặt khăn lụa, “Ồ, có chút việc muốn làm phiền người, có thể, có thể cho ta vào trong nói không?”

Diệp Nha trầm mặc, mặc dù nàng không biết chuyện cũ của Hạ Hoa và Tiết Tùng, nhưng ngày ấy Tiết Bách đã nói rất rõ ràng, Hạ Hoa phải lập gia đình, về tình về lý, nàng ta không nên tới Tiết gia, nếu như bị người khác bắt gặp, không chừng sẽ khiến mọi người bàn tán, đối với ai cũng không tốt.

Nàng không nói lời nào, ý tứ quá rõ ràng. Hạ Hoa không ngờ Diệp Nha sẽ đối xử với mình như vậy, nhưng đôi phương hiện tại là nữ chủ nhân danh chính ngôn thuận của Tiết gia, nàng ta lại ôm tâm tư không nên có, xác thực không thể cưỡng cầu nàng thân thiện khách khí.

“Diệp... Diệp muội muội, ta, ta cũng không có chuyện gì, chỉ là, có thể làm phiền người giúp ta chuyển cái này cho đại lang không?” Sự xót xa trong lòng và nỗi uất ức làm nước mắt nàng ta trào ra khóe mi, nàng ta không muốn để nàng thấy bộ dáng khóc lóc của mình, cúi đầu, đưa hà bao vụng trộm thêu sau lưng cha mẹ mấy ngày qua.

Hà bao rất đẹp, gấm vóc bóng loáng, mặt trên thêu một cây trúc dài xanh biếc, một con bướm bay quanh rừng trúc, dường như đang ngắm nhìn một chiếc lông vũ sắp biến mất sâu trong rừng trúc, thủ công tinh xảo khiến người ta lưu luyến không buông tay.

Nếu Diệp Nha xem không hiểu hà bao này có ý gì, thì nàng uốn phỉ hai năm ở khuê phòng Tôn phủ. Nàng rất tiếc hận, Hạ Hoa khéo tay, xinh đẹp vậy, nếu có thể gả cho đại ca, đại ca nhất định sẽ hạnh phúc. Nhưng hiện thực vô tình như thế đây, cha mẹ nàng ta ngại bản ái phủ, thay nàng ta tìm nơi có gia đại nghiệp đại tốt đẹp, nàng ta nên hoàn toàn chết tâm, đừng vương vấn không dứt một cách vô nghĩa nữa.

“Hạ Hoa tỷ, người nên trở về đi, có một số việc tự mình nhớ trong lòng là được, nói ra có lẽ sẽ lưu lại nhọc nhằn, không tốt cho người đâu.” Diệp Nha không biết Tiết Tùng có suy nghĩ gì với Hạ Hoa, nhưng nàng biết, nam tử như hắn, nhất định sẽ không làm chuyện vụng trộm, thất lễ kiểu này.

Không tốt cho nàng? Hạ Hoa cười khổ, nước mắt tràn mi, nàng phải gả cho một lão già sắp tứ tuần, đời này coi như xong, nàng còn sợ có cái gì không tốt chứ? Hôm nay nguyện vọng duy nhất, chính là có thể đem tâm ý của nàng lưu lại bên người hắn, nếu hắn nhớ mình, cũng có thể nhìn vật nhớ người.

Nhưng nữ nhân mà Tiết Thụ cưới về này, lại không muốn giúp nàng? Nàng ta biết cái gì, nàng ta biết tình ý của nàng và Tiết Tùng sao?

Năm nàng mười hai tuổi, Tiết Thụ hái trộm ba quả táo nhà nàng, bị phụ thân bắt được, kéo vào nhà mắng một trận. Sau khi Tiết Tùng biết vội vàng chạy tới, hắn đứng đặc đứng trong viện xin lỗi phụ thân, mặc kệ phụ thân mắng khó nghe cỡ nào, hắn đều yên lặng nghe, nét mặt bình tĩnh, không hề vì Tiết Thụ gặp rắc rối hại hắn khắc phục hậu quả mà tức giận, cũng không vì bề mặt trước mặt người trong thôn mà xấu hổ. Đợi phụ thân mắng xong, hắn bình tĩnh cảm tạ phụ thân nàng, sau đó kéo Tiết Thụ ngồi xổm dưới đất khóc lóc dẫy, khom người thay hắn ta lau khô nước mắt, trong mắt không có chút trách cứ, chỉ có sự dịu dàng và đau lòng.

Chỉ sợ hắn vĩnh viễn không bao giờ biết, lúc ấy nàng trốn trong phòng, nhìn rõ từng động tác mỗi biểu cảm của hắn, khi đó nàng không biết trách nhiệm là gì, đảm đương là gì, nàng chỉ biết, hắn như vậy làm nàng động lòng, khiến nàng từ năm mười hai tuổi đến năm mười tám tuổi, yêu hắn mất sáu năm, mỗi ngày đều ngóng trông có thể gặp hắn một lần, cho dù là thoáng nhìn từ xa, đều có thể làm nàng vui vẻ cả ngày.

Hiện tại nàng phải lập gia đình rồi, nàng muốn đưa hắn một phần lễ vật chia tay cũng không được sao?

Nàng cũng nhịn không được nữa, ngồi xổm dưới đất khóc huhu.

Diệp Nha luống cuống chân tay, nàng ta, nàng ta là cô nương sắp xuất giá, ở chỗ này khóc lóc ra thể thống gì?

“Người đừng khóc, tiến vào rửa mặt trước đi.” Nàng hết cách rồi, chuyện đến nước này, đành mời người vào phòng, chờ nàng ta bình tĩnh lại, lại để nàng ta từ hậu viện rời đi.

Hạ Hoa lấy khăn lau mặt, theo sau Diệp Nha tiến vào.

Nàng ta nhìn tiểu viện được dọn dẹp sạch sẽ này, nhìn phòng bếp bên trong tuy đơn sơ nhưng gọn gàng ngăn nắp, nhìn mấy bộ áo lót nam nhân còn chưa khâu xong đặt ở đầu giường, thấy Diệp Nha mang nước vào cho nàng ta rửa mặt, cảm giác chua xót trong lòng càng không dùng được. Nàng ta nghĩ hết thấy đều là nàng làm, nàng suy nghĩ nhiều cũng vì nàng là con dâu Tiết gia, nghèo tính là gì, có thể sống cùng người mình thích, có khổ, vất vả hơn nữa trong lòng vẫn ngọt ngào.

Sau khi chua xót, thậm chí nàng ta hơi ghen tị, ghen tị Diệp Nha có thể ở nơi này, ghen tị nàng có thể nấu cơm, vá áo cho Tiết Tùng, dù cho nàng là đệ muội hắn.

“Đừng khóc, rửa mặt một cái đi.” Diệp Nha đứng ở một bên, có chút bất đắc dĩ nói. Nàng chưa từng trải qua tình yêu si mê kiểu này, không thể hiểu nỗi thương tâm của Hạ Hoa, bất quá, rõ ràng có người thích rồi, lại phải gả cho một lão nam nhân xa lạ, trong lòng chắc chắn khó chịu nhỉ? Nghĩ vậy, ngược lại nàng vô tình đồng tình với Hạ Hoa.

Hạ Hoa rửa mặt xong, nước mắt khiến nàng ta chậm rãi bình tĩnh trở lại. Chờ Diệp Nha đổ nước xong trở về, nàng ta khẩn thiết giữ chặt tay nàng: “Diệp muội muội, ta thật lòng thích đại lang, hắn cũng thích ta... Ta, tháng sau ta xuất giá rồi, về sau rất khó ra ngoài, van cầu người giúp ta lần này đi! Ta biết người sợ người ngoài dèm pha, nhưng sẽ không có ai biết đâu! Hơn nữa, đại lang hắn thấy hà bao này, nhất định sẽ vui mừng, người không thể vì sự

phỏng đoán của mình, liền tự tiện thay hấn làm chủ?”

Diệp Nha sừng sốt, đúng vậy, người thận trọng hơn nữa, trước mặt tình cảm đều mất bình tĩnh nhỉ? Nếu đại ca thật sự thích Hạ Hoa, sau này, có thể nhận được hà bao người trong lòng tặng, hấn nhất định sẽ cẩn thận cất kỹ cả đời đúng không?

Đột nhiên nàng lưỡng lự không biết nên nhận hay không, nhận, ngộ nhờ đại ca mất hứng, chắc chắn sẽ trách nàng tự chủ trương, không nhận, chẳng may đại ca thích Hạ Hoa thật, bỏ qua cơ hội lần này, chỉ sợ về sau ngay cả thứ để hấn thấy vật nhớ người cũng không có...

“Diệp muội muội, cầu xin người, người giúp ta lần này được không?” Hạ Hoa thấy nàng dao động, vội vàng đau khổ cầu xin, nước mắt tự động dâng trào.

Diệp Nha sợ nàng ta khóc mãi, đành nhận hà bao, “Được rồi, ta giúp người chuyển cho đại ca, nhưng hấn có nhận hay không, ta không cam đoan.”

“Hấn sẽ, hấn nhất định sẽ...” Hạ Hoa thỏa mãn lau nước mắt, sau đó nhìn sự chua xót và ghen tị trong lòng, sâu kín nhìn chăm chăm Diệp Nha: “Được rồi, ta phải nhanh chóng về nhà, Diệp muội muội, sau này làm phiền người giúp ta chăm sóc hấn thật tốt, hấn khổ như vậy...”

Giúp nàng ta chăm sóc?

Diệp Nha cảm thấy bốn chữ này nghe rất chói tai, Tiết Tùng là đại ca Tiết Thụ, cũng là đại ca của nàng, không cần nàng ta nói nàng cũng sẽ chăm sóc bọn họ thật tốt, Hạ Hoa ăn nói ân ý thế, nghe giống như nàng vì lời dận dò của nàng ta mới dụng tâm... Nếu bàn về thân phận, mình càng có tư cách danh phận chăm sóc đại ca hơn, Hạ Hoa tính là gì, cho dù nàng ta không lấy chồng, nàng ta dựa vào cái gì muốn chăm sóc đại ca chứ? Dựa vào nàng ta thích hấn sao?

Nàng còn muốn nói vài lời, nhưng Hạ Hoa đã vội vã chạy mất.

Diệp Nha đứng sau cửa, nhìn bóng dáng yếu điệu nhu nhược của nàng ta, trong lòng giống như bị ghen, nữ tử tùy tiện làm vậy, đại ca thật sự thích nàng ta ư?

Bất quá, nàng nghe mấy bà quản gia từng nói, suy nghĩ của nam nhân và nữ nhân không giống nhau. Đôi khi một đám nữ nhân không ưa một nữ nhân khác, cảm thấy nàng ta không xứng với nam nhân tốt nào đó, nhưng nam nhân tốt đó lại thích đối phương, tựa như hiện tại, nàng hơi ác cảm với Hạ Hoa tùy tiện cố chấp, nhưng đại ca thì chưa chắc, ngược lại có thể cảm thấy nàng ta rất si tình chăng!

Nàng giờ hà bao trong tay lên nhìn, tiện tay đặt ở đầu giường, muộn tí đại ca trở về, nàng trực tiếp đưa cho hấn là được, nàng chỉ giúp một tay, nghĩ nhiều vậy làm gì, xử trí hà bao này thế nào, đại ca tự có quyết định.

Nhưng nàng không ngờ, người đầu tiên nhìn thấy hà bao không phải Tiết Tùng, mà là Xuân Hạnh ăn trưa xong tới tìm nàng chơi.

“Nhị tẩu, hà bao này tẩu làm hả?”

Xuân Hạnh ngồi xếp bằng trên giường đất, hai tay đang cầm hà bao Diệp Nha đã nhận, chăm chú thưởng thức, “Con bướm sinh động thật, cây trúc cũng rất đẹp, nhị tẩu, tẩu dạy ta đi?” Nàng vui vẻ đi đến bên cạnh Diệp Nha, ôm cánh tay nàng làm nũng. Nghe nói nương của Hạ Hoa trước kia từng học qua cách thêu Tô tú[1], mỗi khi nhàn rỗi đều thêu khăn lụa, hà bao đem lên thôn trấn bán, đắt gấp mấy lần bình thường đấy. Nàng chỉ theo mẫu thân học cách thêu đơn giản nhất trong thôn, chưa từng thấy qua thứ tốt hiếm thấy thế, nhưng thứ nhị tẩu thêu rất đẹp, nếu nàng học được, về sau có thể kiếm chút đỉnh tiền nha!

[1]Trung Quốc có mấy vùng có nghề thêu nổi tiếng được gọi là tứ đại danh tú gồm: Tô tú 苏绣 của Tô Châu (Giang Tô), Tương tú 湘绣 của Hồ Nam, Thục tú 蜀绣 của Thành Đô (Tứ Xuyên), Việt tú 粤绣 của Quảng Đông.

Phàm là nữ nhân, đều có chút đồ ky, Diệp Nha cũng không ngoại lệ, lúc này nghe Xuân Hạnh khen Hạ Hoa, trong lòng nàng bốc lên giấm chua.

Nàng lấy lại hà bao trong tay Xuân Hạnh, nói dối: “Không phải, đây là lần trước ta lên thôn trấn nhặt được.”

Xuân Hạnh nghe xong, bả vai nhất thời sụp xuống, ngẫm lại cũng đúng, nhị tẩu ở sau núi, đâu có cách thêu khéo léo vậy?

Thấy bộ dáng đáng thương của nàng ấy, Diệp Nha nhìn không được nở nụ cười, cố ý kéo dài giọng: “Nhưng... Ta biết cách thêu tốt hơn, muội muốn học không?”

Nàng rất ngốc, không khéo tay bằng người khác, nhưng nàng lại gặp được sư phụ giỏi.

Khuê phòng Tôn phủ có hai danh thêu nổi tiếng, một người tinh thông Tô tú, một người chuyên nghiên cứu Thục tú, thời điểm nàng bị điều đến, sư phụ thêu Tô tú chê nàng ngốc, chỉ giao cho nàng làm chút việc vụn vặt, sau đó không biết vì sao, nàng lại được sư phụ Thục tú nhìn trúng, gọi nàng tới bên cạnh, hỏi nàng mấy vấn đề, liền chính thức báỉ sư.

Đương nhiên, sư phụ dạy nàng mười mấy cách thêu phức tạp, nàng chỉ học được bốn, năm loại, nhưng so với cách thêu Tô tú đơn giản nhất kia của Hạ Hoa, nàng tin kỹ năng thêu thừa của nàng hơn hấn nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Ngày đó Tiết Bách trôi qua với tinh thần bất định

Hắn ngồi ở vị trí sát cửa sổ học đường, tư thế ngồi ngay ngắn, tựa như chăm chú nhìn nam tử áo xám đứng ở phía trước, nghe giọng Triệu tiên sinh trầm bổng du dương giảng bài, nhưng chỉ có hắn biết, kỳ thực hắn không nhìn cái gì, cũng không nghe gì hết. Toàn bộ tinh thần của hắn đều tập trung vào những hình ảnh triền miên nóng rực trong đầu, hắn không muốn nghĩ tới nhưng hắn không khống chế được bản thân mình. Bất kể hắn làm việc gì, bước đi cũng vậy, đọc sách cũng vậy, luyện chữ cũng vậy, hình ảnh đó vẫn vững vàng quanh quẩn ở đó gạt đi không được

Hắn ảo não nắm tay gõ gõ trán. Tiết Bách à Tiết Bách nàng là chị dâu ngươi, nàng khâu quần áo, làm cơm cho ngươi, nàng chăm sóc huynh trưởng, người thân của ngươi, sao ngươi có thể không tôn trọng nàng nhiều lần thế?

Không được, cho dù chỉ là một ý nghĩ cũng không được!

Đúng vào lúc này, Triệu tiên sinh kêu hắn đọc thuộc lòng một đoạn văn.

Tiết Bách nhanh chóng tập trung tinh thần, vội đứng dậy, trong thời gian ngắn ngui nhớ lại bài, hắn hồ hững đáp, giọng nói trong trẻo như mưa đánh mâm ngọc.

Triệu tiên sinh ý vị xa xa nhìn hắn, lại hỏi tiếp hàm nghĩa mấy câu trong đó, nghe hắn đối đáp trôi chảy, bèn gật đầu, ra hiệu cho hắn ngồi xuống.

Trải qua một phen này, tinh thần Tiết Bách cuối cùng cũng trở lại bình thường, không dám suy nghĩ lung tung nữa. Lễ vật biếu tiên sinh mỗi năm năm lạng, một năm vào học đường đọc sách mười lạng, một ngày là mười sáu, mười bảy văn tiền, hắn không được phép lãng phí.

Cuối giờ mùi đầu giờ Thân (tức 3 giờ chiều), buổi học kết thúc, Tiết Bách thu dọn giấy bút xong, chào mấy vị đồng môn có quan hệ thân thiết, thẳng theo còn đường dẫn tới trấn Bắc trở về.

Nói chung là lúc nhàn hạ, giấc mơ tới qua lại không chùn bước xông vào.

Thân thể trắng mịn như ngọc, gò má e thẹn như hoa Hải Đường, đôi mắt long lanh như nước, vắn vẹo gầy gầy, nghênh tiếp quần quanh, chân thật như thật sự đã xảy ra.

”A! Thiếu gia ngài không sao chứ?”

Tiếng nói lạnh lạnh đột nhiên vang lên bên tai, trong nháy mắt Tiết Bách giật mình tỉnh giấc, lúc này mới ý thức được mình đụng vào người ta.

Hắn vừa thẹn vừa mắc cỡ, gấp rút đưa tay ra đỡ nam tử áo trắng trước mặt.

Nhưng tay hắn lại bị gã sai vặt mặc áo xanh bên cạnh đẩy ra, “Ngươi không được chạm vào thiếu gia của ta!”

Tiết Bách kinh ngạc, không tự chủ nhìn gã sai vặt đó, chỉ thấy ‘hắn ta’ môi hồng răng trắng, vóc người nhỏ bé, trợn mắt nhìn hắn, gương mặt lại nổi lên hai rặng đỏ ửng, yếu kiều xinh đẹp, rõ ràng là một cô nương mà!

Đang mãi suy nghĩ, thiếu niên mặc áo trắng thân nhiên bình tĩnh đứng lên, lưng hắn ta quay về phía Tiết Bách, hai tay tùy tiện phủ vạt áo, nghiêng mặt nói gã sai vặt: “Không được vô lễ, hắn không có ý.” Nói xong, thân thể cũng hơi xoay chuyển, tựa như muốn xoay người lại, nhưng không biết vì sao dừng lại, nhìn cũng không thèm nhìn hắn, gọi ‘gã sai vặt’ rồi đi

Chỉ một nghiêng mặt, nhưng cũng đủ khiến Tiết Bách nhận ra, đối phương cũng là một cô nương, còn là một cô nương rất xinh.

Hắn không khỏi nhũn mảy, một cô nương không chịu ở nhà, lại bắt chước trong tuồng kịch nữ phần nam trang ra ngoài như vậy, rõ là ...

Suy nghĩ một chút, hắn chấp tay xin lỗi với bóng lưng hai người: “Vừa nãy thất thân, vô ý đụng vào vị thiếu gia này, thỉnh đừng để bụng.” Dù nói thế nào, hắn cũng đụng vào người ta, nhất định phải xin lỗi.

Dương Hinh Lan không biết thân phận nữ nhi của mình đã bại lộ, vốn định tiêu sái rồi đi, lại nghe được giọng nói của hắn, cũng định nhìn hắn lần nữa, bèn xoay mình mỉm cười: “Đâu có, đâu có, là ta không cẩn thận đụng vào ngươi, ngươi không sao chứ?”

Ngọc quan vấn tóc, lông mày dài, đôi mắt đẹp, vừa có ba phần khí khái nam tử vừa không mất đi sự mềm mại của nữ nhi, ngoái đầu nhìn cười như thế, làm không ít người qua đường xoay đầu nhìn trộm.

Trong lúc ánh mắt hai người chạm nhau Tiết Bách liền rũ mi mắt xuống, “Nếu vậy, thì ta cáo từ.” Nói xong không hề nhiều lời, vội vàng rời đi

”Tiểu..... Thiếu gia, sao hán lạnh lùng thế!” Tiểu nha hoàn bất mãn bĩu môi, trừng bóng lưng Tiết Bách, khẽ oán trách. Dựa theo lời kịch hát, hán phải chủ động làm quen với tiểu thư nhà mình, sau đó hai người nói chuyện hợp ý, dần dần trở thành tri kỷ, cuối cùng trong lúc vô tình tiểu thư để lộ thân phận nữ nhi, hán mới thực sự phát hiện hán đã chú ý tiểu thư, đến lúc đó, hán thà vứt bỏ công danh lợi lộc cũng phải ở rể Dương gia cùng tiểu thư tương thân tương ái.....

Dương Hinh Lan nhìn nét mặt hoảng hốt này của nàng, liền đoán được nàng lại hiểu lầm, giờ quạt giấy lên gõ đầu nàng một cái: “Ta thấy ngươi đi theo lão phu nhân xem tuồng quá nhiều rồi đấy, hai người hoàn toàn xa lạ, sao có thể vì một câu nói mà lập tức tiến tới chứ? Hơn nữa, hán đang vội vã về nhà, nếu lần này hán có thể nhớ kỹ, có vài phần ân tượng với ta, ta cũng thỏa mãn rồi. Đi thôi, chúng ta hồi phủ.” Ngày sau còn dài, nàng không vội.

Buổi chiều, Tiết Tùng và Tiết Thụ trở về hơi muộn, có điều Diệp Nha chuyên tâm dạy Xuân Hạnh châm pháp nên cũng không để ý.

”Nương tử, nàng đoán xem ta mang cái gì về?” Tiết Thụ chấp hai tay sau lưng vọt vào nhà, cười hi hi nói, lúc dừng lại mới phát hiện trong phòng còn có người ngoài. Hán sững sốt trong nháy mắt, vội vàng giấu chặt thứ cầm trong tay, chỉ sợ Xuân Hạnh nhìn trộm rồi mặt báo.

Kỳ thực, Xuân Hạnh đã nhìn thấy, nàng ấy cúi đầu cười trộm, lặng lẽ liếc Diệp Nha một cái, thấy nàng có vẻ hình như vừa xấu hổ vừa tức giận, trong lòng hơi động, “Nhị tẩu, ta ra ngoài xem hôm nay đại ca mang cái gì về, nghe Hồ Tử nói hậu viên có hai con chim trĩ, hôm nay ta tới chính là muốn xem chim trĩ, không ngờ chỉ lo theo tẩu học châm pháp quên mất cả chuyện chính!” Nói xong, nàng ấy nhanh nhẹn mang giày, dí dỏm nháy mắt mấy cái với Tiết Thụ, rồi đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn Tiết Thụ tràn đầy mong chờ và lấy lòng, và Diệp Nha vừa xấu hổ vừa tò mò.

”Nương tử, nàng đoán xem!” Tiết Thụ đến trước giường, ánh mắt chăm chú nhìn nàng, giục nàng mau một chút.

Hai người dù sao cũng hiểu rõ nhau, sự lúng túng khi bị Xuân Hạnh bắt gặp Diệp Nha đã nhanh chóng khôi phục bình thường, nàng bỏ kim chi trong tay xuống, đến trước mặt hán, giả vờ tức giận nhìn hán: “Đồ tốt gì đáng cho ngươi thần thần bí bí vậy, hại ta bị Xuân Hạnh cười nhạo!”

Tiết Thụ cười hi hi, nhanh chóng cúi người hôn mặt nàng một cái, lại giơ tay lên muốn mở món đồ đem đến trước mặt nàng, “Nương tử, có đẹp không?”

Đó là một bó hoa đại đỏ rực, thân cây dài xanh biếc đội một tầng cánh hoa mỏng mềm mại, chính giữa là nhị hoa vàng nhạt. Từng cây kẻ sát nhau, chen chúc nhau từng vòng, cứ rực rỡ tươi đẹp như vậy xuất hiện trước mặt nàng.

Diệp Nha ngây ngẩn cả người.

Nàng từng thấy rất nhiều hoa quý báu, mẫu đơn duyên dáng sang trọng, sen trắng thanh cao trang nhã, mộc tê với những bông hoa nhỏ dày đặc nhưng thơm ngát..... So với bó hoa đại mộc mạc trước mắt này, những loại hoa kia phải đẹp có tiếng thơm ngát biết bao nhiêu lần nhưng không có một loại hoa nào giống bó hoa này, khiến nàng nhìn đến sững sờ, làm nàng yêu thích hết sức, làm nàng không nhịn được hơi động lòng.

”Rất đẹp.” Hai tay nàng cầm lấy bó hoa, trên bó hoa còn lưu lại hơi ấm của bàn tay hán. Nàng cúi đầu khẽ ngửi, hương hoa rất nhạt rất nhạt, thậm chí không dễ ngửi, song nàng vẫn cười thỏa mãn, ngẩng đầu lên nói với hán: “Hoa này rất thơm, ta rất thích, ngươi hái ở đâu thế?”

Nhìn nàng cười dịu dàng, trái tim Tiết Thụ sắp rơi mất, kìm lòng không đậu mềm giọng hán, “Đây là ta hái trên núi, lúc đầu ta chỉ nhìn thấy một đóa, thấy đẹp, liền muốn mang về cho nàng, không ngờ trên vách núi vẫn còn rất nhiều, ta bèn leo lên hái. Đại ca nói quá nguy hiểm, không cho ta leo núi, ta liền nói ta leo chậm một chút, chắc chắn sẽ không có chuyện gì, hi hi, đại ca không nói lại ta, sau đó hán...hán mặc kệ ta.” Hồngбет, suýt chút nữa lộ hết, đại ca không cho hán nói với nương tử rằng chuyện này có đại ca hỗ trợ hái hoa!

Trong lòng Diệp Nha tràn đầy ngọt ngào, dựa theo lời hán tưởng tượng đáng về hán leo xung quanh núi cố gắng hái hoa, nàng nghĩ lại mà sợ, “Sau này, không cho ngươi leo lên vách núi nữa, biết chưa?” Cũng không để ý về mặt tự nhiên sau lưng của hán.

Tiết Thụ gật đầu, nương tử nói gì chính là cái đó.

”Nương tử, ta tặng hoa cho nàng, ngươi thưởng cho ta cái gì?” Mùa đông, Hồ Tử giúp Nhị thẩm bóc vỏ đậu phộng, Nhị thẩm đồng ý hán bóc xong một đĩa sẽ thưởng cho hán một đồng, bây giờ Tiết Thụ làm nương tử vui vẻ, nên cũng có thể được thưởng nhỉ?

Diệp Nha thoáng buồn cười, thì ra hán hái hoa chỉ vì muốn được thưởng?

Nàng cúi đầu che giấu ý cười ở khóe môi, trả hoa lại: “Ta không thưởng, đành trả cho ngươi, ai có thưởng thì ngươi tặng người đó đi!”

Tiết Thụ lập tức cuống lên, “Hoa này là của nàng, ai ta cũng không tặng, ta không cần thưởng nữa, được chưa!” Hán nắm chặt tay nàng không cho nàng buông ra

Đúng là đầu đất dễ lừa gạt!

Diệp Nha ngẩng đầu nhìn hán, nghe Tiết Tùng và Xuân Hạnh nói chuyện ở sân sau, nàng lập tức đỏ mặt từ ngời thành quý, ưỡn thẳng người, nói với nam nhân cao to, ngốc nghếch trước mặt: “Ngươi cúi xuống, nhắm mắt lại.”

Ánh mắt Tiết Thụ lóe lên vẻ mờ mịt, nhưng vẫn đành hoàng làm theo.

Diệp Nha một tay cầm hoa, nhẹ nhàng vòng lấy cổ hắn, vốn định hôn hắn một cái cho xong, nhưng không nhịn được dùng ánh mắt cẩn thận quan sát nam nhân trước mặt, lông mày hắn, mũi hắn, mí mắt nhấp nháy bất an của hắn, hầu kết chuyển động vì căng thẳng của hắn. Sau đó khi môi hắn khẽ nhúc nhích như muốn mở miệng, nàng lớn mật che kín, in đôi môi căng mọng của nàng lên môi hắn, khác với vài lần đụng chạm ngẫu nhiên như chuồn chuồn đập nước của hắn, nàng kiểm chế sự xấu hổ gặm môi hắn, thậm chí còn đưa đầu lưỡi khẽ liếm một cái.

Hơi thở của hắn lập tức dồn dập, đột nhiên ghì eo nàng, nụ hôn sâu này làm khí huyết hắn dâng trào. Thì ra hôn không phải môi chạm môi là được, thì ra còn có thể như thế, hắn muốn ăn, muốn ăn lưỡi của nương tử!

Đột nhiên trong phòng bếp lại vang lên tiếng nói

Diệp Nha vội vàng dùng lực đẩy hắn ra, nhân lúc hắn sững sờ nàng xô giấy xong, cố gắng tự trấn định, giải thích: “Hoa này vẫn còn rễ, ta đem ra sân sau trồng, xem có thể sống không.” Nói xong liền chạy ra ngoài.

Tiết Thụ còn chìm đắm trong nụ hôn của nàng, ngẩn người, cười khúc khích đuổi theo. Nương tử nhất định là sợ bị đại ca và Xuân Hạnh nhìn thấy, không sao, hắn có thể đợi, hắn có thời gian cả đêm tìm tòi học tập.

Diệp Nha cầm hoa ra khỏi phòng, đứng lúc đối mặt với Tiết Tùng, hai người đều nhanh chóng dời mắt

”Hoa này rất đẹp, là nhị ca tặng tẩu phải không?” Xuân Hạnh cười trêu ghẹo.

Diệp Nha trừng nàng một cái, kéo tay nàng ra sân sau, “Ta đem chúng đi trồng, ngươi tới giúp ta!” Quen thuộc rồi, da mặt cũng không mông vậy.

Nhìn bóng lưng hùng phẫn của nàng, Tiết Tùng nhìn không được giải thích: “Loại hoa đó chỉ có thể sinh trưởng trên vách núi, không trồng được.”

Bước chân Diệp Nha dừng lại, cúi đầu nhìn bó hoa trong tay, thật sự không trồng được sao?

”Ừ, ta thử xem, biết đâu có thể sống.....” Nàng nhỏ giọng trả lời, trong nhà không có bình hoa, nàng không nỡ để chúng khô héo mất.

Nàng không thèm quay đầu, nói xong lập tức kéo Xuân Hạnh ra ngoài. Tiết Tùng cau mày, hơi ảo não, hắn đã nói sai sao?

Đang suy nghĩ, Tiết Thụ cảnh xuân đầy mặt từ bên trong chạy ra, nháy mắt liền lướt qua bên người hắn, ồn ào đi tới sân sau, “Nương tử, ta cũng giúp nàng!”

Một khắc đó, Tiết Tùng đột nhiên hơi hâm mộ nhị đệ của hắn, tuy ngốc nhưng lại biết làm nàng vui.

Hắn thở dài khó mà nhận ra, một mình đi gian phòng phía Đông.

Nhưng hắn, bất kể thế nào cũng không nghĩ đến, ăn cơm tối xong, nàng sẽ đứng ngoài rèm cửa gọi hắn ra ngoài một tí, nói là có chuyện muốn nói.

Hắn không khỏi căng thẳng, cố gắng xem nhẹ sự kinh ngạc, hiếu kỳ của Tiết Bách, vẫn trầm ổn như thường ngày đáp một tiếng, rồi đi ra ngoài.

Nàng đứng sát bên vại nước, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, căn bản không dám nhìn hắn, trong tay nàng hình như đang cầm món đồ gì, đuôi mắt hắn nhìn ra đó là một hủ bao.

Biết rõ nàng không có khả năng vụng trộm tặng đồ cho mình, nhưng trái tim hắn vẫn loạn nhịp, có lẽ, có lẽ nàng cũng đưa cho nhị đệ, tam đệ, nhưng nếu là vậy, thì nàng không cần thiết đơn độc đưa cho hắn? Lẽ nào, lẽ nào... không, không thể nào...

Hắn ở đây nghĩ ngợi lung tung, Diệp Nha rốt cục đoán xong lời cần nói, cúi đầu lấy hủ bao ra: “Đại ca, hôm nay Hạ Hoa đến đây, nàng bảo ta chuyển cái này cho ngươi, ta vốn không dám tự tiện chủ trương nhận nó, nhưng nàng.....” Nàng mím môi, nói Hạ Hoa khóc lóc cầu xin nàng sao?

Thế này, đại ca có trách nàng làm nàng ta khóc không?

”Tóm lại, ta đã nhận, giờ đưa cho ngươi.”

Tay nàng có chút run rẩy đưa ra, nhưng hắn chậm chạp không nhận, Diệp Nha bất an ngẩng đầu nhìn hắn.

Bóng đêm đã sớm bao phủ, bên trong phòng bếp chỉ có một ngọn đèn nhỏ, mờ nhạt ảm đạm. Hắn đứng ở đó với sắc mặt bình tĩnh, ngoại trừ khóe môi căng cứng, ngoại trừ đôi mắt sâu thẳm làm nàng nhìn không thấu, dường như không có gì khác bình thường.

Có lẽ nàng nhạy cảm nên nhận ra được hắn mất hứng, ngẩng lên cũng đúng, chuyện kiểu này bị đệ muội biết được, hắn sẽ cảm thấy còn mặt mũi nào nữa? Aizz! là nàng quá ngu ngốc, hắn phải bảo Tiết Thụ chuyển giúp mới đúng, ít ra tránh được sự lúng túng

Hắn không nói câu nào, cũng không có bất kỳ động tác nào, Diệp Nha càng lúc càng căng thẳng bất an, nàng suy nghĩ một chút, đặt hủ bao ở góc bàn ăn, “Vậy ta đi ngủ trước, đại ca ngươi cũng nghỉ sớm chút đi.” Rồi quay người rời đi.

”Sau này, nếu như nàng lại tới tìm ngươi, ngươi không cần để ý đến nàng.” Ngay lúc tay nàng sắp đụng rèm cửa, giọng nói lạnh lạnh của hắn rốt cục truyền tới.

Đây là trách cứ nàng xen vào việc người khác ợ? Nàng hơi oan ức, “Vâng, ta nhớ rồi.”

Tiết Tùng nghe được sự oan ức của nàng, mắt thấy nàng muốn đi vào, buột miệng giải thích: “Đệ muội, người, người đừng hiểu lầm, ta bảo người đừng để ý tới nàng, là vì nàng như thế, rất dễ khiến người khác dèm pha.”

Trong giọng nói có thêm sự lo lắng hiếm có, trong lòng Diệp Nha mềm xuống, hần chỉ đơn thuần bảo mình không cần để ý đến Hạ Hoa à?

Nghĩ vậy, lòng nàng dễ chịu hơn, nhưng không nhịn được giải thích cho mình: “Đại ca, ta không muốn nhận, là nàng nói nàng thích người, người cũng thích nàng, ta mới giúp một tay..... Người yên tâm, sau này ta chắc chắn sẽ không tự ý nhận đồ của nàng nữa. Nhưng hầu bao này tính sao đây?”

Tiết Tùng như bị sét đánh.

Hạ Hoa nói hần thích nàng ta?

Hần căn bản không nhớ nàng ta trông ra sao mà!

Sớm biết nàng ta còn dây dưa, lúc trước hần đã không nên vì muốn cưới một nương tử giúp đỡ chăm nom trong nhà mà đồng ý gắp mặt nàng. Trước đó, ngoại trừ miêu tả của Tam đệ, hần căn bản không chú ý tới người này, không chỉ có Hạ Hoa, hần cũng không có chú ý tới bất kỳ cô nương nào. Hần muốn lên núi săn thú kiếm tiền nuôi gia đình, hần muốn dạy dỗ Nhị đệ cách làm người, hần muốn cẩn thận chăm nom Tam đệ bảy tuổi của hần, đâu có tâm tư suy nghĩ những chuyện khác?

Ngay cả đêm đó Hạ Hoa hẹn hần ra ngoài, đó mới là lần đầu tiên hần nghiêm túc nhìn nàng ta, chỉ một chút cũng không có ý khác. Nàng ta mở miệng nói chuyện, hần yên lặng lắng nghe, nàng ta hỏi hần cái gì, hần đáp cái đó, chẳng có câu dư thừa nào. Trong lúc hần cảm thấy nàng chậm chạp không nói gì nữa, hần nghĩ thái độ của mình quá lãnh đạm, muốn cố gắng nói chút gì đó, cha mẹ Hạ Hoa đã đuổi tới mắng hần một trận. Cũng chính vào lúc ấy, hần mới biết chuyện này vốn là Hạ Hoa đơn phương, nàng ta cũng không nói cho cha mẹ biết, càng đừng nói tới trung cầu sự đồng ý của bọn họ.

Hần đã sớm biết, với tình cảnh nhà hần sẽ không ai đồng ý gả vào. Tâm ý của Hạ Hoa đích thực làm hần sinh ra một phần hi vọng, có lẽ sự thực đã chứng minh, đó cũng chỉ là giả thuyết, bất kể thế nào cũng không thực hiện được, nên hần bảo Hạ Hoa đừng tới tìm hần nữa, chuyện này nhất định không có kết quả, hần không muốn phiền phức, cũng không có thời gian tâm trí.

Hần cho rằng chuyện này đã sớm kết thúc, lại không ngờ Hạ Hoa lại tới nữa. Nghe nói hình như nàng ta sắp lập gia đình, cần gì phải làm thế chứ?

Hần chìm đắm trong ảo não tự trách, Diệp Nha đâu biết tâm tư của hần? Thấy hần rất lâu không nói gì, còn tưởng hần do dự rốt cục nên xử lý hầu bao này thế nào! Vì sao phải do dự? Nhất định là vì trong lòng có người kia, muốn nhận nhưng không thỏa đáng, không nhận thì tình ý khó bỏ.....

Nhưng bất kể ra sao, nhiệm vụ của nàng cũng đã hoàn thành, chuyện còn lại hần tự quyết định đi.

Nàng đẩy rèm cửa ra lần nữa, vừa rồi Tiết Thụ còn giục nàng nhanh một chút, nàng biết hần tại sao lại giục, ngấm lại xấu hổ muốn chết.

“Ta không thích nàng.”

“Đệ muội, ta chưa từng thích nàng, hầu bao này hay là người cầm đi, làm phiền người tìm cơ hội trả lại cho nàng.” Tiết Tùng cầm hầu bao nhét vào tay nàng, sai bước ra sân sau. Nhịp tim hần giờ rất loạn, hần cần yên lặng một chút.

Hần không nghĩ ra tại sao phải giải thích rõ ràng, tại sao không thể chịu nổi việc nàng tiếp tục hiểu lầm. Hần vốn có thể nhận hầu bao, suốt đêm đi Hạ Hoa gia, cách vách tường ném đồ vật vào, nhưng hần hi vọng nàng biết, giữa hần và Hạ Hoa chẳng có quan hệ gì. Về phần nguyên nhân, hần cũng không rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Tiết Tùng đi quá nhanh, chờ Diệp Nha lấy lại tinh thần sau khi bị hần nhét trả hầu bao, thân ảnh cao lớn đã biến mất trong bóng đêm.

Cầm hầu bao trong tay, Diệp Nha đau đầu biết vậy chẳng làm.

Nàng nên lấy lý do gì đi gặp Hạ Hoa đây? Người trong thôn đều biết chuyện của nàng và Tiết Tùng, nàng mạo muội đi đến, người khác có thể nghi ngờ nàng đi trao đổi tin vật dùm Tiết Tùng hay không? Còn nữa, gặp Hạ Hoa rồi nàng nên nói như thế nào đây? Nói cho Hạ Hoa biết Tiết Tùng không thích nàng ấy ư? Nàng ấy sẽ tin sao?

Nghĩ tới đây Diệp Nha cũng thấy có chút kỳ lạ, dựa vào hiểu biết của nàng với Tiết Tùng, hần nói không thích thì nhất định là không thích, tự nhiên sẽ

không chủ động trêu chọc Hạ Hoa, vậy thì có sao Hạ Hoa lại cho rằng Tiết Tùng thích nàng ấy nhỉ? Đến nỗi thà rằng mạo hiểm bị người bàn tán nói nhảm?

”Nương tử, nàng đang làm gì vậy, nhanh chút vào đây đi!”

Bên trong truyền đến tiếng lầu bầu thúc giục không kiên nhẫn của Tiết Thụ, Diệp Nha lắc đầu, vén rèm cửa đi vào, đem hầu bao cất vào người.

Ngày mai lại suy nghĩ chuyện này vậy.

Nàng lục đục thoát áo ngoài, đang muốn mặc áo trong lại bị cánh tay ấm áp của nam nhân kéo qua. Thân thể bất ngờ dán vào nhau, nàng kinh sợ phát hiện, giữa hai người chỉ còn sót lại cái yếm và tiết khô của nàng, hẳn đã sớm coi sạch sẽ hết!

Phát hiện này làm nàng vừa ngượng ngùng vừa khấn trương, không còn tâm tư lo lắng chuyện hầu bao.

”Nương tử, nàng hôn ta một chút đi, giống như ban ngày đó!” Tiết Thụ giam nàng ở bên trong chân dài của mình, nghiêng nửa người khế tựa trên người nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, mỗi cách môi chưa đầy một ngón tay.

Nàng nhìn người trước mắt, cảm nhận nhiệt tình bức thiết của hắn, tim Diệp Nha đập thành thịch, nàng đột nhiên cảm thấy có chút khát, nhịn không được liếm liếm môi.

Cái lưỡi đỏ thắm nhẹ nhàng liếm qua đôi môi hồng nhuận, nháy mắt liền rút trở về, khiến hơi thở Tiết Thụ căng thẳng, không khỏi tăng thêm khí lực lên vai trái nàng. Hắn nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ nhắn của nàng không chớp mắt, trông đợi cái lưỡi khiến cho tâm hắn cuồng loạn nhảy văng lại lộ ra, khi lộ ra hẳn sẽ lập tức bắt nó ngay.

Nhưng hắn ngây ngốc đợi một lúc lâu, nó cũng không chịu đi ra, chỉ có bờ môi no đủ ngẫu nhiên mím một cái. Tính nhẫn nại của hắn dần dần hao hết, ứ khuất ngẩng đầu muốn nương tử vờn cái lưỡi cũng liếm liếm hắn, lại thấy nương tử của hắn dùng đôi mắt ngấn nước mắt đáng thương, luống cuống cũng đang nhìn hắn, giống như hắn là mãnh thú sơn lâm, còn nàng chính là tiểu bạch thỏ sắp bị hắn ăn sạch.

”Nương tử, nàng sợ hãi sao?” Hắn hỏi không chút suy nghĩ, hẳn không muốn nương tử sợ hắn, như vậy nương tử sẽ khóc, còn hắn đau lòng.

Hắn cẩn thận, giọng nói trầm thấp ôn nhu, tràn đầy không đành lòng, Diệp Nha vốn vì hơi thở bá đạo của hắn mà khấn trương bất an nay dần dần thối lui. Nàng cười với hắn lắc đầu, duỗi tay vòng qua cổ của hắn, đem đầu của hắn hạ xuống chút: “A Thụ, nhắm mắt lại”.

Đây là nam nhân của nàng, nam nhân của nàng thích nàng, muốn nàng, hẳn ngốc đến mức ngay cả nàng ngượng ngùng hay sợ hãi cũng không biết, đầu đất như vậy lại khiến cho nàng yêu thích hắn vô điều kiện. Không nỡ để hắn nhịn nữa, hẳn đã không biết thì nàng sẽ dạy hắn, dù rằng nàng cũng chưa thông hiểu lắm.

Tiết Thụ miệng khô lưỡi khô nhắm mắt lại, nương tử lại muốn hôn hắn rồi!

Hắn thấp thòm mong đợi, hẳn nghĩ đến sẽ giống lần đầu tiên cầu nàng hôn hắn, phải chờ đợi thật lâu, nhưng rất nhanh hắn liền cảm nhận được nàng đến gần, đầu tiên là hơi thở ấm áp, sau đó là một đôi môi mềm mại dán lên môi hắn. Trong chớp mắt Tiết Thụ nghe được tim mình đang đập nổi trống, nghe thấy tiếng hô hấp dồn dập của mình, rồi tiếng vang trong cổ họng lẫn lộn nuốt nước.

Nàng ôn nhu ngậm môi của hắn, duyên - nút, từng chút từng chút, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới. Tiết Thụ ngây ngốc mặc nàng làm từ từ từ từ đến thuần thục, chìm đắm trong cảm xúc tốt đẹp làm hắn mê muội này. Nhưng hắn lại dần dần cảm thấy không đủ, hẳn muốn càng nhiều, vì thế chưa chờ nàng lại hôn hắn lần nữa, hơi thở của hắn căng thẳng, mãnh liệt đè trên người nàng, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên hôn thật sâu.

Hắn hôn thật từ từ, mò mẫm học theo động tác của nàng, nhưng không cẩn thận ôn nhu như vậy mà vội vàng nhiệt tình như một lữ khách thiếu nước đã lâu, khấn cấp dùng sức nút duyên môi nàng giống như muốn cướp lấy toàn bộ của nàng. Diệp Nha cảm thấy có chút đau, nàng lấy tay nhỏ bé khoắc lên vai hắn, muốn đẩy hắn ra: “A Thụ, nhẹ chút...”

Thanh âm của nàng bỗng nhiên im bặt, bị hắn nuốt xuống toàn bộ, thừa dịp nàng mở miệng cầu xin tha thứ, hắn theo bản năng xâm nhập vào, bá đạo truy tìm cái lưỡi nhỏ nhắn của nàng, nàng trốn, nhưng có thể trốn đi đâu? Rất nhanh đã bị hắn bắt được, trong khoảnh khắc đầu lưỡi chạm vào nhau, một loại sung sướng mãnh liệt tựa như pháo hoa bất ngờ phóng rực rỡ trong bầu trời đêm, cảm giác tê dại mẫn cảm truyền khắp toàn thân.

Diệp Nha kiềm chế không được hừ một tiếng, thân thể vốn còn chút căng cứng nhất thời mềm nhũn như nước, tay trượt xuống từ bờ vai của hắn rơi vào trên thắt lưng gầy gò. Tiết Thụ lại nếm được tư vị tuyệt vời, hẳn gặt gao đề nặng nàng, cố gắng cướp đoạt hương vị ngọt ngào mềm mại thơm mát của nàng, nàng vô ý thức vận vẹo né tránh, dục vọng toàn thân hắn nhanh chóng thức tỉnh, bàn tay to chậm rãi phất qua hai má mịn màng nóng lên của nàng, lướt qua cổ duyên đáng nhỏ dãi rồi dừng ở gáy nàng. Hắn thuần thục coi bỏ cái nút nhỏ nhỏ, xuống chút nữa, một tay nâng lên sống lưng thấm ướt mồ hôi của nàng, một tay linh hoạt tháo chiếc nút cuối cùng. Sau đó dùng sức mạnh kéo ra, hai luồng dây đã tranh nhau nhảy ra trước, lại rất nhanh bị lồng ngực rắn chắc của hắn chặn lại, hai tiểu quả nhỏ xinh đẹp đứng thẳng bị đè ép, không cam lòng co xát hắn.

”Hò...”

Hắn tham lam nuốt vào hương vị ngọt ngào một lần cuối cùng, thở hổn hển buông lỏng nàng ra, cánh tay kìm giữ hai bên nàng, nhìn nàng thở gấp gấp, vội vàng hít vào không khí.

Diệp Nha cả người không chút sức lực, nếu hắn lại rời đi chậm một lát, nàng cảm thấy nàng sẽ tắt thở mất.

Nàng nhắm mắt lại, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, ngực phập phồng kịch liệt.

Tiết Thụ bị cảnh đẹp dưới thân làm cho mê đảo, hần nhìn nàng nhắm chặt hai mắt, thoáng xuống phía dưới một chút cúi người ngậm lấy quả nhỏ nhỏ.

”Um...” Diệp Nha khó nhin cong người lên, ngón chân đều cuộn tròn. Nàng muốn kêu ngừng nhưng khoái cảm so với lúc này hôn môi còn mãnh liệt hơn làm nàng tham lam ngậm miệng lại, nàng nắm chặt ga trải giường phía dưới, mặc hần không ngừng lặp lại phun ra nuốt vào khẽ liếm khẽ cắn, một mặt chịu đựng khoái cảm nam nhân mang lại, một mặt cố nén không để bản thân kêu ra tiếng.

Tiết Thụ không biết sung sướng và thống khổ của nàng, hần toàn tâm toàn ý đùa bỡn vật nhỏ trong miệng, rõ ràng lúc trước còn mềm mại, bị hần liếm một hồi liền lập tức đứng lên, tròn tròn cứng rắn, mà khi hần vô tình đụng phải một chỗ, thân mình mềm mại của nương tử sẽ nhẹ nhàng run rẩy, hần dùng một chút ngừng đầu nhìn nàng: “Nương tử, nàng thoải mái sao?”

Diệp Nha cắn môi không nói lời nào, nào có người hỏi như vậy, muốn người ta phải trả lời thế nào?

Tiết Thụ có chút không hiểu tâm tư của nàng, lại ở nơi đó lặp lại liếm một chút, lúc này nàng càng run run mãnh liệt hơn, trong miệng phát ra tiếng ngậm khẽ mị hoặc, làm cho nơi nào đó của hần vốn là nhô cao lại càng thêm cứng rắn, căng trương khó chịu.

Hần lặng lẽ nhẹ nhàng cọ xát hai chân nàng giật giật, làm cho nơi đó chen vào giữa hai chân nàng, cảm giác được thân thể nàng hơi cứng đờ, hần không dám động nữa, tiếp tục vùi đầu vào hai luồng đầy đặn của nàng, bên xoa bên liếm, nương tử không nói lời nào nhất định là thoải mái, nếu không đã sớm đẩy hần ra.

Diệp Nha đâu chỉ là thoải mái, nàng cảm thấy bản thân muốn bay lên, càng làm cho mặt nàng hồng hồng phồng lên, nàng phát hiện bên dưới tràn ra một chút xuân triều, đặc biệt lúc hần dùng cứng rắn của hần đặt trên người nàng, nàng cảm giác nơi đó rất nhanh co rút lại một chút, vì nó đụng chạm mà sung sướng, vì nó ở bên ngoài như hồ rình mồi mà hư không, trong đầu bắt giác nhớ lại tư vị đêm đó hần ở bên trong nàng động động. Nếu nói trước đây nàng xấu hổ mỗi khi nghĩ lại tình cảnh đêm đó, nhưng hiện tại nàng lại sinh ra khát vọng, nàng muốn, muốn hần tiến vào.

Không biết tự khi nào, lực chú ý của hai người không hẹn mà cùng chuyển tới thân dưới đang gắt gao dính sát nhau kia.

Đáng tiếc, một người nóng lòng muốn thử nhưng cũng không dám lỗ mãng, một người âm thầm chờ đợi nhưng lại xấu hổ mở miệng.

Rốt cuộc, Tiết Thụ không chịu nổi trước.

Hần run run tay phải chậm rãi trượt xuống dưới, tại vòng eo mảnh khảnh của nàng bồi hồi trong chốc lát, thử thăm dò nhấc lên tiết khô của nàng, dọc theo bên cạnh tới lui tuần tra. Tay nương tử tuy rằng thực thoải mái nhưng hần càng tham luyện nơi chật chội ẩm áp này hơn, loại tư vị tiêu hồn và chạm bên trong nàng là cực lạc cả đời hần cũng không quên được, hần muốn nghe âm thanh nàng bởi vì hần ra vào mà kêu rên, thích nàng một lần lại một lần bao vây chống đẩy cùng hút vào...

”Bảo bối...” Hần khàn cầu kêu nàng, ngón tay thăm dò đi vào, từng chút từng chút một đi xuống còi ra.

Diệp Nha cố nén đụng chạm của hần mang đến tê ngứa và sợ run, gắt gao từ từ nhắm hai mắt mím môi, ngậm đồng ý hần.

Tiết Thụ mừng rỡ như điên, lập tức tăng nhanh tốc độ còi quần áo, ngay tại khi hần nhìn không được liền sờ sờ hai bên đùi mịn màng của nàng trước, không cần thận đụng tới nơi thịt mềm ẩm ướt trơn trượt, nương tử bỗng đưa tay chặn lại nơi đó, nàng kiều kiều run run nói, “Đừng...”

Chỉ một chữ ngăn ngừa, lại chọc người nhiều loạn tâm thanh âm truyền vào trong tai hần, Tiết Thụ cơ hồ không có cách nào ức chế xúc động bản thân, hần muốn không để ý ngăn trở của nàng tiếp tục còi xuống, muốn gỡ tay nàng ra và chạm thật sâu vào, nhưng nương tử không muốn, nếu hần bắt buộc nàng nương tử sẽ khóc.

Hần buồn bã dừng tay, lại lập tức vui vẻ lên, không thể đi vào cũng không sao, tay nhỏ bé của nương tử giúp hần triệt cũng rất thoải mái.

Cho nên hần nhanh chóng đem tiết khô đã còi xuống một nửa của Diệp Nha kéo trở về, thờ hờn hờn nằm nghiêng bên cạnh nàng, đưa tay đem nàng ôm vào ngực, lôi kéo tay nàng cầm lấy vật đã sớm sưng lên của hần, thanh âm khàn khàn thúc giục: “Bảo bối, mau giúp ta làm, ta thật là khó chịu...Bảo bối...”

Diệp Nha thật sự ngây người, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Hần rõ ràng rất muốn, rõ ràng đều sắp... Vì sao đột nhiên ngừng?

Là vì nàng vừa nãy bởi vì cực độ khẩn trương thốt ra lời xấu hổ?

”Bảo bối, nàng mau đi chuyển một chút, ta rất muốn...” Tiết Thụ thấy nàng ngờ ngác nằm trong lòng hần, cắn lỗ tai của nàng nhẹ cầu xin.

Nếu nói Diệp Nha không có chút thất vọng buồn bã nào, khẳng định là nói dối, trước kia nàng không muốn hần dính vào, hần cố tình da mặt dày nhào nàng, hiện tại nàng muốn hần, khát vọng hần, hần lại chỉ vì một câu nói xấu hổ mà ngoan ngoãn dừng lại.

Nàng oán hận đâm hần một cái, xoay người muốn bỏ đi.

Tiết Thụ làm sao chịu để cho nàng đi, ôm chặt nàng không buông tay, vừa đáng thương vừa ủy khuất lên án nàng: “Bảo bối, đêm nay nàng thật xấu, không chịu giúp ta!” Tự mình nắm tay nàng rất nhanh động hai cái.

Rốt cuộc là người nào xấu hả?

Diệp Nha thật muốn hỏi hấn một chút, nhưng chống lại đôi mắt phượng khí thế, tâm lại không tự chủ mềm lòng. Mà thôi, hấn dừng lại cũng là bởi vì nghĩ rằng nàng thật sự không muốn, chỉ trách bản thân nàng xem nhẹ độ ngốc của hấn! Sớm biết, sớm biết hấn ngốc như vậy, nàng liền...

Nàng xấu hổ nghĩ tiếp nữa, đem mặt chôn trong lồng ngực phập phồng của hấn, chuyên tâm giúp hấn triệt.

Nhưng nàng vẫn có chút oán trách, cố ý ở lúc hấn sắp tiết ra nhẹ buông tay, làm cho hấn cũng ném thứ loại thất vọng này.

“Bảo bối, đừng ngừng, mau giúp ta...A...Nhanh chút nữa...” Hấn thở hồng hộc, lung tung hôn đỉnh đầu tóc mềm mại của nàng, cấp tốc di chuyển thất lung ướt đầm mồ hôi, trong tay nhỏ bé của nàng tới tới lui lui.

Rốt cục, cực khoái quen thuộc mãnh liệt mà tới, hấn gắt gao ôm thất lưng của nàng, run rẩy thư sướng tiết ra.

Một phen qua quyết thu dọn xong, hấn từ từ nhắm hai mắt hưởng thụ dư vị còn lưu lại. Có lẽ bởi vì phía trước hai người triển miên hôn môi, cũng hoặc là sau cùng nàng cố ý làm chuyện xấu một chút, làm cho hấn cầu mà không được sau lại nhiệt tình bùng nổ, Tiết Thụ cảm thấy lần này so với bất cứ lần nào trong quá khứ đều phải nhẹ nhàng vui vẻ hơn.

Hấn thoả mãn hôn lỗ tai của nàng, “Bảo bối, nàng thật là xấu nha... Bất quá, ta thích, như vậy thật tốt...”

Diệp Nha đã sớm mệt mỏi cực hạn, nằm trong lòng thăm mắng hấn một câu, tùy ý để hấn ôm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Tối hôm qua cùng Tiết Thụ náo loạn nửa đêm, Diệp Nha căn bản không có thời gian nghĩ chuyện hầu bao, nhưng sáng ngày hôm sau, sau khi nàng đem hầu bao bỏ vào túi áo vẫn luôn cần nhắc làm sao đi tìm Hạ Hoa, lại phải giải thích với nàng ấy như thế nào, nếu không hay kêu Xuân Hạnh cùng đi?

Trong lòng nàng có tâm sự, tất cả biểu hiện hết trên mặt, bộ dạng rất là rối rắm.

Tiết Tùng thấy nàng có vẻ mệt mỏi, bỗng nhiên cảm thấy yêu cầu của bản thân vô cùng không ổn. Hạ Hoa là vì hấn mới tìm tới cửa, hết thấy phiền toái đều là từ hấn mà ra, hấn làm sao có thể đem chuyện trả lại hầu bao phó thác cho nàng? Tính tình nàng dịu dàng thủ lễ như vậy, khẳng định không nghĩ tới chuyện đầu cơ trục lợi, chỉ biết nghĩ biện pháp tự mình trả lại hầu bao cho Hạ Hoa, chẳng những phải thật cẩn thận sợ bị người bên ngoài nhìn thấy, còn phải chuẩn bị tinh thần đối mặt với nghi ngờ của Hạ Hoa, khó trách tối hôm qua không có ngủ ngon.

Hấn hấn là nên tự mình giải quyết.

Tiết Tùng lập tức làm quyết định, sau khi ăn xong liền lấy hầu bao về, buổi tối lặng lẽ ném vào trong nhà Hạ Hoa, mặc kệ là ai nhặt được, tin rằng Hạ Hoa nhất định sẽ hiểu.

Không được, nếu nàng ấy tiếp tục dây dưa thì phải làm thế nào?

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, hấn đột nhiên ý thức được một vấn đề. Tháng tám năm trước Hạ Hoa hẹn hấn ra ngoài, đêm đó hấn đã cùng Hạ Hoa nói rõ ràng, từ nay về sau hai người không còn quan hệ gì nữa, nàng đừng tới tìm hấn hoặc tam đệ hấn nữa, sau đó không bao lâu, cha mẹ nàng đã hứa gả nàng cho Tiền lão gia trấn trên làm thiếp, đáng lẽ cuối năm sẽ gả đi nhưng vì tổ phụ Tiền lão gia qua đời phải giữ đạo hiếu, vì thế mới bị chậm trễ thời gian. Mà trong hai năm nay, hấn với nàng không nói với nhau một câu nào, có mấy lần thiếu chút nữa đã gặp mặt, hấn thấy từ xa liền đi đường vòng, nàng cũng đi tìm tam đệ mấy lần, bất quá tam đệ biết mình đối với nàng vô tình, cũng biết giữa hai người không có bất luận khả năng nào liền lãnh đạm cự tuyệt thay nàng truyền lời.

Hấn cảm thấy thái độ của bọn họ đã rất rõ ràng rồi, tại sao Hạ Hoa còn cho rằng hấn thích nàng?

Hấn có chút đau đầu, rốt cuộc nữ nhân này đang nghĩ gì vậy!

Có lẽ hấn nên giáp mặt nói rõ ràng với nàng, nói với nàng bản thân từ đó đến giờ đều chưa từng thích nàng, nàng mới có thể hết hy vọng?

Chờ Tiết Bách rời đi, Tiết Tùng cũng không kiêng dè Tiết Thụ, trước mặt hấn nói với Diệp Nha: “Đệ muội, tối hôm qua ta nghĩ không chu toàn, hầu bao đó vẫn là không nên làm phiền muội, muội đưa cho ta đi, ta sẽ tự mình trả cho nàng ấy.”

Diệp Nha giặt mình, nhưng cũng không cảm thấy trút được gánh nặng. Hạ Hoa từng nói, đợi gà là rất khó ra cửa, một đại nam nhân như Tiết Tùng từng có khúc mắc với nàng ta, thứ nhất rất khó có cơ hội gặp nàng ta, thứ hai vạn nhất bị người ta nhìn thấy, lời ông tiếng ve càng bay đầy trời, còn không bằng nàng ra mặt đầu.

”Đại ca, chuyện này vẫn là giao cho muội đi, muội sẽ cố gắng làm thỏa đáng...”

Nàng có chút không yên từ chối, nàng phản bác đại ca như vậy không biết hẳn có thể tức giận hay không.

Tiết Tùng kinh ngạc nhìn nàng một cái, “Có khó làm lắm không?” Hắn không hy vọng nàng vì chuyện này mặt ủ mày chau.

Diệp Nha trầm tĩnh lại, cười nói: “Không đâu, trả một cái hầu bao có thể khó bao nhiêu chứ!” Mới vừa rồi nàng đã nghĩ ra một biện pháp.

Nụ cười của nàng rạng rỡ như hoà, ý cười toả trong đôi mắt đen thủy linh, khoé miệng khẽ nhếch, có chút nho nhỏ đắc ý, hoặc có thể nói là nghịch ngợm. Lần đầu tiên Tiết Tùng thấy nàng cười như vậy, mắt đi chút ngượng ngùng câu nệ lúc trước, quen thuộc hơn lại vô cùng thân thiết tự nhiên, hẳn không đoán được nàng nghĩ ra biện pháp gì, hẳn cũng không có nhiều tâm tư để đoán, chỉ biết là, nơi ngực hắn nhảy nhanh hơn...

Hắn không dám nhìn nàng nữa, rũ tầm mắt xuống nói: “Ừ, vậy là tốt rồi, nếu có cơ hội, muội thay ta nói rõ với nàng ấy, để nàng ấy yên tâm đợi gà đi.” Để tài dính đến chuyện tình nam nữ, hắn càng cảm thấy không được tự nhiên, thấy nàng gật đầu, hắn liền cảm theo chim trĩ đã cột chắc xuất phát đi thôn trấn. Hắn từng nghĩ, đôi chim trĩ này nhan sắc tươi sáng đẹp mắt, bán cho Trương thúc hàng thịt thật đáng tiếc, đem bán trên chợ, không chừng có thể gặp được công tử nhà giàu yêu thích vật hiếm lạ, giá cũng cao một chút, cho nên mới không để Tiết Bách tiện đường đem đi.

Diệp Nha nhìn hắn đi xa, quay đầu hỏi Tiết Thụ: “Chàng biết nhà Hạ Hoa ở đâu không?”

Tiết Thụ gật đầu một cái, nghi hoặc nhìn nàng: “Nàng muốn đi tìm Hạ Hoa sao? Tam đệ đã nói không được để ý đến người nhà nàng ta”.

Diệp Nha trừng mắt nhìn một cái, tâm tình khoái trá trở về phòng.

Đợi màn đêm buông xuống, chờ mọi người ở phòng đông đã ngủ, Diệp Nha lôi kéo Tiết Thụ đến nhà Hạ Hoa, đem hầu bao nhét vào khe cửa.

Nàng trước đó chui ngõ cụt, vì sao nhất định phải chủ động gặp Hạ Hoa chứ? Giống như bây giờ, lặng yên không một tiếng động trả lại hầu bao, Hạ Hoa nhất định là tốt nhất, nhưng cho dù là cha mẹ nàng nhất định đi nữa, bọn họ cũng nhất định nhận ra kỹ năng thừa thừa của con gái mình, chắc chắn sẽ hỏi nàng ấy. Nàng ấy sẽ biết được Tiết Tùng không có đón nhận tâm ý của nàng. Như vậy nếu Hạ Hoa muốn lời giải thích, tự nhiên sẽ đến Tiết gia tìm nàng, đến lúc đó cho dù bị người khác phát hiện cũng là phẩm hạnh nàng ta không tốt, sẽ không liên lụy đến Tiết Tùng. Nếu nàng ta không đến, mặc kệ nàng ta là hết hy vọng hay đã nghĩ thông suốt cũng không liên quan đến nhà mình.

Không phải Diệp Nha lãnh tâm, thật sự là Hạ Hoa làm việc rất tùy hứng, vừa không bận tâm thanh danh bản thân để tương lai an ổn, cũng không biết nghĩ cho Tiết Tùng một chút, đầu lia ngo ý còn vương to lòng như vậy có ý nghĩa gì? Nếu thật là si tình phi quân không lấy chồng, nàng ấy sẽ không đồng ý để cha mẹ an bài việc hôn nhân, nếu nàng lấy chết tướng bức, chẳng lẽ cha mẹ nàng lại tro mắt nhìn nàng chết hay sao? Nếu bận tâm công ơn dưỡng dục, không nỡ làm bọn họ tức giận thương tâm, đã hoà hiệp giữa tình ái và thân tình, nàng ấy nên an phận chuẩn bị đợi gà, còn vương vấn Tiết Tùng làm chi nữa.

Đương nhiên nếu Tiết Tùng và nàng ấy không có quan hệ gì, Diệp Nha có lẽ sẽ tiếc thay cho hai người, thậm chí hy vọng Tiết Tùng nhận lấy hầu bao, giống như trong lời kịch như vậy, ngày sau thấy vật nhớ người, cho dù lấy thể tử, trong lòng cũng sẽ vì nữ nhân đã gả người đó lưu lại một vị trí không thể nào thay thế được, là một nữ nhân ai cũng đều cầu mong gặp được một hán tử si tình. Nhưng trên thực tế, Tiết Tùng là đại ca của nàng, người thân của nàng, nàng không hy vọng bởi vì Hạ Hoa nhất sương tình nguyện mà ảnh hưởng đến cuộc sống yên bình của Tiết Tùng, thậm chí là tình cảm của hắn và đại tẩu tương lai, người nhà nông, nên bình ổn sống qua ngày, làm sao có nhiều tình cảm rối rắm như vậy.

Đêm nay nàng ngủ thật sự an ổn.

Mấy ngày kế tiếp, nàng một bước cũng không rời khỏi nhà, lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài, chờ Hạ Hoa tìm nàng.

Nhưng Hạ Hoa lại trì trệ không đến, nàng ta đã bị nương mình giam lỏng trong nhà, không dễ dàng gì ra được, e rằng đi nhà xí cũng bị nương nàng hoặc đệ đệ chín tuổi trông coi, để phòng nàng lại đi tìm Tiết Tùng.

Thì ra sáng hôm đó, nương Hạ Hoa giống như thường ngày dậy sớm mở cửa, phát hiện cái hầu bao kia. Châm tuyền nữ nhi là nàng tự tay truyền dạy, nàng nhìn một cái liền nhận ra đó là bức tranh thêu của con gái nàng.

Nhìn hai con hồ điệp thê thê thăm thẳm không đánh lòng chia lìa thêu ở mặt trên, nghĩ đến nữ nhi thủy chung chưa từng cắt đứt tâm tư, nương Hạ Hoa nhất thời giận không chỗ phát tiết, nha đầu chết tiết kia không biết xấu hổ dám vụng trộm thêu loại đồ vật này! Hừ, tối qua nàng đóng cửa nơi này còn không có cái gì, bây giờ đột nhiên xông ra, nhất định là nàng hôm trước lên lút chạy ra ngoài tìm Tiết Tùng, người ta không muốn làm mất mặt nàng, thừa dịp trời tối trả lại.

Nhớ năm đó nắng chui Tiết Tùng không thương tiếc, lúc này nhìn lại hầu bao trong tay, nương Hạ Hoa có loại cảm giác nhục nhã như bị người hung hăng tát một cái, nàng thậm chí thấy Tiết Tùng đứng trước mặt nàng, khoé môi nhếch lên cười lạnh, trong mắt tất cả đều là trào phúng. Xem đi, ta sớm đoạn tuyệt quan hệ với con gái người, là nàng khóc lóc van xin quần quýt ta, ta đây thật sự không thêm!

Lửa giận hừng hực nổi lên, nàng nổi giận dưng dưng chạy đến phòng nữ nhi, đập cửa: “Hạ Hoa, đứng dậy mở cửa cho ta!”

Hạ Hoa đã sớm tỉnh.

Hai đêm này nàng đều không có ngủ ngon, nàng chờ mong Tiết Tùng hiểu được tình ý lưu luyến của nàng sẽ đến gặp nàng một lần, cho dù là khuyên nàng an tâm đi gả người làm thiếp cũng tốt, nhưng là hắn không đến. Nàng biết, hắn nhất định còn giận nàng, giận thể lực cha mẹ nàng, giận nàng đồng ý việc hôn nhân mà cha mẹ tìm cho nàng. Nàng cũng không muốn đâu, nhưng cha mẹ bức nàng, nàng có biện pháp gì?

Nghe thấy tiếng của mẫu thân, nàng phò phạch đi mở cửa.

Không ngờ rằng vừa mới mở cửa ra, một cổ đại lực liền từ bên ngoài truyền đến, sợ tới mức nàng liên tục lui về phía sau, còn chưa có mở miệng hỏi, ngực đã bị vật gì đó đập trúng, vật đó rơi xuống mặt đất, phát ra một tiếng động nhỏ.

Nàng không đau, nhưng khi nàng nhìn rõ ràng cái hủ bao nằm trên mặt đất, huyết dịch toàn thân giống như đều đông lại, nàng thương tâm, đau lòng hẳn tuyệt tình, nàng sợ hãi, sợ hãi lửa giận của mẫu thân.

Nương Hạ Hoa đóng cửa một cái “Rầm”, phủ đầu nữ nhi thấp giọng chửi mắng: “Nha đầu không cần mặt mũi chết tiết kia, ta đã nói với con bao nhiêu lần, không cho phép con lại đi tìm kẻ nghèo hèn kia. Lúc này thì tốt chưa, mở mắt của con ra mà nhìn, con hao tâm hao lực theo cái gì, người ta không hiếm lạ, thừa dịp trời tối trả lại cho con! Lần này con vừa lòng chưa? Để hắn ở trước mặt cha mẹ điều võ dương oai! Nha đầu chết tiết này, mặt của chúng ta đều bị con làm mất hết!”

Hắn trả lại, hắn không cần...

Hạ Hoa vô lực ngồi sụp xuống đất, nhặt hủ bao lên, nhìn nó nước mắt rơi như mưa.

Nương Hạ Hoa thấy nàng khóc mà phiền lòng, túm người kéo đến trên giường, tiếp tục trách mắng: “Ta không hiểu nổi con nghĩ cái gì, hắn thì có gì tốt? Hắn có tình với con sao? Không có, nói đoạn tuyệt liên đoạn tuyệt, không lưu luyến chút nào, vì sao con cứ kháng kháng nhớ tới hắn? Không nói việc này nữa, nói nữa cũng vô dụng, việc hôn nhân là con chính miệng đồng ý, Tiên lão gia tuổi tuy là lớn chút, nhưng nhà hắn phú quý, bảo dưỡng tốt, nhìn cũng chỉ qua ba mươi mấy, đáng về đường đường, nhân phẩm lại tốt, con gả đi tuyệt đối sẽ không thua thiệt, còn có gì không hài lòng, đừng cả ngày gây chuyện thị phi được không?”

Hạ Hoa kinh ngạc nhìn nương nàng, vì sao nàng đồng ý chứ? Còn không phải bọn họ luôn miệng nói cửa hôn nhân này đối với tiền đồ đệ đệ có muôn vàn chỗ tốt, còn không phải bọn họ cảm vài chục năm công ơn dưỡng dục bức bách nàng sao? Nếu không phải như vậy nàng làm sao bằng lòng làm tiểu thiếp người ta? Làm sao chịu cùng hắn như người xa lạ?

“Nương, cho con gặp huynh ấy một lần đi! Chỉ một lần, con sẽ hỏi rõ ràng, nếu huynh ấy thật sự vô tình như vậy, con sẽ không bao giờ oán hận huynh ấy nữa, nương...” Nàng nhào tới bên người nương nàng, khóc nức nở cầu xin.

Nương Hạ Hoa sẽ không để Tiết Tùng có cơ hội nhục nhã người nhà nàng lần nữa, không chút do dự cự tuyệt: “Không được, trước khi xuất giá, con đừng hòng bước ra cửa trước nữa bước! Đủ rồi, đừng khóc nữa, cẩn thận một hồi bị cha con nghe được, ông ấy sẽ không tốt tính như ta đâu! Ta đi nấu cơm, con tự mình kiểm điểm đi!” Nàng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn nữ nhi một cái, bước nhanh ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của nàng biến mất ở cửa, Hạ Hoa lâm vào thâm trầm tuyệt vọng, nương trước giờ luôn nói một là một, hai là hai, thật sự nàng sẽ không thể bước ra khỏi cửa.

Nàng cúi đầu, nước mắt rơi xuống hủ bao trong tay.

Nghĩ đến sáu năm lưu luyến si mê, trần trọc chờ đợi hai đêm nay, nàng không cam lòng cắn môi.

Nàng không tin, không tin Tiết Tùng không có chút tình ý nào đối với nàng, hay là hắn căn bản không có nhận được hủ bao?

Đúng rồi, ngày đó, nữ nhân kia có vẻ như không muốn làm giúp nàng, nhất định là nàng ta gạt Tiết Tùng, tự tiện đem hủ bao trả về.

Không được, nàng nhất định phải nghĩ cách gặp hắn một lần, nàng phải giáp mặt để hỏi rõ ràng!

/*-- Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:--*/

Lão đại: cô nương, cảm ơn người đối với ta cuồng đại một mảnh, ta thụ sủng nhược kinh, thì ra ta không phải một chút mị lực đều không có, ta vẫn còn lo lắng nàng ấy chương mất ta đây, lần này thì tốt rồi, người để ta ý thức được bản thân vẫn có ưu điểm, nhưng mà, người thật sự suy nghĩ nhiều quá...88, ta đến trước mặt nàng lượn một chút đây, ta rất cuộc có tự tin rồi!

Nửa canh giờ sau.

Diệp Nha kỳ quái nhìn cánh tay để trần của người nào đó lúc ẩn lúc hiện trước mặt nàng, quay đầu hỏi lão tam: đại ca có phải trúng tà hay không?

Lão tam cũng không ngần ngại đầu lên: không phải trúng tà, ghen hông rồi mà thôi, người cho hắn ăn chút thịt đi.

Vì thế, tối hôm đó, trên bàn cơm Tiết gia nhiều hơn một mâm gà hầm.

Lão đại yên lặng nhìn chăm chăm chỗ thịt đó, trong lòng nằng nặc nuốt một trăm lần!!!

Lão nhị thấy vậy, bay nhanh gấp hai cái đùi gà, một cái cho nướng từ, một cái mình tự ăn.

Diệp Nha nhìn lão nhị cười ngượng ngùng, quyết định buổi tối cho hắn ăn thịt, sau đó gấp đùi gà trong chén cho lão tam, tối hôm qua hắn rất ra sức, phải bồi bổ thật tốt.

Khoé miệng lão đại lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ nổi lên một đám lửa...

Đi làm trở về, giai nhân màu da tiểu khoai tây biến thành khoai tây nướng rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Ngày tháng sáu như sắc mặt trẻ con, thay đổi thất thường.

Những cơn mưa rào bất chợt đến mạnh mẽ, bầu trời xanh lam bỗng nhiên tối lại, nhuộm đen cả một vùng trời, những giọt mưa to bằng hạt đậu ào ào trút xuống, làm hại thôn dân bỏ lại việc đồng áng tranh thủ chạy trở về, người vừa về đến cửa nhà, còn chưa kịp thay xiêm y ướt đầm ra, hay ghé, trời tạnh mưa, thật là biết làm khổ người.

Diệp Nha đứng ở cửa nhà bếp, vẻ mặt lo lắng nhìn màn mưa mờ mịt bên ngoài. Bỗng một trận gió thổi tới, cuốn những giọt nước mưa hất vào mặt nàng, vào áo nàng, nàng lui về sau mấy bước, nâng tay lau đi những giọt mưa mát lạnh trên mặt, không khỏi run rẩy một chút.

Trận mưa ngày hôm nay đến vừa vội vã vừa dữ dội, từ xế trưa đến tận bây giờ, đã kéo dài vài canh giờ rồi mà vẫn không hề có xu hướng nhỏ đi, mắt thấy không bao lâu nữa trời sắp tối đen hoàn toàn, ba huynh đệ vẫn còn chưa trở về. Nàng lo lắng cho Tiết Bách, sợ hắn mạo hiểm đội mưa trở về, nhưng nàng cảm thấy Triệu tiên sinh luôn coi trọng hắn, cho dù không giữ hắn lại trấn trên qua đêm cũng sẽ mượn ô cho hắn dùng, cho nên cùng lắm là hắn trở về trễ hơn so với thường ngày, hắn là sẽ không gặp chuyện không may.

Nàng càng lo lắng cho Tiết Tùng và Tiết Thụ. Giờ này bình thường đáng lẽ bọn họ đã trở về rồi, hôm nay đang ở nơi nào trú mưa sao? Nhưng mưa càng lúc càng lớn, nếu bọn họ vẫn trú mưa, buổi tối sẽ phải bị đói, cũng không có chỗ ngủ, nhưng nếu mạo hiểm đội mưa chạy về, trên núi đường trơn, mưa lớn nhìn không rõ, ngộ nhỡ té ngã thì làm sao bây giờ?

Đến nơi này sắp được một tháng, nàng chưa bao giờ lo lắng giống như hôm nay vậy, đứng ngồi không yên.

Phía sau truyền đến tiếng gà gáy râm ran, Diệp Nha quay đầu ngạc nhiên phát hiện cửa Bắc bị mưa tạt vào, rơi xuống trên thân mấy con gà đang cúi đầu xúm lại. Nàng vội vàng bước qua, dời lồng gà vào trong, nhìn mấy con gà không an ổn cọ quậy bên trong lồng, nàng cười cười, lúc trước mua hai mươi con gà con, đã chết ba con, còn lại đám này đã sắp lớn bằng nắm đấm Tiết Thụ rồi.

Cất lồng gà xong, nàng đi phòng đông nhìn một chút, khép tất cả các cửa sổ lại, sau đó đi sang phòng tây.

Kết quả phát hiện mái nhà phòng tây bị đột, còn là vị trí đầu giường đặt gần lò sưởi.

Nàng vội vàng dời cái chăn đi, đến phòng bếp cầm cái chậu gỗ đặt trên giường hứng nước mưa. Cũng may mái nhà cô tranh coi như kín kẽ, cách một hồi mới có vài giọt nước mưa. Nếu giống như dây mưa bên ngoài tí tách rơi xuống như vậy, nàng nghĩ đêm nay chắc khỏi ngủ luôn.

Nàng ngồi trên giường miên man suy nghĩ, bỗng nhiên từ trong sân truyền đến tiếng bước chân, trong lòng nàng vui vẻ, vội vàng chạy ra ngoài đón.

Tiết Bách đứng trước cửa cát ô, áo dài trên người, trừ bỏ phía sau lưng, cơ hồ ướt đầm toàn bộ.

“Tam đệ, sao hôm nay đệ trở về sớm như vậy?” Nàng kinh ngạc hỏi, giờ này bình thường đáng lẽ hắn vừa mới tan học thôi!

Tiết Bách cảm ô đứng dưới mái hiên, xoay người nhìn nàng: “Triệu tiên sinh thấy mưa quá lớn, sợ bọn đệ về nhà trễ sẽ gặp khó khăn, buổi trưa liền tan học.” Thấy đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, chứa đựng lo lắng, hắn nghi ngờ nói: “Đại ca bọn họ còn chưa về sao?” Trong nhà rất im lặng, điều này rất không bình thường.

“Đúng vậy, bất quá có thể bọn họ đã tránh mưa ở đâu đó rồi, nói không chừng sẽ lập tức trở về.” Diệp Nha giả vờ làm ra vẻ thoải mái cười cười an ủi hắn, cũng tự an ủi mình. Khựng lại một chút, thấy Tiết Bách nhú mày bất động, nàng vội khuyên hắn đi thay quần áo, “Nhanh vào trong thay y phục sạch đi, coi chừng bị lạnh.”

Xiêm y dính trên người, ẩm ướt dính dính không thoải mái, Tiết Bách gạt đầu với nàng, vén vạt áo lên vắt nước, vội vàng đi phòng đông thay y phục mới.

Không lâu sau, bên trong thính phòng truyền đến tiếng hát xi liên tục, Diệp Nha thầm nghĩ không xong, chỉ lo nghĩ, đã quên nấu chút canh gừng nóng cho bọn hân khu hàn.

Nàng sẵn tay áo lên, lấy ra nửa miếng gừng nhanh chóng cắt thành lát mỏng, lại đập nát hai múi tỏi, trộn lại với nhau, sau đó đi lều cùi lấy cùi đốt lò.

Tiết Bách thay quần áo ở bên trong nghe được âm thanh cắt rau, có chút nghi hoặc, chờ thất xong đai lưng, hân nghĩ một chút, vén rèm cửa đi ra ngoài, “Nhị tẩu, sớm như vậy đã làm cơm sao?”

Diệp Nha đang thêm nước vào nồi, vừa đi đến lu nước vừa nhìn hân đứng ở cửa phòng đông liếc mắt một cái, nhưng không ngờ tầm mắt vừa đứng rơi vào trên cổ hân, nơi đó, chỗ hầu kết phía trái chệch lên một tí, sinh ra một nốt ruồi đen nhỏ bằng hạt mè, nếu đầu hân không xê dịch nhiều, sẽ bị cảm che đi không nhìn thấy. Một điểm nhỏ màu sắc rất nhạt, nhưng dưới sự phụ trợ màu da trắng nõn của hân, hết sức nổi bật. Càng làm cho nàng cảm thấy xấu hổ là nàng thể nhưng mà xui quý khiến xem mê mắt, cái gáo hồ lô đều rót vào trong lu rồi, nàng vẫn còn quay đầu nhìn hân!

“Nhị tẩu?” Ánh mắt của nàng có chút kỳ quái, thật giống như chỉ đơn thuần nhìn chăm chăm đánh giá cái gì, lại dường như mang theo chút hiếu kỳ và kinh ngạc, Tiết Bách nghi ngờ gọi một tiếng, thuận tay sờ sờ cằm của mình, chẳng lẽ dính cái gì đó?

Tay hân thon dài trắng nõn, khi đầu ngón tay nhẹ nhàng phát qua nốt ruồi đó, hầu kết lộ về ngay ngó cũng cao thấp giật giật theo, đầu óc Diệp Nha ảm một tiếng, khuôn mặt trong nháy mắt đỏ bừng bừng, trong chớp mắt, chỉ trong chớp mắt vậy mà Diệp Nha cảm thấy động tác của hân thực...câu người!

Nàng nghĩ tới những nha đầu trong Tôn phủ chen chúc với nhau, lặng lẽ trốn sau bụi hoa nhìn trộm thiếu gia trong phủ, một đám nín thở tập trung mà nhón chân lên nhìn, đôi mắt đen láy bởi vì tình yêu có vẻ ngập nước, hai má lại càng đỏ bừng, lúc đó nàng còn buồn bực, thiếu gia thật sự có thể làm người ta mê muội như vậy sao? Chỉ ít nàng cảm thấy dung mạo thiếu gia cũng không hề xuất chúng.

Nhưng mới vừa rồi, tuy nàng không nhìn thấy khuôn mặt của mình nhưng nàng biết, nàng nhất định giống hết những tiểu nha đầu đó, bởi vì, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng nhìn nam nhân ngân người, đã thế còn không phải nhìn mặt, chỉ là một nốt ruồi, một đôi tay thon dài trắng nõn mảnh khảnh!

Tiết Bách cũng nhìn nàng ngân người.

Bộ dạng hiện tại của nàng có chút ngốc, hai má đỏ bừng, mắt to khiếp sợ lại mờ mịt nhìn chăm chú cổ của hân, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, dường như muốn giải thích cái gì, cổ tình không nói nên lời.

Tiết Bách khẳng định trên cổ của hân cũng không có cái gì, cho nên tiểu tẩu của hân chính là đang mê mẩn nhìn hân.

Kỳ thật hành động này có chút thất lễ, cũng không biết tại sao, Tiết Bách không có một chút bực bội, thậm chí có chút ngọt ngào không thể cho ai biết.

Nhưng lý trí của hân rất nhanh liền áp chế chút tình cảm không nên có này, đi về phía kệ bếp: “Nhị tẩu, để để giúp tẩu nhóm lửa đi.”

Lại tiếp tục trầm mặc nàng sẽ xấu hổ, hân thật vất vả mới vượt qua sự quấy nhiễu của giấc mộng xuân đêm đó với nàng, rốt cuộc có thể thần nhiên chung sống với nàng, làm sao lại để cho nàng vì thất thần một lát mà cảm thấy không thể đối mặt hân? Đối với hân mà nói, bọn họ ngẫu nhiên phản ứng bất thường đều là chuyện bình thường, nàng là nữ tử duy nhất hân từng tiếp xúc gần gũi, bản thân đã đến tuổi này, mơ thấy loại mộng này, mơ thấy nàng, đều là việc đã qua, nhưng tình mộng lại, hân vẫn xem nàng là tiểu tử như trước, kính trọng nàng chiếu cố nàng. Còn nàng, nàng vừa mới mười sáu tuổi, khó tránh khỏi nhìn mê mẩn, dù sao, hân vẫn có tự tin với diện mạo của chính mình, nhưng hân hiểu rõ, nàng đối với hân tuyệt đối không có nửa điểm tâm tư không nên có.

Hân lặng lẽ quan tâm làm cho Diệp Nha từ từ bình tĩnh lại, nàng chán nản cắn môi, may mắn tam đệ không chú ý tới sự khác thường của nàng, nếu không nàng thật sự không biết nên đối mặt với hân như thế nào.

Nàng thêm nước vào nồi, đứng một bên khẽ nói: “Đệ vào phòng nghỉ ngơi đi, việc nhóm lửa này không cần đệ giúp đỡ.”

Tiết Bách lắc đầu, tiện tay bẻ cành khô bỏ vào trong lò, “Không sao đâu, bên trong rất oi bức, nơi này mát mẻ hơn. Nhị tẩu, tẩu cũng đừng khách khí, đệ cũng không phải đại thiếu gia nuông chiều từ bé, nào có quý báu như tẩu nghĩ? Hơn nữa, đệ giúp tẩu nhóm lửa, chúc nữa nhị ca về trông thấy sẽ rất cao hứng.” Nói tới đây, hân không nhịn được ngẩng đầu, trêu đùa nhìn nàng một cái.

“Vậy được rồi, làm phiền đệ...” Diệp Nha như trốn chạy đi cửa Bắc.

Nàng thề sau này không nhìn vào mắt của Tiết Bách nữa.

Nàng đã sớm lãnh giáo sự lợi hại của đôi mắt đào hoa rồi, Xuân Hạnh nghịch ngợm nhìn nàng nháy mắt một cái, điệu bộ đa tình quyến rũ đó làm ngay cả nàng cũng chịu không nổi, thật muốn đem tiểu nha đầu kéo đến bên người ôm đầu của nàng chà đạp một phen, xem nàng còn dám cố ý làm nũng giẫy vò hay không? Mà mới vừa rồi, Tiết Bách ngẩng đầu nhìn nàng, hai mắt mỉm cười, hip lại thành hai đạo ánh trắng nhàn nhạt, cho dù đang trêu đùa chọc ghẹo nàng, lại phong lưu phóng khoáng, vô cùng hút hồn.

Có thể là nàng rất ít thấy mỹ nam tử, nàng không có cách nào thần nhiên bình tĩnh tiếp xúc với nam nhân xuất sắc như vậy, không chỉ là Tiết Bách, ngay cả Tiết Tùng nàng cũng không dám nhìn thẳng. Đôi mắt đào hoa của Tiết Bách mê ly đa tình rất dễ làm lòng người hỗn loạn nghĩ lầm hân đối với bản thân có chút ý tứ gì. Còn đôi mắt phượng hẹp dài của đại ca làm cho hân có vẻ càng lạnh lùng khó gần, chỉ có Tiết Bách, cũng là mắt phượng, nhưng ánh mắt hân trong suốt thuần khiết, hợp với nụ cười ngốc nghếch của hân, làm cho lúc nàng ở cùng hân thả lỏng tự nhiên, không có nhiều gánh nặng áp lực.

Nàng đang ngồi trên ghế đầu bên cạnh chuồng gà, nghiêng đầu nhìn về phía Bắc.

Mưa như trút nước, giữa đất trời chỉ còn lại một màn sương trắng xóa, hơi nước lạnh lẽo xua tan nhiệt độ trên mặt nàng, nàng nghĩ đến hai người kia còn chậm trễ chưa trở về, nàng có chút sợ hãi, nếu như bọn họ gặp chuyện không may...

Nàng im lặng, Tiết Bách cũng lặng im, dù cho hần tin tưởng đại ca sẽ không để bản thân rơi vào nguy hiểm, nhưng hần vẫn không kiềm chế được lo lắng.

Không biết qua bao lâu, hương vị canh gừng chậm rãi tràn ngập phòng bếp.

Tiếng nước sôi ùng ục ùng ục làm Diệp Nha tỉnh táo lại, nàng quay đầu nói với Tiết Bách: “Tam đệ, không cần đốt...”

Còn chưa nói hết, nàng vụt đứng lên, nhìn bóng dáng khỏe mạnh gầy gầy của Đại Hoàng chợt xuất hiện trong sân, chạy vào phòng bếp, cuối cùng dừng lại bên chân nàng, lắc đầu giữ nước mưa trên thân, những giọt nước văng tung tóe rơi vào ống quần nàng, nàng cũng không để ý, chỉ nhìn chằm chằm cửa trước, ngóng chờ bọn họ đi vào nhanh một chút.

Tiết Bách lại chú ý tới dấu vết chập vệt trên người Đại Hoàng, có rất nhiều vết tích bị cắn xé, bộ lông roi rụng, vết máu loang lổ. Ánh mắt hần trầm xuống, bật dậy chạy vọt vào màn mưa tầm tã. Đại ca nhất định đã xảy ra chuyện, hần phải đi đón bọn họ.

Hần hoảng hốt chạy, chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Diệp Nha cũng phát hiện không bình thường, vừa cúi đầu nhìn, chỉ thấy mấy bãi máu dưới thân Đại Hoàng, trong lòng nàng “lộp bộp” một chút, nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, không chút suy nghĩ liền đuổi theo. Cả Đại Hoàng cũng bị thương, vậy bọn họ thì sao?

Trong chớp mắt mưa lớn xối xả làm cả người nàng ướt đầm, cổ cảm giác lạnh lẽo này chui thẳng vào xương cốt tứ chi nàng, lạnh thấu tâm can. Nếu Tiết Thụ gặp chuyện không may, nàng thật sự không sống nổi nữa, nàng rất vất vả mới có cuộc sống yên ổn này, có nam nhân thương nàng chiều cô nàng, nếu hần gặp bất trắc...

“Đại ca, các huynh không sao chứ?”

Bên ngoài truyền đến tiếng kêu kinh hãi của Tiết Bách, giống như trước khi chết bắt được một cành gỗ nổi, đem nàng sắp tắt thở từ trong hồ nước kéo lên.

Nàng vọt ra ngoài cửa, đã thấy trên vai Tiết Tùng khiêng cái gì, đang nói chuyện với Tiết Bách, mà đầu đất của nàng, vốn đang đứng bên cạnh bọn họ, nhưng vừa nhìn thấy nàng, hần lập tức cầm theo con thỏ xám to mập chạy nhanh tới, vừa chạy vừa kêu: “Nương tử, chúng ta săn được thứ tốt, đại ca nói có thể bán được rất nhiều tiền.”

Nàng nhìn bóng dáng cao lớn của hần chạy trong màn mưa về phía nàng, nhìn nước mưa phủ đầy khuôn mặt của hần cũng che giấu không được sự hưng phấn, nhin không được che miệng bật cười, nước mắt tràn mi.

Nàng không cần những thứ quý giá hiếm lạ, chỉ cần bọn họ không sao là tốt rồi!

/*--Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:--*/

Giai Nhân cười quỵên rũ: Khuê nữ, đêm nay ta xuyên thành người được không?

Diệp Nha thận trọng: Tại sao?

Giai Nhân chảy nước miếng: Ta muốn trêu chọc lão đại, ta muốn đùa giỡn ngọc thụ, ta muốn đánh gục lão tam, căn cổ của hần...

Diệp Nha mặt đỏ: Không được, tất cả bọn họ đều là của ta!

Giai Nhân tức giận đến lật bàn: Vậy người hành động nhanh chút aaaaaaa!

Diệp Nha bắt đầu dĩ khinh bỉ: Đó không phải chuyện người quyết định sao? Người đem chúng ta biến thành tình tình như vậy, người để chúng ta còi mả như thế nào? Lập tức ăn thịt, độc giả sẽ nghĩ ta không biết rụt rè, nghĩ đại ca tam đệ không bằng cầm thú!

Giai Nhân học máu: gào khóc oa oa oa! Ta nhìn ta nhìn còn không được sao!!!

(Thịt thịt chung quy vẫn là ở lúc động tình, kiên trì kiên trì tiếp tục kiên trì, mọi người trăm ngàn lần đừng thúc giục thịt của lão đại và lão tam, ta sẽ cả giận, kỳ thật ta so với mọi người còn gấp gấp... Khó khăn mới có tính khiêu chiến, rất nhanh sẽ được ăn, dễ dàng có được sẽ mau chán...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Chương 32(Thượng)

Tiết Thụ không biết Diệp Nha đang khóc, hần chỉ nhìn thấy tiểu nương tử của hần lẻ loi đứng trước cửa nhà, che miệng đáng thương nhìn hần. Mưa lớn xối ướt mái tóc dài của nàng, vài sợi tóc lộn xộn dính vào trán nàng, dính cả vào hàng lông mày và mi mắt ướt sũng, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, nàng như vậy thực ra rất đẹp rất đẹp, như hoa lê đầu cành bị mưa thấm ướt, nhưng hần thật đau lòng, nương tử bị ướt hết cả rồi!

“Nương tử, sao nàng cũng ra đây?” Hần chạy đến bên nàng, giơ bàn tay to che trên đỉnh đầu nàng.

Diệp Nha bị động tác của hần chọc cười, không để ý đến hần, kéo tay hần ra quan sát từ trên xuống dưới một lần. Quần áo dính rất nhiều bùn chứng tỏ đã từng té ngã, nhưng không bị rách, trên người cũng không có vết máu, nàng thở phào nhẹ nhõm, vẫn không nhịn được hỏi hần: “Không có bị thương chứ?”

“Không có...”

“Được rồi, chúng ta vào nhà rồi nói.” Tiết Tùng và Tiết Bách đi tới, người trước nói xong liền đi nhanh vào sân, người sau vỗ vỗ vai Tiết Thụ, nhìn thoáng qua Diệp Nha.

Diệp Nha theo bản năng trốn phía sau Tiết Thụ, ngẩng đầu lần nữa, Tiết Bách đã đi vào.

Ánh mắt nàng xẹt qua bả vai đơn bạc của hần, dừng ở con thú lông xám trên vai Tiết Tùng, “A, đó là, là sói sao?”

Diệp Nha khiếp sợ kéo tay Tiết Thụ, trong lòng từng đợt lo sợ, nàng chưa từng thấy sói, nghe nói bộ dạng rất giống chó săn, xảo trá hung mãnh, thường xuất hiện thành đàn, mà Tiết Tùng bọn họ đi từ trên núi xuống...

Nhắc tới con mèo, Tiết Thụ vô cùng phấn khích, vừa dắt tay nàng đi vào vừa lớn tiếng nói: “Nương tử, chúng ta rất lợi hại phải không? Có điều tất cả đều là công lao của đại ca. Buổi trưa lúc trời sắp mưa, đại ca nói phải về nhà, Đại Hoàng đột nhiên sủa chạy ra ngoài, chạy điên cuồng, lúc chúng ta đuổi tới nó đang cắn lộn với sói, còn cắn rất dữ dội, đại ca muốn giúp nó cũng không được, sau đó hai chúng nó rớt vào một cái hố to, đại ca thừa cơ hội dùng cây gỗ đánh chết con sói.”

Diệp Nha nhớ đến vết thương trên người Đại Hoàng, đau lòng cho nó, lại cảm thấy con chó này gan lớn quá, đến sói cũng dám trêu chọc.

Đang suy nghĩ, ngực đột nhiên bị người chọc một cái, nàng khẽ kêu một tiếng, ngẩng đầu liền thấy hai con mắt sâu thẳm của Tiết Thụ, hần nhìn chòng chọc vào ngực nàng, giọng nói có chút khàn khàn: “Nương tử, chỗ đó của nàng lộ ra rồi...”

Quần áo ướt đầm dính sát vào người, làm lộ ra hai luồng đầy đà đầy đặn nở nang mà mềm mại mê người.

Diệp Nha mắc cỡ đỏ cả mặt, nàng đương nhiên biết bộ dáng hiện tại của bản thân có bao nhiêu chật vật, bằng không vừa rồi nàng cũng không trốn tránh Tiết Bách đâu!

Nàng vút ‘móng vuốt’ còn đang luyến tiếc của Tiết Thụ ra, nhìn về phía phòng bếp, thấy Tiết Tùng và Tiết Bách cũng không ở đó, đoán chắc bọn họ đã đi thay y phục rồi, vì vậy nàng chạy nhanh về phòng tây.

Tiết Thụ tùy tiện đem con thỏ bị trói hai chân ném dưới mái hiên, hai ba bước liền đuổi theo.

Vừa vào cửa đã thấy nương tử đang quay lưng về phía hần lau mặt, dáng người tinh tế đầy đặn. Hơi thở của hần nhất thời dồn dập, trở tay đóng cửa lại, bước nhanh đến bên nàng, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn như sứ của nàng: “Nương tử, ta giúp nàng cởi y phục đi...” Thân thể nàng rất đẹp nhưng ngoại trừ lần đầu tiên lúc nàng tắm ra, hần chỉ có thể sờ nàng một chút vào ban đêm, đã lâu rồi cũng chưa từng được nhìn kỹ.

“Nói nhảm cái gì vậy!” Diệp Nha cúi giận ném khăn lau vào người hần, “Mau cởi y phục ầm ướt ra, sau đó tự lau mình.” Nói xong xoay người đi lấy y phục mới trong tủ ra cho cả hai.

Tiết Thụ biết mặc đồ ướt rất dễ sinh bệnh, cho nên hần dứt khoát lột sạch ra, ném vào ghế gỗ bên cạnh, nhưng hần không nghe lời đi lau tóc lau mặt, hần nhìn thân dưới đã dâng cao của mình, bước nhanh đến phía sau Diệp Nha kéo nàng quay người lại: “Nương tử, ta cũng giúp nàng cởi đồ, nếu không cởi sẽ bị cảm lạnh đó!” Không đợi Diệp Nha trả lời, hần đã tự ý tháo đai lưng của nàng ra, vừa cởi vừa kéo, trên người Diệp Nha cũng chỉ còn lại một cái yếm, bởi vì nước mưa lạnh lẽo, hai tiểu quả nhỏ nhỏ run rẩy đứng lên, hình dáng mê người chờ bị hái.

Da thịt của nàng mát rượi, trắng nõn mịn màng, Tiết Thụ nuốt nước miếng, bàn tay to mò đến cái yếm, cầm một bên vãn về nhào nặn, hần nhìn bàn tay hần đem vật tròn tròn phía dưới niết thành đủ mọi hình dạng, ngọn lửa trong ngực càng ngày càng nóng: “Bảo bối, chúng ta đi ngủ đi?” Hần biết lúc nào nên gọi nương tử, lúc nào nên gọi bảo bối. Kêu bảo bối, thân thể nương tử sẽ trở nên mềm nhũn, tay nhỏ bé đẩy hần cũng không có chút sức lực nào, chẳng qua nương tử từng nói, chỉ có lúc đi ngủ mới có thể kêu như vậy.

Diệp Nha đã hết sức nhẫn nhịn dung túng hần rồi, bây giờ nghe những lời này, nàng thò tay捏 ngực hần một cái, đồ đầu đất, com tói vẫn còn chưa ăn đã đi ngủ, sợ người khác không biết bọn họ đang làm gì sao?

“Đừng ồn ào, nếu chàng muốn, đến đêm sẽ cho chàng...” Nàng muốn tránh thoát, hần lại không chịu, nàng đành phải vùi đầu vào lồng ngực rộng lớn của hần buồn bực nói.

Hơi thở ấm áp phất qua lồng ngực trần trụi làm hấn tê dại một hồi, Tiết Thụ càng luyến tiếc, một mặt coi yếm của nàng ra một mặt kéo người nàng dán sát chỗ đó của hấn, nhẹ nhàng cọ xát: “Ta muốn ngay bây giờ!”

Diệp Nha cũng muốn, lo lắng lâu như thế, hiện tại có thể được hấn ôm vào trong ngực như vậy, nàng rất muốn để mặc hấn hôn nàng sờ nàng muốn nàng, cảm thụ được độ ấm và sự nhiệt tình của hấn, đáng tiếc hiện tại thật sự không phải thời cơ tốt.

Nàng ôm chặt eo của hấn, dán khuôn mặt vào lồng ngực đang nhảy kịch liệt của hấn, nói nhỏ một câu.

Tiết Thụ trừng to hai mắt, hấn đẩy nàng ra sau một chút, không thể tin nhìn nàng: “Nàng nói thật chứ? Không lừa ta?”

Diệp Nha trốn tránh cúi đầu, lại đối diện với vật không biết xấu hổ đó của hấn đành phải nhắm mắt lại, lung tung gạt đầu uy hiếp nói: “Nếu chàng còn không thay đồ đằng hoàng, ta sẽ không giữ lời đâu!”

“Ta thay ta thay!” Tiết Thụ sắp bị tin tốt bất ngờ làm hôn mê, ôm Diệp Nha hôn một cái, dường như rất sợ nàng đổi ý cầm khăn mặt qua bên cạnh thành thật lau người, vừa lau vừa nhìn chăm chăm hai tay che cái yếm của nàng: “Nuơng tử, nàng cũng mau lau đi, đừng để sinh bệnh đó!”

Diệp Nha do dự một lát, nghĩ đến tật xấu của bản thân, cũng không thềm để ý đến hấn đang đứng ở đó, quay lưng về phía hấn cởi áo chà lau, thay quần áo sạch sẽ, xoay người lại liền thấy hấn vẫn ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia lau tóc.

Cũng rất biết nghe lời nha, nàng hài lòng cười cười, đi tới giũ lấy khăn mặt trong tay hấn, đứng sau lưng giúp hấn lau.

Hai người chỉnh lý xong thì cùng đi đến phòng bếp.

Tiết Tùng và Tiết Bách đang ngồi trò chuyện ở cửa bắc, thấy bọn họ đi ra, hai người dừng lại một chút rồi tiếp tục tán gẫu.

Đại Hoàng nằm ở bên cạnh yên lặng nghe, bộ lông trên người nó có chút lộn xộn, chắc là đã được lau chùi, mấy chỗ vết thương nghiêm trọng không biết đã được ai băng bó, thối nát tiêu tiêu vẹo vẹo. Nó tựa hồ không thói quen như vậy, thường dùng đầu cọ tới cọ lui, lại không dám dùng răng cắn xé, có lẽ nó cũng biết đây là vì tốt cho nó.

Diệp Nha kêu Tiết Thụ dọn bàn, tự mình đi gỡ nắp nồi, múc canh gừng đã nấu xong vào trong tô, sau đó thật cẩn thận bung tô canh đến trên bàn. Trên bàn đã dọn sẵn bốn cái chén, nàng đặt tô canh lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh Tiết Thụ, múc cho mỗi người một chén canh đầy, “Đại ca tam đệ, mau uống chút canh cho ấm bụng đi.”

Nàng không hề biết, mới vừa rồi cả ba huynh đệ đều không hện mà cùng lưu ý đến nhất cử nhất động của nàng.

Nàng khom lưng múc canh, sau khi múc xong đưa tay nắm nhẹ vành tai trắng mỏng, vẻ mặt nghiêm túc cảm từng chén canh đưa tới trước mặt mọi người, sau đó cười ôn nhu rồi nói những câu ấm lòng với bọn họ. Sống nương tựa lẫn nhau bấy lâu nay, bọn họ đã quen với cuộc sống tùy tiện, mà tiểu nữ nhân này vốn được bọn họ nhặt về để bắt nạt, lại thật lòng quan tâm bọn họ, cho bọn họ sự quan tâm chăm sóc chưa bao giờ có.

Tiết Tùng và Tiết Bách đồng thời cúi đầu, bụng chén lên thổi thổi rồi từ từ nhấp vào một ngụm canh gừng nóng hổi. Hơi ẩm tràn xuống cổ họng, một thứ tình cảm nhẹ nhàng mà sâu lắng cũng lặng lẽ tràn vào trái tim đang đập thình thịch của bọn họ, dung nhập vào trong đó, dần dần mọc rễ. Còn Tiết Thụ, hấn không e dè mà nhìn chăm chú nương tử của hấn, trong mắt tràn đầy hạnh phúc.

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, tiếng mưa ào ào vang dội. Người trong nhà vừa uống canh vừa nhẹ giọng nói chuyện.

Uống canh xong, có lẽ do bầu không khí quá tốt, Diệp Nha không vội dọn bàn mà lẳng lặng ngồi ở một bên nghe ba huynh đệ trò chuyện. Trước kia Tiết Bách trở về quá muộn, cả nhà sau khi ăn cơm tối xong liền đi ngủ, hiếm khi có cơ hội ngồi lại với nhau như bây giờ, thông dong tự tại.

“Đại ca, con sói này có thể bán được bao nhiêu tiền?” Tiết Bách lui người về phía sau, nhìn thoáng qua sói xám đang treo trong phòng củi.

“Thịt sói thì ngày mai đưa cho Trương thúc, chắc có thể bán được chừng mười hai lượng. Da sói thì không cần gấp, chờ ta lột bỏ rồi phơi khô làm tiêu bản, cũng có thể bán hơn mười mấy lượng.” Tiết Tùng đã tính toán tốt số tiền này trên đường về nhà. Lên núi săn thú, rất nhiều da con mỗi đều có thể bán được chút tiền, lúc nhỏ hấn không hiểu những thứ này, nhưng sau này Trương thúc nói cho hấn biết da lông được tiêu chế thì giá càng cao, cũng giới thiệu hấn cho một vị lão sư trung niên mất con học hai tháng để nắm vững tay nghề này. Bất quá do hấn không chịu bán thân học nghệ, vị lão sư kia cố ý tuyên bố rằng trước khi đối phương qua đời hấn không thể tự lập môn hộ, đoạt mỗi làm ăn với người ta.

“Nhiều tiền như vậy sao, đệ muốn mua vài bông mới cho nương tử may xiêm y!” Tiết Thụ cười toét nói, lấy lòng nhìn về phía Diệp Nha.

Diệp Nha đầu gối hấn đột nhiên nói một câu như vậy, lập tức đỏ mặt lúng túng nhìn Tiết Tùng, “Đại ca, huynh đừng nghe Tiết Thụ nói bậy, xiêm y của ta đủ mặc rồi, tiết kiệm vẫn tốt hơn, giữ lấy sau này tam đệ đi thi có thể dùng tới.” Hoặc là mời bà mai giúp đại ca lo việc hôn sự cũng được, chẳng qua những lời này nàng không dám nói.

Tiết Tùng vừa định nói, Tiết Bách đã cười nói trước: “Nhị tẩu không cần phải để ý đến đệ, Triệu tiên sinh đã nói nếu năm sau đệ có thể thi đậu làm sinh** sẽ cho đệ mượn sách đọc, có sách rồi sau này đệ cũng không cần phải tốn quá nhiều tiền nữa.” Thực ra Triệu tiên sinh còn nói nếu hấn có thể đạt được thứ hạng cao sẽ tiến cử hấn cho huyện lệnh Vạn Sơn, miễn phí ăn ở khi hấn đi học ở huyện, nhưng bây giờ hấn chỉ có lòng tin thi đậu làm sinh, cũng không dám nói nhiều, nếu năm sau may mắn đạt được thứ hạng cao, đến lúc đó cũng xem như một chuyện vui.

(**) Lãm sinh: dùng trong đời nhà Minh - Thanh của Trung Quốc, chỉ những người học trò được triều đình cấp lương để theo học tới lúc thành danh.

Hắn cười nói tinh thần phấn chấn, cho dù là ai cũng có thể cảm nhận được sự tự tin đó, Diệp Nha càng cảm thấy kính nể hắn. Là lâm sinh đó, hình như toàn huyện cũng chỉ có hai mươi người, bởi vì lâm sinh có thể được phát gạo và ngân lượng, đặc biệt đối với những học sinh nghèo thì càng có tính cạnh tranh, tam đệ có sự tự tin như vậy, chứng tỏ hắn học rất tốt, không chừng tương lai thật sự có thể thi đậu! Nếu tam đệ thi đậu thì việc hôn nhân của hắn và đại ca càng dễ dàng rồi!

Nàng đắm chìm trong mơ ước tốt đẹp của mình, đã quên thu hồi ánh mắt nhìn về phía Tiết Bách. Vì vậy trong mắt người khác giống như nàng đang ngấm nhìn hắn vậy.

Mặt Tiết Bách có chút nóng lên, hắn bình tĩnh cúi đầu xuống, trong mắt ba quang lưu chuyển. Nàng, lại ngẩn ngơ nhìn hắn sao?

Tiết Thụ bĩu môi, cũng không biết là vì Diệp Nha từ chối thành ý của hắn hay là vì nàng nhìn tam đệ ngẩn ngơ. Để đoạt lại sự chú ý của nương tử, hắn lặng lẽ nhéo tay nàng một cái. Diệp Nha giật mình tỉnh lại, đột nhiên ý thức được bản thân đã thất thố cũng ngồi không yên nữa, cúi người nhanh chóng thu dọn chén bát muốn rời khỏi đây.

Tiết Tùng ho một tiếng: “Phần của tam đệ ta đã chữa lại, có điều đệ muội, muội cũng đừng khách sáo, muốn mua gì thì cứ mua.” Tiễn tay đẩy chén của mình qua.

“Vâng, muội biết rồi.” Diệp Nha nhận lấy cái chén, đứng lên đi đến phòng bếp rửa chén.

Tiết Tùng trừng mắt nhìn Tiết Thụ: “Đệ đi giết con thỏ đi, tối nay chúng ta sẽ ăn thịt thỏ.” Cả ngày chỉ biết làm việc không đàng hoàng, nghĩ rằng người khác không nhìn thấy sao, còn làm cho nàng xấu hổ.

Tiết Thụ thở hổn hển gõ bàn một chút, “Huynh chỉ biết sai bảo đệ, sao không kêu tam đệ đi làm chứ?”

Tiết Tùng không ngờ hắn còn dám bắt bẻ, sắc mặt càng khó coi, hơi lớn tiếng nói: “Đệ có đi hay không?”

Tiết Bách phát hiện bởi vì giọng điệu nghiêm nghị của đại ca mà đôi tay rửa chén của Diệp Nha dừng một chút, sợ hù dọa nàng, vội nháy mắt với đại ca, nói đùa: “Đệ đi cho, nhị ca cũng mệt mỏi cả ngày rồi.” Đứng dậy liền muốn vòng qua phía sau Tiết Thụ.

Tiết Thụ rất sợ đại ca, thấy hắn mím môi thật chặt mặc dù không có ngăn cản tam đệ nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng như trước, liền nhẹ giọng hừ một cái, đành đi trước vào sân. Đại ca thật xấu, từ nhỏ đã thiên vị tam đệ, việc gì nặng nhọc cũng bắt hắn làm, chỉ giết một con thỏ mà cũng bắt buộc hắn làm.

Tiết Bách bắt đắc dĩ lắc đầu, theo sát phía sau chuẩn bị che dù cho hắn.

Hai người xắn ống quần đi ra ngoài không biết đi chỗ nào giết thỏ, trong phòng bếp chỉ còn lại Tiết Tùng và Diệp Nha.

Diệp Nha rửa chén xong, bụng chừng đến tám ván gỗ ở phía bắc úp xuống, thấy Tiết Tùng đang nghiêng đầu về cửa bắc ngăn người, cho là hắn vẫn còn giận Tiết Thụ, suy nghĩ một chút nhin không được nói: “Đại ca, A thụ hắn không phải cố ý làm nghịch ý huynh, bản tính hắn vốn bướng bỉnh, lâu lâu muốn lên lời biếng một chút...”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng uyển chuyển, có chút dè dặt sợ hắn tức giận, cũng có chút nuông chiều bảo hộ giúp Tiết Thụ cầu xin.

Tiết Tùng quay đầu nhìn nàng, nụ cười nhàn nhạt hiếm thấy trên mặt: “Muội suy nghĩ nhiều rồi, ta làm sao có thể giận hắn? Ta chỉ đang suy nghĩ việc khác, yên tâm đi.” Từ trước đến nay toàn là hắn phải xin lỗi người khác vì việc làm ngu ngốc của nhị đệ, bây giờ lại có người vì nhị đệ cầu xin trước mặt hắn, loại cảm giác này thật có chút kỳ diệu.

Đại ca nở nụ cười...

Diệp Nha thụ sủng nhược kinh, lập tức vì suy đoán lung tung của mình mà xấu hổ, nàng cũng không biết nàng đã trả lời thế nào, chờ nàng bình tĩnh lại, ngạc nhiên phát hiện bản thân đã đứng ở phòng tây rồi.

Trong phòng bếp Tiết Tùng kinh ngạc nhìn Diệp Nha bối rối chạy trốn, không khỏi nhíu mày một cái, chẳng lẽ hắn đã nói lỡ lời? Tại sao mà mỗi lần ở chung với nàng chưa nói được vài câu, nếu không phải là nàng vội vàng rời đi, thì cũng là nét mặt khác thường tránh xa hắn?

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 33 (Hạ)

Cơm tối Diệp Nha hầm một nồi thịt nhỏ, lúc nấu cơm, nàng cố ý múc cho Đại Hoàng một tô lớn, hôm nay cả nhà có thu hoạch lớn như vậy, tất cả đều là công lao của nó.

Nàng bung khay com chuyên dụng tới cho Đại Hoàng, nó đánh hơi ngửi nhóm dậy, không ngừng lè lưỡi.

Tiết Bách hiểu ra: “Đệ biết tại sao dạo này Đại Hoàng ở chân núi lâu như vậy rồi, thì ra nó ăn đồ ăn của nhị tẩu, muốn ăn nữa nên không nỡ bỏ đi!” Trước đây Đại Hoàng ở lại nhiều nhất chừng mười ngày, xem tình hình bây giờ, nó sắp thành chó nuôi canh giữ nhà hấn rồi sao?

Trời tối, cũng sắp đến giờ đi ngủ, Tiết Thụ đã sớm quên chuyện không vui lúc nãy, ánh mắt gần như dính vào người Diệp Nha, nghe lời nói của Tiết Bách, hấn ngờ nghịch gật đầu theo, com của nương tử rất ngon, dù cho là nấu com cũng nấu thơm hơn hấn, a, đúng rồi, trong nhà đã hết gạo, lần sau đi thị trấn nên mua thêm.

Diệp Nha giả vờ không nghe thấy lời trêu ghẹo của Tiết Bách, ngồi xuống trước bàn yên lặng ăn, cố gắng xem nhẹ ánh mắt nóng bỏng của Tiết Thụ, lo sợ bản thân không cẩn thận lộ ra khác thường chọc hai huynh đệ Tiết Tùng hoài nghi.

Nàng im lặng quá mức làm cho ba huynh đệ nghĩ nàng có chuyện gì không vui, cũng không dám nói thêm gì nữa.

Một bữa com trôi qua trong yên lặng.

Càng gần đến giờ đi ngủ Diệp Nha càng khẩn trương, đến lúc Tiết Thụ chủ động giúp nàng chà nôi, nàng càng thêm luống cuống, vội vàng giao nôi nước ấm ngâm chân cho hai huynh đệ Tiết Tùng liền quay đầu chạy về phòng tây.

Đối với sự khác thường của nàng, Tiết Tùng cũng không hiểu tại sao, hấn đem tất cả trách nhiệm đổ lên người bản thân, dường như từ lúc hấn nói xong câu nói kia nàng liền bắt đầu mất tự nhiên.

Tiết Bách lại chú ý tới sự ân cần niềm nở của Tiết Thụ, nhị ca của hấn nếu không đạt được lợi ích gì hấn sẽ không chủ động đi lấy lòng. Nghĩ đến ban ngày Diệp Nha lo lắng giúp nhị ca kiểm tra thương thế, hấn đã mơ hồ đoán được, ngẩng đầu nhìn mưa to bên ngoài, khỏe mỗi cười yếu ớt, tối nay sẽ nước chảy thành sông sao? Hấn có chút ghen tị với vận may của nhị ca, có thể lấy được nương tử dịu dàng ôn nhu như nhị tẩu làm vợ...

Tiết Thụ không thêm đề ý bọn họ đang suy nghĩ cái gì, hấn dùng tốc độ nhanh nhất rửa xong nôi ơ xoong chảo, sau đó múc đầy một chậu nước rửa chân, cười hi hi quay về gian phòng của hấn và nàng: “Nương tử, ta rửa chân cho nàng đi!”

Nghe được lời nói bên trong, Tiết Tùng và Tiết Bách nhìn nhau một thoáng rồi nhanh chóng nhìn chỗ khác, mỗi người tự thu dọn đi ngủ.

Tiết Thụ không nên khẳng khái giúp Diệp Nha rửa chân.

Nhìn đôi chân trắng nõn nhỏ nhắn bị bàn tay to thô ráp của hấn nhẹ nhàng cảm lên, cảm nhận được hấn cẩn thận xoa bóp như đối đãi trân bảo, Diệp Nha chỉ cảm thấy mỗi một lần xoa nắn của hấn đều mang theo một dòng nước ấm, dọc theo chân nhỏ của nàng tràn lên trên, làm cho nàng càng ngày càng nóng, càng ngày càng khẩn trương, toàn thân đều bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy.

Rốt cuộc nàng cũng không chịu nổi sự vuốt ve làm hoảng loạn lòng người này nữa, nàng thử thoát khỏi tay hấn, nhỏ giọng cầu xin: “Đã sạch rồi, đừng rửa nữa.”

Tiết Thụ lơ đãng nhìn đôi chân nhỏ bé trốn từ trong tay hấn, ngẩng đầu nhìn nàng, đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, dưới ánh sáng mờ mịt càng tỏ ra say lòng người. Cứ nhìn như vậy, tâm của hấn đều mềm nhũn, hấn từ từ đứng lên muốn tự tay ôm nàng.

Diệp Nha cảm vội lau chân để vào trên giường, cúi đầu nói với hấn: “Chàng cũng ngâm chân sau đó đổ nước đi.”

“Ừm...” Tiết Thụ ngoan ngoãn trả lời, đem chậu nước đặt xuống đất rồi ngồi ở trên ghế gỗ rửa chân, đồng thời quay đầu nhìn nàng, trong lòng rất lo lắng, nương tử trốn hấn như vậy, sẽ không phải là lừa hấn chứ?

Hấn ủy khuất bĩu môi, tùy tiện lau hai cái rồi đi ra ngoài đổ nước.

Lau chân xong, Diệp Nha nhanh chóng chui vào trong chăn trùm kín đầu lại, nhưng mặc dù như vậy, Diệp Nha vẫn có thể nghe được tiếng tí tách của nước mưa rì xuống từ mái nhà bên cạnh xuống chậu gỗ, nghe thấy tiếng mưa to không ngừng nghỉ bên ngoài, nghe thấy tiếng bước chân của hấn, tiếng hấn đóng cửa, tiếng hấn đặt chậu nước xuống, tiếng hấn vén rèm cửa lên, sau đó, hấn thổi tắt ngọn nến, cởi giày lên giường, lục đục thoát quần áo, cuối cùng, chui vào chăn.

Giờ phút này tim của nàng đang đập cực nhanh, ngực phập phồng kịch liệt, cơ hồ muốn tắt thở.

Tiết Thụ xốc chăn lên, có chút nghi hoặc hỏi nàng: “Nương tử, nàng che đầu làm gì? Đại ca nói ngủ như vậy không tốt.” Nói xong, kéo nàng vào lòng, nói nhỏ vào tai nàng: “Bảo bối, nàng còn mặc y phục thì làm sao ngủ? Để ta cởi giúp nàng nha?” Không đề cho nàng có cơ hội từ chối, hấn trực tiếp cởi, cởi xuống một thứ, hơi thở của hấn cũng nặng nề một chút.

Diệp Nha ngoan ngoãn mặc hấn cởi quần áo, ngoan ngoãn mặc hấn đặt nàng nằm ngang, sau đó đè lồng ngực rắn chắc lên người nàng.

Nàng nhắm chặt hai mắt lại, nàng đã cảm nhận được dâng trào phía dưới hấn đang vận sức chờ phát động.

Nhưng hấn lại chậm chạp không hành động.

Nàng đợi hồi lâu, cuối cùng không nhịn được mở mắt ra, lại đúng lúc nhìn thấy đôi mắt phượng uy khuất của hấn, cho dù trời tối đen, nàng vẫn có thể

thấy được nước mắt trong suốt bên trong.

Nàng hoảng sợ, đưa tay sờ mặt hắn: “Tại sao chàng lại khóc?”

“Nàng không nói chuyện với ta, không hôn ta cũng không ôm ta, còn nhắm mắt lại không nhìn ta. Bảo bối, có phải nàng đang lừa ta không? Thực ra ta không tiến vào cũng không sao, chỉ cần nàng đừng có không để ý đến ta là được.” Tiết Thụ nói xong chợt ôm chặt lấy nàng, vùi đầu vào cổ nàng, run nhẹ. Nương tử vẫn không nhúc nhích, nhất định đang tức giận.

Nước mắt ẩm áp từ trên cằm của hắn rơi xuống cổ nàng, hơi ngửa ngửa, Diệp Nha thật sự không biết phải làm sao với hắn, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, khẽ mắng: “Đồ đầu đất!”

Tiết Thụ sững sốt, ngẩng đầu nhìn nàng: “Sao nàng lại mắng ta?”

Diệp Nha cười với hắn: “Ta phải mắng chàng, đồ đầu đất!”

Tiết Thụ có chút tức giận, nhưng nhìn nụ cười ôn nhu của nàng, lại không làm gì được cuối cùng ủy khuất lên án: “Nàng bắt nạt...”

Diệp Nha cũng không cho hắn cơ hội nói lời ngu ngốc nữa, hơi ngẩng đầu lên, cái trán để sát vào trán của hắn: “A Thụ, hôn ta...” Chủ động ngậm môi hắn.

Nếu như nói mới vừa rồi Tiết Thụ như một giọt nước, thì nụ hôn này giúp hắn nhanh chóng biến thành một ngọn lửa hừng hực.

Bàn tay hắn xuyên vào mái tóc dài mềm mại của nàng, dáng vẻ bá đạo không cho chép né tránh nhiệt tình hôn nàng, mi của nàng, mắt của nàng, chớp mũi, khuôn mặt của nàng, mỗi một chỗ đều làm cho hắn thật lòng yêu thích. Hắn chậm rãi hôn đến khóe môi của nàng, từng chút từng chút một ngậm nuốt nó. Nàng thở dốc yếu ớt, hắn liền đem âm thanh mê người đó nuốt vào trong miệng, nàng dự hoặc vươn cái lưỡi ra dẫn dụ hắn, hắn liền bắt lấy nó quấn quýt nó, đầu lưỡi chạm vào nhau, nổi khoái cảm run rẩy này làm hắn không thể kiềm chế được.

Mãi đến hô hấp khó khăn, hắn mới thở dốc buông tha môi nàng, đôi khê động tách hai chân mảnh khảnh cân xứng của nàng ra. Một tay của hắn ôm hông nàng thở dốc, tay kia thì lướt qua hai luống đẫy đà của nàng, eo nhỏ nhắn rồi tiến đến một mảnh cỏ thơm bên dưới, muốn xác định cửa động trước khi tiến vào, nhưng làm cho hắn ngoài ý muốn là hắn lại mò tới một mảnh ẩm ướt.

“Bảo bối, nàng đã đảm rồi...” Hắn có chút luống cuống, nàng thế mà lại dám đảm hắn phải làm sao bây giờ!

Nếu không phải đau lòng bộ dáng ngu ngốc lúc này của hắn, Diệp Nha thật sự không muốn để ý tới hắn nữa!

Diệp Nha cắn răng nheo hông hắn: “Đó không phải...Nếu chàng lại nói bậy một câu, đêm nay cũng đừng hòng tiến vào!” Cũng chỉ có hắn mới có thể làm nàng tức giận ở thời điểm mắc cỡ chết người này!

“Vậy bây giờ cũng có thể tiến vào?” Tiết Thụ không chắc chắn lại sờ xuống dưới một cái.

Cũng không biết ngón tay hắn đụng phải chỗ nào, Diệp Nha kiềm chế không được khẽ hừ một tiếng, phía dưới lại tràn ra một chút xuân triều, nàng muốn khép hai chân lại, lại bị Tiết Thụ vững vàng tách ra, ngay lúc nàng muốn cầu xin hắn đừng sờ loạn nữa, hắn bỗng nhiên đỡ nơi đó chính xác đâm vào, cực đại quen thuộc lại xa lạ dễ dàng xâm nhập cửa vào ẩm ướt, sau đó gập trở ngại.

Tuy chỉ mới vào một cái đầu, Tiết Thụ cũng sững đến ngất trời, hắn ôm chặt thắt lưng của Diệp Nha kêu rên không ngừng: “Bảo bối, chỗ đó của nàng thật chặt A...Ta thật thoải mái... Bảo bối đáng yêu, nàng thả lỏng một chút, thả lỏng một chút, để ta tiến vào hết...” Nói xong càng dùng sức chen vào trong, tăng tăng thịt non bị đẩy ra lại tiếp tục cắn chặt hắn, cả người hắn đều sáng khoái, mồ hôi rơi từ hấu kết xuống ngực, rồi thẳng xuống dưới, chảy qua cái bụng phẳng căng chặt của hắn, rót vào chỗ dính sát chặt chẽ của hai người.

Hắn sướng muốn chết, trong khi Diệp Nha thì đau muốn chết, mặc dù đã phá qua, nhưng nói cho cùng mới chỉ trải qua một lần, còn cách hơn một tháng trước, nóng rực cứng rắn lại không chút lưu tình đâm vào, nàng cố nén mới không kêu ngừng, chỉ nắm thắt lưng của hắn thật chặt, hai mắt nhắm lệt cầu hắn: “A Thụ, chậm một chút, chậm một chút, ta đau...” Bên ngoài mưa như trút nước, đập xuống mặt đất đùng đùng vang dội, nàng không cần lo lắng tiếng thì thầm của hai người truyền đến phòng đông cho nên yên tâm mở miệng cầu xin hắn.

Tiết Thụ vội vàng dừng lại nhìn đôi mắt to đã ướt sũng của nàng: “Đau chỗ nào? Ta xoa cho nàng!”

Diệp Nha thực hận chết hắn, nhìn không được chảy nước mắt, lại sợ bản thân thật vất vả mới hạ được quyết tâm lại bởi vì vừa khóc mà bỏ dở nửa chừng, nàng cố gắng suy nghĩ đến điểm tốt của hắn, thả lỏng thân thể cứng ngắt của mình, nhỏ giọng chỉ dẫn hắn: “Chỗ đó của chàng...lớn...quá, làm đau ta, A, đừng động đấy, chậm một chút là được, đừng lập tức đi vào...”

Vừa mới ngăn ngai rút ra - đưa vào làm cho Tiết Thụ hưởng thụ vui sướng đã lâu không được nếm trải, cũng vì thế hắn mới biết được thì ra việc này sẽ làm đau nương tử. Hắn không muốn làm đau nương tử cho nên không dám tiếp tục tiến sâu vào, nhưng bây giờ hắn thực không chống lại nổi tư vị mất hồn này nữa rồi, vì vậy không để ý đến sự ngăn cản của Diệp Nha thoáng lui ra bên ngoài một chút, lại từ từ đẩy mạnh vào, mỗi khi cảm thấy không thể đi tới được nữa thì nhẹ lui về sau...

“Bảo bối, nàng còn đau hay không?” Hắn lần mò lối đi vào, từ từ tăng nhanh tốc độ.

Diệp Nha nhẹ nhàng đung đưa theo động tác của hắn, bởi vì sự săn sóc vụng về của hắn mà cảm giác đau đớn nóng bỏng lúc ban đầu đã dần dần mất đi,

thay vào đó là khoái cảm như thủy triều ập tới khó mà ngăn cản nổi, nàng thở hổn hển không nói ra lời, nhưng là mỗi lần hấn động một chút lại hỏi nàng một câu, lại xấu hổ cũng không còn, vì thế khi hấn lại hỏi lần nữa, nàng tức giận kéo đầu của hấn xuống cắn lỗ tai hấn: “Không đau không đau không đau, chàng đừng nói chuyện nữa được không!”

Lỗ tai bị môi mềm mại của nàng chạm vào, chỗ đó của Tiết Thụ càng phồng lớn hơn nữa, hấn thở gấp gấp hỏi một câu cuối cùng: “Thật sự không đau?”

Diệp Nha dứt khoát nhắm mắt lại không thèm để ý đến hấn nữa.

Tiết Thụ mừng rỡ, bàn tay nắm chặt eo của nàng, đẩy mạnh về phía trước một chút, vào hết toàn bộ: “A, ta lại đụng tới chỗ đó ” Đỉnh đầu đụng phải một chỗ thịt mềm giầu ở sâu bên trong, say sưa va chạm làm cho tê dại mãnh liệt cuộn trào mà đến, hấn hưng phấn hết lớn.

Diệp Nha bị cú va chạm xâm nhập vừa nảy của hấn làm thiếu chút nữa thở không nổi: “Chàng là đồ xấu...”

Còn chưa có mắng xong, chợt cảm thấy có điều bất thường, bất chấp nam nhân đang khẩn cấp ra vào trên người mình, nàng cắn răng xem nhẹ tư vị sung sướng có chút đau đớn đó, lại chợt nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt càng ngày càng lớn bên tai, nàng giật mình, đang muốn kêu Tiết Thụ dừng lại, cảm nên đi kiểm tra xem mái nhà có bị rỉ nước hay không, nhưng vừa lúc nàng định mở miệng thì “rầm” một tiếng nổ vang dội đến bên tai, tất cả gió lạnh nước mưa đều tràn vào.

“A! ” Nàng thét ra một tiếng, bản năng lui vào trong người Tiết Thụ.

Tiết Thụ đang mất hồn ra vào cũng bị tai nạn bất ngờ này làm kinh sợ. Cảm giác được nước mưa tạt vào người, hấn phản ứng nhanh chóng mang nệm giường và cả Diệp Nha ôm đến một chỗ khác, lại bay nhanh cầm lên xiêm y chắn mền bị vứt một bên ném tới bên cạnh. May mà động tác của hấn rất nhanh nên mấy thứ này còn chưa bị thấm ướt.

Nhìn mưa to gió lớn thổi vào, hấn sững sờ nói: “Nương tử, mái nhà của chúng ta sập rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Sắc trời còn sớm, Tiết Bách nằm nghiêng nói chuyện với Tiết Tùng.

“Đại ca, đệ đoán không bao lâu nữa chúng ta sẽ có cháu trai hoặc cháu gái.”

Tiết Tùng quay đầu nhìn hấn: “Sao lại nói như vậy?”

Tiết Bách cười nhẹ, không trả lời mà hỏi lại: “Gần đây nhị ca nhị tẩu có gây gổ sao?”

Tiết Tùng không nói, đúng là không có, chẳng lẽ nàng đã hoàn toàn chấp nhận nhị đệ rồi?

Cũng phải, nàng tốt với nhị đệ như vậy, làm sao lại nhẫn tâm không cho hấn chạm vào?

Đang suy nghĩ, từ phòng tây truyền đến tiếng nổ to ầm ầm, giường bên dưới cũng rung lên một chút, hấn bật nhảy dựng lên, vừa nhảy đến trên mặt đất, bên kia lại vang lên tiếng thét chói tai sợ hãi của nàng.

Trong lòng hấn kinh hoàng, còn chưa kịp mang giày, chỉ mặc mỗi trung y đã vọt chạy đi, đập cửa phòng tây: “Nhị đệ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Bên trong rõ ràng truyền đến tiếng mưa đập vào, hấn và Tiết Bách đã đuôi tới phía sau liếc nhìn nhau, đoán sơ sơ chắc là mái nhà đã sập rồi, cũng không biết có đập trúng người hay không?

Lúc Diệp Nha bị Tiết Thụ ôm đến bên cạnh đã bình tĩnh trở lại. Biết huynh đệ Tiết Tùng nhất định sẽ chạy qua đây hỏi thăm, nàng nhanh chóng mặc y phục vào, một mặt bảo Tiết Thụ mau chóng ôm chắn nệm đến trên mặt đất để tránh bị mưa xối ướt, một mặt mang giày xuống đất, nhưng vừa muốn bước đi, chân chợt run lên, nếu không phải nàng kịp thời đỡ lấy mép giường e là đã té ngã rồi. Nàng oán hận trừng mắt nhìn Tiết Bách, chịu đựng hai chân run run không ngừng đi mò tìm đá lửa để trong học tủ, còn chưa kịp bật lửa, bên ngoài đã có tiếng bước chân, ngay sau đó liền truyền đến tiếng đập cửa vội vàng của Tiết Tùng. Loại thời điểm này nàng cũng bất chấp tóc tai tán loạn, qua loa kéo vạt áo lên, mở mắt đi mở cửa. Tiết Thụ ôm một đồng đồ vật, căn bản là không thể giúp được gì cho nàng.

Trong phòng mặc dù không tính là đưa tay không thấy được năm ngón, nhưng cũng là cực kỳ tối đen, đôi mắt vốn đã quen với bóng tối cho nên cũng có thể nhìn thấy một chút. Trong chớp mắt cửa phòng vừa mở ra, Tiết Tùng bước nhanh xông vào, không ngờ đúng lúc đụng vào người Diệp Nha chưa kịp tránh ra, cảm giác nàng bị mình đụng trúng sắp ngã vào bên cạnh, trong lòng hấn quỳnh lên, bản năng đưa tay đỡ lấy nàng, cũng không ngờ đoán sai vị trí tay nàng, bàn tay to không cẩn thận chạm phải một chỗ đầy da mềm mại.

Cảm xúc chưa bao giờ có làm tim hần nhảy mạnh, giống như bị phỏng đến muốn rút tay về, nhưng vì là tình huống nguy cấp, mượn bóng đêm che dấu, hần không biến sắc lấy tốc độ nhanh nhất đem tay chuyển qua chỗ cánh tay nàng, dùng sức nâng lên một chút liền đỡ nàng dậy, giọng nói vô cùng bình tĩnh: “Đệ muội, muội có sao không?” Chờ nàng đứng vững liền lập tức rút tay về.

Động tác Tiết Tùng rất nhanh, lại là chạm nhẹ liền rút ra, trong lòng Diệp Nha lo lắng mái nhà, căn bản không phát giác điểm mẫn cảm trước ngực bị hần chạm phải. Nàng vừa thăm mắng bản thân mình quá mạnh mai, Tiết Thụ chỉ tiến vào trong chốc lát đã làm chân nàng bủn rủn run run không ngừng, vừa mở miệng an ủi Tiết Tùng: “Không sao không sao, đại ca huynh đừng có gấp, A Thụ cũng không sao cả, chỉ là chỗ mái nhà phía trên đầu giường đã bị sập rồi.” Xoay người đi chăm ngon nết.

Ánh nến đang đưa run rẩy, ngọn lửa từ nhỏ thành lớn, chiếu sáng cả căn phòng.

Đầu giường phía đông trở thành một đồng lộn xộn, cỏ tranh bị nước mưa gội vào rơi đầy đất, càng tệ hơn là, theo nước mưa vô tình trút xuống, chỗ thùng nơi mái nhà tranh phía tây cũng rộng ra, nước mưa liên tục rơi xuống, có thể thấy được gần phân nửa mái nhà đều đã hỏng mất rồi.

Tiết Tùng thờ dài, vốn tưởng rằng còn có thể kéo dài thêm ba bốn năm nữa, không ngờ tới chỉ một trận mưa to đã làm cho mái nhà tranh này sập trước dự tính của hần.

Hần cẩn thận quan sát mái nhà một chút, xác định sẽ không làm ảnh hưởng đến phòng bếp mới quay đầu nói với Diệp Nha: “Đệ muội, muội với nhị đệ ôm chăn nệm dời đến phòng đông đi, sau đó tạm thời ngủ lại nơi đó, bọn huynh sẽ đem đồ đạc trên đất chuyển tới, cũng sẽ ngủ ở đó. Mái nhà bị hư hỏng nặng, đêm nay chắc chắn không thể sửa kịp rồi...Đệ muội, muội ở tạm mấy đêm đi, huynh sẽ mau chóng sửa lại.”

Trong làng cũng không có chú ý nhiều như vậy, đại đa số đều là người một nhà cùng ngủ chung một cái giường, nhất là vào những ngày trời đông giá rét, những nhà làm nông cũng không có nhiều củi gỗ để đốt như vậy, để tập trung sưởi ấm, thông thường đều chỉ dùng một ít cho việc nấu nướng. Đương nhiên, nếu nhà có con trai lập gia đình, chắc chắn sẽ được tách ra ở phòng riêng cùng vợ con, còn nếu là nhà có tiền lại chú trọng lễ tiết, cũng đã sớm cho các cô gái ở riêng một phòng. Tiết Tùng không biết Diệp Nha có thói quen mấy người cùng ngủ chung trên một giường lớn hay không, thế nhưng nhà bọn họ quả thật chỉ có hai gian nhà tranh có thể ngủ được.

Diệp Nha từ nhỏ đã ngủ chung một giường với cha mẹ, cũng đã quen rồi, nhưng, nhưng bắt nàng ngủ chung một giường với Tiết Tùng và Tiết Bách, chi nghĩ thôi cũng đã thấy xấu hổ rồi. Tuy nhiên nàng cũng biết chuyện này không còn cách giải quyết nào khác, cúi đầu nói với Tiết Tùng: “Không sao đâu.” liền đi theo Tiết Thụ.

“Đại ca, có muốn che cái gì ở giữa giường hay không?” Đợi hai người kia rời đi, Tiết Bách lại gần Tiết Tùng nói nhỏ.

Tiết Tùng mặt không hiểu nhìn hần: “Che cái gì?”

Tiết Bách mặt tự nhiên ho khan một cái, chú ý tuy không tệ nhưng trong nhà thật sự không có cái gì có thể dùng. Thật ra trong ngăn tủ có một mảnh vải không dùng tới, nhưng muốn đem mảnh vải đó treo lên vừa phải cắt may lại lại phải đóng đinh trên cửa sổ gần mái nhà, một phen công phu như vậy, chẳng phải sẽ càng làm cho nàng cảm thấy mất tự nhiên?

Thấy hần không nói, Tiết Tùng trầm giọng nói: “Chuyển đồ đi, đừng nghĩ những việc dư thừa, một lát nữa đang hoàng ngủ là được rồi.” Bốn người cùng ngủ trên một giường, đệ muội làm sao sẽ cho phép nhị đệ làm chuyện ngu ngốc?

“Đệ không muốn...” Tiết Bách thấp giọng muốn giải thích một câu, thấy đại ca cũng không quay đầu lại đã bỏ đi dọn tủ quần áo, đành phải đi đóng cửa rồi tới giúp hần.

Bên kia Diệp Nha đã vào phòng đông, trải chăn nệm ở góc tường phía đông.

Tiết Thụ đứng ở tại chỗ nhìn nàng, cảm thấy khó hiểu: “Nương tử, tại sao phải để xa như vậy, để kê bên chỗ cửa tam đệ không phải là được rồi sao.”

Trước khi nương tử đến, ba huynh đệ bọn họ đều ngủ chung, chăn nệm cũng được đặt cạnh nhau, sau đó mỗi khi đến hè tam đệ sẽ chuyển đến ngủ ở phòng tây để thuận tiện cho việc học bài. Hiện tại nương tử đặt chăn nệm của bọn họ xa như vậy, đều sắp sát góc tường phía đông, ở giữa quá trống trải, nhìn vào cảm thấy thực không được tự nhiên cho lắm.

Diệp Nha nghe vậy liền trùng hần, thấy trên người hần chỉ mặc một cái quần đùi, không biết tại sao đã nghĩ đến chuyện vui sướng chỉ làm được một nửa lúc này, sợ hần một hồi nữa lại muốn náo loạn, vội vàng thừa dịp hai người kia chưa tới đây nói với hần: “A Thụ, tối nay ngủ chàng không được ôm ta, không được gọi ta bảo bối, lại càng không cho phép chàng hò nháo, biết không?”

Tiết Thụ khiếp sợ há to miệng, “Ta không muốn! Ta còn muốn tiến vào!” Hần chỉ vừa mới nếm được một chút tư vị, tại sao nương tử có thể nói mà không giữ lời gì hết?

Diệp Nha biết hần nhất định sẽ không chịu, nhất thời vừa tức vừa vội, “Nói cho chàng biết chàng cũng không hiểu, dù sao cũng không cho phép chàng...”

“Nhị đệ, giúp chúng ta vén rèm cửa một chút!” Bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền đến giọng nói mang theo thờ dốc của Tiết Bách, cắt đứt lời của nàng. Diệp Nha vội vàng im lặng, trừng mắt cảnh cáo nhìn Tiết Thụ.

Tiết Thụ nhìn rèm cửa, lại nhìn nương tử đang ngồi ở đầu giường không dám nói một lời, ánh mắt lóe lóe.

Hắn phát hiện một việc. Nương tử giống hệt đám nhỏ hư hỏng trong làng thường xuyên gọi hắn là tên ngốc, đặc biệt thích lạng lẽ giáo huấn hắn bắt nạt hắn, một khi đại ca hoặc tam đệ đi tới sẽ không dám nói nữa. Hừ, là nàng nói đêm nay sẽ cho hắn tiến vào, bây giờ lại muốn nuốt lời, vậy, có phải có đại ca và tam đệ ở đây làm chỗ dựa cho hắn, nàng cũng không dám bắt nạt hắn nữa, nàng sẽ giữ lời làm cho hắn tiến vào?

Hắn không nói đồng ý sẽ không chạm vào nàng, chỉ hướng về phía nàng cười đắc ý một cái.

Diệp Nha choáng váng, hắn làm như vậy là có ý gì? Có cái gì mắc cười đâu?

Nhưng nàng cũng không có cơ hội một mình hỏi hắn, hắn đi theo hai người Tiết Tùng cùng vào cùng ra, cho dù đã đem hết đồ đạc ở phòng tây chuyển vào, hắn cũng là người cuối cùng rửa tay xong mới trở vào. Lúc đó, lúc đó nàng cũng đã trốn vào trong chăn giả bộ ngủ rồi.

Cũng không biết là ai thôi tắt nến, trong phòng trở nên tối om.

Diệp Nha rút cục thở phào nhẹ nhõm, nàng lạng lẽ kéo chăn xuống dưới một chút, hít thở không khí tươi mát, vẫn luôn trốn ở trong chăn, buồn bực phải chết.

“Nương tử, nàng còn chưa ngủ sao?” Tiết Thụ ngồi ở bên cạnh mép giường cời giày, thấy nàng từng chút từng chút thò đầu ra ngoài, có chút giật mình hỏi. Lúc vào cửa cả người nương tử đều giấu ở trong chăn không nhúc nhích, hắn còn tưởng rằng nàng đang ngủ chứ.

Giây phút đó, Diệp Nha thật hối hận tại sao lại không kiên trì thêm chút nữa.

Ngay tại lúc nàng đang cân nhắc suy nghĩ có nên giải thích hay không, chợt nghe Tiết Tùng nói: “Nhị đệ, đi ngủ sớm một chút đi, đừng nói chuyện nữa.” Giọng nói trầm thấp, không cho phép cự tuyệt.

Đại ca thật tốt, Diệp Nha siết chặt góc chăn nghĩ như vậy, hắn nhất định là sợ bản thân mình xấu hổ đi, nam nhân sắc sảo như vậy mà vẫn chưa cưới được vợ, thật sự là đáng tiếc.

Nhưng mà lập tức nàng cũng không có nhiều tâm tư để suy nghĩ nữa.

Lòng ngực rộng lớn quen thuộc từ phía sau tiến lại gần, dán sát vào nàng, một bàn tay ấm áp nhanh chóng lần mò vào áo trong của nàng, đẩy cái yếm của nàng ra, trực tiếp cảm một bên của nàng xoa nắn, gần như đồng thời, vật thô nóng của hắn cũng đặt ở giữa hông nàng, nhẹ nhàng cọ xát.

Toàn thân nàng như nhũn ra, thừa dịp còn có chút sức lực, nàng đẩy hắn, trái lại càng làm hắn ôm chặt hơn, đôi môi lửa nóng của hắn cắn lỗ tai nàng.

Nàng không dám mắng hắn, sợ bị bọn họ nghe thấy, đành phải xích qua bên cạnh một chút, muốn tránh đi hắn, nhưng hắn lại mặt dày đuôi theo nàng, ép nàng đến sát bức tường, trước mặt là bức tường đất lạnh lẽo, phía sau lại là lồng ngực của hắn đang dán sát vào, nàng không còn cách nào nhúc nhích được nữa. Hết cách rồi, nàng đành phải bắt lấy đôi tay không an phận của hắn đẩy ra bên ngoài, thậm chí lấy khuỷu tay nhẹ nhàng đụng hắn, dùng chân đá đôi chân đang quần lên người nàng ra, thật nhẹ nhàng, bởi vì nàng không dám gây ra động tĩnh quá lớn.

“Bảo bối, nàng làm ta đau...” Xương ngực Tiết Thụ bị nàng đụng trúng một chút, rất đau, hắn ừm khuất nhỏ giọng oán giận.

Nhưng vào giờ khắc này, âm thanh dù có nhỏ cỡ nào đi nữa nhưng lọt vào trong tai Diệp Nha cũng không khác gì ngũ lôi oanh tạc, đánh trúng nàng cả người cứng ngắt, mặt nóng đến mức sắp có thể rán chín một cái trứng gà rồi!

Sau một hồi yên lặng, nàng cực kỳ thông thả xoay người lại, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: “A Thụ, đừng nói chuyện nữa được không?” Nàng bây giờ căn bản không dám phát ra tiếng động, hoàn toàn dựa vào thời khí miễn cưỡng phun ra chữ, cho nên há miệng khá lớn, mặc dù vậy nàng vẫn lo lắng bị huynh đệ Tiết Tùng nghe thấy được.

“Vậy nàng đừng đánh ta nữa.” Hắn nói giống như đang ăn trộm trả lời nàng, hơi nóng phả vào trong tai, ngứa ngứa khó chịu.

“Vậy chàng cũng đừng chạm vào ta, ngoan ngoãn ngủ đi!” Nàng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Không, nàng đã nói sẽ cho ta tiến...” Hắn càng nói càng lớn, nói đến một nửa bị Diệp Nha bịt kín miệng, nàng tỏ vẻ đáng thương năn nỉ hắn: “Đêm nay không được, lần sau đi, lần sau nhất định sẽ cho chàng.”

“Lần sau là khi nào?” Hắn nửa tin nửa ngờ.

Diệp Nha rũ mắt xuống, “Chờ hai chúng ta lại ngủ riêng một phòng đi.” Nàng mơ hồ cảm thấy đáp án này có lẽ sẽ không làm cho hắn hài lòng.

Quả nhiên, Tiết Thụ ôm nàng càng chặt, “Không được, ta muốn ngay bây giờ!” Một bên thời khí nói chuyện, một bên dùng cứng rắn của hắn đâm vào bụng nàng.

Diệp Nha cảm thấy hoảng sợ, nhẹ nhàng nắm lấy, “Như vậy được không?”

Nếu không phải vừa mới được nếm trải tư vị bị phía dưới của nàng chặt chẽ bao lấy, Tiết Thụ nhất định sẽ gạt đầu, nhưng mà bây giờ, cái này giống như là so sánh giữa mận thầu và bánh bao thịt, có thể ăn bánh bao thịt, hắn tuyệt không muốn lại tiếp tục gặm mận thầu nữa, hơn nữa điều này là chính nương tử bằng lòng hứa với hắn, đại ca đã từng nói, hứa với người khác điều gì nhất định phải làm được, nương tử không thể lại bắt nạt hắn, ít nhất ở việc này là không được.

Hắn mượn tay nàng nhanh chóng triệt động hai cái, sau đó không chút do dự đẩy tay nàng ra, thờ hồn hển cời bỏ xiêm y của nàng.

Diệp Nha sắp bị hắn chọc khóc lên, nhìn thấy đến cái yếm cũng bị hắn cời ra, biết đêm nay không thể không thoả mãn hắn, đành phải lùi một bước, “Đợi lát nữa đi, chờ đại ca và tam đệ đều ngủ mới làm có được hay không?” Đây đã là nhượng bộ lớn nhất nàng có thể làm được.

Nàng giống như con mèo nhỏ vùi vào hõm vai hắn, không biết là vì sợ hãi hay vì cái gì mà nhẹ nhàng run rẩy. Dù sao Tiết Thụ cũng đã được như ý, hắn quyết định nghe theo nàng một lần, chỉ cời xiêm y của nàng, vẫn ôm nàng không nhúc nhích, cúi đầu nói vào tai nàng: “Được, chúng ta sẽ chờ bọn họ ngủ hết mới làm.”

Diệp Nha không nói lời nào, dựa vào trong ngực của hắn, nhắm mắt lại.

Diệp Nha hy vọng một lát nữa hắn sẽ chờ không nổi mà ngủ quên, nhưng nàng đã đánh giá thấp sự chịu đựng của hắn hoặc đã đánh giá thấp sự si mê của hắn đối với chuyện này. Lúc nàng đều sắp kiên trì không nổi nữa mà ngủ quên, bỗng bị một tiếng gọi thử “Đại ca” của hắn làm bừng tỉnh.

“Chàng kêu cái gì?” Nàng cực nhanh chặn miệng hắn lại, như muốn hồn phi phách tán, hết cả buồn ngủ.

Tiết Thụ bắt lấy tay nàng, nhỏ giọng nói: “Ta muốn thử xem đại ca đã ngủ hay chưa? Nếu ta gọi huynh ấy mà huynh ấy không trả lời, vậy có nghĩa là huynh ấy đã ngủ rồi.” Kêu xong đại ca lại kêu tam đệ.

Diệp Nha tức giận đến muốn véo hắn, lại sợ hắn bị đau mà kêu to lên, chỉ phải cắn răng mắng hắn: “Không được kêu, chàng ngoan ngoãn chờ ta thám thính là được.” Ngốc phải chết, cho dù huynh đệ Tiết Tùng còn tỉnh, cũng sẽ không trả lời hắn đi?

Không thèm để ý tới hắn lắm bầm uỷ khuất, nàng tập trung lắng nghe động tĩnh ở đầu giường phía tây, nhưng trên đầu là hơi thở dồn dập của hắn, lỗ tai lại dán nơi lồng ngực đang nhảy thình thịch của hắn, căn bản là không thể nghe được gì cả. Hơn nữa vừa rồi hình như nàng đã ngủ trong chốc lát, ngoài cửa sổ trời vẫn mưa to ầm ầm rơi xuống đất, một màu đen kịt, không có bất kỳ biện pháp nào có thể phán đoán thời gian đã trôi qua bao lâu.

Tiết Thụ không nhin được nữa.

Hắn chui vào chăn, chính xác chôn đầu vào bầu ngực nàng bởi vì nằm nghiêng mà càng có vẻ đầy đà hơn, ngậm lấy quả nhỏ nhỏ mút vào. Không cho hắn nói chuyện cũng không cho hắn đi vào, vậy hôn nhẹ sờ sờ chắc là phải được chứ?

Hơi thở Diệp Nha trở nên căng thẳng, lấy tay ngăn cản hắn.

Trong chăn truyền ra một tiếng rầu rĩ “Bảo bối”, nàng vội vàng tránh né làm hắn càng sáp lại gần, trong lúc mút liếm phát sinh âm thanh ái muội, tựa như lúc còn nhỏ mẫu thân cho đệ đệ bú sữa vậy.

Diệp Nha sắp mắc cỡ muốn chết. Nàng chôn đầu vào trong chăn, có loại cảm giác như là bị tai trộm chuông, thế nhưng càng xấu hổ lại càng cảm thấy khăn trương, thân thể bị hắn đùa bỡn càng ngày càng mất cảm, tay của hắn, môi lưỡi rồi cảm của hắn, thậm chí hơi thở của hắn hôn liếm của hắn đến sự vuốt ve của hắn, đều vô cùng rõ ràng chạy dọc theo da thịt mềm mại xông lên đến, nàng kiềm chế không được run rẩy.

Phía dưới Tiết Thụ sưng phồng dữ dội, hắn vừa hôn vừa sờ sờ nơi đó của nàng, ẩm ướt trơn trượt, thật là nhiều nước.

Nghĩ đến tư vị tốt đẹp lúc tiến vào, hắn chậm rãi chui từ trong chăn ra ngoài, không để ý đến sự thôi đẩy của nàng, nằm trên người nàng, ghé vào bên tai nàng cầu xin: “Bảo bối, ta thật là khó chịu, mau cho ta tiến vào đi!” Noi đó đã nhắm ngay cửa vào.

Diệp Nha đã sớm bị hắn giày vò mà muốn nổi điên, nàng hiện tại chỉ có thể che miệng của hắn, “A Thụ, đừng lên tiếng, được không?” Nàng có thể xác định bọn họ đang ngủ, chỉ cần hắn không nói chuyện, chỉ cần nàng dẫn đường hắn làm từ từ, thậm chí chịu đựng được sự mạnh mẽ của hắn, nàng cảm thấy mình có thể giúp hắn nhanh chóng kết thúc cuộc vui sướng điên cuồng này.

Tiết Thụ gật đầu, Diệp Nha yên tâm rút tay về.

Nhưng chỉ ngay sau đó, hắn đã giam cầm thắt lưng nàng rồi hung hăng tiến vào, nếu không phải nàng bịt miệng kịp lúc, chỉ sợ đã kêu ra tiếng rồi!

Có chút đau, nhưng càng nhiều là sung tấy ê buốt, nghĩ đến vật lớn như vậy mà toàn bộ đều tiến vào bên trong nàng, nàng liền khăn trương muốn chết. Nhưng cố tình vào đêm nay nàng lại không thể cầu xin hắn chậm một chút, không thể động thủ đẩy hắn ra, việc duy nhất nàng có thể làm, chính là dùng tay che miệng mình, không để phát ra một chút âm thanh nào.

Nhưng tính đến cùng kinh nghiệm của nàng vẫn còn ít, làm loại chuyện này, cho dù hai người không nói lời nào, nhưng chẳng lẽ sẽ thật không phát ra một chút âm thanh nào sao?

Hắn nằm trên người nàng ra vào rất nhanh, một cái lại một cái, nhẹ nhàng lặp lại, thân thể va chạm phát sinh tiếng vang nặng nề, kèm theo thanh âm ầm ầm do vật cứng quẩy động trong nước. Cái chăn mỏng manh lay động theo sức lực của hắn từ từ rút ra, lộ ra lồng ngực cường tráng và một cặp vú đang bị bàn tay to của hắn xoa nắn, một bên vô lực thừa nhận chà đạp, một bên nhẹ nhàng đung đưa, mà chủ nhân của bọn nó đã sớm tóc tai lộn xộn, mồ hôi nhễ nhại, tay nhỏ bé che miệng, không để cho bản thân phát ra tiếng, lại không biết rằng giọng mũi khe khẽ của nàng là câu hồn cỡ nào, nhất là lúc hắn đột nhiên đâm sâu vào, nàng đè nén không được thờ dốc rên rỉ như liễu xuân được mạnh nhất, dụ dỗ người muốn nghe càng nhiều, dụ dỗ người càng thêm dùng sức tiến vào nàng.

Bóng tối của đêm đen có thể che giấu cho thân thể quần quýt va chạm của bọn họ, lại ngăn cản không được thanh âm phát tán khắp nơi.

Thế nhưng bọn họ đã đắm chìm trong dục vọng mãnh liệt như thủy triều, một người chỉ biết tận tình hưởng thụ vui sướng đã lâu không được nếm trải, một người thì bị nhiệt tình của hắn hòa tan thành bãi nước, thờ dốc liên tục, tất nhiên là không thể nghe được âm thanh thân mật của bọn họ, càng không thể nghe được hơi thở rối loạn của người bên cạnh.

Tiết Bách hận bản thân tại sao đã không ngủ ở tuốt bên trong, nếu cách bọn họ xa một chút có lẽ hắn sẽ không nghe được một phen thì thầm thân mật lúc này, sẽ không nghe được tình hình chiến đấu kịch liệt như vậy. Nếu như không nghe được, hắn sẽ không tự động phác họa động tác của bọn họ ở trong đầu, sẽ không biết nhị ca nâng chân của nàng lên đặt trên vai, cũng không biết nàng ở dưới thân hắn phản kháng bất lực, đối lấy nhị ca càng điên cuồng tiến vào nàng. Nếu như không nghe được, hắn sẽ không chậm rãi tưởng tượng thấy bản thân mình trở thành nhị ca, tưởng tượng nếu nàng đang nằm dưới thân hắn, hắn sẽ làm như thế nào, có lẽ, cũng sẽ giống như nhị ca đi?

Chỗ đó sung sướng lợi hại, hắn khó chịu, khó chịu đến mức muốn cầm lấy nó, nhưng hắn chịu đựng không hề động thủ bởi vì hắn cảm thấy làm như vậy giống như đang khinh nhờn nàng.

Hắn thử dời đi lực chú ý, bỗng trong cái khổ lại vui sướng nở nụ cười, còn may, cũng không phải một mình hắn, còn có đại ca đang cùng hắn chịu đựng giày vò.

Nhờ vào nỗ lực vô cùng tốt do hàng năm sẵn thủ rèn luyện được nên cho dù Tiết Tùng ngủ ở đầu giường phía tây, những gì Tiết Bách nghe được, hắn cũng đều nghe được.

Hắn đề tay lên ngực, muốn ngăn chặn trái tim đang nhảy lên quá mức kịch liệt này. Nhưng đáng tiếc không như mong muốn, nơi đó càng lúc càng đập dữ dội hơn, sau đó, hắn thể mà lại nhớ đến cái chạm nhẹ chớp mắt kia, tuy rằng chạm vào thời gian rất ngắn rất ngắn, nhưng thực đáng xấu hổ là hắn lại nhớ kỹ nơi đó mềm mại đầy đặn, co dãn đàn hồi, cho dù còn cách quần áo, hắn cũng cảm nhận được một điểm nhô ra, nhị đệ vừa mới ngậm vào, chính là chỗ đó nhỉ?

Hắn chưa từng thấy thân thể nữ nhân, không có cách nào tưởng tượng được bộ dáng bên trong quần áo của nàng, nhưng chính là vì chưa từng thấy nên hắn mới có thể phóng túng bản thân theo động tác của nhị đệ, từ từ tưởng tượng mình thành hắn, mà khi hắn xấu hổ tỉnh lại từ trong ảo tưởng mê loạn, hắn đã tiến vào nàng rồi, giống như nhị đệ vậy, dùng sức hung hăng đâm vào...

“A...” Lại một tiếng rên rỉ thờ dốc không kiềm chế được bật ra.

Nếu không phải chính tai nghe thấy, Tiết Tùng tuyệt đối không tin ôn nhu thẹn thùng như nàng cũng sẽ phát ra âm thanh kiều mị mê người như vậy.

Trách không được nhị đệ luôn kêu nàng là bảo bối, mềm mại như vậy, quả thực rất đúng với nàng.

Hắn giật môi, thử không lên tiếng mà kêu một tiếng: bảo bối...

Không được, hắn đang suy nghĩ lung tung gì vậy!

Tiết Tùng ảo não vỗ ngực một hồi, đang muốn nằm hướng mặt vào tường lại sợ kinh động hai người kia, đành phải tiếp tục giữ nguyên tư thế, nằm thẳng người. Nằm thẳng, vật không chịu khống chế kia sẽ chống lên chắn mỏng, dù đỡ hắn đi cọ xát một chút.

Cũng may là hắn nhịn được.

Chờ đi, cứ chờ đi, nhị đệ ép buộc đủ rồi, bọn họ sẽ đi ngủ. Cái tên ngốc không có một chút tình ý này, ngày mai hắn không phải nên đánh hắn một trận chứ, cũng dám ép buộc nàng như vậy, một hồi khóc lớn một hồi lại thút thút, nhất định nàng đã khó chịu muốn chết đi?

Nhưng khi nào bọn họ sẽ ngủ đây?

Tiết Tùng và Tiết Bách khi nào ngủ, Diệp Nha không biết, nàng chỉ biết là nam nhân trên người làm không biết một cú đâm vào người nàng, lần đầu tiên nàng run rẩy tiết ra, hắn chỉ đợi trong chốc lát đã nâng chân nàng gác lên vai hắn, bàn tay to nắm hông của nàng rồi càng dùng sức ra vào, lúc đó nàng đã quân lính tan rã rồi, trong đầu chỉ còn có một suy nghĩ duy nhất, đại ca và tam đệ đều đã ngủ, nàng không thể phát ra tiếng động đánh thức bọn họ.

Sau đó nàng đã hôn mê mất rồi, chờ nàng tỉnh lại lần nữa, thân thể đã dán sát vào tường, cả người hoàn toàn rút vào trong lòng Tiết Thu, mà hắn, một tay đang xoa nắn ngực của nàng, một tay đang nắm thắt lưng của nàng, nhẹ nhàng chậm rãi từ phía sau ra vào cơ thể nàng, rất chậm rất chậm, chậm rãi đưa vào, chậm rãi rút ra, giống như cuối cùng đã được ăn no, có thể tỉnh táo thưởng thức. Hắn từ từ thưởng thức, nàng lại khó chịu cực kỳ, ước gì hắn nhanh một chút tiến sâu vào, không cần ôn nhu tra tấn nàng như vậy, bên trong rất ngứa, nàng muốn hắn... dùng sức một chút.

Nàng mơ mơ màng màng chỉ nhớ được, nàng giống như không nhịn được nữa lùi về sau động một chút, nghênh đón hắn, sau đó hắn như phát điên lên, ép mặt nàng xuống dưới, bị thân thể cường tráng lửa nóng dán sát đè nặng lên người, một chút lại một chút mạnh mẽ đánh sâu vào bên trong nàng. Hắn điên lên, nàng cũng chỉ có thể trầm luân sa vào, chỉ còn nghe thấy tiếng hắn thờ dốc bên tai nàng, tùy ý để khoái cảm mãnh liệt bao lấy nàng.

Nàng không biết trận hoan ái điên cuồng này kết thúc lúc nào, không biết bọn họ rốt cuộc có nghe thấy hay không, nàng không rảnh bận tâm đến, nàng không còn một chút sức lực nào, mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35

Tiết Tùng một đêm không ngủ.

Không biết từ lúc nào, cơn mưa bên ngoài cửa sổ bất chợt tạnh đi, từ mưa gió mãnh liệt ban đầu chuyển thành rả rích nhỏ giọt, sau đó từ từ ngừng hẳn, chỉ còn những giọt nước mưa đọng trên mái nhà chậm rãi trượt xuống mái hiên, từng giọt từng giọt rơi xuống dưới, phát ra giai điệu tí tách ngân vang.

Thế nhưng trong một góc phòng “Mưa rền gió dữ” lại thật lâu chưa dừng lại.

Tiết Tùng đêm, nhị đệ tổng cộng ép buộc ba lần.

Mỗi lần kết thúc, hắn khó khăn lắm mới làm cho lồng ngực pháp phòng kích động của mình trở lại bình thường, mơ mơ màng màng sắp ngủ thiếp đi, lại chợt bị hơi thở ồ ồ đầu bên kia làm bừng tỉnh. Mới đầu chỉ là tiếng thở dốc của nhị đệ và âm thanh va chạm vào nhau, qua một lát sau, dường như nàng cũng tỉnh lại, đứt quãng phát ra tiếng hừ kêu như con mèo nhỏ làm cho hắn lại bị giật vò một lần nữa. Một lần so với một lần thời gian dài hơn, một lần so với một lần càng thêm giày vò.

Chờ bên kia hoàn toàn yên lặng, sắc trời bên ngoài cũng từ đen kịt trở nên tờ mờ sáng, hắn coi như cũng không cần ngủ nữa, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Mấy con chim sẽ bay tới, đậu trên dây phơi quần áo dưới mái hiên, kêu riu rít, rồi vỗ cánh bay đi.

Tiết Tùng mở mắt ra, chuẩn bị rời giường.

Hắn nhẹ nhàng vén chăn lên, từ từ ngồi dậy, sợ đánh thức người bên cạnh. Đầu có chút choáng váng, hắn giơ tay xoa nhẹ trán, sau đó vô tình nhìn thoáng qua phía đông. Là thật vô tình thoáng nhìn qua sao? Hắn cũng không biết nữa, chỉ là theo bản năng muốn nhìn xem một chút, không có mục đích gì, giống như bình thường sau khi thức dậy, xoay người mặc quần áo, ánh mắt sẽ vô ý nhìn một nơi nào đó, không có bất kỳ ý nghĩa nào mà nhìn chăm chăm nơi đó.

Mà khi hắn vô tình quay đầu lại nhìn, ánh mắt nhất thời không thể dời đi, cho dù đáy lòng đã có một giọng nói thúc dục hắn mau chóng quay đầu sang chỗ khác.

Ngày mùa hè nóng bức, ba huynh đệ bọn họ đều ở trần mà ngủ, toàn thân chỉ mặc một cái quần đùi. Nhưng từ khi trong nhà có nàng, hắn và tam đệ đều đã sửa lại thói quen đó, trước khi ngủ nhất định mặc trung y. Hắn cho rằng nhị đệ cũng sẽ sửa lại, bất quá hắn không thay đổi cũng không sao, dù sao nhị đệ và nàng đều là vợ chồng, thẳng thắn thành khẩn với nhau sẽ càng thêm thân mật.

Nhưng giờ phút này, nhị đệ của hắn chẳng những cởi trần toàn thân, còn quên giúp nàng mặc trung y vào nữa! Càng tệ hơn là, ngay cả chăn hắn cũng không chịu đắp kín.

Chăn mỏng manh bị hắn vứt ở sau lưng, phía dưới mơ hồ lộ ra vạt áo xanh biếc. Hắn ôm nàng nằm nghiêng, dán chặt vào lưng nàng, thân mật khẳng khít... Trên tấm lưng rộng lớn còn lưu lại mấy vết cào hồng hồng, che lại thân thể nhỏ nhắn của nàng, chỉ hé ra một đường cong pháp phòng trắng như tuyết... Cánh tay trái của hắn vươn ra, xuyên vào mái tóc dài bên dưới, làm thành gối nằm cho nàng, cánh tay phải ôm lấy nàng, bàn tay cũng không biết đang đặt ở chỗ nào... Trên hông hai người miễn cưỡng che một góc chăn, vừa vận giấu đi nơi không thể gặp người, nhưng vì thế mà làm lộ ra hai đôi chân dài đang xếp chồng lên nhau... Đôi chân màu đồng của hắn kẹp chặt lấy đôi chân trắng nõn mềm mại của nàng, bá đạo không cho cự tuyệt.

Tầm mắt Tiết Tùng không tự chủ được mà di chuyển dọc theo đôi chân thon dài của nàng xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại ở đôi bàn chân nhỏ nhắn trắng mịn.

Hình ảnh ảo tưởng trong đầu đột nhiên trở nên rất rõ ràng, nhị đệ nâng chân của nàng gác lên vai, liệu lúc đó, đôi bàn chân nhỏ nhắn này đã đứng đưa như thế nào?

Dưới mũi bỗng nhiên nóng lên, giống như có dòng nước ấm áp chảy xuống, hắn kinh ngạc lấy tay đi lau, cúi đầu vừa nhìn, là máu.

Hắn ngây người, lập tức một tay bịt mũi, một tay cầm lấy áo lót và tiết khố ở đầu giường, rón rén bước xuống, khom người cầm giày lên, nhẹ nhàng đi ra ngoài. Coi bộ đêm nay trước khi ngủ, hắn nhất định phải nói chuyện đàng hoàng với nhị đệ, rất nhiều chuyện trước kia hắn không nghĩ tới, đều phải dạy hắn một lần nữa, bằng không nếu cứ còn tiếp tục như vậy, không chỉ có hắn và tam đệ, ngay cả nàng cũng sẽ cảm thấy cực kỳ xấu hổ đi?

Mặc quần áo chỉnh tề, hắn cầm theo thau gỗ đi ra sân sau rửa mặt, rửa sạch xong hắn không vội vã quay về mà đứng ở bên hàng rào tre, ngăn người nhìn mái nhà.

Đứng tần ngần một lúc thì thấy Tiết Bách cũng bịt mũi chạy ra, bốn mắt nhìn nhau, sau đó đều cảm thấy xấu hổ mà quay đầu đi.

“Đại ca, huynh dậy sớm thật...” Tiết Bách quay lưng lại lau máu mũi, bảo đảm không còn một chút dấu vết mới đi đến bên cạnh Tiết Tùng, nhìn mặt của

hắn mà nói.

”Đệ không phải cũng như vậy sao?” Tiết Tùng lạnh lùng trả lời, tam đệ có một điểm đáng ghét nhất, có chuyện không nói rõ ràng, chỉ thích nói bóng nói gió quanh co lòng vòng.

Tiết Bách cười hì hì, sờ sờ cái mũi lại nói: “Một lát nữa nhị tẩu tỉnh lại thì làm sao bây giờ? Đêm qua...”

”Đêm qua không có chuyện gì xảy ra, đệ lo học cho giỏi đi, đừng suy nghĩ chuyện lung tung.” Tiết Tùng cắt đứt lời hắn: “Sáng nay ta sẽ nấu cơm, ăn xong ta với đệ sẽ cùng đi lên thị trấn. Đúng rồi tam đệ, bán sói kiếm được nhiều tiền như vậy, ta muốn trích ra một phần xây lại phòng ở, đệ cảm thấy như thế nào?” Gian nhà tranh qua nhiều năm đã cũ lắm rồi, coi như lợp lại bằng cỏ tranh một lần nữa cũng không thể kéo dài được bao lâu, đã bây giờ có chút tiền dư, xây ba gian nhà gạch ngói vững chắc, ở thoải mái, nàng cũng sống tốt hơn một chút.

Tiết Bách đương nhiên không phản đối gì, “Được đó, nhưng mà phá bỏ đi ba gian phòng cũ rồi xây phòng mới, hay là xây hẳn một cái khác ở bên cạnh?”

Tiết Tùng im lặng một lát, “Bên cạnh đi, bên này vẫn giữ lại, sau này dùng để để đồ linh tinh cũng được.” Dù sao đã ở nhiều năm như vậy, vẫn là có tình cảm.

“Vậy đệ sẽ xin phép Triệu tiên sinh...”

“Không cần, đệ chuyên tâm học đi, chuyện trong nhà không cần đệ lo lắng, ba gian phòng, ta với nhị ca của đệ cùng nhau xây, sẽ không mất bao lâu.” Tiết Tùng lắc đầu, học tập mới là việc lớn, hắn không thể làm mất thời gian của tam đệ.

Tiết Bách không nói gì, biết chuyện đại ca đã quyết định sẽ không bao giờ thay đổi, liền trực tiếp đi rửa mặt.

Trong phòng bếp vang lên tiếng bẻ gãy cành cây giòn giòn, Tiết Thụ bỗng tỉnh dậy.

Đêm qua thật sung sướng vui vẻ làm cho sáng nay cả người hắn đều cảm thấy sảng khoái, mặc dù chưa ngủ được bao lâu nhưng cũng rất có tinh thần.

Chớp mắt vài cái, xóa đi một chút buồn ngủ, hắn ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, dùng mặt cọ cọ đỉnh đầu của nàng, vô cùng thỏa mãn. Nương tử thật tốt, thật tốt, đêm qua hắn sướng muốn chết... Nhớ lại tư vị mất hồn đó, chỗ nào đó của hắn lại đứng lên.

Hắn nghiêng người ngồi dậy, theo thói quen sờ sờ nơi đó của nàng, đáng tiếc mới vừa đụng tới bắp đùi, nàng liền không yên đầy đầy, cái miệng nhỏ nhắn non mềm chu lên, lông mày thanh tú hơi nhíu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương lại vài vệt nước mắt.

Trong lòng Tiết Bách hoảng hốt, tối hôm qua mặc dù nương tử không có lên tiếng giáo huấn hắn, nhưng lại tức giận cào hắn vài cái, ở lần tiến vào cuối cùng nàng thậm chí còn hung hăng cắn tay hắn, bây giờ còn có thể thấy được mấy vết máu đó.

Hắn không dám nhìn nàng nữa, hắn rất sợ, thôi xong rồi, nương tử khóc, sẽ không phải lại giận hắn chứ?

Hắn hốt hoảng mặc quần áo, kéo chăn đắp cho nàng, lại sợ nàng thấy nóng mà chỉ đắp tới hông, sau đó rón ra rón rén chuồn ra ngoài, hắn phải đi tìm tam đệ hỏi một chút, nếu nương tử tức giận không thêm đề ý đến hắn, hoặc là nương tử ủy khuất khóc, hắn nên dỗ nàng như thế nào cho phải.

Nhưng vừa bước ra cửa, đã cảm thấy có hai ánh mắt khác thường nhìn vào hắn. Hắn lần lượt nhìn lại, đại ca lạnh lùng trừng mắt hắn liền cúi đầu xuống tiếp tục nhóm lửa nấu cháo, còn tam đệ, hắn đang ngồi ở cửa bắc, cầm sách trong tay, đôi mắt hơi hơi híp lại, dùng một loại ánh mắt làm cho lòng người sợ hãi mà nhìn hắn.

Tiết Thụ cảm thấy bầu không khí có chút kỳ lạ nhưng cũng không đề ở trong lòng, mở miệng lên tiếng: “Tam đệ, ta...”

“Xuyt...” Tiết Bách sợ hết hồn, ra hiệu hắn đừng lên tiếng, nếu làm nàng thức dậy, tất cả mọi người đều xấu hổ.

Nhìn Tiết Bách dè dặt cẩn thận, Tiết Thụ đột nhiên có cảm giác đang nằm mơ, cảnh tượng này, thật giống như đã từng xảy ra một lần...A, đúng rồi, lần đó lúc hắn vừa mới nhặt nương tử về, tối hôm đó hắn tiến vào bên trong nương tử, sáng ngày hôm sau muốn trò chuyện với đại ca và tam đệ, tam đệ cũng giống hệt như thế này, không cho phép hắn nói chuyện, bọn họ làm cái gì cũng phải lén lút, nói là vì nương tử rất mệt mỏi, không thể làm ồn nàng ngủ.

Tối hôm qua nương tử cũng mệt mỏi, A, thảo nào tam đệ lại như vậy.

Hắn hiểu rõ gật đầu, bước nhẹ ra ngoài, kêu Tiết Bách cùng đi ra sân sau với hắn.

Mới vừa đến dưới tán cây, Tiết Bách đã đánh vào ngực Tiết Thụ, không tính quá nặng, nhưng cũng tuyệt đối không nhẹ.

“Tại sao đệ lại đánh ta?” Tiết Thụ vừa xoa ngực vừa uất ức trừng hắn.

“Ai bảo huynh nửa đêm khuya khoắt còn ép buộc nhiều lần như vậy, đệ và đại ca đều không ngủ được!” Nhớ đến vô tận giày vò tra tấn, nhớ đến nhị ca ở bên kia không buồn che giấu thờ dốc liên tục, mà hắn với đại ca ngay cả thờ lớn cũng không dám, xoay người cũng không dám, chỉ có thể nằm yên không nhúc nhích nghe động tĩnh bên kia, Tiết Bách liền hận đến nghiến răng.

Tiết Thụ nghi hoặc nháy mắt mấy cái: “Ta không có ép buộc...A, lúc đó mọi người còn chưa ngủ sao?”

Tiết Bách gật đầu, muốn để cho người nhị ca chiếm hết tiện này cảm thấy áy náy. Hắn có ngốc, cũng nên biết loại chuyện này đối với nam nhân là tra tấn cỡ nào đi, dù sao bản thân hắn cũng đã nhìn lâu như vậy, cũng nên mở mang đầu óc cho hắn!

Trong mắt Tiết Thụ lại là một mảnh mờ mịt vô tội: “Không ngủ được thì sao, có liên quan gì với ta? Ta với nương tử cũng không có nói chuyện làm ồn đến các người.”

Nương tử không cho hắn lên tiếng, chính là sợ làm ồn đến đại ca và tam đệ, hắn cũng đã ngoan ngoãn nghe lời, cho dù sưng đến mấy cũng không có la lên... Hừ, hắn không muốn ngủ cùng một phòng với bọn họ, hắn muốn ngủ riêng với nương tử, đến lúc đó hắn muốn kêu thì kêu, hắn thích nhất ở bên tai nàng gọi nàng bảo bối, hắn thích nhất toàn thân nương tử mềm nhũn, đáng về yêu kiều rụt cổ lại trốn tránh hắn.

“Huynh...” Tiết Bách kinh ngạc, lập tức bắt đầu đi lắc đầu. Thôi vậy, việc dạy dỗ nhị ca vẫn là để cho đại ca làm đi, hắn tự thấy bản thân không có đủ kiên nhẫn giải thích rõ ràng với hắn, cũng không có khí thế như đại ca làm cho hắn cho dù không hiểu rõ vẫn ngoan ngoãn nghe lời, vì thế sửa miệng hỏi: “Huynh tìm đệ làm gì?”

Tiết Thụ lập tức lấy lòng nhìn hắn: “Tam đệ, ta, tối hôm qua hình như ta đã làm nương tử khóc, đệ nói xem, nàng tỉnh lại có thể giận ta hay không?”

Nàng khóc, Tiết Bách tất nhiên biết, hắn càng biết rõ nàng cũng không phải bởi vì khó chịu mà khóc, mà là... Loại chuyện thân mật nam nữ này, sau khi xong việc cùng lắm là xấu hổ, làm gì đến mức tức giận, huống chi da mặt nhị ca dày như vậy, nhị tẩu cũng thật lòng chấp nhận hắn, không chừng trong lòng còn có thể cảm thấy...

Khụ khụ, hắn không thể nghĩ tiếp nữa, an ủi vỗ vỗ vai Tiết Bách: “Yên tâm đi, nhị tẩu sẽ không tức giận.” Cùng lắm là làm bộ tức giận lừa hắn, không để ý tới hắn, giận đối hắn một chút, bất quá hắn sẽ không nói cho nhị ca biết, để cho hắn sợ hãi đi, ai kêu hắn chỉ biết hưởng thụ cho bản thân, còn làm ra bản mặt đáng ghét như vậy.

Thấy Tiết Bách bình tĩnh thản nhiên như vậy, Tiết Thụ liền tin là thật, vui vẻ nói: “Vậy ta đi gọi nương tử dậy ăn sáng đây!” Lời tam đệ nói luôn luôn đúng, hắn rất yên tâm

“Đừng đi!” Tiết Bách chạy nhanh tới kéo hắn lại, “Tối hôm qua nhị tẩu ngủ rất muộn, huynh để cho nàng ngủ đủ đi, trăm ngàn lần đừng làm ồn nàng, nếu không nàng sẽ tức giận đó!”

“Ừ, vậy cũng được.” Tiết Bách dừng lại, gật đầu, kỳ thực hắn cũng không thích lúc đang ngủ bị người khác đánh thức.

Tiết Bách lại nghĩ tới cảnh tượng mỹ hoặc vừa rồi. Nhị ca ngốc như vậy, sợ là tự mình mặc xong quần áo đã bỏ đi, không giúp nàng mặc lại裳 hoàng. Túi sách của hắn còn để trong phòng, nhưng hắn không muốn đi vào lấy đồ lại trông thấy cảnh không nên thấy, lại cháy máu mũi một lần nữa, liền nói: “Huynh trở vào phòng mặc trung y vào cho nhị tẩu đi, nhẹ nhàng một chút, đừng đánh thức nàng. Còn nữa, chớ để và đại ca đi rồi, mặc kệ nàng tỉnh lại hỏi huynh cái gì, huynh cũng không được để cho nàng biết tối hôm qua chúng ta vẫn còn thức, cũng không được nói với nàng là sáng hôm nay huynh mới giúp nàng mặc quần áo vào, biết không? Một khi huynh nói ra, nhị tẩu, nàng, nàng sau này cũng sẽ không bao giờ cho phép huynh... tiến vào nữa...”

Để tránh cho lúc gặp lại nàng sẽ cảm thấy xấu hổ, Tiết Bách lấy hậu quả Tiết Thụ sợ nhất đến hù dọa hắn, nhưng nghĩ đến hàm ý ái muội “tiến vào”, khuôn mặt trắng nõn của hắn hơi ửng hồng lên, bị hắn cố ý cúi đầu che giấu đi.

Vì thế, chờ lúc Diệp Nha ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao tỉnh lại, đã thấy Tiết Thụ ngoan ngoãn nằm bên người nàng, yên lặng chơi đùa với hươu bao mà nàng mới thức được một nửa. Trong phòng cũng không có người khác.

Nàng nhanh chóng nhìn xuống phía dưới.

Ừm, tuy rằng chắn chỉ che được đến hông, nhưng trung y đã được mặc vào裳 hoàng, không lộ ra một chút chỗ không nên lộ.

Nàng đỏ mặt liếc nhìn Tiết Thụ, ngốc thì ngốc, nhưng may mà hắn còn biết che đậy cho nàng.

“A Thụ, đại ca và tam đệ đâu rồi?” Bên ngoài trời sáng như vậy, nhìn cũng biết đã tới trưa rồi, nàng dậy trễ như thế, không biết đại ca và tam đệ nghĩ nàng như thế nào...

Tiết Thụ thấy nàng tỉnh lại, vội vàng để hươu bao sang một bên, có chút thấp thòm nhìn nàng: “Đại ca và tam đệ trời chưa sáng đã lên thị trấn rồi, nói là sợ đường trơn trượt, cố ý đi sớm hơn thường ngày nửa canh giờ, cho nên không có gọi nàng dậy làm cơm.” Đây đều là tam đệ dạy hắn nói, bắt hắn đọc thuộc vài lần mới bằng lòng thả hắn đi.

Diệp Nha thở phào nhẹ nhõm, thật đúng là trùng hợp, nếu như vậy, bọn họ không biết nàng ngủ nướng, cũng không suy đoán lý do tại sao nàng dậy trễ như vậy. Còn tối hôm qua, trời mưa lớn như vậy, nàng cũng cố kiềm nén không lên tiếng, chắc bọn họ không nghe thấy động tĩnh gì đâu nhỉ?

“A Thụ, việc ta ngủ nướng, chàng không được nói cho đại ca và tam đệ, biết không?”

Tiết Thụ sững sờ, lập tức nhanh chóng rũ tầm mắt xuống, đôi mắt trong trẻo thường ngày cứ đảo qua đảo lại, chột bước đến trước người nàng, thương lượng nói với nàng: “Nếu nàng không giận ta, ta sẽ không nói cho bọn họ biết...”

Cảnh tượng hoang đường đêm qua bỗng chốc tràn vào trong đầu, trên mặt Diệp Nha như bị phỏng, quay đầu đi không để ý tới hắn.

Tiết Thụ đã hiểu được tính tình của nàng một chút, chỉ đỏ mặt mà không mắng người, chứng tỏ nương tử cũng không phải tức giận thật.

“Bảo bối. . .” Hắn nhào tới trên người nàng, cầm mặt của nàng không cho nàng trốn: “Bảo bối tốt, sau này ta cũng không dám nữa, nàng đừng tức giận!”

Nhìn khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mặt, Diệp Nha xấu hổ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng cắn hán một cái: “Vô lại!”

Cái miệng nhỏ nhắn của nàng hồng nhuận ướt át, lúc cắn hán còn lộ ra mấy cái răng đáng yêu, sau đó mím lại thật chặt, rồi như giận dữ mà hơi chu lên, Tiết Thụ nhìn thấy tâm đều nhũn ra, không chút suy nghĩ đã mở miệng ngậm môi của nàng. . .

Cái gọi là vành tai tóc mai chạm vào nhau, duyên ương giao cánh, cũng không gì hơn cái này đi?

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Trong nhà không có ai, dưới thân lại đè lên thân thể mềm mại của nương tử, Tiết Thụ bắt đầu rục rịch.

Nhưng lúc này Diệp Nha sẽ không chiều theo ý hán nữa, tay nhỏ bé néo một cái thật mạnh vào lưng hán: “Mau đứng lên! Nhanh chóng ôm cô tranh trên giường ra ngoài đi!”

Tiết Thụ đau đến nhe răng nhưng vẫn không chịu đứng lên: “Tại sao phải ôm ra bên ngoài?”

Diệp Nha một chút cũng không buông lỏng tay, oán hận trừng mắt hán: “Không ôm ra ngoài, buổi tối chúng ta làm sao mang về phòng được?”

Tiết Thụ lúc này thành thật, ngoan ngoãn đứng dậy, ngồi khoanh chân ở một bên, vừa xoa thắt lưng vừa ngây ngốc nhìn nàng: “Buổi tối sẽ chuyển về phòng? Nhưng đại ca đã nói đến ngày mai mới có thể sửa xong mái nhà được mà.”

Không có mái nhà cũng chẳng sao cả, buổi tối lại bị hán ép buộc mới là khó chịu, nàng thật không tin nếu nàng không cho hán làm, hán chịu an phận ngủ mới là lạ, đến lúc đó hán lại mặt dày mày dạn dính lấy nàng, nàng dám chắc bản thân sẽ lại sợ bị Tiết Tùng và Tiết Bách biết mà không dám lên tiếng, uổng công làm cho hán thực hiện được. Sáng nay may mắn lắm mới không bị đại ca tam đệ phát hiện, thế còn ngày mai thì sao? Chi sợ cũng không có vận khí tốt như vậy. Không được, đêm nay nhất định phải chuyển về phòng!

Đúng lúc Tiết Thụ cũng ước gì mình và nương tử được ngủ riêng một phòng, nghe thấy thế liền vui vẻ nhảy xuống giường, chạy về phòng tẩy dọn dẹp.

Hán vừa đi, Diệp Nha liền vội vàng trốn trong chăn thay đồ thật nhanh, mặc xong hết, nàng thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị xếp chăn lại. Mới vừa khởi động nửa người trên, chỗ thắt lưng giống như bị chặt đứt, đau nhức vô cùng. Nàng ở trong lòng thầm mắng Tiết Thụ một trăm lần, cắn răng chống đỡ ngồi dậy. Đại ca đi lên thị trấn bán thịt sói, giò chắc cũng sắp về tới rồi, nàng phải nhanh chóng rửa mặt nấu cơm mới được.

Không thể không nói, nàng thức dậy rất đúng lúc, vừa mới rửa mặt xong, Tiết Tùng đã đẩy một xe chất đầy củi tranh vào sân.

Diệp Nha kinh ngạc quên luôn lo lắng tối qua, chạy ra mở cửa cho hán. “Đại ca, xe đầy củi ở đâu ra vậy?” Tiết Thụ nói trời chưa sáng bọn họ đã thức dậy, đừng nói là lúc đó Tiết Tùng chạy đến gõ cửa nhà người khác để mượn củi này nha?

Tiết Tùng bình tĩnh nhìn nàng như bình thường, vừa đi vào vừa nói: “Ta mua ở thị trấn. Đệ muội, ta đã bàn bạc với tam đệ, gian nhà tranh không chắc chắn, ta dự tính xây một nhà cái khác ở bên cạnh, ba gian phòng trệt, đến lúc đó phải lên núi chặt gỗ đem về, nếu có xe đầy sẽ thuận tiện hơn.” Cát xe đầy xong, hán rút một tấm da sói đã xử lý từ trong đồng cỏ tranh ra, lại lấy một túi tiền đưa cho nàng: “Đây là tiền thịt sói, muội giữ đi.”

Sau khi kiếm được tiền Tiết Tùng đều luôn giao cho nàng giữ, Diệp Nha theo thói quen đưa tay cầm lấy, đôi tay trắng nõn mịn màng phủ lên một tầng ánh sáng nhàn nhạt, xinh đẹp cực kỳ.

Trái tim Tiết Tùng không chịu được chế độ loạn trong ngực, hán vội vàng đặt túi tiền lên tay nàng, xoa người đi vào trong: “Ta tới giúp nhị đệ thu dọn phòng tây.” Trong sân đã chất một đồng cỏ tranh ẩm ướt, chắc hẳn là nhị đệ đang dọn dẹp.

Về mặt và thái độ của hán vẫn y như bình thường, Diệp Nha hoàn toàn an tâm, cầm túi tiền khá nặng đi theo hán vào nhà.

Trong nhà có tiền dư, lại sắp có phòng mới, cuộc sống càng ngày càng tốt, nàng thực sự rất vui mừng.

Ở thị trấn.

Sau khi tan học Tiết Bách cố ý ở lại hỏi Triệu tiên sinh hai chỗ hán không hiểu, vì vậy, chờ tới lúc hán ra về, bên ngoài phòng học đã sớm vắng lặng, các học sinh đều đã về nhà hết.

Hắn trở tay đóng cổng lại, không nghĩ tới vừa mới xoay người đã thấy hai nữ tử trẻ tuổi bước ra từ phía sau cây hòe già đối diện, trong đó có một người mặt mày thanh tú, môi son má đào, nếu không phải bộ váy dài xanh nhạt che giấu không được dáng người yếu đuối, quả thật có chút đẹp đến mức “sống mái đừng biện”, nhất là bên cạnh lại có một nha hoàn nhỏ nhắn búi tóc song kể đi theo, càng có vẻ năng cao gầy hơn nữ tử bình thường.

Bởi vì chung quanh không còn ai nên Tiết Bách không muốn chú ý tới các nàng cũng không được, mà hai người này lại cố tình chờ hắn đi ra mới xuất hiện, làm cho hắn không thể không suy nghĩ nhiều. Vừa suy nghĩ hắn chợt nhớ lại ngày ấy gặp một nữ tử kỳ quái giả nam trang, chẳng lẽ chính là người này?

Đang suy nghĩ, tiểu nha hoàn mặt tròn vẫy tay với hắn: “Người chính là Tiết công tử mỗi cuối tháng bày sạp trước cửa hàng vải giúp người ta viết thư phải không? Nếu đúng như vậy thì tiểu thư nhà tôi muốn nhờ công tử viết dùm phong thư nhà.”

Nàng thật không hiểu tại sao tiểu thư phải làm những chuyện phiền phức như vậy, trực tiếp nghe lời lão gia để lão gia ra mặt thuyết phục thư sinh nghèo này không phải là được rồi sao? Tiểu thư có dung mạo xinh đẹp được mọi người yêu thích, gia cảnh giàu có sung túc, chẳng lẽ còn sợ hắn không động tâm? Chỉ cần chịu gánh hư danh hơi khó nghe “ồ ờ” là có thể đổi lấy mỹ nhân trong ngực cùng vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, đến tên ngọc cũng biết phải lựa chọn như thế nào đó!

Nghe được lời nói của nha hoàn, Dương Hinh Lan lập tức trừng mắt nhìn nàng, đồ ngốc, bảo nàng kêu người ta lại đây mà nàng lại làm thái độ gì vậy?

Sợ Tiết Bách vì vậy mà không vui, nàng đi tới hai bước, quỳ gối phúc lễ: “Tiết công tử, nghe mọi người đồn rằng chữ của công tử thanh tú tao nhã, tiểu nữ ái mộ danh tiếng đã lâu, muốn nhờ công tử giúp viết dùm một phong thư cho thân nhân ở xa, không biết hiện tại công tử có thời gian không?”

Ngôn hành cử chỉ của nàng tự nhiên hào phóng, có uyển chuyển hàm xúc của nữ tử, lại không giống các tiểu thư khuê các bình thường thấy nam nhân liền đỏ mặt, chẳng sợ dù cho biết rõ nàng có mục đích khác cũng không có cách nào làm cho người ta thấy chán ghét nàng.

Tiết Bách làm bộ như không có nghe được lời nói của tiểu nha hoàn ẩn chứa hèn mọn, ánh mắt đảo qua Dương Hinh Lan rồi dừng ở cây hòe phía sau nàng, khách khí hỏi: “Xin hỏi cô nương xưng hô như thế nào?”

Dương Hinh Lan lộ vẻ mặt kinh ngạc, “Tiết công tử không cảm thấy hơi như thế là rất thất lễ sao?” Nào có chuyện mới vừa gặp mặt đã hỏi khuê danh cô nương nhà người ta, chẳng lẽ hắn chỉ khoác một bộ túi da chính nhân quân tử thôi sao?

Tiết Bách mặt không đổi sắc: “Chẳng lẽ thư nhà cô nương không cần viết tên người gửi?”

Dương Hinh Lan gạt mình, trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm, “Cũng phải, nếu như thế nói cho công tử nghe cũng không sao, tiểu nữ là con gái duy nhất của Dương gia trấn nam, nữ danh Hinh Lan.”

Dương gia ở trấn nam? Tiết Bách chưa từng nghe qua, bất quá hắn cũng không thêm để ý, gạt đầu: “Mộc hân hân khả hướng vinh, hợp với chữ Lan, là một tên hay.”

Dương Hinh Lan theo bản năng giải thích: “Không phải chữ ‘hân’ đó, là chữ ‘hinh’ trong ‘Hinh hương bách thượng lộ, giáo khiết thủy trung châu’...” Còn chưa nói xong, nàng bỗng dừng lại, như hiểu ra điều gì đó mà nhìn về phía Tiết Bách, chân mày khẽ nhíu lên.

(**Tên của Dương Hinh Lan là 杨馨兰. Chữ “Hân” và chữ “Hinh” đều cùng âm đọc nên Tiết Bách cố ý chơi chữ. Bởi vì chữ Hân (欣) khi đi với bộ Mộc (木) trong chữ Dương (杨) thành “Mộc hân hân khả hướng vinh” có nghĩa là cây cối tốt tươi, phơi phơi sức sống.

Nhưng sự thực đó là chữ Hinh (馨) trong ‘Hinh hương bách thượng lộ, giáo khiết thủy trung châu’ có nghĩa là ‘Hương từng tỏa ngát vào sương, ngọc trai sáng ngời trong nước’)

Tiết Bách thần nhiên nhìn nàng, vẻ mặt xa cách: “Cô nương đã có thể ngâm được thơ cổ, bình thường ắt hẳn cũng biết đến thi từ ngâm thơ, hiển nhiên không có khả năng chỉ biết đọc mà không biết viết chữ? Chẳng biết cô nương tìm ta rốt cuộc có việc gì?”

Những người thực sự tìm hắn giúp viết thư, đều là những cụ già hoặc người nghèo không biết chữ, còn cô gái trước mặt hắn khí độ bất phàm, hắn không tin nàng không biết chữ, cho dù không biết đi nữa, xem cách ăn mặc của nàng, hẳn phải là tiểu thư nhà giàu mới đúng, chẳng lẽ trong nhà cũng không có người biết chữ?

Bây giờ ngẫm lại, ngày ấy nàng nữ phần nam trang dựa vào người hắn, có lẽ cũng đã sớm dự mưu tốt. Nghĩ cũng kỳ lạ, hắn chỉ là một thư sinh nghèo mà thôi, cũng không quen biết nàng, nàng cần gì phải phí nhiều tâm sức như thế? Những tiểu thư này không phải nên “đại môn bất xuất, nhị môn bất mại”(**) hay sao? Tại sao nàng có thể thoải mái xuất đầu lộ diện như vậy?

(**) Đại môn bất xuất, nhị môn bất mại: thường xuyên nhốt mình ở khuê phòng, ít khi ra ngoài.

Bị hắn nói trúng tim đen, Dương Hinh Lan nhất thời im lặng, không nghĩ tới bị lộ tẩy nhanh như vậy, đây chính là biện pháp nàng cất công nghĩ ra để tới gần hắn. Lần đầu tiên vô tình gặp nhau chính là hy vọng hắn có ấn tượng với nàng, lần này nàng muốn nhờ vào việc viết thư để nói thân phận của nàng cho hắn, sau này tỏ phụ tình hắn thương lượng việc ở rể, hắn cũng sẽ biết nàng trông như thế nào. Nàng luôn tự tin với dung mạo của mình, ít nhiều cũng có thể làm cho hắn động tâm chứ?

Nhưng mà bây giờ, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của hắn, trong mắt không có một tia kinh diễm, nếu có chỉ là sự hoài nghi đối với nàng, làm cho nàng thực sự không có cách nào giải thích cho hắn.

Chẳng lẽ nói rằng bản thân nàng muốn gả cho hắn vì vậy hắn phải ở rể cho nhà nàng? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Nàng kịp thời kéo lại tiểu nha hoàn đang muốn tự ý trả lời, cười thẳng thắn nói với hắn: “Không có việc gì, chỉ là nghe người ta nói học vấn của công tử rất tốt, muốn gặp mặt một chút mà thôi.” Thay vì sứt sọc tìm cớ, chẳng thà thoải mái thừa nhận, một cô nương như nàng đi lấy lòng hắn, chẳng lẽ hắn còn muốn tiếp tục lạnh nhạt với nàng hay sao?

Tiết Bách thực sự không tiếp tục lạnh nhạt với nàng nữa, bởi hắn chỉ xem nàng như người xa lạ, sau đó xoay người bước đi.

Đến khi bóng dáng gầy gò của hắn biến mất ở ngã rẽ, tiểu nha hoàn rốt cuộc bắt đầu oán giận lên tiếng: “Tiểu thư, người nhìn xem, người đã nói đến như thế mà hắn còn làm thái độ gì vậy! Lạnh như băng, giống như chúng ta tìm hắn là để đòi nợ ấy!”

Dương Hinh Lan che giấu một chút nhàn nhạt mắt mắt trong lòng, đẩy đầu nàng ra: “Người thử lẩm miệng nữa xem, thật sự là quen vô pháp vô thiên mà, cái gì cũng dám nói, về sau lại để ta nghe người nói xấu hắn nữa xem, coi chừng năm nay ta giao hết việc giặt quần áo cho người đó!”

Tiểu nha hoàn thè lưỡi, lấy lòng lắc lắc cánh tay nàng, che kín miệng không dám nói nữa.

Dương Hinh Lan bắt đầu dĩ thử dài, dẫn nàng về nhà.

Hai người vừa vào cửa, đã thấy Dương lão gia và Dương lão phu nhân đang ngồi đánh cờ dưới giàn hoa bên góc tường, bình thản tùy ý.

Dương Hinh Lan đuổi tiểu nha hoàn đi, nhẹ nhàng đi tới, ngồi xuống bên cạnh lão phu nhân, im lặng xem bọn họ chơi cờ, lúc đầu còn rất chuyên tâm, từ từ, ánh mắt trở nên lơ đãng như đang có tâm sự.

Hai vợ chồng Dương lão gia liếc nhìn nhau, không hện mà cùng bỏ quân cờ xuống, cười hỏi nàng: “Thế nào, bữa nay nhìn thấy hắn? Có thu hoạch gì không?”

Trong nhà chỉ có một đứa nhỏ này, nếu dạy dỗ nàng như một cô nương thì sợ tính tình của nàng nhu nhược, mai sau sẽ bị cháu rể lừa gạt ức hiếp, còn nếu dạy dỗ như nam tử, lại sợ tính tình nàng nóng nảy, dễ dàng phát sinh tranh chấp với cháu rể, bức người ta ra bên ngoài tầm hoa vấn liễu, chung quy có nam nhân nào lại không thích nữ tử ôn nhu?

Bây giờ thì tốt rồi, hai lão nhân hao tâm tổn trí cuối cùng cũng có thành quả, tôn nữ vừa biết làm thơ vẽ tranh, thêu thùa may vá, lại biết tính toán trông coi quản lý sản nghiệp, điểm duy nhất làm cho bọn họ nhức đầu chính là, chủ kiến của tôn nữ quá nặng. Diễn hình như chuyện ở rể, trước đây nàng ghét bỏ người ta tầm thường thì cũng thôi đi, lần này rất vất vả mới gặp được một người các phương diện đều thích hợp, nàng còn nói phải để bản thân gặp thử, nói rõ trước khi nàng đồng ý thì người làm tổ phụ như Dương lão gia đây không thể đến tìm Tiết Bách.

Ở trước mặt người thân, Dương Hinh Lan không che giấu mắt mắt của mình, buồn bã nói: “Con đã gặp được huynh ấy, nhưng huynh ấy không để ý đến con, không phải, nói chính xác là không muốn để ý đến con, con vừa nói muốn gặp huynh ấy cho biết thì huynh ấy đã xoay người đi rồi, một chút thể diện cũng không cho con.”

Dương lão gia vuốt râu cười: “Đây là chuyện tốt, chứng tỏ hắn không gần nữ sắc, con nghĩ xem, nếu sau này hai đứa thành thân, ở trên đường hắn gặp được một nữ tử xinh đẹp đến gần, con hy vọng hắn xoay người bước đi, hay là muốn hắn để ý đối phương, bồi ăn bồi uống bồi giải sầu hả?”

“Thôi đi, già rồi còn không đứng đắn!” Dương lão phu nhân trừng mắt nhìn hắn, bất quá nàng cũng nghĩ như vậy. Nam nhân dù bạc tình lạnh nhạt vẫn còn tốt hơn mê luyến ôn hương nhuyễn ngọc, vừa thấy tiểu mỹ nhân liền không dờn được bước chân, hừ, cũng không phải thứ gì tốt!

Thấy bọn họ nói có lý, trong lòng Dương Hinh Lan dễ chịu hơn một chút, nhưng vẫn cố giữ mặt mũi mà nói: “Con làm sao mà giống vậy chứ, con, con...”

Xem bộ dáng đỏ mặt hiềm thấy của nàng, Dương lão phu nhân thật lòng nở nụ cười, cầm tay cháu gái cảm thán: “Ôi trời ơi, Hinh Lan nhà chúng ta cuối cùng cũng gặp được một người làm con bé thấy thích rồi. Nha đầu ngốc, con cảm thấy con không phải như vậy, nhưng trong mắt hắn, bây giờ con chỉ là một cô nương to gan kỳ quái bất ngờ xông tới, hắn đương nhiên muốn tránh xa con! Yên tâm đi, chờ sau này hắn quen con rồi sẽ biết tính tình của con, hắn đối xử với con sẽ khác hẳn lúc trước, con nói cái gì hắn cũng sẽ nghe!”

Dương Hinh Lan bĩu môi, đứng dậy đi vào trong, đi được vài bước mới quay đầu lại hừ nói: “Tổ phụ, người muốn tìm hắn thì cứ đi đi, dù sao con cũng lười gặp lại hắn, không thú vị gì hết.” Nói xong cũng không quay đầu lại bước nhanh rời đi.

Dương lão gia lắc đầu bật cười: “Bà nhìn xem kìa, ta còn phải nghe lời nó cản dận mới có thể hành động.”

Dương lão phu nhân liếc nhìn hắn: “Bớt nói nhảm đi, ông định khi nào mới đi?”

Dương lão gia chỉ cười không nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Diệp Nha muốn chuyển về phòng tây với Tiết Thụ, nhưng lúc nàng ngồi ở đầu giường thêu hầu bao, bất chợt nghĩ đến hai vấn đề.

Thứ nhất, mái nhà phòng tây còn chưa sửa xong, giường bị mưa xối ướt cả đêm, chắc hẳn vẫn còn ẩm ướt, nàng căn bản không có lý do để trở lại phòng cũ. Nếu cứ khăng khăng trở về thật giống như trong lòng nàng có quỷ, tuy rằng đó chính là sự thật. Thứ hai, coi như phòng tây có thể ngủ đi nữa, nhưng với tính cách của Tiết Tùng, một khi nàng đề lộ ra cho bọn họ biết nàng không muốn ở chung phòng với hai người họ, hẳn khẳng định sẽ nhường phòng đông cho nàng ở, sau đó kêu tam đệ cùng chuyển đến ngủ ở phòng tây. Nếu như vậy nàng sẽ cảm thấy cắn rứt lương tâm.

Mà thôi, cố gắng chịu đựng thêm một đêm nữa vậy, cùng lắm thì nàng sẽ giải thích rõ ràng với Tiết Thụ.

Bên ngoài truyền đến tiếng động hai người đang làm việc, Diệp Nha cắn đứt sợi chỉ, hầu bao đã thêu xong rồi.

Tấm vải trơn bóng này là của Xuân Hạnh chia cho nàng, đó là do Nhị thẩm được nhận từ tiệm tơ lụa ở thị trấn mang về để thêu thùa, mỗi đầu tháng sẽ đi giao sản phẩm, sau đó lĩnh một nửa tiền công và vải để thêu cho tháng sau, số tiền còn lại dùng để thế chấp, để lỡ đến kỳ hạn mà không có sản phẩm để giao, chừng quấy sẽ lấy số tiền đó bù vào tổn thất. Nhị thẩm vừa biết nàng có thể may vá đã hỏi nàng có muốn làm công việc này hay không, nếu nàng muốn làm, may trước cái hầu bao xem sao, lần sau bà ấy đi giao hàng sẽ giúp nàng hỏi thử giá cả một chút.

Diệp Nha tất nhiên là muốn làm, khó được một công việc nàng có thể làm, hy vọng nhờ nó kiếm thêm chút tiền phụ giúp chi phí trong nhà. Đương nhiên, trong nhà bây giờ cũng không thiếu tiền, nàng sẽ không để bản thân quá vất vả, mỗi ngày lúc rảnh rỗi sẽ làm một chút, mệt mỏi thì nghỉ ngơi, không cần giống lúc ở Tôn phủ, mỗi khi trong phủ cần dùng cái gì, bọn hạ nhân phải gấp rút thức trắng đêm để làm, làm đến đau rất cả mắt. Nghe nói rất nhiều thầy dạy thêu sau này đều bị mù, nếu như không cần thiết, Diệp Nha không hy vọng tương lai sẽ chịu nỗi khổ đó.

“Nương tử!” Tiết Thụ đột nhiên chạy vào.

“Tại sao chàng lại vào đây?” Diệp Nha kinh ngạc ngẩng đầu hỏi hắn, bởi vì chuyện xây nhà mới cho nên có rất nhiều thứ cần chuẩn bị trước, đáng lẽ lúc này hắn phải rất bận rộn mới đúng.

Tiết Thụ đứng trước mép giường, chớp mắt liên tục nhìn nàng, “Ta nhớ nàng, vào thăm nàng một chút, sau đó sẽ quay ra giúp đại ca.”

Hắn đề trần cánh tay, trên người đều là mồ hôi, thờ hồn hèn.

Diệp Nha nghe thấy Tiết Tùng còn đang bận rộn ở bên ngoài thì yên tâm đi đến bên cạnh hắn, khụy gối lau mồ hôi cho hắn, “Nếu chàng mệt thì nghỉ một chút đi, nhưng lát nữa chàng cũng đừng chạy vào đây nữa, siêng năng làm việc phụ giúp đại ca đi.” Trong sân đều là việc nặng, nàng không thể giúp được, chỉ có thể bảo Tiết Thụ làm nhiều một chút.

Tiết Thụ gật đầu, lưu luyến nhìn nàng: “Ta đi ra đây.” Hắn không phải muốn lười biếng, chỉ là hắn nhớ nàng, không nhìn thấy nàng, trong lòng hắn rất khó chịu.

“Chờ chút!” Diệp Nha kéo hắn lại, nhẹ giọng nói: “A Thụ, đêm nay chúng ta cũng ngủ ở đây đi, giường bên kia vẫn còn ướt lắm.”

Tiết Thụ há to miệng, nét thất vọng hiện rõ trên mặt nhưng chuyện làm hắn thất vọng nhất chính là, nương tử nhỏ giọng nói buổi tối không cho phép hắn làm chuyện đó.

Thấy hắn mím chặt môi, Diệp Nha kiên nhẫn giải thích: “Chàng đừng như vậy, không phải ta không muốn cho chàng làm, nhưng, nhưng mà, chỗ đó của ta còn hơi đau...”

“Đau bụng?” Tiết Thụ nghi ngờ nhìn nàng, hừ, nương tử lại nói dối hắn rồi!

Diệp Nha oán hận trừng hắn: “Không phải đau ở bụng, là, là chỗ đêm qua chàng tiến vào đó!” Đã nói đến nước này, nàng dứt khoát rõ ràng với hắn: “A Thụ, ta biết chàng thích làm chuyện đó, nhưng ta thật sự chịu không nổi, chỗ đó, chỗ đó của ta đều bị chàng làm sưng lên rồi, chàng cho ta tịnh dưỡng mấy ngày đi, chờ ta lành rồi sẽ cho chàng làm, được không?”

Mặt nàng đỏ bừng, nhưng ánh mắt nhìn hắn rất nghiêm túc, trong lòng Tiết Thụ cảm thấy hoảng hốt, tối hôm qua lúc ở phòng tây, nương tử đã kêu đau, bất giác chạm một chút chạm một chút...Coi bộ hắn đã thực sự làm đau nương tử.

“Nương tử, ta không có cố ý, nàng đừng nóng giận, đêm nay ta nhất định sẽ ngoan ngoãn ngủ.”

Diệp Nha không quá tin tưởng lời hứa hẹn của hắn, giả bộ uy hiếp nói: “Ta chỉ tin chàng một lần nữa, nếu buổi tối chàng còn động thủ động cước, sau này ta sẽ không bao giờ để ý tới chàng nữa, lời chàng nói ta cũng không tin, ta sẽ chỉ nói chuyện với đại ca và tam đệ thôi!”

“Không cho nàng không để ý đến ta!” Tiết Thụ nôn nóng ôm lấy nàng, làm nũng như một đứa trẻ “Ta nghe lời nàng, nàng đừng bỏ mặc ta mà.”

Diệp Nha cười trộm, vỗ lưng hắn trấn an, rồi giỡn ra khỏi lòng ngực đầy mồ hôi của hắn thúc giục: “Được rồi được rồi, ta biết rồi, chàng mau ra ngoài làm việc đi!” Tiết Tùng còn ở bên ngoài, nàng cũng không dám để hắn ở đây lâu lắm.

“Ừ!” Nghe được nàng cam đoan, hắn yên tâm đi ra ngoài, tay vừa đụng tới rèm cửa, bỗng quay lại hỏi: “Nương tử, chỗ đó của nàng sưng lên, muốn mời

đại phu lần trước tới xem hay không?”

“Không cần! Chàng mau đi làm việc đi!” Diệp Nha không ngẩng đầu, thực sự không muốn phản ứng với lời nói ngu ngốc của hắn nữa.

Tiết Thụ sờ đầu, không hiểu tại sao đột nhiên nương tử lại bức bối đến vậy.

Vào trong sân, nhìn thấy đại ca đang bắt đầu xúc bùn, hắn cầm lấy xẻng đi tới giúp hắn.

“Đệ làm gì vậy?” Tiết Tùng liếc nhìn hắn, thấy hắn ngơ ngác ngắc ngắc mới trầm mặc hỏi.

Tiết Thụ vốn không dám nói việc này với Tiết Tùng, nếu đại ca biết hắn chọc giận nương tử, nhất định sẽ nể hắn, nhưng bây giờ hắn rất lo lắng cho nương tử nên nhịn không được mà nói ra: “Nương tử nói buổi tối không cho đệ nháo nàng nữa vì chỗ đồ của nàng đã bị đệ làm sưng lên, đệ lo lắng mới hỏi nàng có muốn mời đại phu đến xem hay không thì nàng liền bức bối với đệ. Đại ca, bộ đệ nói sai chỗ nào sao?”

Tiết Tùng theo bản năng giơ tay lên để dưới mũi, một lát sau, xác định không xảy ra chuyện chật vật như lúc sáng mới buồn bực nói: “Đệ nói không sai, nhưng vết thương của đệ muội cũng không nghiêm trọng lắm, không cần mời đại phu đến, nàng nói cái gì đệ cứ nghe theo đi, đừng quan tâm chuyện khác. Đúng rồi, sau này những lời nói như vậy không được nói với người ngoài nữa, kể cả ta và tam đệ cũng không được. Chuyện của đệ và đệ muội đều là việc riêng tư, nói cho người khác nghe, bọn họ sẽ chê cười nàng, đệ nhớ kỹ chưa?”

“Nương tử sẽ bị chê cười sao? Không phải đâu, lần trước đệ đã nói với tam đệ, đệ ấy còn giúp đệ nữa, không cười đệ chút nào.” Tiết Thụ cẩn thận nhớ lại cuộc trò chuyện lần đó với Tiết Bách, trả lời vô cùng chắc chắn, hơn nữa, lúc đó đại ca không phải cũng không có cười hay sao?

Tiết Tùng bỗng nhiên phát hiện, hắn quan tâm quá ít với hai đứa em trai này.

Mặt trời lên cao, hắn không muốn làm nữa, cứ như vậy dựng xẻng lên trầm giọng hỏi Tiết Thụ: “Đệ đã nói gì với tam đệ?”

Hắn nhăn mày, ánh mắt âm u, Tiết Thụ hiểu rõ đây là điềm báo sắp nổi giận, không dám nhiều lời nữa, cúi đầu cười hi hi, “Bọn đệ có nói cái gì đâu, đệ đùa với huynh ấy mà!”

Tiết Tùng không nói một lời, chỉ nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của hắn.

Không lâu sau, Tiết Thụ đã chịu không nổi ánh mắt của Tiết Tùng, ngẩng đầu lên nhìn hắn, biết tránh không thoát, run run kể lại chuyện hắn đã nói với Tiết Bách mấy ngày trước.

Nhớ đến bộ dạng bình tĩnh như không có việc gì xảy ra của Tiết Bách, Tiết Tùng thờ dài một hơi, hắn còn có thể nói cái gì nữa? Bất luận như thế nào, nàng có thể chấp nhận nhị đệ nhanh như vậy, ít nhiều cũng có công lao của tam đệ ở trong đó.

“Nhị đệ, chuyện trước kia ta mặc kệ, nhưng sau này bất kể đệ muội làm cái gì hay nói cái gì với đệ, đệ cũng đừng nói với người thứ ba nữa, nếu để cho đệ muội biết, nàng sẽ hận chết đệ, thật đó, ta không hù đệ đâu.” Không chỉ nàng, đôi thành bất cứ cô nương nào, chuyện tư mật như vậy nếu bị nam nhân khác biết, chỉ sợ cũng sẽ không muốn sống nữa chẳng?

Tiết Thụ kinh ngạc nhìn hắn, vẻ mặt như không thể tin được.

Tiết Tùng bắt đầu đi, đi tới nhỏ giọng giải thích với hắn: “Nhị đệ, nàng là nương tử của đệ, nàng nói chuyện với đệ ngủ cùng đệ, những việc này đều là bí mật của hai người, một khi nói ra, người khác sẽ không tôn trọng nàng. Cũng như bọn nhóc thường bắt nạt đệ, người khác sẽ lấy bí mật này bắt nạt đệ muội, đệ muội lại e thẹn như vậy, đệ hẳn tâm nhìn nàng bị người khác chê cười sao? Ta với tam đệ tất nhiên sẽ không chê cười hai người, nhưng nếu một ngày nào đó đệ nói lộ ra, bị đệ muội biết, nàng sẽ khóc, sẽ hận đệ hận chúng ta, đến lúc đó nàng sẽ không muốn gặp chúng ta nữa, đệ muốn như vậy sao?”

Tiết Thụ lắc đầu, hắn đã từng thấy bộ dạng nương tử bị người ta bắt nạt, cô độc đứng ở đó, trong mắt tràn đầy nước mắt, hắn đau lòng, hắn không muốn làm cho nàng khóc, lại càng không muốn bị nàng hận, tam đệ đã từng nói, hận một người, chính là cực kỳ chán ghét người đó, ngay cả thấy cũng không muốn thấy, thậm chí muốn đánh chết người đó. Hắn chỉ muốn nương tử cười với hắn, không muốn bị nàng chán ghét đâu.

“Đại ca, đệ không nói, đệ sẽ không bao giờ nói nữa, huynh tuyệt đối cũng đừng nói nha!” Hắn sợ hãi bắt lấy cánh tay Tiết Tùng, giờ hắn mới biết được chuyện này nghiêm trọng như vậy.

Tiết Tùng vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Yên tâm đi, ta và tam đệ sẽ không nói, sau này đệ đừng phạm sai lầm này nữa là được. Đệ muội rất thích đệ, lời của nàng đều là vì muốn tốt cho đệ, chỉ cần đệ ngoan ngoãn nghe lời nàng, nàng sẽ không cố ý lừa gạt đệ.”

Tiết Thụ nhớ đến nụ cười ôn nhu của nương tử liền gật đầu.

Nhìn bộ dạng đã hiểu ra vấn đề của hắn, ánh mắt Tiết Tùng nhu hòa rất nhiều: “Được rồi, chúng ta làm việc đi!”

Mặt trời lặn, Tiết Bách trở về, vừa vào cửa nhà, đã thấy hai ca ca của hắn bận rộn trong sân, còn nhị tẩu thì đang ngồi xổm trong bếp nhóm lửa đốt lò. Làn khói bếp lượn lờ theo gió đêm mà bùng lên, càng bay càng xa, càng ngày càng mờ nhạt...

Đây chính là nhà của hắn, yên bình ấm áp.

Tiết Bách tạm thời áp chế những nghi ngờ từ lúc gặp Dương Hình Lan đến giờ, cười đi vào, chuẩn bị thay quần áo làm việc với bọn họ.

Hắn vừa bước vào nhà, ánh mắt tùy ý đảo quanh, thoáng nhìn thấy một cái hầu bao khéo léo đặt ở đầu giường. Hắn tò mò cầm lên để trong tay quan sát, tuy hắn không hiểu rõ từng đường kim mũi chỉ, nhưng hắn cảm thấy mặt trên thêu hoa và chim rất đẹp, làm cho hắn vừa nhìn đã thích.

Trước mắt hiện ra dáng vẻ dịu dàng của nàng ngồi ở đầu giường chăm chỉ thêu thùa, Tiết Bách không tự chủ được cong khóe môi, đẩy rèm cửa ra hỏi: “Nhị tẩu, cái này là của tẩu thêu sao?”

Diệp Nha đang đốt củi, nghe Tiết Bách hỏi, liền quay đầu nhìn hắn, bỗng nhìn thấy vật trong tay hắn, khuôn mặt ửng đỏ, “Đúng vậy, là của ta...”

Tiết Bách nhìn chăm chăm vào cửa, có chút khần trương, nhỏ giọng cất dứt lời nàng: “Có thể tặng cho đệ được hay không?”

Diệp Nha không nghĩ tới hắn đột nhiên hỏi như vậy, nàng kinh ngạc “A” một tiếng, lập tức thấy Tiết Bách chán nản mà rũ tầm mắt xuống, nàng vội vàng giải thích: “Cái này là dùng vải nhà Nhị thắm làm ra, làm xong phải đưa lại cho Nhị thắm, nếu đệ muốn, lát nữa ta sẽ thêu cho đệ một cái mới.”

Tiết Bách cảm thấy mát mát trong lòng, nhất thời ho khan một cái: “Thực ra là do đệ thấy người bên ngoài ai cũng có một cái, nhìn không được nên cũng muốn.”

Diệp Nha không suy nghĩ nhiều, nói hùa theo: “Đệ thường ra ngoài, trên người dĩ nhiên cũng phải mang một cái, sẽ thuận tiện hơn. Ngày mai ta sẽ làm cho đệ một cái khác ngay!” Bộ xiêm y nhà hoàn cũ của nàng không dùng tới nữa, không bằng tháo ra tận dụng nó để đỡ uổng phí vật liệu tốt. Đúng lúc bộ váy đó màu xanh nhạt, làm hầu bao cho tam đệ hoàn toàn không thành vấn đề.

“Vây đệ cảm ơn nhị tẩu trước.” Tiết Bách khẽ cười với nàng, mắt như hoa đào, rực rỡ chói lọi.

Nụ cười của hắn quá chói mắt, trong lòng Diệp Nha hốt hoảng, không dám nhìn nữa, nói lung tung: “Việc nhỏ như vậy cần gì phải cảm ơn chứ.” Sau đó nhanh chóng xoay người, vùi đầu nhóm lửa. Tam đệ quá khách khí, nàng có chút không thích, trong nhà chỉ có một mình nàng là phụ nữ, nàng không chăm sóc bọn họ thì ai làm chứ?

Tiết Bách nhìn chăm chăm bóng lưng của nàng trong chốc lát, lại cúi đầu nhìn hầu bao trong tay, trong lòng ngọt ngào.

Cũng không bao lâu, trời tối hẳn, làm xong cơm tối, Diệp Nha dọn chén đĩa rồi ra ngoài gọi bọn họ vào dùng cơm.

Chăn hắn phải giặt lắm rồi nên cả ba huynh đệ mới ăn cực kỳ thơm ngon như vậy, cả một tô cháo đầy đều bị ăn sạch, Diệp Nha nhìn thấy cũng rất thỏa mãn.

Rửa nồi xong, liền đi đóng cửa chuẩn bị ngủ.

Ba huynh đệ không biết ở sân sau nói cái gì, Diệp Nha ước gì bọn họ mượn một chút hầy vào, nàng đã sớm thay đồ chui vào chăn giả bộ ngủ, âm thầm cầu nguyện lần này Tiết Thụ nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời...

Có lẽ là ông trời nghe được lời nguyện cầu của nàng, sau khi Tiết Thụ chui vào chăn cũng không nói lời nào, chỉ hôn nàng một cái, liền ôm nàng ngủ.

Diệp Nha có chút nghi hoặc, thậm chí trong lòng còn lo lắng hắn đợi đến lúc nửa đêm mới làm chuyện xấu, vẫn mang theo tâm phòng bị, đợi một lúc lâu nàng thật sự không chịu nổi nữa mới mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Đêm nay là một đêm ngủ ngon.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38

An ổn ngủ một đêm, sáng hôm sau, Diệp Nha bị tiếng lão xào xung quanh làm tỉnh lại.

Nàng mở mắt, trước mặt là vách tường đất, vừa rũ tầm mắt xuống, trước ngực phập phồng, váy áo bị mở ra, có một bàn tay màu lúa mạch đang để trên nơi đầy da trắng như tuyết của nàng, chỉ thoáng nhìn thôi mà đã làm cho nàng xấu hổ đỏ cả mặt. Toàn thân nàng cứng đờ, Diệp Nha lặng lẽ kéo chăn lên che lại. Cũng may bà vai Tiết Thụ rất rộng, mà nàng lại nằm nghiêng hướng vào tường, trừ phi huynh đệ Tiết Tùng tiến lại gần đây nếu không chắc chắn sẽ không nhìn thấy gì cả.

“Đại ca, hôm nay chúng ta phải làm cái gì?”

“Trước tiên sửa xong mái nhà phòng tây, rồi sau khi ăn cơm trưa xong ta với nhị đệ sẽ lên núi chặt gỗ, có thể đến tối mới về nhưng ta sẽ cố gắng không về trễ quá.”

“Ừ, vậy các huynh cẩn thận một chút...”

Tiết Tùng và Tiết Bách nhỏ giọng nói chuyện với nhau, sau đó lần lượt đi ra ngoài.

Diệp Nha nhanh chóng vút tay Tiết Thụ ra, xoay người lại đẩy hắn: “A Thụ, dậy đi!”

Tiết Thụ dụi dụi mắt, mơ màng nhìn nàng, chợt nghĩ đến cái gì, bàn tay thành thạo mò vào trong tiết khó của nàng, thử thăm dò chạm nhẹ vào trong bắp đùi của nàng: “Còn đau không?”

Khoảnh khắc hắn nhìn nàng, ánh mắt trong suốt thuần túy, trong mắt tràn đầy lo lắng cho nàng, không có một chút dục vọng.

Diệp Nha lúc đầu là khiếp sợ, ngay lập tức lại cảm thấy hồ thẹn, nàng đã nghĩ xấu cho hắn rồi, thậm chí không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn.

“Hết đau rồi, chàng mau đứng lên đi, ta phải đi nấu cơm nữa.” Nàng kéo tay hắn ra, nhỏ giọng nói.

Tiết Thụ nhìn thẳng vào nàng, mới vừa rồi hắn nhìn thấy, nương tử bị hắn hù dọa, có phải nàng cho rằng hắn đang muốn bắt buộc nàng hay không?

Hắn cũng không biết mình bị sao thế này, trước đây hắn chỉ muốn tiến vào nàng bởi vì hắn cảm thấy nàng là nương tử của hắn, cả đời cũng sẽ là nương tử của hắn, cho nên hắn chưa từng nghĩ đến cảm nhận của nàng. Nhưng kể từ hôm qua nghe những lời nói của đại ca, hắn đột nhiên cảm thấy hắn chỉ là một tên ngu ngốc, rất có khả năng sẽ nói hớ làm nương tử bị người ta bắt nạt, đến lúc đó, liệu có phải nương tử sẽ không thích hắn nữa hay không? Giống như khi còn bé bọn trẻ con chỉ thích chơi với những đứa thông minh cùng lứa, không thêm đề ý tới hắn?

Thấy nàng xinh đẹp như vậy, Tiết Thụ không kìm lòng được ôm nàng vào lòng, chôn đầu vào cổ nàng, “Nương tử, sau này nàng nói cái gì chính là cái đó, mọi chuyện ta đều nghe theo nàng, nàng cho ta tiến vào thì ta tiến vào, nàng không cho, ta cũng chỉ ôm nàng ngủ. Ta sẽ không chọc giận nàng nữa, cũng không để người khác chê cười nàng, như vậy cả đời này nàng đều đồng ý làm nương tử của ta phải không? Đừng chán ghét ta, đừng bỏ mặc ta...”

Hắn biết hắn là một tên nguốc, không thể sẵn bán lợi hại như đại ca, cũng không thông minh như tam đệ có thể đọc sách viết chữ, điều duy nhất hắn có thể làm, đó chính là sau này sẽ nghe lời của nương tử, sẽ không chơi xấu với nàng nữa, như vậy nàng sẽ không chán ghét hắn.

Diệp Nha ngây ngẩn cả người, đang yên lành, tại sao lại khóc?

Nàng nhớ tới tối qua ba huynh đệ xì xào bàn tán ở sân sau, chẳng lẽ Tiết Thụ đã làm sai chuyện gì nên bị đại ca trách mắng?

“A Thụ, có phải chàng bị đại ca mắng hay không?” Nàng vỗ lưng hắn, ôn nhu hỏi.

Tiết Thụ lắc đầu như trống bỏi, “Đại ca không có mắng ta, nhưng tự ta cảm thấy bản thân mình rất nguốc, ta sợ có một ngày nào đó không cẩn thận sẽ chọc giận nàng, nàng sẽ không cần ta nữa...”

Chẳng lẽ hắn nằm mơ thấy ác mộng sao?

Diệp Nha lại nhớ đến lúc mới vào Tôn phủ nàng luôn thường xuyên nằm mơ, nàng mơ thấy cha mẹ chê nàng ngu ngốc, muốn bán nàng đi, khi đó nàng sẽ khóc tỉnh lại. Bộ dạng Tiết Thụ đáng thương như vậy, chẳng lẽ là do mơ thấy nàng giận hắn hay sao?

Nàng dờ khóc dờ cười, lại chua xót trong lòng, Tiết Thụ nằm mơ cũng sợ nàng không cần hắn, nhất định là vì hắn đã xem nàng như một người rất quan trọng rất trọng yếu trong đời.

“Đầu đất, nếu chàng đồng ý sau này đều nghe lời ta nói, như vậy chỉ cần chàng làm được, chắc chắn sẽ không chọc giận ta nữa, đúng không?”

“Đúng vậy!” Tiết Thụ ngẩng đầu, giọt nước mắt lớn bằng hạt đậu vẫn đang lăn xuống.

Diệp Nha đau lòng lau nước mắt cho hắn, “Tất nhiên rồi, nếu chàng không chọc giận ta, ta sẽ luôn thích chàng, có cái gì mà khóc chứ, mau đứng dậy đi!”

Nghe nàng nói thích hắn, Tiết Thụ nín khóc mỉm cười, “Ta cũng thích nương tử!”

Thật sự là càng nhìn càng thấy nguốc mà, Diệp Nha cười đuổi hắn ra, rồi nhanh chóng đi thay đồ.

Ăn bữa sáng xong, Diệp Nha tiễn Tiết Bách đi học rồi ra sân sau cho gà ăn.

Tiết Tùng đang ngồi xõm trên mái nhà chuẩn bị lợp cỏ tranh, nghe tiếng mấy con gà kêu quang quác phía dưới, hắn tò mò nhìn xuống.

Vừa nhìn xuống, ánh mắt không dời ra được.

Hôm nay nàng mặc váy dài màu xanh nhạt, dưới làn váy là ống quần rộng thùng thình màu trắng, che lấp đi đôi giày thêu cùng màu. Lúc hắn nhìn xuống, nàng đang cúi người cho thức ăn vào máng gà, khoe môi đỏ thắm khẽ cong lên xen lẫn nét dịu dàng. Hắn nhìn ngẩn ngơ, cho dù biết không nên nhìn trộm nàng như thế nhưng ánh mắt vẫn không chịu khống chế mà nhìn xuống dưới, lưu luyến trên khuôn mặt đỏ ửng của nàng, lướt qua cổ ngọc thon dài trắng nõn, đôi vai mỏng manh làm người ta thương tiếc, vòng eo nhỏ nhắn chưa đầy một nắm tay. Nàng một tay vịn hàng rào, ống tay áo khẽ roi xuống, lộ ra cổ tay trắng nõn động lòng người, một tay cầm muỗng gỗ, năm ngón tay mảnh khảnh xinh đẹp.

Nàng thực sự rất xinh đẹp, một nét đẹp không kiêu sa, tựa như đóa hoa nhỏ trong núi, chợt nhìn thì thấy rất bình thường, nhưng đến lúc người nghỉ chân ngồi xuống, sẽ bị vẻ đẹp tinh tế mềm mại của nó thu hút, không nhìn được mà hái nó để vào lòng bàn tay, muốn nhìn nó kỹ hơn, muốn người thấy hương thơm của nó, vuốt ve nó...

Cảm xúc mềm mại trong bóng đêm, tiếng rên rỉ đè nén ở đầu giường, đều nhất thời tràn ngập đầu óc hắn, nhất thời không chế không được xúc động.

“Đại ca, huynh đang làm gì vậy, tại sao lại ngồi lặng ở đó?” Đột nhiên truyền tới giọng nói Tiết Thụ từ đầu bên kia.

Tiết Tùng bỗng nhiên rất muốn đánh chính mình một bạt tai, hấn thế mà lại nảy sinh tâm tư hèn hạ với đệ muội của mình!

Thân thể khô nóng rút nhanh như thủy triều, hắn không trả lời câu hỏi của Tiết Thụ, xoay lưng lại, cúi đầu làm việc. Tiết Thụ mờ mịt nhìn bóng lưng của hắn, lắc đầu, leo lên mái nhà, cũng bận rộn làm việc.

Lúc Diệp Nha bắt đầu làm cơm trưa thì mái nhà phòng tây đã sửa xong rồi.

Tiết Thụ cười hắc hắc thu dọn sạch sẽ những thứ bừa bộn trên giường, lau chùi sạch sẽ chúng, cười toe toét ôm chăn trở về.

Thấy bộ dáng ngu ngốc của hắn, Diệp Nha chợt dạ quay sang nhìn Tiết Tùng, lại đối diện ánh mắt phức tạp của hắn, hắn dường như không ngờ tới nàng quay lại nhìn hắn, ngăn ra, sau đó nhủ thầm, đi nhanh ra sân sau.

Đại ca trông có vẻ không vui thì phải...Diệp Nha lo sợ nghĩ, chẳng lẽ là bởi vì nàng hay sao?

Lúc ăn cơm, nàng căn bản không dám nhìn Tiết Tùng, cúi đầu yên lặng ăn, ngay cả lúc Tiết Thụ gấp đồ ăn cho nàng, nàng cũng không tránh né. Nàng cảm thấy đại ca cứ chăm chăm nhìn nàng, điều này làm cho lòng nàng cảm thấy hoảng sợ, lại không biết là đang sợ cái gì.

Tiết Tùng quả thực đang nhìn lên Diệp Nha, hắn không muốn nhưng hắn không nhìn được. Hắn cũng không biết tại sao muốn nhìn nàng, dường như trên người nàng luôn có thứ gì đó thu hút hắn, khiến cho hắn không ngăn nổi ánh mắt của mình, hắn muốn biết nàng đang làm gì, hắn muốn nhìn nhất cử nhất động của nàng, một khi ánh mắt bắt gặp nàng, cũng không chịu rời đi nữa. Cảm giác không thể khống chế này, thực sự rất kỳ quái.

Nhìn một lúc, hắn phát giác được sự bất an của nàng. Long mi của nàng run lên nhẹ nhẹ, muốn giương mắt nhìn lại nhưng không dám.

Hắn không ngồi yên được nữa, vội vàng lừa hai chén cơm vào bụng rồi nhanh chóng đứng dậy nói với Tiết Thụ: “Nhị đệ, đệ cứ từ từ ăn đi, ta vào sân trước chờ đệ.”

Nhìn thấy bóng lưng cao lớn của hắn bước ra khỏi cửa, Diệp Nha thở phào nhẹ nhõm. Nàng tiếc nuối phát hiện một điều, dù cho nàng có xem Tiết Tùng và Tiết Bách như người thân đi nữa, mỗi khi nàng ở chung với bọn họ, nàng vẫn cứ khấn trương như trước, chỉ cần một ánh mắt của hai người họ cũng đủ làm nàng lo lắng bất an. Có phải tất cả em dâu khi ở chung với huynh đệ của chồng đều như thế này không nhỉ? Nàng thật sự không biết, bên cạnh nàng không có tỷ muội đã kết hôn, bây giờ không thể có câu trả lời.

Vừa nghĩ như thế, nàng cảm thấy Tiết Thụ càng ngày càng thuận mắt, may mắn người nàng lấy là Tiết Thụ ngu ngốc, nếu như đổi thành đại ca...

Không cảm lòng nổi, nàng len lén tưởng tượng cảnh nàng và đại ca ngủ chung một giường, sau đó, sau đó mặt nàng đỏ bừng, không được không được, chỉ tưởng tượng thôi mà nàng đã khấn trương muốn chết, loại chuyện này quả nhiên không thể suy nghĩ bậy bạ mà!

Bỗng nhiên một bàn tay đặt lên trán nàng, “Nương tử, nàng có bị bệnh không? Sao mặt của nàng đỏ vậy!”

Diệp Nha xấu hổ tránh né bàn tay Tiết Thụ, tùy tiện gấp chút thức ăn bỏ vào trong chén của hắn: “Mau ăn cơm đi, ăn nhiều một chút, buổi chiều còn nhiều việc đang đợi chàng đó!”

Tiết Thụ cười hi hi, nương tử lại gấp thức ăn cho hắn rồi!

Còn Tiết Tùng giờ này đang dựa vào mái hiên, ngẩn ngơ nhìn mái nhà.

Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy trong lòng rất trống trải, khát vọng có thứ gì lấp đầy nó, nhưng thật ra hắn đang khao khát thứ gì? Có phải là một nương tử ôn nhu như nàng chăm sóc hắn? Cười dịu dàng với hắn, cẩn thận chăm sóc hắn, một tình cảm rất thân mật gần gũi, giống như giữa nàng với nhị đệ vậy... Đời này, hắn còn có thể gặp được một người như nàng sao?

Tiết Tùng cảm thấy mê mang mơ hồ, trong lúc đó Tiết Bách ở thị trấn xa xôi, trong mắt toàn là lạnh lẽo.

Hắn không tin có chuyện trùng hợp như vậy, cho nên buổi sáng vừa tới thị trấn, hắn đã đi nghe ngóng về Dương gia ở trấn nam, thế mới biết hóa ra Dương gia đang muốn tuyển con rể.

Nếu vậy, hắn đã hiểu ý tứ của cô nương kia rồi, có phải hắn nên cười không? Cười bản thân đã lọt vào mắt xanh của đại tiểu thư xinh đẹp ánh mắt cực cao kia sao?

Điều làm hắn buồn cười nhất chính là, ngày hôm qua mới đuổi đi đại tiểu thư nhà người ta, hôm nay tổ phụ của người ta đã tìm đến.

Hắn ngồi trong một gian phòng thanh nhã của quán trà, nhìn lão nhân trước mặt, mặc dù đã hơn năm mươi tuổi nhưng vẫn còn rất khỏe mạnh, nghe lời

nói thẳng thắn của ông ta phân tích lợi hại cho hắn. Từ chuyện nhà hắn khó khăn thế nào đến chuyện thi cử gian nan ra sao, rồi cả chuyện nhà bọn họ đã nhìn trộm hắn đến chuyện khoe khoang ưu điểm của Dương Hinh Lan, mỗi khi hắn muốn mở miệng, đối phương thật giống như biết hắn đang suy nghĩ cái gì, chặn đầu hắn nói ra trước.

Trải qua một khoảng thời gian, lồng ngực tràn đầy tức giận của hắn cũng bình tĩnh lại, hắn cười nhạt, chờ đối phương nói xong.

Tuy rằng Dương lão gia cảm thấy mọi mặt của Tiết Bách đều xứng đôi với tôn nữ nhà mình, nhưng bởi vì gia cảnh phú quý, hắn luôn cảm thấy ưu việt hơn Tiết Bách. Cho nên hai người vừa ngồi xuống, hắn đã trực tiếp nói rõ ý đồ đến đây, thứ nhất Tiết Bách không ngu ngốc, hắn cũng từng gặp tôn nữ nhà mình, cho nên không cần phải vòng vo nữa. Thứ hai, hắn cảm thấy đề nghị của hắn đối với Tiết Bách mà nói, căn bản là không thể nào cự tuyệt được.

“Ngài nói xong?” Đợi hắn rút cuộc chịu dừng lại, Tiết Bách đứng lên, cúi đầu nhìn hắn.

Dương lão gia kinh ngạc nhũn mảy, “Ngươi không muốn?”

“Đa tạ ngài ưu ái, vẫn là nhà Tiết khổ nghèo hèn, không dám trèo cao.” Tiết Bách khách khí lễ độ chấp tay với hắn rồi xoay người ra ngoài.

Dương lão gia chợt đứng dậy, không tự giác lớn tiếng: “Ngươi sẽ không nghĩ cho hai ca ca của ngươi sao? Đại ca ngươi cũng đã...”

Tiết Bách dậm chân, có chút phiền muộn xoay người lại, cười nói với hắn: “Ngài nói rất đúng, đúng là tại hạ nên suy nghĩ cho hai ca ca, cho nên, tại hạ khẳng định nói cho ngài biết một điều, coi như tôn nữ của ngài là tiên nữ hạ phàm, coi như nhà của ngài có núi vàng núi bạc đi chăng nữa, Tiết Bách ta cũng sẽ không trèo cao. Xin ngài nhớ kỹ lời nói của tại hạ, ngài vũ nhục tại hạ là đủ rồi, ngàn vạn lần đừng đi quấy rầy người nhà của tại hạ.”

Giọng nói thiếu niên hồ hững, trên mặt lại mỉm cười, trong mắt Dương lão gia, đó giống như là nụ cười châm chọc vậy!

Sự tình tại sao phải đến nước này? Nếu hôn sự này thành công, đó là việc tốt cho cả hai bên, tại sao lại nói thành vũ nhục?

Dương lão gia tiến lên hai bước, còn muốn khuyên hắn.

Tiết Bách nhìn y phục bằng lụa thượng hạng trên người Dương lão gia, lo lắng tài lực của đối phương, thậm chí bản thân quá mức kích động, nếu ông ta then quá thành giận, nảy sinh ý xấu thì phải làm sao bây giờ? Hắn chỉ là một thư sinh nghèo, làm sao bảo vệ bản thân, bảo vệ người nhà?

Thu hồi sự châm chọc trên mặt, hắn trịnh trọng thi lễ với lão nhân, áy náy nói: “Dương lão gia, vừa rồi vẫn bối có chút tuổi trẻ bồng bột, nên lời nói không quá dễ nghe. Bất quá, nếu ngài đã biết tình hình trong nhà vẫn bối, cũng nên hiểu rõ mong mỏi của lệnh huynh với vẫn bối, huynh ấy không phải muốn vẫn bối làm quan to phú quý gì, chỉ mong muốn vẫn bối đọc sách hiểu rõ đạo lý làm người. Nếu như vẫn bối bởi vì tham hưởng vinh hoa phú quý mà bỏ qua nguyên tắc làm người, như vậy vẫn bối thực sự không còn mặt mũi nào để gặp huynh ấy nữa. Việc hôm nay bất thành, là do vẫn bối và Dương cô nương không có duyên phận, mong ngài tha thứ, đừng vì vẫn bối mà nổi giận.”

Dương lão gia không nói lời nào, ánh mắt nhìn Tiết Bách càng ngày càng thâm trầm, đáy mắt xẹt qua một tia tiếc nuối. Thiếu niên ở tuổi này, chưa trải qua sự đời, khó tránh khỏi tuổi trẻ bồng bột, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi có thể bình tĩnh trở lại, dùng lời nói biện giải để loại trừ tất cả hậu quả xấu, quả thực cũng có bản lĩnh, thêm một thời gian nữa, chưa chắc sẽ không thành tài.

Nghĩ như vậy, hắn đỡ thiếu niên đang khom mình hành lễ lên, chân thành nói: “Không trách ngươi, là do lão già ta chưa suy tính tốt, nhưng mà, việc này thực sự không thành sao?” Không vì cái gì khác, chỉ vì tôn nữ yêu quý đã động tâm nhà mình, hắn phải chai mặt hỏi một lần nữa.

Tiết Bách đứng thẳng, lắc đầu im lặng. Dương lão gia thở dài một hơi, khoát tay nói: “Mà thôi mà thôi, coi như hai ngươi không có duyên phận với nhau. Ngươi yên tâm, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra, chúng ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa, về đi, cố gắng học hành, sớm mang lại về vang cho gia đình ngươi.”

Hôn sự vốn phải coi trọng duyên phận, người ta không muốn, hắn cũng không thể cưỡng ép được. Đây không phải là làm ăn, có thể sử dụng tiền tài thủ đoạn đến mưu tính, lòng người là không thể cưỡng cầu, miễn cưỡng cầu xin, một người mà trong lòng có hận thì tương lai vợ chồng cũng sẽ bất hòa. Hơn nữa Dương gia của hắn cũng từng bị bức bách bởi quyền quý, hắn không thể lại đi theo con đường đó bắt buộc một thư sinh đọc sách có chí khí như vậy. Nếu muốn trách, chỉ có thể trách bản thân hắn đã đánh giá cao tiền tài phú quý trong mắt người khác, lại đánh giá thấp tâm tính của người thiếu niên này...

Nghe Dương lão gia nói như vậy, phản cảm của Tiết Bách cũng giảm đi hai phần, hắn cảm thấy có chút bất kính với ông ấy, nhưng cũng không nói gì nữa ra cửa rồi đi.

Nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn, Dương lão gia bắt đầu nhừn nhur, một cháu rể tốt như vậy đã không còn, về nhà biết ăn nói thế nào với Hinh Lan đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Dương lão gia nên ăn nói thế nào với cháu gái hần, Tiết Bách không quan tâm, lúc ra khỏi quán trà, khuôn mặt đã khôi phục sự lạnh nhạt như trước.

Chuyện này chỉ như một hòn đá nhỏ rơi vào cuộc sống yên tĩnh của hần, tạo nên vài làn sóng gợn rồi biến mất không còn bất kỳ dấu vết nào. Hần sẽ không để trong lòng, cũng không để cho người nhà biết, cho bọn họ biết chỉ làm tăng thêm phiền não mà thôi.

Có rất nhiều việc cần phải làm để xây nhà mới, vì vậy sau khi tan học, Tiết Bách không nán lại lâu, dọn dẹp xong đồ đạc liền ra về, vừa qua khỏi cây cầu đá cũ ở trấn bắc, hần bắt đầu chạy một mạch về nhà bởi vì hần muốn về nhà sớm một chút. Đại ca với nhị ca đã lên núi đốn gỗ, không biết nhị tẩu đang làm gì, nàng ở nhà một mình có cảm thấy buồn chán hay không, có tự ý làm việc nặng hay không?

Diệp Nha có muốn phụ giúp cũng không được, bắt nàng xuống ruộng làm đồng áng thì còn có thể, chứ bắt nàng đào đất khiêng đá, việc này có chút khó khăn, lại không có người chỉ dẫn, nàng cũng không biết chính xác nên làm cái gì, vì thế chỉ có thể yên lặng ngồi ở đầu giường thêu hầu bao cho Tiết Bách, nếu mệt thì ra ngoài sân đi dạo một lát.

Lúc Tiết Bách đi vào phòng bếp, nàng vừa lúc đi dạo một vòng sân sau trở về, hai người đứng lúc chạm mặt nhau.

Phòng bếp quen thuộc có chút tối tăm, bỗng nhiên có một bóng người màu xanh lục từ đầu bên kia tiến vào, khuôn mặt trắng nõn nhả nhẹn, dáng người tinh tế thướt tha, bước chân nhẹ nhàng. Có lẽ là không ngờ tới phía trước sẽ có người, nàng hoảng sợ lùi về sau nửa bước, miệng nhỏ khẽ nhếch, đôi mắt trong veo thoáng hiện lên vẻ giật mình hoảng hốt nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, khẽ cười với hần: “Tam đệ đã về rồi.”

Hôm nay Tiết Bách về sớm, mặt trời phía tây vừa dừng ở đỉnh núi, vẫn chưa lặn xuống, ánh nắng chiều tà bao phủ khắp người nàng, dù cho nàng rõ ràng đã đi vào bên trong, nhưng trên người nàng vẫn phảng phất lưu lại một tầng ánh sáng nhân nhạt, làm cho căn phòng tối tăm trở nên bừng sáng lên.

Trong khoảnh khắc đó, trong mắt hần, nàng như một đóa hoa vừa mới nở, đẹp đến mức làm cho hần quên hít thở, chỉ có thể bất động đứng đó ngơ ngác nhìn nàng, nhìn nàng từ lúc đầu kinh ngạc đến lúc bình tĩnh lại, rồi từ bình tĩnh lại trở nên ngưng ngưng, nhìn thấy nàng mỗi đi một bước khuôn mặt lại càng đỏ hơn, nhìn thấy nàng từ từ cúi đầu xuống, có chút sợ sệt rồi lại giả vờ trấn định đi về phía cửa phòng tây.

Sợ sệt?

Tiết Bách lập tức ý thức được bản thân đã thất thố, hần nhìn chằm chằm nàng lâu như vậy, sợ là đã hù dọa nàng rồi chẳng?

Hần lúng túng sờ mũi một chút, trước khi nàng vào đến đã nói: “Nhị tẩu, đại ca và nhị ca còn chưa trở về sao?”

Tay Diệp Nha đã đụng tới rèm cửa, nghe thấy câu hỏi của Tiết Bách, nàng quay đầu nhìn hần, thấy hần đã tỉnh táo lại, không giống lúc nãy cứ nhìn chằm chằm vào nàng, khẩn trương trong lòng mới giảm bớt một chút, khẽ ừ một tiếng, sau đó không dừng lại mà vén rèm bước vào.

Rèm cửa buông xuống, chắc rằng Tiết Bách không nhìn thấy nàng nữa, Diệp Nha mới thở phào nhẹ nhõm ngồi trên mép giường ngẩn ngơ.

Nàng cũng từng bị nam nhân nhìn trộm, lúc nàng mới vào phủ, mấy người hầu cứ mỗi lần nhìn thấy nàng là ánh mắt lại lóe lên, nhưng vì sợ phép tắc trong phủ mới không dám nhìn thẳng vào nàng, bọn họ nhìn nàng rồi nhanh chóng cúi đầu nhưng sau đó lại lén lút quan sát nàng, đa số đều là về mặt dăm đuối nhìn chằm chằm vào ngực nàng làm cho nàng xấu hổ và giận dữ không thôi. Nhưng mới vừa rồi, nàng nhìn thấy trong mắt Tiết Bách là... sự kinh diễm, cũng may ánh mắt của hần trong suốt sạch sẽ, không làm cho nàng cảm thấy khó chịu. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, điều này cũng làm cho nàng nhận ra một điều, dù sao nàng cũng là một nữ tử xinh đẹp, hần lại là một nam tử trẻ tuổi, hiện tại trong nhà chỉ có hai người bọn họ, cho dù trong đầu cả hai đều không có chút ý niệm xấu nào, cũng nên cố gắng tránh ở chung với nhau quá lâu. Nàng tin tưởng tam đệ sẽ không làm việc hồ đồ nhưng trong lòng nàng vẫn cứ hoảng sợ, một nỗi sợ không biết đến từ đâu.

Nàng lặng lẽ đứng đó, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân hần ra vào, đi ngang qua cửa sổ, từ từ rời xa, sau đó bên cạnh vang lên tiếng đào đất xột xoạt vang dội, thì ra hần đang đào đất.

Nhưng hần gầy như thế, có thể làm được công việc nặng nhọc như vậy sao?

Mà thôi, mặc kệ hần, hần cũng không phải con nít mà không biết nặng nhẹ, nàng luôn gọi hần tam đệ đúng là gọi quen miệng mà, đã thật coi hần là đệ đệ của nàng, suy nghĩ kỹ lại, Tiết Thụ nói sinh nhật của Tiết Bách vào tháng ba, tính ra hần còn lớn hơn nàng gần nửa năm tuổi đó.

Vừa nghĩ như vậy, Diệp Nha đột nhiên nhớ tới ngày đó, về mặt Tiết Bách có chút kỳ lạ khi muốn lấy hầu bao của nàng.

Nàng xoay người, cầm lấy cái hầu bao khéo léo nàng đã thêu gần xong đặt ở đầu giường, nhìn một chút liền nhíu mày lại. Có nên tặng cho hần hay không? Lỡ như trong lòng hần không có ý nghĩ gì, nàng mạo muội nuốt lời, chứng tỏ nàng có tật giật mình. Còn nếu tặng hần, hầu bao không giống với quần áo hay vật dụng hàng ngày, là vật trao đổi tình ý, thân làm tẩu tử như nàng mà lại tặng hầu bao cho tiểu thúc cùng tuổi...Khi đó nàng xem hần là đệ đệ nên không có suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nghĩ lại nàng cảm thấy cực kỳ không ổn.

Nếu là như vậy, chi bằng tặng cho cả ba huynh đệ là được rồi, coi như là thân làm nữ nhân duy nhất trong nhà, phải chiều cố tất cả bọn họ, rất công bằng.

Giống như đã giải quyết được một vấn đề khó khăn, Diệp Nha cuối cùng cũng có thể thả lỏng một chút, cột chắc tạp dề, bắt đầu chuẩn bị làm cơm chiều.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trời đã sập tối, đến lúc nàng dọn xong chén đĩa, hai huynh đệ Tiết Tùng vẫn còn chưa trở về, Tiết Bách cũng còn bận rộn ở bên ngoài, từ giây phút xấu hổ đó hai người vẫn chưa nói với nhau một câu nào, nàng cố gắng không đi ra ngoài, hắn cũng không vào trong nữa.

Diệp Nha có chút lo lắng, sửa sang lại quần áo, nàng đi ra cửa trước nhìn xung quanh con đường phía bắc, thật đúng lúc, nàng vừa nhìn đã trông thấy hai người bọn họ.

Trên con đường nhỏ tối tăm vắng lặng, từ xa xa truyền đến tiếng bánh xe ma sát mặt đường phát ra âm thanh sần sật. Tiết Thụ giang hai cánh tay ra, bàn tay kéo mạnh dây thừng đang siết chặt quanh vai hắn, nặng nề đi về phía trước, bởi vì hắn vui đầu xuống nên không nhìn thấy nàng. Phía sau Tiết Thụ là mấy thân cây to đã được chặt bỏ gốc, chất chồng lên nhau, che lấp bóng người phía sau, nhưng Diệp Nha có thể thấy được bên dưới xe đẩy là chân của Tiết Tùng, nàng hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dáng của hắn ở phía sau đẩy xe.

Người nhà nông tự thân xây nhà có lẽ đều phải trải qua khổ cực như vậy, lúc còn nhỏ Diệp Nha cũng từng nhìn thấy, chở gỗ chở đá chở cát, những vật liệu để xây nhà, các nam nhân xây nhà xong đều gầy đi hai ba vòng. Nhưng mà ngày xưa nàng nhìn thấy đều là người ngoài, nàng chỉ biết than thở cảm khái cho họ, nhưng đến lúc nàng nhìn thấy bộ dạng Tiết Thụ và Tiết Tùng phải cố gắng hết sức đi về phía trước như vậy, nàng cảm thấy rất xót xa.

Nàng lớn tiếng gọi Tiết Bách, vẫy tay với hắn, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài giúp bọn họ đẩy xe.

Nàng đẩy bên trái chiếc xe, sau đó Tiết Bách chạy tới thì đẩy bên phải, ít nhiều gì cũng có thể giúp bọn họ giảm bớt sức nặng đi!

Chỉ khi bắt tay vào làm thật sự, nàng mới biết rõ được, một xe đẩy chất đầy gỗ là nặng đến thế nào, khoảng cách ngắn ngủi chỉ có mấy trăm bước, vậy mà đến lúc đẩy xong, Diệp Nha đã cảm thấy hai cánh tay của mình đều tê dại không có cách nào giờ lên nổi.

“Đại ca, muối đã nấu nước rồi, hai người mau đi tắm đi! Tắm xong rồi ăn cơm.”

Thấy quần áo sau lưng hai người đều ướt đầm mồ hôi, Diệp Nha nhẹ giọng thúc giục, mệt mỏi cả một ngày, ăn cơm xong rồi nhanh chóng đi ngủ là tốt nhất.

Đoạn đường này quả thực rất cực khổ, nhưng vừa về đến nhà, đã có một tiểu nữ nhân ân cần quan tâm chăm sóc bọn họ, cảm giác này thật thỏa mãn, dường như những vất vả đã qua cũng không còn nữa. Tiết Tùng ngửa đầu uống mấy ngụm nước, tiện tay đưa gáo nước cho Tiết Thụ, ánh mắt nhìn về phía Diệp Nha chứa đầy ôn nhu.

Diệp Nha đang đau lòng nhìn vết dây hằn sâu trên tay Tiết Thụ nên không hề phát hiện ánh mắt của Tiết Tùng.

Con người Tiết Tùng tối sầm lại, khom lưng nhấc lên thùng nước nàng chuẩn bị cho hắn, đi vào phòng đông. Hắn đang chờ mong cái gì? Chẳng lẽ còn hy vọng xa vời nàng cũng sẽ ôn nhu nhìn hắn như vậy?

Mà Tiết Bách đang đứng ở cửa nam, ánh mắt rơi vào gò má của Diệp Nha. Ánh mắt đau lòng của nàng khi nhìn cánh tay nhị ca thì ra đẹp đến vậy, đẹp đến mức hắn cũng muốn bị thương, nếu như vậy có thể đổi lấy ánh mắt quan tâm của nàng cho hắn.

Đại ca đi rồi, hắn không có lý do lại nhìn về phòng bếp, sợ bị nàng biết được, hắn xoay lưng lại, thất thần nhìn về hướng xe gỗ.

Hắn phát giác, từ giây phút nàng trốn vào phòng kia, hắn đã sinh ra ý nghĩ không nên có với nàng. Trước khi đại ca trở về, hắn còn cảm thấy mình có thể giả bộ tự nhiên đối mặt với nàng, nhưng chỉ là một ánh mắt nàng nhìn nhị ca, đã làm cho rung động vốn bị hắn đè nén càng phát ra mãnh liệt.

Tiết Bách cười khò, có phải thấy nhị ca hạnh phúc như vậy nên hắn cũng muốn cưới vợ rồi không? Cưới vợ rồi, có phải hắn sẽ không lại lưu luyến nàng nhiều đến vậy? Nhưng hắn phải lấy một nữ tử như thế nào đây? Ôn nhu sẵn sàng, chiều chuộng chu đáo cho huynh đệ của hắn, giống như nàng vậy? Nhưng trên đời này còn cô nương tốt như vậy sao? Hắn có thể gặp được không? Nếu gặp được, lúc hắn thấy đôi phương, liệu sẽ có cảm giác rung động, ấm áp trong lòng giống như lúc nhìn nàng sao?

Haizz, chuyện tình cảm đúng là rất phiền não, không cần suy nghĩ nữa, nàng đã là nhị tẩu của hắn, là sự thật cả đời này cũng không thể thay đổi được.

Tiết Thụ không biết ánh mắt phức tạp của đại ca, không biết hoang mang rối loạn trong lòng Tiết Bách, hắn ừng ực uống nước xong, thấy nương tử nhíu mày nhìn chăm chú cánh tay của mình, liền thuận tay sờ sờ chỗ đó: “Nương tử, có phải nàng bị dấu vết này hù dọa không? Không có chuyện gì đâu, ngủ một buổi tối nó sẽ biến mất thôi, không đau chút nào cả.” Thực ra hắn và đại ca thay phiên nhau đẩy xe, sớm biết như thế hắn đã bắt chước đại ca mặc áo tay dài rồi, bây giờ không làm nàng sợ đến vậy.

Diệp Nha nhìn hắn, nhin xuống xúc động muốn kiểm tra dấu vết trên tay hắn, cầm lấy gáo nước trong tay hắn: “Đi thôi đi thôi, chàng cũng lập tức tắm rửa đi, còn dọn cơm nữa.” Cho dù đau lòng nàng cũng không thể thể hiện ra bên ngoài.

Tiết Thụ ngoan ngoãn cầm lấy thùng nước đi vào, Diệp Nha đi tới cửa bắc, chuẩn bị bởi cơm.

Không qua bao lâu, cả nhà bốn người đã ngồi tè tựu trước bàn cơm.

Diệp Nha dần dần phát hiện, không khí ở bàn cơm tối nay có chút lạ. Tiết Tùng cúi đầu, im lặng hơn cả trước đây, Tiết Bách mặc dù cố tỏ ra giống bình thường, nhưng hắn ít lời hơn hẳn, không như trước đây luôn gọi chuyện để mọi người cùng bàn luận. Nàng suy nghĩ chắc là do bọn họ đang mệt mỏi nên không muốn nói nhiều.

“Nương tử, nàg ăn com đi!” Thấy nương tử ngồi một lúc lâu cũng không hề động đũa, Tiết Thụ gấp cho nàg một đũa đậu que.

Diệp Nha cũng không trừng hăn như trước đây mà là cười nói: “Chàng cũng ăn đi, ăn nhiều một chút.”

Mặt trời lặn về tây nhưng màn đêm vẫn chưa hoàn toàn buông xuống, trong phòng bếp mờ ảo, nụ cười của nàg vừa ôn nhu lại mang theo chút cứng chiều.

Tiết Tùng trông thấy, một loại cảm giác cực kỳ khó chịu bất ngờ tràn vào trong lòng, cổ nén xúc động bỏ chén đũa xuống, hăn ă hai chén com như bình thường rồi nói với ba người: “Ta ra bên ngoài đi dạo một chút, các đệ ngủ trước đi, để cửa cho ta là được.” Nói xong lập tức đứng dậy, bước ra khỏi cửa đi về hướng đông.

Cả ngày đều một mội, không phải nên đi ngủ sớm sao? Tại sao lại đột nhiên muốn ra ngoài dạo chứ?

Diệp Nha theo bản năng nhìn về phía Tiết Bách, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Chống lại đôi mắt như phảng phất biết nói chuyện của nàg, Tiết Bách gạt mình, lập tức lắc đầu. Trong lòng hăn có tâm sự, làm sao còn có thể chú ý đến đại ca?

Diệp Nha cũng không nghĩ nhiều nữa, đại ca muốn làm gì là tự do của hăn, dù sao chắc chắn hăn cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Trên bàn com chỉ còn lại ba người, Tiết Bách thức thơi ăn qua loa cho xong, đi vào ngủ, một đường chạy về phòng, hăn cảm thấy rất mệt mội.

“Tôi nay đại ca với tam đệ ăn lẹ thật đó!” Tiết Thụ dòm hai cái chén không trên bàn có chút không quen.

“Vậ chàng cũng ăn mau đi, ăn xong còn ngủ sớm.” Diệp Nha nhỏ giọng trả lời, bởi vì không còn ai, nàg chủ động gấp vài đũa đồ ăn cho hăn.

Tiết Thụ thỏa mãn cười với nàg, cầm chén lên tập trung ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 39 (Hạ)

Sau khi ă xong, Diệp Nha ở trong bếp rửa chén, Tiết Thụ ngồi ở cửa phòng tây ngắm nhìn nàg, đợi nàg rửa xong hai người cùng nhau trở về phòng.

Trong phòng hơi nóng, mới vừa vào tới, Tiết Thụ đã nhanh chóng cởi xiêm y, cả người chỉ còn lại tiết khố. Diệp Nha đi phía sau hăn, liếc mắt liền trông thấy chỗ bả vai hăn có một vết hằn do bị dây thừng siết chặt, rất sâu rất sâu.

Nàg ngừng ra, xoay người trở ra ngoài múc một thau nước lạnh, vắt khô khăn ướt, bắt hăn nằm sấp trên giường, nàg khụy người bên cạnh giúp hăn chà lau: “Có đau hay không?”

Tiết Thụ gạt đầu rồi lắc đầu, “Hơi đau một chút, nhưng nàg chạm vào thì không đau nữa.” Khăn mát lạnh nhẹ nhàng chà lau khắp người hăn, rất thoải mái, hăn thành thật nằm sấp một hồi, dần dần cảm thấy buồn chán, nghiêng đầu muốn nhìn nàg.

Bầu trời đêm nay có trăng, tuy vàng trăng chưa tròn, còn treo lơ lửng thật thấp trên đầu ngọn cây, nhưng cũng đủ chiếu sáng khắp nơi, nhờ vậy trong phòng không cần thắp nến.

Nương tử nửa ngồi nửa quỳ bên cạnh hăn, đôi chân trần nhỏ bé làm đệm cho mông nàg ngồi lên, lòng bàn chân hướng ra ngoài, đầu ngón chân mướt mà dề trên chiếu, thật đáng yêu. Hăn nhìn say mê chân nàg một lát, lại xoay đầu về phía sau muốn nhìn mặt của nương tử.

Hăn nằm ở đó nhích tới nhích lui, Diệp Nha tức giận vỗ hăn một cái: “Đàng hoàng một chút!”

Nhưng không ngờ lòng bàn tay vừa chạm tới bả vai cứng rắn của hăn, đã phát ra một âm thanh vang dội, còn lớn hơn trong tưởng tượng của nàg. Nàg hoảng sợ vội vàng hỏi hăn: “Có đau hay không?”

Ánh mắt Tiết Thụ chớp chớp: “Đau! Nàg xoa xoa cho ta!”

Một tay Diệp Nha chà lau chỗ vết thương cho hăn, tay kia thì nhẹ nhàng xoa bóp.

Tiết Thụ thoải mái “ừ” một tiếng, tay nhỏ bé của nương tử chạm vào người hăn còn dễ chịu hơn khăn lau nữa.

Tiếng rên của hăn càng lúc càng lớn, trong đêm tối thế này nghe vào tai rất ám muội. Khuôn mặt Diệp Nha hơi nóng lên, may mà nàg cũng lau mặt rồi, nàg ném khăn vào trong thau gỗ rồi thuận thế nằm xuống bên cạnh hăn, “Mệt rồi, ngủ đi.”

Tiết Thụ trở mình lại, theo thói quen ôm nàng vào trong ngực, dán vào cổ của nàng nói nhỏ: “Nương tử thật tốt!” Bị nàng dùng khăn mềm lau, hắn cảm thấy rất thoải mái, bả vai cũng không còn thấy rất như trước.

Hơi thở ấm áp phả vào da thịt mềm mại, Diệp Nha sợ ngứa, rút cổ xuống tránh hắn, vừa lui xuống bỗng lại đứng lúc đụng vào bắp đùi đang muốn gác lên của hắn, gần như là trong nháy mắt, nàng đã cảm giác được vật cứng rắn của hắn chĩa vào phía sau nàng.

Nàng giật mình một cái, muốn xích lên phía trước nhưng không còn kịp nữa rồi.

“Bảo bối, ta muốn...” Hắn không tốn chút sức lật người nàng lại, nghiêng người đè lên, con ngươi sâu thẳm

Dưới ánh trăng dung mạo của hắn vừa tuấn mỹ lại ôn nhu, tim Diệp Nha đập bình bịch, nàng không đẩy ra tay hắn đang mò vào tiết cổ của nàng, chỉ nhỏ giọng khuyên hắn: “Cả ngày nay đã mệt rồi, mau ngủ sớm đi!”

Tiết Thụ dùng tay không tiếp tục mò nữa, chỉ khẽ vuốt bụng tròn nhẵn của nàng, có chút tiếc nuối nhìn nàng: “Nàng mệt sao?”

Diệp Nha lập tức đã hiểu, thì ra hắn tưởng rằng nàng đang nói bản thân nàng mệt mỏi.

Nàng cũng biết, câu trả lời của nàng sẽ quyết định hắn có tiếp tục hay không.

Trong mắt hắn có khát vọng, nhưng lại bị chính bản thân hắn kiềm chế, tay ấm áp khô ráo nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng, mang theo từng trận tê dại. Diệp Nha nghĩ đến vết hằn trên bả vai hắn, phút chốc mềm lòng: “Ta không sao nhưng ta sợ chàng mệt...”

Ánh mắt Tiết Thụ lập tức sáng lên, nóng bỏng nhìn vào mắt nàng: “Ta không sao cả, bảo bối, nàng cho ta tiến vào đi được không?”

Giọng nói trầm thấp êm tai, tựa như tiếng trống đánh thẳng vào ngực nàng, Diệp Nha cảm thấy xấu hổ, hắn chỉ nhỏ giọng nói một câu như vậy cũng đã khiến cho thân thể của nàng run lên. Nàng không dám nhìn hắn nữa, ngượng ngùng nhắm mắt lại, vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của hắn: “Chỉ một lần thôi, hơn nữa là không được đâu đó!”

Một lần cũng đủ làm cho Tiết Thụ sướng muốn chết rồi!

Hắn ôm chặt nàng vào lòng không cho nàng động đậy, bàn tay thuần thục cởi quần áo của nàng, lột sạch không chừa một cái gì. Ánh trăng chiếu vào cửa sổ, chiếu sáng cả thân thể trắng nõn mịn màng của nàng, cả người nàng đều bày ra trước mắt hắn. Hắn vén tóc dài sau lưng nàng, bàn tay đặt lên gáy ngọc, nàng run lên nhẹ nhẹ, càng dán chặt vào hắn, hắn có thể thấy được mồ hôi lấm tấm trên trán nàng.

“Bảo bối, đừng sợ...”

Giọng nói khàn khàn của hắn xoa dịu nàng, bàn tay không nhìn được nữa, vuốt dọc theo lưng nàng xuống phía dưới. Bởi vì nàng xấu hổ chui vào ngực hắn, khiến lưng nàng cong cong lại, eo nhỏ nhắn bỗng nhiên lõm xuống, sau đó lại chậm rãi dần ra. Hắn tham lam vỗ nhẹ mông nàng rồi bóp nắn lấy nó, cánh mông mềm mại tròn mịn, mặc dù không mềm bằng ngực nàng nhưng cực kỳ đàn hồi, điều cảm dỗ hắn nhất chính là, chỉ cần hắn mò xuống một chút, một chút nữa thôi, giống như việc hắn đang làm bây giờ, tay hắn sẽ đụng phải hang động xinh đẹp mà hắn luôn nhung nhớ. Nơi đó hiện tại đang khép lại, chỉ có một lỗ nhỏ giấu giữa hai mép thịt non, ngón tay len lỏi chen vào nơi ẩm ướt đó, tìm được lối vào, đúng, chính là chỗ này, hắn thở hổn hển, nhẹ nhàng luồn tay vào: “A, bảo bối, ngón tay ta đi vào rồi...”

Diệp Nha khăn trương muốn chết, xoay người nhẹ nhàng muốn đẩy ngón tay hắn ra, nhưng cũng không biết hắn bị làm sao vậy, theo sự cựa quậy của nàng mà chơi xấu càng tiến sâu vào, nàng nhỏ giọng kêu một tiếng, nơi đó không tự chủ co rút lại, nhận thấy hắn bắt đầu chậm rãi chà xát chung quanh, nàng rốt cuộc không nhịn được nữa, nhẹ giọng cầu hắn: “A Thụ, đừng dùng ngón tay...” loại chuyện này, sao có thể dùng ngón tay chứ, tuy rằng, tuy rằng nàng cũng không biết tại sao, nhưng nàng cảm thấy nó không nên như vậy.

Tiết Thụ rất tò mò, vừa chậm rãi đưa đẩy vừa hỏi nàng: “Bảo bối, thật là kỳ lạ, nơi này của nàng vừa nhỏ vừa chặt như vậy, ta chỉ chen vào một ngón tay nó cũng đã siết chặt ta như vậy, thật không biết nó làm sao mà ăn hết “tiểu huynh đệ” của ta được. Bảo bối, vậy nàng có biết tại sao không? Nó có phải nghe lời nàng nên biến lớn hơn một chút không?” Hắn vừa nói vừa thử thăm dò đụng vào vách tường thịt non bên trong.

Diệp Nha mắc cỡ đến sắp khóc rồi, nàng biết hắn ngốc, nhưng hắn hỏi như vậy thì bắt nàng phải trả lời thế nào đây?

Cũng không biết hắn đụng phải chỗ nào, khoái cảm tê dại dọc theo cột sống lan khắp toàn thân, nàng không nhịn được rên rỉ, dưới thân càng cảm thấy trống rỗng, khát vọng hắn rút ngón tay ra, thay bằng, bằng... Nàng khẽ cắn hắn một cái: “A Thụ, đừng lộn xộn nữa!”

Ôm thân thể mềm mại của nương tử, ngón tay lại chen vào lỗ nhỏ vừa chặt vừa nóng của nàng, bên tai còn vang lên tiếng rên rỉ khe khẽ như tiếng mèo kêu, trong lòng Tiết Thụ cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Chỗ đó của hắn vốn đã sớm cứng rắn như sắt, hắn không thể lập tức chôn vào bên trong nương tử, cảm xúc ẩm ướt trơn trượt, cảm giác tự tay móc ra xuân thủy trong người nương tử thật tốt quá, hắn lưu luyến không thôi, quyết định để cho nương tử tự mình lựa chọn: “Bảo bối, ngón tay của ta khiến nàng thoải mái, hay vẫn là chỗ này của ta tốt hơn?” Hắn cọ cọ vào bắp đùi nàng.

Nghe câu hỏi hồn nhiên vô si như vậy, trong đầu Diệp Nha dường như có cái gì muốn nổ tung, dưới hai sự kích thích nặng nề của hắn, Diệp Nha chột lên đến đỉnh điểm.

Ngón tay đột nhiên bị nàng hút chặt, trong lòng cũng truyền đến tiếng thờ dốc khác thường, Tiết Thụ tò mò kêu nàng một tiếng nhưng không được đáp lại, cuối cùng hắn cũng chịu rút ngón tay ra, đặt nàng nằm ngang. Hắn đẩy những sợi tóc lộn xộn dính trên mặt nàng ra, đã thấy đôi mắt hạnh của nàng

nhắm chặt, răng cắn vào môi, bộ dáng tựa như đang hưởng thụ lại phải kiềm chế. Bộ ngực của nàng nhẹ nhàng đung đưa, eo nhỏ nhắn uốn chuyển, đôi chân thon dài vì ngượng ngùng mà khép lại, tay bé nhỏ còn che lại nơi đó.

“Đừng nhìn...” Nhận thấy được ánh mắt nóng rực của hắn đang quan sát nàng, Diệp Nha trốn tránh chui vào ngực hắn.

Nàng như vậy thực sự quá đẹp, Tiết Thụ không khống chế được nữa, nghiêng người đè lên nàng, vùi đầu vào giữa hai luồng đầy đà mềm mại, phía dưới dùng sức một cái, lập tức tiến vào.

“A...” Trống rỗng hư vô đột nhiên bị cực đại của hắn lấp đầy, Diệp Nha khó nhịn phát ra tiếng rên rỉ, một lát sau, chịu không nổi phải mở mắt nhìn hắn.

Hắn đang ngâm một bên quả nhỏ của nàng liếm mút, nàng vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy hắn phun nó ra, cái lưỡi âm áp đảo quanh nơi đó mấy vòng, nàng bị hình ảnh dâm mị này làm mặt đỏ tím đập, thân thể càng trở nên mềm mại bần rùn, chỉ có thể để mặc hắn hết sờ lại liếm, vừa xoa bóp vừa cọ xát, trong miệng phát ra tiếng thờ dục đứt quãng.

“A Thụ, đừng như vậy, nhẹ một chút, hơi đau đó...” Đây là bởi vì hắn cắn đầu nhũ của nàng, dùng sức quá lớn làm đau nàng.

“A Thụ, chậm một chút...A, quá sâu, đừng...” Đây là bởi vì hắn giơ chân của nàng lên, cực đại nhiều lần đụng vào hoa tâm, nàng không chịu nổi.

“A Thụ, A Thụ...” Đây là bởi vì hắn hôn chi chít vào cổ nàng, vành tai nàng, khiến nàng đắm chìm trong ôn nhu khó có được này, ôm thật chặt thắt lưng gầy gò đang chuyển động điên cuồng của hắn.

Tiết Thụ lần đầu tiên nếm được hương vị tình yêu chân chính.

Đêm nay nàng, không giống với lần đầu tiên hôn mê nằm đó, nàng biết ôm hắn, nàng sẽ nghênh đón hắn mỗi lần hắn cố gắng đánh sâu vào. Đêm nay nàng, cũng không giống với nàng ngày hôm trước phải đè nén chịu đựng, nàng nhỏ giọng gọi tên hắn, nhẹ nhàng cầu xin, mềm mại uyển chuyển kiều mị khẽ gọi khiến cho máu hân như sôi sục lên, mặc kệ nàng nói cái gì, chỉ nghe theo bản năng rút ra toàn bộ rồi lại đâm hết vào, dùng cứng rắn thô to của hắn chen đầy nơi chật chội nóng ướt của nàng, dùng đỉnh nam tính của hắn không ngừng va chạm vào khối thịt non mềm giấu ở tận cùng bên trong nàng.

Nó càng trốn, hắn lại càng muốn thúc vào, một cái lại một cái, đổi thành toàn thân hắn dâng lên khoái cảm mãnh liệt, bức nàng một tiếng lại một tiếng cầu xin tha thứ, thẳng đến đỉnh nam tính của hắn vượt qua khối thịt non mềm kia tiếp tục tiến sâu vào, chen vào một miệng nhỏ chật chội hơn ở bên trong, hắn mới biết được, nơi đó mới là tận cùng sao?

Cái miệng nhỏ nhắn đó cắn hắn rất chặt. Lúc nó kẹp chặt “tiểu huynh đệ” của hắn đến mức khiến hắn muốn bay lên trời, sẽ đột nhiên thả lỏng ra, muốn đẩy hắn ra ngoài. Hắn quỳnh quáng, nắm chân nương từ giờ lên thật cao, rồi thẳng tiến sâu vào một lần nữa. A, cuối cùng hắn đã rút ra được bí quyết rồi! Ngay lúc đỉnh đầu hắn bất ngờ bị miệng nhỏ của nàng cắn chặt, hắn chợt nâng nòng của nàng lên, dùng sức chen vào trong, sâu hơn chút nữa sâu hơn chút nữa, nương từ bỗng kêu lớn một tiếng, nơi đó dùng sức co rút lại, thắt chặt lấy hắn, ngay cả cái miệng nhỏ nhắn kia cũng gia tăng sức lực, hắn chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng, run rẩy bắn ra.

Một dòng nước nóng rực dừng mảnh phun vào bên trong nàng, Diệp Nha còn chưa kịp chuẩn bị đã bất ngờ lên đỉnh, nàng khó khăn ngược cổ lên, thật nhỏ giọng kêu một tiếng A Thụ, trầm luân cùng hắn.

Dưới ánh trăng, hắn đè lên nàng, nàng ôm lấy hắn, hai lồng ngực kề sát nhau đập phập phồng, thân mật kháng khí.

Qua một hồi Tiết Thụ mới tỉnh lại từ trong dư vị mất hồn đó, cảm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn nóng rực của nàng hôn mấy cái: “Bảo bối, nàng thật tuyệt, rất tuyệt!”

Diệp Nha bần rùn đẩy hắn ra: “Đi xuống, nặng muốn chết...” Giọng nói làm nàng lại có chút khàn khàn, vô cùng thỏa mãn.

Tiết Thụ vội vã nhóm người dậy, rút tiểu huynh đệ ra khỏi người nàng.

“A...” Trước khi tiểu huynh đệ rút quân khỏi hang động còn bất ngờ ma sát vài cái, Diệp Nha chịu không nổi rên rỉ một tiếng, xấu hổ trừng mắt nhìn nam nhân đang nằm nghiêng bên người, sau đó cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu trong cơ thể, vớt khăn từ trong thau gỗ lên, vắt khô, quay lưng về phía hắn rồi lau sạch phía dưới của mình.

Tiết Thụ cảm thấy mỹ mãn nhìn bóng lưng của nàng, mí mắt càng ngày càng trĩu nặng.

Lúc Diệp Nha vừa nằm xuống thì đằng sau đã vang lên tiếng ngáy nhẹ nhàng.

Nàng sùng sốt một chút, xoay người lại chống tay lên nhìn hắn. Nhìn một chút thì nở nụ cười, đồ đầu đất này, còn dám nói không mệt mỏi, mới đây mà đã ngủ mất rồi.

Nàng cũng muốn ngủ, nhưng nơi đó có chút tê dại, không nhịn được suy nghĩ miên man. Người này, cả ngày ở trên núi bận rộn mà còn có thể kéo dài thời gian lâu như vậy, nếu ban ngày hắn rảnh rỗi dư thừa sức lực, thật không biết còn muốn dày vò nàng bao nhiêu lần nữa đây?

Nàng vừa thẹn vừa giận chọt chọt vào eo của hắn, hắn bắt nạt hừ một tiếng, tay đặt lên ngực nàng, nhéo nhéo, rồi lại buông xuống ngủ tiếp.

Diệp Nha nhìn bàn tay to lớn của hắn, từ từ nhắm mắt lại, khoe miệng cười yếu ớt. Thực ra được hắn yêu thương như vậy cũng rất tốt.

Rốt cuộc nàng cũng mệt mỏi lắm rồi, nằm chưa bao lâu đã chìm vào giấc ngủ say.

Trong phòng lại yên tĩnh như lúc ban đầu, dường như trận hoan ái kịch liệt lúc nãy chỉ là một giấc mộng.

Nhưng nó chung quy vốn không phải là mộng, bởi vì trừ bọn họ ra, còn có một người cũng tham dự trong đó.

Tiết Tùng lẳng lặng đứng ở cửa phòng bếp, nhìn về phía cánh cửa đã khép lại kia, ánh trăng chiếu vào tấm lưng rộng lớn của hắn, nhưng không chiếu vào được khuôn mặt hắn.

Hắn không biết bản thân đã đứng bao lâu, hắn chỉ biết là, hắn đã đi dọc theo bờ sông rất lâu rất lâu, đợi tâm tình phiền não của mình bình phục lại, hắn mới chậm rãi trở về. Hắn muốn đẩy cửa đi vào nhà, nhưng vừa giơ tay lên, chỉ trong chớp mắt, tay hắn đã khựng lại, bởi vì hắn nghe được động tĩnh từ đầu bên kia, tấm mặt khắc trước vẫn còn bình tĩnh, thế mà chỉ trong nháy mắt lại trở nên dấy sóng.

Hắn không muốn nghe, hắn muốn đi vào ngủ, như vậy sau này nàng vẫn là đệ muội của hắn, hắn sẽ không lại khơi dậy bất kỳ gợn sóng nào nữa.

Nhưng giọng nói của nàng dễ dàng bắt từ bình tâm hắn, làm cho hắn vô pháp bước thêm nửa bước nào nữa, chỉ có thể chịu dày vò đứng đó nghe nàng khẽ gọi: “A Thụ, A Thụ...”

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 40

Cuộc sống của Tiết Tùng từ trước đến nay luôn tất bật bận rộn.

Trước khi gặp nàng, hắn chưa từng nghĩ đến chuyện tình cảm nam nữ. Thứ nhất hắn không có thời gian suy nghĩ chuyện này, thứ hai cả ngày hắn đều ở trong núi, ít khi có cơ hội tiếp xúc với nữ tử trẻ tuổi, những cô nương mà hắn từng gặp, gần gũi nhất chính là đường muội của hắn, Xuân Hạnh, còn một người khác là Hạ Hoa, người mà hắn chưa bao giờ nói nhiều hơn hai ba câu.

Ngay từ đầu hắn đã biết giữa hắn và Hạ Hoa không có khả năng, cho nên hắn rất lý trí xem nàng ta như người qua đường, không quan tâm cũng không để ý đến nàng ta.

Nhưng đến phiên nàng, tại sao hắn lại không thể lý trí như vậy?

Khả năng giữa hắn và nàng, thậm chí so với Hạ Hoa còn thấp hơn, vốn dĩ là chuyện không thể nào.

Nàng là vợ của nhị đệ, là đệ muội của hắn, ngay cả chuyện hắn rung động với nàng cũng đã là không nên rồi.

Thế nhưng có một số việc hắn không có cách nào không chế được.

Cũng như lần hắn bị thương vậy, hắn nhắm mắt lại và cảm nhận sự cẩn thận nhẹ nhàng, tận tâm chu đáo của nàng, hắn không thể ngăn chặn tình cảm âm áp tràn vào tim mình, hắn cảm thấy nàng là một cô nương hiền lành tốt bụng, là bọn họ có lỗi với nàng, vì vậy hắn mới muốn kiếm nhiều tiền để nàng có thể sống tốt hơn một chút, bù lại lỗi lầm hắn đã dung túng cho nhị đệ làm hại nàng.

Hay như lần nàng làm cho hắn ăn, nàng tự tay làm bánh ngọt cho hắn, dẫn hắn ăn nhiều một chút, hắn không thể nào không kinh ngạc khản trương, kinh ngạc là vì nàng chăm sóc chiếu cố hắn, còn khản trương là bởi vì trong khoảnh khắc đó, hắn rất sợ ánh mắt lưu luyến của mình sẽ bị nàng phát hiện, bị tam đệ phát hiện.

Hay giống như lần nàng ra đồng làm việc, nàng chăm chỉ nhỏ cỏ làm ruộng, còn cười nhị đệ chơi trò trẻ con, hắn không thể nào không hiểu kỳ, hắn rất muốn biết, nàng rốt cuộc là từ đâu đến, da nàng trắng như thế, tay lại nhỏ như vậy, đáng lẽ phải là một thiên kim tiểu thư chứ? Nhưng nhìn nàng rất giống như cái gì cũng biết làm, chịu thương chịu khó, như đã làm quen tay từ lâu rồi, rõ ràng rất mâu thuẫn. Thân thể và lai lịch của nàng như một cây gai đâm trong lòng hắn, muốn nhổ nó lại không dám chạm vào, hắn sợ có một ngày, nàng sẽ đột nhiên biến mất như lúc ban đầu xuất hiện vậy.

Còn có đêm đó, nàng nằm dưới thân nhị đệ khe khẽ thờ dục, một tiếng lại một tiếng bay vào trong tai hắn, hắn không có cách nào ngăn chặn miệng đáng lời khô, hắn rất muốn biết cảm giác đó là như thế nào, áp nàng dưới thân, một lần lại một lần tiến thẳng vào nàng...

Cũng bởi vì có nhiều thứ không thể khống chế như vậy, nên đến khi phát hiện hắn đã bất tri bất giác dõi theo nàng, thậm chí khát vọng xa cầu nàng sẽ quan tâm lo lắng hắn giống như nhị đệ vậy. Tiết Tùng cảm thấy hắn không nên chất chứa những rung động kia nữa. Hắn muốn xóa đi tình cảm không nên có này, nếu đến cuối cùng hắn vẫn không thể làm được, hắn cũng phải chôn dấu nó dưới sâu đáy lòng mình, không thể để nó ảnh hưởng cuộc sống của hắn, ảnh hưởng cuộc sống của nàng và nhị đệ.

Ánh trăng như nước, từng cơn gió mát lạnh xóa đi khô nóng trên người hắn, hắn đẩy cửa ra, nhẹ nhàng bước vào.

Hắn còn phải xây nhà, còn phải trồng trọt, còn có rất nhiều chuyện cần hắn làm, chỉ cần hắn không nhìn nàng nữa, hắn nhất định có thể làm được.

Ngày hôm sau, Tiết Thụ tinh thần thoải mái vui vẻ đi chất củi vào phòng, Diệp Nha rửa tay xong, vào phòng bếp nhào bánh, Tiết Tùng đã sớm đi đào móng ở gần đó, còn Tiết Bách thì ngồi dưới bóng cây, tựa lưng vào thân cây, yên lặng đọc sách. Tất cả mọi người đều có công việc của mình.

Đến lúc ăn cơm, Tiết Bách như thường ngày kể những chuyện lý thú ở trường cho bọn họ nghe, Diệp Nha thỉnh thoảng nhìn vào mắt hắn, bốn mắt nhìn nhau, phát hiện thấy ánh mắt hắn trong suốt bình tĩnh, không khỏi hồ thẹn cúi đầu xuống, âm thầm trách cứ bản thân ngày hôm qua suy nghĩ nhiều quá, nàng cũng không phải đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương gì, tam đệ đọc sách có hiểu biết, làm sao lại là loại người đó...

Còn Tiết Tùng, hắn vẫn là bộ dạng trầm ổn bình tĩnh như vậy, dù cho ba người kia có cười đùa vui vẻ với nhau, đôi mắt hắn cũng chỉ hơi nhu hòa một chút mà thôi.

Trong bầu không khí quen thuộc như vậy, Diệp Nha cảm thấy rất dễ chịu, đại ca thoát nhìn cũng không có chuyện phiền lòng như nàng đã đoán, tam đệ vẫn là tam đệ ôn nhuận như ngọc, còn bên người nàng, nàng quay đầu thoáng nhìn qua nam nhân cười nhí nhố ngày thơ này, vẫn là đồ trứng ngỗng như xưa.

Qua một cơn mưa to, cỏ cây phát triển um tùm, ngăn ngui mấy ngày không thấy, cỏ dại khắp nơi đều sắp cao bằng thân ngô rồi.

Việc làm nông quan trọng hơn, chuyện xây phòng không thể không dời lại một ngày.

Ăn bữa sáng xong, Diệp Nha đi theo huynh đệ Tiết Tùng ra bờ sông nhỏ cỏ, sẵn tiện tỉa cây.

Dù sao cũng là đất hoang, dù cho bọn họ chịu khó chăm sóc đi nữa thì cây bắp cũng không thể phát triển tốt tươi được, hạt giống được trồng ở đây dù sao cũng không bằng trồng trong nhà người khác, xung quanh còn có rất nhiều hạt không nảy mầm, nhìn cả một bờ ruộng, chỗ cao chỗ thấp không đồng đều, có chỗ nảy mầm được hai ba cây, có chỗ chỉ toàn cỏ dại, phải rải tất cả những hạt giống còn dư xuống chỗ trống, trồng khắp nơi, như vậy đến mùa thu mới có thể thu hoạch nhiều một chút.

Cây ít mà cỏ nhiều, công việc hôm nay cũng không dễ dàng.

Diệp Nha đội mũ rom, ngồi giữa bờ ruộng quay tới quay lui, hết nhổ cỏ dại, lại đào đất rải hạt giống xuống, sẵn tiện loại bỏ những cây quá bé. Trong một cái hố lại có nhiều mầm bắp như vậy, thật giống trong ổ heo con, chỉ có một heo mẹ là có sữa, heo con nào có khả năng bú nhất sẽ càng mập một chút.

Chỉ có những công việc dùng sức như thế này mới hiện rõ sự chênh lệch giữa nam nhân và nữ nhân. Vừa tới nơi, Tiết Tùng có ý chọn một mảnh ruộng ít cỏ nhất cho nàng, nhưng mới trời qua nửa canh giờ, Diệp Nha ngẩng đầu lên, đã thấy hai huynh đệ Tiết Tùng lúc này còn làm cạnh nàng, bây giờ đã cách nàng thật xa.

Nàng xoa nhẹ thắt lưng, không biết vì sao, thắt lưng hôm nay mỏi như vậy, chẳng lẽ là do tối hôm qua “làm việc” quá sức?

Nhớ đến sự dẻo dai của Tiết Thụ, mặt nàng ửng hồng, tuy nói mới đầu cũng rất thích nhưng đến gần cuối cùng, lúc nào cũng là nàng khóc cầu xin tha thứ, hẳn mới chịu qua loa kết thúc, ủy khuất nhìn nàng, giống như một đứa trẻ chưa được chơi đùa.

Một con châu chấu nhảy lên tay nàng, rồi nhảy ra thật nhanh.

Diệp Nha lấy lại tinh thần, nhìn bờ ruộng đằng sau, đỡ thắt lưng đứng lên, cầm theo thùng nước ra bờ sông múc nước, chuẩn bị trở về tưới tiêu, mặt trời càng lúc càng chói chang, nàng sợ một lúc nữa, những cây mạ mới trồng sẽ chết héo hết.

Khoảng cách đến bờ sông chỉ có hơn mười bước, Diệp Nha đi hướng bên này, đứng lúc bờ bên kia cũng có một đôi mẹ con đi tới. Nàng nhìn nhìn vị trí của hai người đó, cố gắng đi chệch về hướng đông, sợ đụng trúng bọn họ. Lúc nàng khom lưng múc nước, hai người kia cũng chạy đến bờ sông, nàng tò mò nhìn họ.

Đứng bên cạnh nàng là một phu nhân khoảng chừng bốn mươi tuổi, khuôn mặt bình thường nhưng nước da rất trắng, người trông cũng phúc hậu, chột nhìn không giống như người sống trên núi. Còn người đang dìu nàng là một nam tử cao lớn hơn, ước chừng hai mươi tuổi, lúc Diệp Nha nhìn sang, đứng lúc bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của hắn. Nàng nhanh chóng cúi đầu xuống, xoay người đi về. Sau cơn mưa lớn, nước sông dâng cao, cho dù chọn nơi đất cao mà đi thì ông quần hai người kia cũng đều phải xoắn đến đầu gối, lộ ra bắp chân, nàng vốn không nên nhìn vậy.

“Tiểu cô nương bên kia, cháu cũng là người làng hồ lô sao? Sao ta trông cháu có vẻ lạ mặt vậy?”

Phu nhân kia đang chào hỏi nàng, giọng nói bình tĩnh êm dịu, khiến người ta dễ dàng cảm thấy thân thiết.

Tiết Tùng đã chú ý tới bên này, gọi Tiết Thụ cùng đi tới. Diệp Nha nhìn xuống đất, nàng hơi nghiêng đầu, may mà ông quần hai người kia đã buông xuống, nhưng nàng cũng không thể nhìn chăm chăm chân người ta như vậy, đành xoay đầu qua chỗ khác, gật đầu với phu nhân: “Tiết Thụ là tướng công của cháu, xin hỏi ngài là...”

Nương của Tổng Hải tỏ vẻ mặt kinh ngạc, bắt quá rất nhanh đã nở nụ cười, bỏ lại Tổng Hải phía sau, bước tới gần Diệp Nha, đỡ bả vai của nàng khen ngợi: “Thì ra là tiểu nương tử mới cưới của Tiết Thụ, nhìn xem này, tiểu tử ngốc kia thật là có phúc. Ta là nhị thẩm của Hạ Hoa, cháu biết Hạ Hoa không?” nàng cười vỗ vỗ tay Diệp Nha, sau đó chỉ vào người đằng sau và nói: “Đó là con trai của ta, về sau nếu cháu gặp nó, cứ trực tiếp gọi nó là

Tổng đại ca đi.”

Tổng Hải quy củ thì lễ với Diệp Nha, “Đệ muội, nếu sau này có chuyện gì cần ta giúp đỡ, cứ việc tới tìm ta.”

Tiếng kêu “Đệ muội” vừa ra khỏi miệng, Diệp Nha đã ngây ngẩn cả người, giọng nói của hắn...Nếu không phải nhìn thấy người trước mắt, nàng còn tưởng rằng là Tiết Tùng đang gọi nàng nữa chứ!

Ngẩn ngừ ngây người trong chốc lát, thấy đôi phương còn mong đợi nhìn nàng, Diệp Nha đành phải gọi hắn một tiếng “Tổng đại ca” rồi quay đầu đi. Tuy cử chỉ của người nàng khuôn phép, nhưng ánh mắt của hắn lại khiến nàng cảm thấy rất mất tự nhiên.

“Bá mẫu, mọi người đến chơi sao?” Tiết Tùng đến bên người Diệp Nha, mặt không thay đổi chào hỏi với nương Tổng Hải.

Nương Tổng Hải biết Tiết Tùng trời sinh không biết cười, cũng không để ý, “Đúng vậy, ngày mai Tiên gia đưa lễ vật qua đây, ta cùng với Tổng Hải tới trước phụ một tay, tham gia nào nhiệt, ngày này đến thật nhanh, ngày mai tặng lễ vật, hai mươi tám tháng hai Hạ Hoa sẽ gả đi rồi, ta thân là dì nàng cũng thực luyện tiệc nha đầu đó!”

“Vây bá mẫu mau vào làng đi! Chúng cháu cũng không dám trì hoãn người nữa, mọi người còn phải quay về làm việc.” Tiết Tùng nghiêng người, làm tư thế tiễn người.

“Vây mọi người tiếp tục làm việc đi! Ta đi trước!” Nương Tổng Hải ý vị thâm trường nhìn hắn, nhắc chân đi về phía trước.

“Tiết Tùng, gặp lại sau.” Tổng Hải giơ tay lên muốn vỗ vai Tiết Tùng, bị Tiết Tùng lui về sau tránh ra.

Tổng Hải mấp máy khóe môi, hừ lạnh bỏ đi.

Bọn họ đi rồi, Tiết Tùng cũng không buồn để ý, xách thùng nước của Diệp Nha lên, đi trở về.

Dù biết hắn không có tình ý gì với Hạ Hoa, nhưng Diệp Nha vẫn bị tin tức đó làm chấn động. Đầu tháng này Hạ Hoa tìm nàng mấy lần, nàng còn không cảm thấy gì, nhưng bây giờ nghe nương Tổng Hải nhắc đến hai chữ “lễ vật”, nàng mới ý thức được, một cô nương yêu đại ca sâu sắc, sắp gả cho một lão nam nhân để làm thiếp rồi, thậm chí tuổi hắn có thể làm cha nàng.

Đều là nữ nhân, nàng không khỏi tiếc hận cho Hạ Hoa, nàng không thích hành vi của Hạ Hoa là một chuyện, tiếc thương cho nàng ấy lại là một chuyện khác.

Haizz, bởi thế mới biết được, số mệnh của một nữ nhân như thế nào, không liên quan đến trong nhà nàng ta có tiền hay không. Vì tiền, người nghèo có thể bán con, đạo lý với kẻ có tiền cũng như thế, vì để đạt được càng nhiều quyền lợi, người giàu cũng sẽ bán nữ nhi của mình, chẳng qua là bán cho nhà tốt hơn một chút mà thôi. Chỉ cần cha mẹ có lòng tham, những cô nương này phải chịu để mặc cho vận mệnh đưa đẩy nàng, nếu muốn trách, thì hãy trách đã không được gặp cha mẹ yêu thương nàng...

Tâm tình Diệp Nha có chút suy sụp.

“Nương tử, nàng làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?” Tiết Thụ vừa hỏi vừa lau mồ hôi cho nàng.

Diệp Nha ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt lo lắng của hắn khiến nàng cảm thấy dễ chịu, “Không có việc gì đâu, chúng ta cũng đi thôi.” Nàng cười với hắn, bước chân nhẹ nhàng. Coi như ngay từ đầu số mệnh không tốt thì đã sao, chỉ cần cố gắng nỗ lực hết sức mình, nàng tin hy vọng luôn nằm ở phía trước.

Tiết Thụ thấy nàng nở nụ cười thì không lo lắng nữa, sóng vai đi với nàng.

Trở lại bờ ruộng, Tiết Tùng đã tưới nước hết dùm Diệp Nha, hắn để thùng gỗ xuống, quay đầu nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng tái nhợt, không khỏi dặn dò: “Đệ muội, nếu muội thấy mệt, hãy về nhà trước đi! Ở đây có ta với nhị đệ là được rồi!”

Diệp Nha lắc đầu, “Sao mới đây mà đã thấy mệt được chứ đại ca, huynh yên tâm đi, muội không sao mà.” Còn tới ba mẫu đất, nhiều việc như vậy, ba người cùng nhau làm cũng phải bận rộn đến trời tối mới xong. Nói xong, nàng ngồi xổm xuống tiếp tục làm việc.

Tiết Tùng bắt đầu nhìn nàng, nàng rõ ràng thoạt nhìn rất hiền lành, thế mà lúc nào cũng cố chấp như vậy. Nhưng hắn không cảm thấy vui chút nào, hắn thà rằng nàng kiêu căng một chút.

Bóng người phía trước đứng đó không nhúc nhích, Diệp Nha nghỉ hoặc ngẩng đầu nhìn hắn.

Nàng vừa ngẩng lên, Tiết Tùng đã nhanh chóng thu hồi tầm mắt, xoay người đi về phía trước, chỉ để lại bóng lưng cao lớn thẳng tắp cho nàng.

Diệp Nha sững sờ nhìn một hồi, lại cúi đầu làm việc.

Ba người bận rộn đến trưa, bởi vì mặt trời quá mức chói chang, bọn họ chỉ còn nước đi về nhà nghỉ ngơi một lát, một canh giờ sau sẽ quay lại.

Đến chiều, thất lưng của Diệp Nha gần như đau đến không đứng thẳng nổi nữa. Tuy nhiên đây đã là thửa ruộng cuối cùng rồi, nàng nhìn xa xa, hai người kia còn đang chăm chỉ làm việc, đành phải cố chịu đựng không hé răng. Nói thật, nàng đã sắp không đứng nổi nữa, ngồi xuống ít ra cũng dễ chịu hơn một chút.

Đúng lúc đó, Tiết Thụ bỗng chạy tới chỗ nàng, “Nương tử, đại ca cho phép ta ra sông bắt cá, buổi tối chúng ta ăn cá có được không?”

“Được, vậy chàng nhớ cẩn thận một chút, đừng bơi chỗ sâu.” Diệp Nha cố gắng nói một cách bình thản, tự nhiên nhất, bởi vì nàng biết sắc mặt của mình nhất định đã rất kém rồi, nàng không dám ngẩng đầu lên, sợ hấn kinh ngạc sẽ khiến Tiết Tùng chú ý.

Tiết Thụ nghe lời nương tử, nhanh chân chạy đi bắt cá.

Diệp Nha thở phào nhẹ nhõm, ôm bụng ngồi trong chốc lát, cảm thấy đỡ một chút, lại tiếp tục công việc. Nàng còn nhớ, nương nàng lúc còn sống cũng thường thường kêu đau thắt lưng, nếu nương có thể chịu đựng được, chẳng lẽ nàng lại không làm được?

Lúc còn sống với cha mẹ, nàng chưa từng được nuông chiều. Lẽ nào đến lúc làm vợ người ta, nàng lại trở nên kiêu kỳ hay sao?

Bên kia Tiết Tùng đã làm xong hai thửa ruộng, đứng lên, nhìn bóng người đơn bạc phía xa xa, trong lòng cảm thấy xót xa.

Lúc vụ mùa bận rộn, phụ nữ nhà nông nào cũng phải theo chồng làm ruộng như vậy, nhưng nhìn nàng ngồi thành một đoàn nho nhỏ ở nơi đó, hấn lại cảm thấy nàng đáng lẽ không nên làm ruộng vất vả như vậy. Biết thế lúc sáng hấn không nên cho nàng đi theo, nhưng đừng nhìn nàng hiền lành như vậy, một khi đã kiên quyết với chuyện gì, đôi mắt quật cường đến mức khiến hấn không dám nhìn thẳng. Hấn có thể trách mắng nhị đệ, tam đệ, nghiêm khắc răn dạy bọn họ, nhưng đối với nàng, ngay cả nói lớn tiếng hấn cũng không dám, hấn không muốn làm nàng sợ.

Hy vọng nhị đệ có thể bắt được cá, buổi tối bồi bổ cho nàng mới được!

Hấn khe khẽ thở dài, không biết làm sao.

Mặt trời đỏ rực từ từ lặn về phía tây, ánh nắng chói chang gay gắt dần dần trở nên dịu nhẹ, gió mát thổi từ bờ sông tới, làm lòng người cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Diệp Nha cảm thấy bớt đau rồi, nhưng thân thể không có chút sức lực nào, chắc là vì đã đói bụng rồi.

Tiếng động từ xa càng ngày càng đến gần, nàng ngẩng đầu, thấy Tiết Tùng mím chặt môi, miệt mài làm việc. Cả người hấn đón lấy ánh mặt trời, ánh sáng màu vàng hoàn toàn bao phủ hấn, đường nét cương ngạnh trên mặt trở nên nhu hòa hơn.

Hấn quá chuyên tâm làm việc, nàng bất giác nhìn hấn thần thờ, thậm chí đến khi, đến khi hấn đã tiến tới sát bên cạnh nàng.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, động tác của hấn hơi khựng lại, từ từ ngược đầu lên.

Nàng hốt hoảng trốn tránh. Nàng thực sự không dám nhìn thẳng hấn, trong lòng nàng kính nể hấn vì hấn đã vất vả khổ cực nuôi lớn hai người em trai, nhưng nàng cũng sợ đôi mắt vĩnh viễn trầm tĩnh lạnh lùng của hấn. Ánh mắt của hấn quá thâm trầm, nàng không hiểu được, cũng sợ bị hút vào đó, giống như bầu trời đêm hè, cao xa đen thẳm, khiến nàng khát vọng muốn biết được phía sau màn đêm đó là gì, nhưng lại sợ nếu thực sự biết rồi, sẽ bị đêm đen vô tận đó cắn nuốt.

Suy nghĩ vẫn vơ, nàng bất ngờ nhô lên một góc cổ dại, nhưng nàng nhỏ không nổi, tay không còn chút sức lực nào.

Hấn càng ngày càng tiến lại gần nàng. Thắt lưng nàng rất đau, nàng đành phải cắn răng chống đỡ thắt lưng, từ từ ngồi dậy. Mới vừa đứng lên, đất trời nghiêng ngả, dòng sông xa xa phía trước bỗng trở nên mờ ảo, một giây sau, bầu trời chợt tối sầm lại, nàng hoàn toàn mất đi ý thức.

Trước một giây Diệp Nha đứng lên, Tiết Tùng khản trương cực kỳ, theo lý mà nói, với tính tình ngượng ngùng của nàng, hấn đã đến gần như vậy, nàng nhất định phải tránh xa mới đúng. Nhưng nàng không tránh đi, mà hấn cũng không thể lui lại, đành phải thấp thòm bước tới. Ánh mắt nàng nhìn hấn càng ngày càng mãnh liệt, hấn đã không thể hình dung tâm tình phức tạp của mình lúc này. Tại sao nàng không tránh ra? Tại sao nàng còn nhìn hấn chằm chằm như vậy?

Tiết Tùng nghi hoặc nhìn nàng, hấn thấy bóng dáng mảnh mai của nàng lắc lư như lục bình trong nước. Hấn khiếp sợ nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của nàng, ánh mắt mờ mịt chớp mắt mấy cái, rồi đột nhiên một mồi nhắm lại, ngã xuống trước mặt hấn.

“Bảo bối!”

Tim hấn như muốn nhảy ra ngoài, bật thốt ra hai tiếng hấn đã gọi vô số lần trong mộng nhưng chưa một lần dám gọi thành tiếng.

Hấn dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bên nàng, đỡ lấy người nàng trước khi nàng ngã xuống. Hấn không biết bản thân đã gọi cái gì, nhưng khi nhìn nàng yếu đuối ngã vào lòng hấn, đầu tựa vào khuỷu tay của hấn, lộ ra khuôn mặt nhỏ bé chưa bằng một bàn tay, trán đỏ đầy mồ hôi, hấn cảm thấy tim của mình bỗng thắt chặt lại, đau đớn vô cùng.

Lý trí trở về, hấn ôm thân thể mềm mại vô lực của nàng, khẽ gọi: “Đệ muội, muội làm sao vậy? Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!”

Nàng không nghe được giọng nói run rẩy của hấn, đôi mắt vẫn nhắm chặt lại, mồ hôi lớn chùng hạt đậu từng giọt từng giọt rơi xuống từ trán nàng, lông mi xinh đẹp nhũn chặt lại làm đau lòng người nhìn, nàng dường như rất đau đớn thì phải.

Hấn phải mang nàng về nhà, hấn phải mời đại phu về xem cho nàng!

“Nhị đệ!” Hấn gọi to về phía bờ sông, nhưng chỗ Tiết Thụ bơi cách nơi này quá xa, vốn không thể nhìn thấy bóng dáng của hấn.

Tiết Tùng không do dự nữa, cẩn thận đỡ nàng nằm úp sấp lên lưng hấn, dúi đầu của nàng gác lên hõm vai của hấn, sau đó ôm lấy chân của nàng, dùng sức một chút rồi đứng lên. Thân thể nhỏ nhỏ của nàng còn không nặng bằng hai bao gạo, hấn cực kỳ không vui, quay đầu nhìn nàng một cái rồi cũng nàng trở về, bước chân vững vàng, để đảm bảo nàng không bị ngã xuống.

Đoạn đường từ bờ sông trở về, có một đoạn đường dốc nhỏ, qua khúc đó là tới đoạn đường dài bằng phẳng. Có lẽ là do trời đã sập tối, trên đồng ruộng không còn thôn dân nào, Tiết Tùng cảm thấy yên tâm, nếu bị người khác nhìn thấy hấn cõng nàng về, sợ rằng sẽ có lời ra tiếng vào.

Cuối đường đất chính là lòng sông khô cạn, từ chỗ đất bằng phẳng đến chỗ trũng lòng sông, ở giữa là một đoạn dốc, con đường càng ngày càng trũng xuống, hai vách tường đất xung quanh cũng ngày càng nhấp nhô gập ghềnh.

Lúc Diệp Nha tỉnh lại, ánh vào mắt đầu tiên chính là đồi núi xa xa cao thấp trập trùng, sau đó, nàng bị vách tường đất cao cao kia che khuất tầm mắt.

Nàng hoảng hốt một lát, chưa kịp định hình chuyện gì đã xảy ra. Nàng ngẩn ngơ một lúc mới nhớ lại, không phải lúc này nàng còn ở bờ ruộng sao? Tại sao bây giờ lại bị người ta cõng về?

Cánh tay khoát lên đầu vai của nam nhân, Diệp Nha rất khó chịu, muốn rút tay về, nhưng trước khi nàng làm thế, nàng chợt ý thức được, người cõng nàng bây giờ không phải Tiết Thụ. Bờ vai Tiết Thụ không rộng lớn như vậy, bước chân Tiết Thụ cũng không trầm ổn như vậy, mùi hương trên người Tiết Thụ, cũng không phải như thế, cho dù nam nhân này chỉ có mùi mồ hôi nhàn nhạt, nàng vẫn phân biệt được.

Người cõng nàng là Tiết Tùng, trong nháy mắt nàng đã đoán ra.

Nàng ngơ ngác nằm trên đầu vai hấn, một chút cử động nhỏ cũng không dám, nàng sợ hấn phát hiện nàng đã tỉnh lại, đến lúc đó hai người chắc chắn sẽ rất xấu hổ!

Diệp Nha không muốn đối mặt với sự xấu hổ đó, vẫn cố gắng nằm yên như trước, mờ mịt nhìn vách tường đất hai bên, bên tai là tiếng thờ hồn hèn cùng với tiếng bước chân trầm ổn của Tiết Tùng. Bờ vai của hấn dày rộng rắn chắc, cánh tay vững vàng nắm lấy chân nàng, điều duy nhất nàng có thể làm lúc này, chính là giả bộ chưa tỉnh lại.

Dưới bụng đột nhiên đau dữ dội, nàng cắn môi cố chịu đựng, có một thứ chất lỏng ấm áp chảy ra.

Bụng quặn đau quen thuộc như vậy, Diệp Nha bừng tỉnh hiểu ra, nàng thế mà lại quên mất bệnh cũ của mình? Tính toán thời gian một chút, hình như còn chưa tới hai tháng nữa mà? Tại sao lần này lại đến bất ngờ như vậy?

Bất quá, cho dù nàng nắm được thời gian “bị bệnh” thì sao, nàng vẫn phải chịu đau đớn như vậy mà thôi, nàng cắn chặt răng, bàn tay siết chặt lại cố gắng chịu đựng. Nàng đang hôn mê, nàng không thể động dậy được.

Đi qua lòng sông, trèo lên dốc nhỏ kia, phía trước chính là nhà của bọn họ.

Bởi vì sợ bị người khác thấy, Tiết Tùng cúi đầu rất thấp, thân hình của hấn và nhị đệ tương tự nhau, chỉ cần không nhìn thấy mặt, người bên ngoài sẽ nghĩ hấn chính là nhị đệ. Nhưng việc hấn cố ý cúi đầu xuống cũng khiến cho đầu Diệp Nha tự động trượt xuống, kề sát vào cổ và gò má của hấn, dính cả vào những sợi tóc mềm mại của hấn, hơi ngựa ngửa, nhưng vào lúc này Tiết Tùng làm sao còn tâm trí chú ý tới những thứ này?

Trong khoảnh khắc da thịt dựa sát vào nhau đó, Diệp Nha nhắm mắt lại, tư thế này thật sự quá thân mật rồi, thân mật đến mức nàng hy vọng đây chỉ là một giấc mơ mà thôi. Nhưng còn may là khuôn mặt của nàng hướng ra ngoài, mới không sợ bị hấn phát hiện nàng đang lo lắng rồi bởi.

Có thể là do núi rừng hoang vu, bọn họ may mắn vẫn chưa bị ai bắt gặp. Diệp Nha càng ngày càng đau đớn dữ dội, nếu như không phải Tiết Tùng đã cõng nàng về đến nhà, nàng sợ rằng mình sẽ không chịu nổi mà ôm cổ hấn...Con người chính là như vậy, một khi bên cạnh có ai đó để dựa dẫm, sẽ muốn bắt chắp tất cả để dựa vào, trước đây nàng đau đến chết đi sống lại, cũng phải cắn răng vượt qua, còn bây giờ nàng thật hy vọng người đang cõng nàng chính là Tiết Thụ, chỉ có như vậy nàng mới có thể không chút cố kỵ mà ôm hấn khóc, than đau với hấn, nàng đã thói quen được Tiết Thụ quan tâm, được hấn chăm sóc chiếu cố từng chút một, có một người đau lòng vì nàng như thế, cho dù có đau đến chết nàng cũng không cảm thấy hối tiếc.

Mở cửa, Diệp Nha theo bước chân trầm ổn của Tiết Tùng vào phòng.

Một tay hấn vịn lưng nàng, cẩn thận đặt nàng xuống mép giường, sau đó nhanh chóng ngồi xuống, đỡ người nàng tựa vào khuỷu tay hấn, sau đó khom lưng cõi giầy giúp nàng. Sau cùng mới nhẹ nhàng ôm nàng đặt vào bên trong giường. Khoảnh khắc hấn ôm nàng, tim Diệp Nha như ngừng đập, nàng vốn đã nghĩ hấn đặt nàng xuống rồi sẽ rời khỏi đây. Không ngờ hấn lại chân chờ một chút, rồi vụng về giúp nàng lau mồ hôi trên mặt. Bàn tay của hấn dừng trước mặt nàng, bóng tối che phủ mặt nàng một lúc lâu, lâu đến mức nàng rút cuộc biết hấn muốn làm gì, lúc này tay hấn mới khẽ chạm vào trán nàng. Bàn tay thô ráp chạm nhẹ vào trán nàng, giống như muốn kiểm tra xem nàng có phát sốt hay không.

Diệp Nha thật không biết Tiết Tùng có thể ôn nhu chăm sóc người khác như vậy, nàng rất muốn mở mắt nhìn khuôn mặt của hấn một chút, nhưng đến cuối cùng nàng cũng không dám.

Bụng đột nhiên quặn đau dữ dội. Bởi vì quá đau đớn Diệp Nha không chịu nổi nữa, nàng vô thức lấy tay che bụng, chân mày thống khổ nhíu thật chặt, mồ hôi vừa bị lau đi trên trán lại lấm tấm tuôn ra.

Tiết Tùng bị bộ dáng đau đớn của nàng làm hoảng sợ, “Đệ muội, muội bị sao vậy, đau bụng hả?”

Diệp Nha thực sự không giả bộ nổi nữa, nàng mở mắt, nước mắt lập tức trào ra, mơ hồ nhìn nam nhân trước mặt, nàng cuống quýt lấy tay che mặt mình, “Đại ca, sao muội về đến nhà được vậy? A Thụ đã cống muội về sao?”

“Đúng vậy, nhị đệ đã cống muội về, nó chạy đi tìm đại phu rồi, muội cố chịu thêm chút nữa, đại phu sẽ tới ngay!” Thấy nàng đau đến phát khóc, Tiết Tùng khó chịu muốn chết, vội vàng trả lời nàng, “Đệ muội, chờ một chút nữa thôi, ta đi đón bọn họ đây!” lập tức đứng dậy muốn rời khỏi.

Diệp Nha mặc dù rất đau nhưng cũng không hề bỏ, nàng biết Tiết Tùng nhất định là muốn chạy đi tìm đại phu, vội vàng lau nước mắt, quỳnh quáng ngăn hãm lại, “Đại ca, muội không sao đâu! Huynh đừng lo lắng, đừng đi tìm đại phu, một chút nữa sẽ đỡ hơn thôi, huynh gọi A Thụ trở về đùm muội đi! Muội thực sự không sao đâu mà, thật đó!” Nàng đã quen rồi, từng ấy năm mỗi khi bị lạnh đều phải đau hơn hai ngày mới hết, hết đau rồi sẽ không sao nữa.

Đã đau đến như vậy mà còn cạy mạnh, thương tiếc trong lòng Tiết Tùng nhất thời chuyển thành lửa giận, muốn răn dạy nàng vài câu, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt ngân đầy nước mắt kia, hãm không giận nổi nữa, nắm tay lại, chạy nhanh ra ngoài.

Hắn đi rồi, Diệp Nha cũng không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì, nàng nắm chặt bụng hy vọng làm vậy có thể khiến nơi đó đỡ đau hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 41

Tiết Thụ bơi nửa ngày, chỉ bắt được một con cá sông lớn hơn bàn tay hắn một chút, hắn hơi thất vọng trôi lên mặt nước, lúc này mới phát hiện mặt trời sắp lặn xuống núi rồi.

Hắn vừa mặc quần áo vừa dòm ngó xung quanh, không có một bóng người, chẳng lẽ đại ca và nương tử đã về trước nấu cơm rồi?

Tiết Thụ không suy nghĩ nhiều, cầm theo con cá mới bắt được, qua loa mặc quần áo rồi đi trở về. Hắn muốn trực tiếp chạy trở về, nhưng vừa vào ngõ quẹo đã thấy thùng gỗ bị vứt vạt vương ở bên đường. Hắn thấy kỳ lạ gỡ dây, không hiểu tại sao đại ca và nương tử lại vứt thùng nước ở đây, sau đó đi cầm thùng nước lên, lại phát hiện còn một thừa ruộng nhỏ vẫn chưa được tưới nước, liền dứt khoát đặt con cá xuống, chạy đi múc nước về tưới tiêu, chạy qua lại hai ba bận hắn mới tưới hết thừa ruộng đó. Hắn hài lòng cười vui vẻ, một tay cầm theo con cá, một tay cầm lấy thùng nước chạy về nhà, trở về phải khoe với nương tử mới được, nàng nhất định sẽ khen hắn.

Đoạn đường chỉ có hai dặm, trong mắt hắn không tính là gì, rất nhanh đã chạy về tới nhà, vừa nhìn đã thấy tiểu nương tử của hắn đang ngồi xỏ ở phòng bếp nhóm lửa nấu cơm.

“Nương tử, ta bắt được cá rồi!” hắn kêu to chạy vào.

Diệp Nha bị hắn làm giật mình, tro bụi trong tay suýt chút nữa rơi đầy đất, tranh thủ lúc hắn chưa vào tới, nàng vịn kệ bếp đứng lên, thân thể liêu xiêu đi vào trong, bởi vì “dị cảm” tới đột ngột quá, nàng không kịp chuẩn bị thứ gì, Tiết Tùng vừa mới đi, nàng nằm nghỉ một chút rồi cố đứng lên may hai mảnh vải để sử dụng, đến cả quần áo dơ cũng chưa kịp thay ra, và lại, không có mảnh vải lót, nàng có thay y phục cũng như không.

Loại chuyện xấu hổ này nàng không muốn cho hắn biết, vừa vào phòng liền trở tay chặn cửa phòng lại, thay đổi xiêm y sạch sẽ xong thì lập tức nhét quần áo dơ vào một góc tủ quần áo, tính đợi đến khuya mới đem đi giặt.

“Nương tử, sao nàng chặn cửa lại vậy, mau cho ta vào đi!” Tiết Thụ buồn bực gõ cửa.

Diệp Nha ôm bụng đi tới mở cửa, cũng lười giải thích với hắn, lết về trên giường nằm, đắp chăn lại, hiện tại nàng rất lạnh mặc dù bây giờ là mùa hè.

“Nương tử, sao nàng ngủ sớm vậy?” Tiết Thụ cúi người ngồi trên mép giường, ánh mắt lóe sáng nhìn nàng, đến khi nhìn thấy sắc mặt tái nhợt đau đớn của nàng thì sợ đến mức không nói nên lời, sững sờ một lúc lâu rồi run rẩy sờ vào trán nàng: “Nương tử, có phải nàng bị bệnh rồi không?” Bộ dáng nương tử thật đáng thương, hắn nhìn mà thấy khó chịu trong lòng, ngực cũng đau âm ỉ.

Tay hắn vừa to lại ấm áp, nước mắt Diệp Nha bỗng chốc rơi xuống, “A Thụ, ta không có bị bệnh, chỉ hơi đau bụng chút thôi...”

Nàng khóc, nước mắt Tiết Thụ cũng rơi xuống theo, “Vậy phải làm sao bây giờ? Ta muốn đi tìm lão đại phu kia, ông ấy có thể trị hết cho nàng không?”

Diệp Nha lưu luyến nhiệt độ trên tay hắn, kéo tay hắn áp vào má mình, sau đó cười cười, “Ta không bị bệnh, bây giờ còn hơi đau, ngày mai sẽ hết, nhưng chiều nay phải nhờ chàng nấu cơm đùm rồi, chàng nấu ít cháo ăn đi, buổi sáng còn dư lại mấy cái bánh quẩy nữa, cũng đủ ăn rồi.”

Khuôn mặt nàng thấm đẫm mồ hôi, chân mày nhíu chặt lại, còn cười yếu ớt như vậy, Tiết Thụ không tin tưởng lời nàng nói một chút nào. Hắn muốn đi tìm lão đại phu lần trước, nhưng nương tử níu kéo tay hắn, khuôn mặt lạnh lạnh của nàng dán vào tay hắn, dường như điều đó làm nàng cảm thấy dễ chịu hơn. Hắn bối rối, không biết có nên bỏ đi hay không.

Diệp Nha nhanh chóng buông tay hấn ra, “A Thụ, nhanh đi làm cơm đi, để ta ngủ một lát...” Còn chưa dứt lời, trong sân truyền đến tiếng bước chân vội vã, trong lòng nàng hoảng sợ, vùng vẫy muốn ngồi dậy, nhưng chưa kịp động dậy rèm cửa đã bị vén lên, hai bàn tay đè lại bả vai nàng, “Đệ muội, muội nằm xuống đi, để Tôn đại phu xem bệnh cho muội.”

Tiết Tùng nói xong liền thu hồi tay, kéo Tiết Thụ qua một bên, sau đó đẩy rèm cửa ra mời Tôn đại phu vào.

Người nhà nông nào có nhiều quy củ lễ tiết như vậy, vì thế Tôn đại phu cảm thấy Tiết Tùng vào phòng em dâu của hấn cũng không có gì là sai, hơn nữa Tiết Thụ cũng đang đứng ở bên trong.

Còn về bệnh của Diệp Nha, lúc trước nghe Tiết Tùng miêu tả, Tôn đại phu cũng đoán được mấy phần, bây giờ trông thấy Diệp Nha như vậy, hấn càng nắm chắc tám chín phần. Nhưng dù sao cũng phải bắt mạch một chút.

Hấn ngồi xuống mép giường, nhìn khuôn mặt đỏ ửng không bình thường của Diệp Nha nói: “Vươn cánh tay ra, để ta bắt mạch cho cháu.”

Diệp Nha biết kinh nguyệt của bản thân không bình thường, nhưng trước giờ nàng chưa từng đi xem đại phu, nha hoàn Tôn phủ, trừ phi là người thân cận với chủ tử, bằng không vốn dĩ không có tư cách nhờ chủ tử đặc biệt mời đại phu đến xem bệnh cho mình, bệnh nhẹ thì để nó tự khỏi, hoặc nhờ người mua chút thuốc nhân gian về uống, thậm chí còn phải len lén nhờ chủ quản phòng bếp giúp đỡ một chút, mượn nồi nhỏ để nấu thuốc. Có lần nàng phát bệnh bị sư phụ biết được, sư phụ cũng chỉ khuyên nàng về sau giữ gìn thân thể cẩn thận đừng để bị lạnh, qua một hai năm sẽ tốt lên, vì vậy Diệp Nha cảm thấy, đây bất quá chỉ là bệnh chung của nữ nhân mà thôi.

Nhưng bây giờ, lão đại phu cũng mời đến rồi, nàng làm sao có thể nói không cho người ta xem bệnh được chứ?

Nhưng mà, những chuyện như vậy... Nàng len lén nhìn Tiết Thụ và Tiết Tùng, người trước, vẻ mặt lo lắng nhìn nàng, còn người sau, cũng dùng cặp mắt thăm trầm đó nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, nàng nghĩ hấn sẽ giống như ngày thường quay mặt đi, không ngờ Tiết Tùng lại tiếp tục nhìn nàng khẽ vuốt cằm, như thể khuyên nàng hãy ngoan ngoãn nghe lời đi!

Tim Diệp Nha đập loạn một cái, đại ca đang coi nàng là trẻ con sao?

Nàng mấp máy môi, dùng hết dũng khí nói với Tiết Tùng: “Đại ca, huynh có thể ra ngoài trước hay không?”

Tiết Tùng sừng sốt, hấn không ngờ tới nàng lại đột nhiên nói như vậy, là bởi vì không muốn để hấn nghe bệnh tình của nàng sao?

Hấn không nói nên lời cảm giác trong lòng nhưng hấn tôn trọng quyết định của nàng, trước khi đi hấn nhìn thoáng qua tóc mai ướt đầm của nàng, đôi mắt rưng rưng ngập nước, rồi mới bằng lòng đi ra. Tuy nhiên, vừa đi tới cửa phòng bếp, hấn dừng lại suy nghĩ một chút, sau đó len lén bước về cửa phòng tây, nhị đệ cái gì cũng không biết, hấn phải biết nàng bị bệnh gì, sau này mới có thể chăm sóc tốt cho nàng được.

Trong phòng truyền ra cuộc nói chuyện của hai người.

“Nha đầu, quý thủy lần đầu tiên của cháu là lúc nào, khi đó có đau như vậy không?”

“Dạ, là năm mười hai tuổi, lúc đó cũng có chút đau nhưng không đau dữ dội như bây giờ.”

“Vậy có phải sau này cháu đã từng chịu lạnh hay không? Hay đã từng ăn thức ăn nguội lạnh?”

“Không có, nhưng, nhưng lúc trước cháu từng thường xuyên giặt quần áo bằng nước lạnh, lúc đó là mùa đông tháng mười...” Diệp Nha nhắm mắt lại nói, khi đó nàng chỉ là tiểu nha hoàn giặt xiêm y, quý thủy đến đúng lúc nàng bị phân công phải giặt một đồng lớn quần áo, lúc đó nàng rất khó chịu. Nhưng quản gia đã phân phó nhất định phải giặt xong trong ngày hôm đó, nàng và một nha hoàn khác cùng làm, thế mà vẫn phải bận tới tận đêm khuya, tay đều lạnh cóng lại, ngay cả cầm đôi đũa cũng không nổi, đêm đó nàng đau đến chết đi sống lại...

Tôn đại phu gật đầu, nhìn thoáng qua vẻ mặt mặt mờ của Tiết Thụ, lại hỏi: “Vậy cháu có nhớ quý thủy của mình có tới đều đặn không? Ngoại trừ đau bụng, còn bị cái gì khác không?” Kinh nguyệt nữ nhân, có thể nặng có thể nhẹ, nhưng nếu không điều trị cẩn thận e rằng sẽ ảnh hưởng đến quá trình mang thai sau này.

Diệp Nha suy nghĩ một chút, “Cũng coi như là đều đặn ạ! Hai tháng có một lần, có đôi khi trễ vài ngày, lúc bị thường hay đau bụng và thất lưng, những chỗ khác đều bình thường.” Tôn đại phu năm nay đã gần sáu mươi, mặt mày phúc hậu, lúc đầu nàng có chút hồi hộp xấu hổ, nhưng về sau nàng đều thật lòng trả lời, nàng cũng hy vọng có thể chữa khỏi bệnh này.

Tôn đại phu không nói một lời, bắt mạch của nàng một lần nữa, thần sắc nghiêm túc.

Diệp Nha sợ hãi, lẽ nào bệnh của nàng rất nghiêm trọng sao?

Trong phòng thật im ắng, trong lòng Tiết Tùng cũng lo lắng theo, chợt nghe tiếng mở cửa, hấn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Tiết Bách đang nghi ngờ nhìn hấn. Tiết Tùng nhanh chóng ra hiệu hấn im lặng, sợ hấn lên tiếng sẽ làm bản thân bị phát hiện.

Tiết Bách càng nghi hoặc nhìn Tiết Tùng, đại ca thể mà trốn ở ngoài cửa phòng tây nghe lén, chẳng lẽ nhị ca nhị tẩu đang ở bên trong... Không thể nào đâu.

Đang lúc khẩn trương, một giọng nói già nua từ bên trong truyền ra.

“Tiểu nha đầu, cháu thật sự không biết yêu quý bản thân mình sao, lẽ nào mẹ cháu không có căn dặn rằng, lúc có quỳ thủy, tuyệt đối không được để bị lạnh, dù là vào mùa hè hay sao? Sao cháu có thể dùng nước lạnh giặt quần áo vào mùa đông được chứ? Cháu đã bị hàn khí nhập thể rồi! Nữ tử bình thường đều mỗi tháng có một lần, có thể có chút đau bụng đau thắt lưng, nhưng chắc chắn không có ai bị nghiêm trọng như cháu đâu, thực sự là quá xằng bậy mà!”

Nghe Tôn đại phu nói như vậy, toàn thân Diệp Nha rét run, “Tôn đại phu, bệnh của cháu có thể chữa khỏi được hay không? Nếu không chữa được thì sẽ ra sao?”

Hai người ngoài phòng đều dựng tai lên lắng nghe.

“Cháu đừng lo lắng, tình trạng của cháu cũng chưa đến mức quá xấu, nếu điều trị tốt một hai năm vẫn có thể khỏe lại, nhưng mà trong hai năm này e rằng sẽ khó có thai. Cũng may cháu còn trẻ, đừng nóng vội, trước tiên hãy chăm sóc tốt cho thân thể của mình đã. Ta sẽ kê đơn thuốc cho cháu, nếu lần sau vẫn còn đau đớn như vậy, hãy bốc thuốc theo đơn này là được. Sau này bình thường ráng ăn nhiều thức ăn bổ khí âm người một chút. Quả hồ đào (quả óc chó), táo đỏ, đậu phộng, những thứ này thường hay được mọi người dùng, nhất là ngâm táo đỏ vào nước rồi uống hoặc nấu canh đậu đỏ cũng được, vừa bổ khí lại điều huyết.”

Tôn đại phu nói từ từ để Diệp Nha có thời gian nhớ kỹ, loại bệnh này, nếu là người giàu sẽ có phương thuốc điều dưỡng tốt hơn, có thể ăn nhiều thứ quý hiếm như tổ yến, bào ngư vi cá, những thứ mà thôn dân bình thường có khi cả đời cũng chưa từng được ăn, hẳn có nói ra cũng vô ích. Bất quá, nhớ đến Tiết gia vừa mới có hơn mười lượng bạc, bây giờ còn định xây nhà mới, hẳn lại nói thêm một câu, “Nếu trong nhà có chút tiền dư, tốt nhất nên mua mấy con gà ác về hầm thuốc bắc để ăn, bổ huyết khu hàn, cũng có thể uống nhiều mật ong, nên uống loại mật hoa cây táo, ngày thường ngâm vào nước rồi thêm chút gừng và đường vào rồi hãy uống, nhưng phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được để bị lạnh nữa, cũng không được làm việc quá mệt nhọc, cần nghỉ ngơi thì nhất định phải nghỉ ngơi, cái gì cũng không quan trọng bằng thân thể mình, đây mới là thứ quan trọng nhất đời người, biết không?”

Diệp Nha chết lặng gật đầu, mặc dù đối phương nói nhiều như vậy nhưng nàng chỉ biết một điều, nếu nàng không điều trị tốt, nàng sẽ không thể mang thai được...

Nàng nhìn thoáng qua Tiết Thụ, cố nén mới không bật khóc ra, “A Thụ, chàng dẫn Tôn đại phu đến phòng đông viết đơn thuốc đi!”

Tiết Thụ thấy nước mắt đảo quanh trong hốc mắt nàng, chìa tay kéo Tôn đại phu lại không cho hẳn ra ngoài: “Tại sao ông không bồi thuốc cho nương tử của ta?” Lần trước ông ấy bồi thuốc cho đại ca, sau đó đại ca rất nhanh đã khỏi hẳn đó!

Tôn đại phu nhìn Diệp Nha trốn trong chăn khóc thầm, lại nhìn nam nhân ngu ngốc trước mặt, yên lặng thờ dài, sau đó bước ra ngoài.

Là Tiết Tùng và Tiết Bách tiến hẳn tới cửa, lúc bấy giờ sắc trời đã sập tối.

Hai người yên lặng đứng một lát, Tiết Tùng chợt cầm đơn thuốc bỏ vào túi áo mình rồi nói với Tiết Bách: “Nhị tẩu của đệ lúc này đã vô cùng đau đớn, đau đến mức ngất đi, chỉ sợ nếu lại kéo dài sẽ càng đau hơn nữa. Ta tranh thủ lúc này trời còn chưa tối hẳn, đi lên thị trấn bốc thuốc đây! Đệ vào nhà đi, nhưng ngàn vạn lần đừng để cho nàng biết ta đi bốc thuốc, đệ biết tính tình của nàng thế nào rồi đấy, nếu để nàng biết, tối nay chắc chắn không ngủ được.”

Bây giờ trời đã sập tối, y quán chắc hẳn đã nghỉ hết rồi, Tiết Bách muốn khuyên Tiết Tùng đừng đi nhưng chống lại đôi mắt kiên định của Tiết Tùng, lại nghĩ tới cơn đau đến ngất đi của nàng, phòng tây còn truyền đến tiếng khóc nghẹn ngào và giọng nói thủ thi khuyên lơn của nhị ca, Tiết Bách vờn tay ra trước mặt hắn: “Đại ca, đưa đơn thuốc cho đệ đi, đệ đi cho, đệ đi đường núi buổi tối quen rồi.” Khi trở về nhất định phải đi đêm vượt qua núi, để hẳn đi thích hợp hơn đại ca.

Tiết Tùng chụp bả vai của hắn: “Đệ đi khuyên nhủ nhị tẩu của đệ đi, nói với nàng chúng ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho nàng, khuyên nàng đừng lo lắng nữa.” Vừa nói xong đã xoay người bước đi.

Nhìn theo bóng dáng dần xa của Tiết Tùng, trong lòng Tiết Bách trĩu nặng. Hắn đứng dưới mái hiên, nghe bên trong truyền đến tiếng nước nở của nàng, nàng đang khóc, nhị ca cũng khóc theo...

Hắn đột nhiên cảm thấy đau đầu, nhiệm vụ đại ca giao cho hắn thật sự rất khó khăn đó!

Haizz, đi nấu cơm trước đi, dù sao nàng cũng phải ăn một chút.

Một lát sau, Tiết Bách bung một chén cháo gạo trắng đã được nấu vô cùng chín đi vào, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, hắn thật vô cùng bội phục bản thân thể mà cũng không làm rót chén cháo.

Nhị ca ngốc của hắn đang ôm cả nàng và chôn vào trong ngực, nhẹ nhẹ vỗ lưng nàng như dỗ trẻ con, đã thế hai người còn ôm chặt nhau khóc thút thít.

Hắn cố tình ho khan một cái, “Nhị ca nhị tẩu, ăn chút gì đi.” Đặt cháo xuống hắn cầm lấy một cái khăn đang treo trên móc, chấp tay đi tới trước giường. Lúc này cũng không cảm kỳ gì nữa, hắn không muốn gò bó bản thân, lễ nghi quy củ là để cho người ngoài nhìn, mà bọn họ đều là người nhà của hắn, hắn phải chăm sóc cho người thân của hắn.

Nghe thấy tiếng của Tiết Bách, Diệp Nha tỉnh táo lại một chút, trốn trong chăn buồn bực nói: “A Thụ, chàng và tam đệ ăn trước đi, bây giờ ta ăn không vô.”

Nương tử rót cuộc nín khóc, trong lòng Tiết Thụ cảm thấy dễ chịu hơn một chút, ngẩng đầu nhìn Tiết Bách, nước mắt lại rơi xuống: “Tam đệ, nương tử nói năng không thể sinh con cho ta, đệ giúp ta khuyên nàng đi, ta không muốn hài tử gì cả, ta chỉ muốn nương tử của ta thôi, ta không muốn nhìn thấy nàng khóc!”

Đình đầu truyền đến lời nói ngu ngốc của Tiết Thụ, nếu là bình thường, Diệp Nha chắc chắn đã chặn miệng của hắn lại, nhưng bây giờ trong đầu nàng rối tung rồi mù, bụng vẫn còn rất đau, trong lòng lại khổ không nói nổi, nàng lo lắng không biết có thể sinh con cho hắn được hay không, nếu nàng không làm được, dù cho Tiết Thụ không ghét bỏ nàng, nhưng còn ca ca đệ đệ của hắn thì sao, thậm chí không chừng đến cả nhị thúc nhị thẩm cũng ghét bỏ nàng. Cưới vợ chính là vì nối dõi tông đường, một nữ nhân không thể sinh con như gà mái không biết đẻ trứng, sẽ còn có người coi trọng nàng sao?

Nàng cảm thấy rất tủi thân, tại sao số nàng lại khổ đến vậy, khó khăn lắm mới có một gia đình yên ổn, vậy mà cố tình nàng lại có mắc bệnh này. Nàng thật sự rất sợ, sợ bọn họ ghét bỏ nàng không cần nàng nữa, phải biết rằng, có nhiều người rất nghèo nhưng vẫn vất vả kiếm tiền cưới vợ, cho dù là một người vừa già vừa xấu cũng muốn lấy, chẳng phải cũng là vì muốn có một đứa trẻ thôi sao?

Nghĩ đến những điều này, nàng bóp chặt bụng mình, hận bản thân không có chí tiến thủ nhưng lại không biết phải làm sao.

Mặt nàng vui vào trong chăn, Tiết Bách không thấy được dáng vẻ của nàng.

Hắn hít sâu một hơi, vẫy tay với Tiết Thụ chỉ biết khóc, ra dấu hắn ngồi sang một bên, bản thân cũng đến trước giường ngồi xuống, vươn tay kéo chăn của nàng tuột xuống bả vai.

Dù trong phòng chỉ lờ mờ sáng nhưng đột nhiên từ trong bóng tối ló đầu ra, Diệp Nha vẫn cảm thấy chói mắt phải nhắm hai mắt lại, muốn kéo chăn lên.

Tóc nàng rơi tán loạn, khuôn mặt trắng bệch đều là vết nước mắt, con mắt khóc nhiều đến nỗi sưng lên, có thể nói là vô cùng chật vật, nhưng lo lắng cho nàng lâu như vậy, bây giờ có thể nhìn thấy nàng, tim của hắn không tự chủ được đập loạn nhịp, có loại cảm giác mừng rỡ như đã lâu không gặp, đồng thời cũng cảm thấy đau lòng vì nàng.

“Nhị tẩu, tẩu đừng khóc nữa, bụng còn đau không?” Tiết Bách ngăn chặn tay của nàng không cho nàng kéo chăn lên, cúi đầu nhìn nàng.

Giọng nói của hắn quá êm dịu, vang lên bên tai nàng, Diệp Nha lập tức tỉnh táo, thì ra người đang kéo chăn không phải Tiết Thụ!

Ngay lập tức mặt của nàng đã đỏ lên, bộ dáng hiện tại của nàng, trong mắt Tiết Bách có phải rất giống một người đàn bà chanh chua hay không?

Nàng muốn ngồi dậy nhưng bả vai bị một người đè xuống, vừa muốn mở miệng, một bàn tay thon dài trắng nõn tiến đến trước mặt nàng, còn đưa cho nàng một khăn tay sạch sẽ, “Nhị tẩu, tẩu lau mặt trước đi, lau xong chúng ta sẽ nói chuyện với nhau được không? Tẩu khóc như vậy sẽ hù dọa đến nhị ca.”

Có lẽ là do giọng nói của hắn quá ôn nhu, tâm trạng lo lắng bất an của Diệp Nha dần bình phục lại, dùng khăn tay che mặt nói, “Tam đệ, ta, ta sẽ không làm nhị ca của đệ sợ hãi nữa, đệ ra ngoài trước đi, ta sửa sang một chút sẽ đi ra.” Cho dù có chuyện gì đi nữa, con người đều phải tiếp tục đi về phía trước, nói không chừng, bệnh của nàng có thể chữa được thì sao, Tôn đại phu cũng đã nói, nhiều ăn một chút đậu phộng táo đỏ là được, nàng cố gắng thêm thìa nhiều hơn, chắc sẽ đủ tiền mua những thứ đó.

“Nhị tẩu, tẩu đã đau đến như vậy còn muốn làm gì nữa, ngoan ngoãn nằm xuống đi, trong nhà không có người ngoài, sửa soạn đẹp để cho ai xem chứ? Cho nhị ca xem sao? Huynh ấy hả, chỉ cần tẩu không khóc là huynh ấy đã vui lắm rồi. Có phải hay không nhị ca?” Tiết Bách nháy mắt với Tiết Thụ.

Tiết Thụ vội vàng nhào tới bên người Diệp Nha, “Nương tử, nàng không cần sửa soạn gì hết, nàng bây giờ cũng rất đẹp mà, mau nằm xuống đi!”

Một thông minh cười trên ghẹo nàng, một ngu ngốc khoa trương khen nàng, Diệp Nha bị hai người bọn họ làm cho đồ bưng mặt, xấu hổ xoay người vào trong, nằm hướng vào tường, chừa cho bọn họ một bóng lưng yếu ớt.

Nàng xấu hổ vẫn còn tốt hơn khổ sở đau lòng, Tiết Bách thở phào nhẹ nhõm, đẩy Tiết Thụ xích qua, rót cuộc bắt đầu khuyên nàng: “Nhị tẩu, tẩu đừng suy nghĩ nhiều quá, Tôn đại phu hành nghề y đã hơn nửa đời người rồi, nếu ông ấy đã nói bệnh của tẩu không nặng, vậy nhất định có thể chữa khỏi được. Nhà chúng ta tuy nghèo nhưng chẳng lẽ còn không mua nổi táo đỏ hay sao, tẩu còn lo lắng cái gì vậy? Sợ chúng ta mua táo đỏ về bị nhị ca ăn hết?”

“Ta sẽ không dành ăn táo đỏ với nương tử đâu! Ta sẽ nhường hết cho nương tử!” Tiết Thụ trừng mắt nhìn Tiết Bách.

Tiết Bách không để ý tới hắn, nhìn bả vai của nàng run nhè nhẹ, mới khẽ nở nụ cười, “Tẩu thấy không, nhị ca đã đồng ý không dành ăn với tẩu rồi, vậy tẩu cứ ăn nhiều một chút rồi sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi. Đương nhiên, mọi người trong nhà đều hy vọng tẩu khỏe lại, bây giờ tất nhiên mọi người sẽ nói những lời tốt đẹp cho tẩu nghe, nhưng cho dù đến cuối cùng vẫn không có hiệu quả thì sao nào, tẩu thử hỏi nhị ca xem, huynh ấy có ghét bỏ tẩu sao? Tẩu tốt như vậy, bằng lòng gả cho nhị ca ngu ngốc của đệ, lại hết lòng chăm sóc cho cả gia đình này, đây chính là phúc khí lớn nhất đời này của chúng ta, chỉ có tẩu sẽ ghét bỏ ba chúng ta, chứ không có chuyện chúng ta sẽ bỏ lại tẩu đâu.”

“Nhị tẩu, chúng ta là người một nhà, nếu tẩu khỏe mạnh, chúng ta sẽ vui vẻ, nếu tẩu không tốt, chúng ta càng đau lòng vì tẩu, tự nhủ càng phải chiều cố tẩu thật tốt. Không phải chỉ có mình ta mới nghĩ như vậy, đại ca cũng như thế, huynh ấy biết tẩu khó chịu trong người, cố ý kêu đệ đến khuyên tẩu để tẩu có thể yên lòng. Tẩu nhìn xem, hiện tại trong nhà tẩu mới là lớn nhất, tẩu bị bệnh không vui, đại ca cũng mất ngủ mầy châu, nhị ca khóc đến trời long đất lở, còn đệ nữa, đệ cũng phải chịu đôi gánh vác nhiệm vụ làm cho tẩu vui vẻ trở lại, nhị tẩu tốt của chúng ta, tẩu nhẫn tâm tiếp tục như vậy để làm khổ cả ba chúng ta hay sao? Tẩu nữ lòng bắt đệ nhịn đôi hay sao?”

Diệp Nha lúc đầu bị những câu nói của Tiết Bách làm cảm động, nước mắt không ngừng chảy xuống, nhưng không nghĩ đến đến cuối cùng hẳn lại chèn thêm một câu như vậy, nàng nhìn không được bật cười, cười xong lại khóc, “Tam đệ, ta biết rồi, đệ yên tâm đi, ta sẽ không suy nghĩ lung tung nữa, đệ, đệ mau đi ăn cơm đi!”

Tiết Bách vỗ Tiết Thụ một cái, chỉ vào chén cháo đã nguội kia nói, “Nhị ca, vậy một chút nữa huynh dứt cho nhị tẩu ăn đi, nhớ kỹ, nhất định phải hầu hạ nhị tẩu thật tốt, bằng không đại ca nhất định sẽ không tha cho huynh đâu!”

Nói xong, hẳn nhấc chân ra ngoài, vừa đi đến cửa, chợt nhớ đến điều gì, quay vào rút khăn tay từ trong tay Diệp Nha ra.

Diệp Nha kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy vẻ mặt xấu xa của hẳn mỉm cười nhìn nàng, “Nhị tẩu, tẩu thiếu đệ một bữa cơm, sau này nhất định phải đền bù lại cho đệ đó!”

Thấy nàng sững sốt, hẳn hết sức hài lòng, cười cười rồi nhanh chóng chuồn ra ngoài, chỉ để lại khuôn mặt kinh ngạc sững sờ của nàng ở đó.

“Nương tử, nàng xoay lại đây đi, để ta dứt cháo cho nàng ăn!” Tiết Thụ cầm lấy chén cháo, ngồi ở sau lưng nàng.

Diệp Nha cảm thấy ấm áp trong lòng, nàng nghe lời xoay người lại, nằm nghiêng ăn cháo do Tiết Thụ dứt cho nàng, an tâm hưởng thụ sự chăm sóc của hẳn.

Bởi vì ăn ở trong phòng tây cho nên Diệp Nha cũng không biết Tiết Tùng có nhà không, nàng mệt mỏi ngủ thiếp đi, đến lúc nàng tỉnh dậy muốn đi đổi mảnh vải mới phát hiện trời đã khuya rồi, nàng chỉ nghĩ rằng Tiết Tùng với Tiết Bách chắc đã ngủ mất rồi, vì vậy cố ý bảo Tiết Thụ nhẹ nhàng ra đóng cửa lại.

Trở về giường, Tiết Thụ muốn ôm nàng ngủ như trước đây, nhưng ngủ như thế Diệp Nha cảm thấy rất khó chịu, bảo hẳn xoay sang chỗ khác mà ngủ. Bây giờ Tiết Thụ không dám chọc giận nàng, ngoan ngoan nghe lời, trò chuyện vài câu với nàng rồi lặng lẽ ngủ.

Diệp Nha vẫn tỉnh táo, bụng rất đau nhưng nàng không muốn cho Tiết Thụ biết, nếu hẳn biết, chỉ là có thêm một người khó chịu, cũng không thể làm giảm bớt đau đớn cho nàng, không bằng để cho hẳn ngủ ngon thì tốt hơn. Tuy nhiên nàng rất lưu ý nhiệt độ trên người hẳn, nhẹ nhàng xích lại gần hẳn từng chút, bây giờ đổi thành nàng muốn kề sát hẳn ngủ. Không ngờ vừa mới dán bụng lên cái mông đang vênh lên của hẳn, thì truyền đến nhiệt độ nóng ấm làm bụng nàng dễ chịu hơn nhiều, nàng kinh hi vì phát hiện tuyệt vời ngoài ý muốn này, cạ cạ đầu vào lưng ấm áp của hẳn, ôm eo hẳn vui vẻ ngủ.

Tuy nhiên nàng ngủ không sâu, trong lúc mơ mơ màng màng nghe được cuộc trò chuyện khe khẽ từ phòng bếp, Diệp Nha lập tức tỉnh giấc, nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ nghe được tiếng xì xào nói chuyện, đúng lúc nàng đang muốn đánh thức Tiết Thụ thì lại nghe thấy giọng nói của Tiết Bách.

“Đại ca, y quán còn bán gà ác sao?”

“Ừ, ta đã đi y quán của Lâm gia, tiểu nhị ở đó thật vui vẻ, ta hỏi thăm cậu ta chỗ nào bán gà ác, cậu ta liền đi vào hậu viện lựa cho ta ba con, còn có chỗ tảo đồ này cũng là mua của cậu ta. Nhị tẩu của đệ, nàng thế nào rồi?”

“Nàng đã giải tỏa tâm sự nhưng thân thể chắc hẳn vẫn còn khó chịu lắm, thế mà vẫn cố tỏ ra bình thường.”

“Đệ ngủ trước đi, ta đi nấu thuốc cho nàng.”

“Bây giờ sao? Nhị tẩu chắc đã ngủ rồi, nếu đánh thức nàng dậy thì không tốt cho lắm.”

Yên lặng một lúc sau, giọng nói khe khẽ trầm thấp của Tiết Tùng vang lên, “Không sao cả, bây giờ nấu trước, sáng mai hâm lại là có thể uống được rồi.”

Sau đó bọn họ không nói thêm gì nữa, cố gắng đi thật nhẹ về phòng, không gây ra bất cứ tiếng động nào.

Diệp Nha ôm chăn, ngơ ngác nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, những giọt nước mắt long lanh trên mặt không ngừng chảy xuống.

Đại ca thế mà đã chạy đến thị trấn bốc thuốc cho nàng, tối như vậy mới trở về!

Nghĩ đến người nam nhân kia vội vã chạy đến thị trấn, vào ban đêm vắng lặng như thế này những y quán bình thường đã sớm đóng cửa hết rồi, hẳn làm thế nào mới tìm được tiểu nhị hỏi mua những thứ thuốc bổ này, về mặt lúc đó của hẳn ra sao? Nghĩ đến hẳn đơn độc bước đi trên đường núi trắc trở gập ghềnh, bây giờ còn chuyên tâm đun nước sắc thuốc cho nàng, lại nhớ đến tấm lưng dày rộng vững chắc và ánh mắt thâm trầm nhìn không ra bất cứ cảm xúc gì của hẳn, Diệp Nha mờ mịt nhẹ lau nước mắt nơi khóe mắt.

Tại sao đại ca phải tốt với nàng như vậy? Tại sao bọn họ lại muốn tốt với nàng như thế chứ?

Nàng chỉ là một nha hoàn số khổ bị cha mẹ vứt bỏ, nàng làm sao có thể may mắn như vậy, gặp gỡ bọn họ, còn được bọn họ quan tâm chăm sóc như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 42

Diệp Nha vẫn ngồi yên trên giường, ban đêm tĩnh lặng đến mức nàng có thể nghe được tiếng củi cháy trong lò vang lên lách tách lách tách.

Đại ca đang nấu thuốc cho nàng, nàng có nên đi ra ngoài hay không?

Mùi thuốc nhàn nhạt bay vào, Diệp Nha đắn đo một chút rồi nhẹ nhàng khoác thêm áo ngoài vào, mang giày vào ngồi đợi. Nếu một lát nữa đại ca tới gọi nàng, nàng sẽ mở cửa, còn nếu đại ca không đến, nàng sẽ chờ đại ca ngủ rồi mới đi ra uống thuốc. Nàng muốn uống thuốc, thứ nhất là bởi vì bụng nàng vẫn còn rất đau, hai là uống thuốc mới có thể trị được bệnh của nàng, còn ba là...nàng không đành lòng lãng phí tâm ý của hắn.

Không biết qua bao lâu, từ phòng bếp truyền đến tiếng mức nước đổ vào trong chén.

Diệp Nha thậm chí có thể tưởng tượng ra động tác của Tiết Tùng, hắn mức thuốc ra, bưng chén lên, rồi lại để xuống, sau đó đi về phía bên này. Diệp Nha nghĩ bây giờ chắc đại ca đã đến trước cửa phòng rồi, tìm nàng đập hỗn loạn, nếu, nếu như đại ca gọi nàng, nàng nên trả lời ngay hay nên đợi một lát, rồi làm bộ như vừa mới tỉnh dậy sau đó mới trả lời hắn một tiếng?

Nàng âm thầm chờ đợi, bởi vì quá mức khẩn trương, nên đau đốn trên người cũng nhẹ đi đôi chút.

Lúc này quả thật Tiết Tùng đã đến trước cửa, tay giơ lên, nhưng đến khoảnh khắc sắp chạm vào cánh cửa, hắn bỗng dừng lại. Bên trong cực kỳ yên lặng, ngoại trừ tiếng ngáy nhẹ của nhị đệ, hầu như không có âm thanh nào khác, hắn cố gắng lắng tai nghe, hy vọng nghe được tiếng rên rỉ khe khẽ vì đau đốn của nàng, hoặc là tiếng nàng trở mình khó ngủ, nhưng không hề có tiếng động nào, lẽ nào nàng đã ngủ rồi?

Biết nàng đã ngủ hắn cảm thấy yên tâm hơn chút, nếu nàng có thể ngủ, chứng tỏ nàng đã bớt đau rồi, nếu vậy, hắn cũng không cần giải thích lý do tại sao đêm khuya còn đi nấu thuốc cho nàng như vậy, bây giờ trong lòng hắn đang có quý, hắn sợ hành vi của hắn sẽ khiến nàng hiểu lầm.

Nhưng, tại sao trong lòng hắn lại cảm thấy mất mát thất vọng thế này?

Chẳng lẽ là do hắn đã vì nàng làm nhiều như vậy nhưng lại không thể cho nàng biết hay sao?

Rõ ràng ngay từ đầu hắn vốn không muốn để nàng biết, vì sao đến lúc được như ý nguyện, hắn lại không thể thoải mái rộng lượng được cơ chứ? Có phải là vì, kỳ thực trong lòng hắn luôn có một tia hy vọng rằng nàng sẽ biết hết những điều hắn làm vì nàng, sẽ hiểu được tấm lòng của hắn, thậm chí, thậm chí mơ mộng hão huyền rằng nàng sẽ vì vậy mà có một chút tình cảm “không bình thường” với hắn?

Nhưng nếu nàng biết được thì thế nào, nàng rung động với hắn thì đã sao, có thể làm được gì? Nàng là đệ muội của hắn, mãi mãi cũng là đệ muội của hắn.

Cho nên, tốt nhất đừng cho nàng biết được, nếu nàng thật sự rung động với hắn, lại thêm tình cảm hắn dành cho nàng, chỉ càng làm cho hai người thêm đau khổ mà thôi. Nàng không có khả năng phản bội nhị đệ, hắn cũng sẽ không làm vậy. Suy cho cùng, là lỗi của hắn khi sinh ra ý niệm cảm thú như thế này.

Tiết Tùng im lặng cười khỏ, xoay người, cầm chén thuốc để lại vào nồi, tùy tiện dọn dẹp một chút, quay về phòng đông.

Đại ca đi rồi, trái tim đập loạn của Diệp Nha mới yên tĩnh trở lại, nàng cũng không biết bản thân đang rối loạn vì cái gì.

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, xác định bên ngoài đã yên lặng, không còn tiếng động nào nữa, tin chắc Tiết Tùng đã về phòng ngủ, Diệp Nha lặng lẽ đẩy cửa ra, ôm bụng đi ra ngoài.

Mười lăm trăng sáng, mười sáu trăng tròn, không cần thắp nến, ánh trăng cũng chiếu sáng khắp nơi. Đáng tiếc tấm rèm dày đã thả xuống, che khuất cửa sổ phòng bếp, ngăn lại những tia sáng của ánh trăng lọt vào, Diệp Nha không muốn phiền phức đi thắp nến. Vì vậy nàng đành phải mò mẫm đi tới cửa nam, nhẹ nhàng mở cửa. Ánh trăng như nước, tràn vào trong nháy mắt.

Chỉ có mấy bước ngắn ngủi đã làm Diệp Nha đỏ đầy mồ hôi. Nàng tựa vào cánh cửa nghỉ ngơi trong chốc lát, sau đó một tay vịn kệ bếp, một tay giờ nắp nồi. Nàng đặt nắp nồi xuống bên cạnh, nàng đã cố gắng cẩn thận lắm rồi, vậy mà vẫn làm phát ra một tiếng động nhỏ như tiếng đá cát vào sắt. Nàng nhất thời hoảng sợ, bất giác quay đầu nhìn về phía phòng đông, thấy không làm kinh động đến ai, nàng thở phào nhẹ nhõm vỗ nhẹ lên ngực một cái, cúi người bưng chén thuốc trong nồi.

Hơi nóng trong nồi tỏa ra làm nóng cả chén thuốc, Diệp Nha chịu đựng cái nóng hâm hấp đó bưng chén thuốc ra, đặt xuống kệ bếp, giờ tay sờ sờ vành tai.

“Thuốc còn nóng lắm, chờ nó nguội một chút rồi hãy uống!” Phía sau bỗng truyền đến giọng nói trầm thấp êm ái của nam nhân, cố gắng đè nén nói nhỏ hết mức có thể.

Khoảnh khắc đó, Diệp Nha dường như cảm thấy máu toàn thân đều chảy ngược lên đầu, đầu óc hoảng loạn mờ mịt, nàng không biết phải làm gì bây giờ, cũng không biết nên nói gì nữa, chỉ có thể ngẩng người tiếp tục nắm vành tai, dờ dẫm nhìn chén thuốc. Thôi xong rồi, không phải đại ca đã ngủ rồi hay sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện, còn bắt gặp bộ dạng len lén uống thuốc của nàng?

“Đệ muội?” Tiết Tùng thấy nàng vẫn sững sờ ở đó, không nhin được bước lại gần, muốn nhìn xem nàng bị sao vậy.

“Đại ca, huynh, huynh còn chưa ngủ sao?” Diệp Nha hoảng loạn gục đầu xuống, nhìn chằm chằm vào chân mình, nhưng đợi một lát vẫn không nghe hắn lên tiếng, ánh mắt của nàng từ từ chuyển sang bóng hai người đang giao nhau trên nền đất.

Hai cái bóng bị ánh trăng kéo dài, cái bóng cúp đầu gục xuống kia là nàng, còn cái hơi hơi cúi đầu kia là của hắn, hắn cũng cúi đầu là do đang nhìn nàng sao? Tim Diệp Nha đập càng lúc càng nhanh, nàng sợ đến mức muốn chạy trốn. Từ khi biết Tiết Tùng bên ba suốt đêm vì nàng như vậy, nàng vẫn trốn tránh suy nghĩ đến hắn, nghĩ vì sao hắn phải đối xử tốt với nàng như vậy, thậm chí nàng còn không dám nghĩ đến lúc gặp lại nàng phải làm sao bây giờ. Bây giờ thì tốt rồi, hắn đột nhiên xuất hiện làm nàng không dám ngẩng đầu lên, cũng không dám nhìn hắn luôn.

Diệp Nha không biết một điều, chính bởi vì nàng không dám ngẩng đầu nhìn hắn, mới làm cho hắn có dũng khí yên lặng ngắm nhìn nàng.

Tiết Tùng nhìn tiểu nữ nhân nhỏ nhắn còn chưa cao tới bả vai hắn, run run đứng trước mặt hắn, trong lòng có cảm giác xúc động không nói nên lời, lại có chút buồn cười. Minh vừa về đến phòng, nàng đã lặng lẽ đi ra, hắn có thể hiểu là, thật ra nàng vẫn luôn tỉnh, thậm chí nghe được cuộc trò chuyện của hắn với Tiết Bách hay không?

Ban đầu hắn cũng không muốn bước ra gặp nàng, nhưng lại nhin không được len lén vén rèm cửa lên trộm nhìn nàng. Bóng dáng yếu ớt của nàng tựa vào cánh cửa, ánh trăng chiếu rọi đôi chân mày đang nhíu lại của nàng, khuôn mặt thống khổ của nàng làm cho lòng hắn đau đớn vô cùng, hắn rất muốn đi ngoài dìu nàng, dứt thuốc cho nàng, nhưng lý trí nói cho hắn điều đó là không thể, nên hắn chỉ có thể nhìn. Nhưng một lát sau, lúc nàng vô tình làm phát ra tiếng nấp nôi, nàng hết như một con thỏ nhỏ sợ hãi nhìn về hướng bên này, khiến hắn luống cuống rút tay lại sợ bị nàng nhìn thấy, sau một hồi hoang mang lo lắng hắn lại cảm thấy vô cùng hiếu kỳ tò mò, tại sao nàng sợ bị mình biết như vậy? Tại sao muốn trốn tránh hắn? Nếu như bây giờ hắn đi ra ngoài, nàng sẽ làm sao đây?

Lý trí và xúc động tranh đấu giành co qua lại trong đầu hắn, đến khi hắn thấy nàng bị bóng làm ra động tác quen thuộc đó thì chân của hắn không chịu điều khiển tự động bước ra ngoài.

Bây giờ, nàng giống như dự đoán của hắn, sợ hãi không dám nhìn hắn. Nàng còn chưa chải đầu, một đầu tóc mềm mại buông xõa xuống ngực, trong màn đêm từng cơn gió lạnh thổi vào, những sợi tóc lay động trong gió, một hồi bắt đầu bay phất phơ qua lại, một hồi lại nằm im rủ xuống, hấp dẫn ánh mắt của hắn. Ánh mắt lưu luyến nơi đó không rời, hắn bất giác phát hiện ngực nàng đập phập phồng, nhớ tới nơi đó đầy đà mềm mại, cảm xúc ngán ngùi đêm đó lại tràn về, ngán ngùi nhưng rất chân thật, khiến tim hắn đập rối loạn, miệng khô lưỡi khô.

Tiết Tùng nhanh chóng dời tầm mắt, nhẹ giọng trả lời câu hỏi của nàng: “Ta nghe có tiếng động bên ngoài, nên muốn ra xem một chút. Đệ muội, muội về phòng nghỉ ngơi trước đi! Ta sẽ bung thuốc qua cho muội.”

“Không cần, không cần, muội uống luôn ở đây là được rồi, mắc công làm ồn đến A Thụ, hắn đang ngủ ngon...Đại ca, huynh đi ngủ trước đi, muội sẽ thật nhẹ nhàng mà, sẽ không làm phiền đến huynh nữa đâu.” Diệp Nha lắc đầu nói, âm thầm hy vọng Tiết Tùng đi nhanh một chút, hắn đứng ở đây, ngay cả thở mạnh nàng cũng không dám.

Tiết Tùng nghe lời nói khách khí của nàng, trong lòng rất buồn phiền, lại thấy từ đầu đến giờ nàng vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn hắn, nhin không được hỏi nàng: “Đệ muội, muội sợ ta lắm sao?” Sợ hắn, cho nên vẫn luôn tránh né hắn, không dám nhìn hắn, không dám cười đùa vui vẻ với hắn như lúc ở chung với tam đệ.

“Hả?” Diệp Nha kinh ngạc ngẩng đầu, rất ngạc nhiên vì câu hỏi của Tiết Tùng, rồi không kịp chuẩn bị mà nhìn vào đôi mắt sáng rực thâm trầm của hắn.

Hắn đứng trước mặt nàng, khoảng cách giữa hai người rất gần rất gần...Thậm chí nàng có thể nhìn rõ khuôn mặt tuấn tú nghiêm nghị của hắn, dưới ánh trăng sáng vằng vặc, trong mắt hắn tràn ra tia sáng ôn nhu, sùng nịch nhìn nàng, làm cho nàng không kim lòng được muốn trốn tránh, không phải nàng không thích, nhưng nàng sợ, sợ bản thân không chống lại nổi sự hấp dẫn của hắn mà...thích hắn.

Nàng hốt hoảng nhìn về phía cửa: “Đại ca, muội, muội...”

Bụng bỗng nhiên trở đau dữ dội, Diệp Nha đau đến mức nhắm mắt lại, ôm bụng lao đảo.

Tiết Tùng tưởng nàng lại đau đến mức ngất xỉu như lúc sáng, vội bước tới đỡ vai nàng, nói: “Đệ muội, để huynh dìu muội vào phòng.”

Diệp Nha cắn môi lắc đầu, muốn thoát khỏi hắn, chống tay đi tới thềm cửa ngồi bệt xuống, cúi đầu chìa tay với hắn: “Đại ca, huynh đưa chén thuốc cho muội đi, muội ngồi ở đây uống xong sẽ về phòng ngay.”

Tiết Tùng cực nhanh bung chén thuốc lại cho nàng, thuận thế ngồi xuống trước mặt nàng, một tay vịn vai nàng, một tay đưa chén thuốc đến trước mặt nàng: “Thuốc vẫn còn nóng, muội uống từ từ thôi.” Tay hắn run nhẹ nhẹ, sợ nàng từ chối tầm lòng của hắn.

Diệp Nha thực sự đau đến muốn ngất đi, không suy nghĩ nổi nữa, một tay ôm bụng, một tay nắm chặt chén thuốc, chậm chậm uống từng chút một. Còn hơi nóng, nhưng dòng nước ấm áp thấm vào bụng, hơi nóng làm nàng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nàng không do dự nữa, một hơi uống hết.

Tiết Tùng nhìn nàng không chớp mắt. Đôi mi thanh tú của nàng nhíu chặt, khó chịu nhắm mắt lại, lông mi thật dài run run lên. Ánh trăng dịu dàng chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lúc này mặt nàng không tái nhợt như lúc sáng nữa, trái lại sáng lấp lánh tựa như viên ngọc phát sáng trong bóng đêm. Hắn không biết chén thuốc này có khó uống hay không, nhưng hắn biết nàng đang uống rất chuyên tâm, ngón tay mảnh khảnh cầm thành chén, môi nhợt nhạt chạm vào miệng chén. Lúc hắn cầm chén thuốc từ từ nghiêng xuống, nàng cũng ngược cổ lên theo động tác của hắn, dường như nàng không phải uống

thuốc, mà giống như được uống thanh tuyến cam lộ vậy, cẩn thận không muốn làm đổ một giọt nào, nàng hiểu chuyện đến mức làm hấn đau lòng. Hấn không chú ý tới gầy ngọc trắng như tuyết của nàng, chỉ nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, càng cảm thấy xót xa.

Nếu như bây giờ Diệp Nha mở mắt, nàng chắc chắn trông thấy trong mắt Tiết Tùng tràn đầy ôn nhu và thâm tình nhìn nàng, nhưng đáng tiếc Diệp Nha chỉ lo uống thuốc, nàng thậm chí muốn uống xong nhanh một chút để né tránh nam nhân luôn làm tim nàng đập loạn này, làm sao còn dám ngẩng đầu lên nhìn hấn?

Nhất là đôi bàn tay đang vịn vai nàng, ầm áp mạnh mẽ, lúc đầu vì quá đau nên nàng không chú ý tới, còn bây giờ, nàng lại không dám để ý đến, đành phải giả bộ rằng không nhận ra, nàng không biết gì hết, nàng không biết hấn đang chạm vào nàng, cũng không biết hấn đang hết lòng quan tâm chăm sóc nàng...

Chén thuốc dần dần vơi đi, Tiết Tùng có chút luyến tiếc. Hấn biết nàng là do đau bụng, mới để hấn lại gần như vậy, nhưng dù là như thế đi nữa thì trong lòng hấn vẫn cảm thấy rất thỏa mãn, có thể đến gần ngắm nhìn nàng như vậy, được chăm sóc nàng, nàng cũng ngoan ngoãn nghe lời hấn, đây thực giống như là mơ, nhưng rất đáng tiếc là, qua đêm nay, hấn sẽ không còn cơ hội này nữa.

Nếu không còn cơ hội, hấn quyết định phóng túng một lần.

Chờ Diệp Nha uống xong, hấn không để ý tới sự phản kháng của nàng, tự tay đỡ nàng đứng lên, dìu nàng tới cửa, trước khi nàng bỏ đi nói: “Đệ muội, muội chờ ta một chút.” Buông nàng ra, chạy nhanh tới phía sau kệ bếp.

Diệp Nha nghi hoặc nhìn hấn ngồi xuống bên cạnh lu gạo, mò mẫm tìm thứ gì đó.

Tiết Tùng kiểm được thì quay lại trước mặt nàng, vươn tay đưa cho nàng: “Đệ muội, muội ăn hai quả táo đỏ này đi, ta vừa mới mua đó. Muội đừng lo lắng, muội nhất định sẽ khỏe lại thôi.”

Hấn muốn mỗi ngày đều có thể tự tay đưa táo cho nàng, khuyên nàng đừng lo lắng nữa, nhưng hấn biết hấn không có dũng khí làm như vậy, cũng không có tư cách để làm, nhị đệ yêu thích nàng như thế, nhất định sẽ tự tay làm cho nàng. Cho nên, chỉ có đêm nay thôi, hãy để hấn phóng túng một lần đi, dù sao nàng cũng đã biết hết mọi chuyện, nàng tránh hấn cũng được, sợ hấn cũng không sao, hấn chỉ không muốn bản thân cảm thấy hối tiếc nữa.

Nhìn hai quả táo đỏ nhỏ cỡ ngón tay cái nằm trong lòng bàn tay hấn, một thứ cảm giác ầm áp tràn vào lòng Diệp Nha, còn có chút ngọt ngào và sợ hãi. Do dự một lát, nàng cầm lấy hai quả táo đỏ trong tay hấn, rốt cuộc chịu không nổi ngẩng đầu lên nhìn hấn, ấp úng nói: “Đại ca, rất cảm ơn huynh, cảm ơn huynh đã tốt với muội như vậy, muội, muội...” Thực ra nàng rất muốn hỏi hấn tại sao phải đối xử tốt với nàng như vậy, nhưng nàng cũng biết, hỏi như thế, rất ái muội, rất dễ làm người ta suy nghĩ sâu xa, cho nên nàng không nói ra lời.

Ánh mắt của nàng vừa hoảng loạn vừa sợ hãi, Tiết Tùng nghĩ chắc nàng bị sự kích động của mình làm hoảng sợ, bản thân mình nhất thời không kìm lòng được cũng thôi đi, còn dọa đến nàng. Trong nháy mắt tất cả dũng khí trong lòng đều biến mất, hấn đè nén, giải thích: “Đệ muội, nhị đệ ngu ngốc, nó không biết chăm sóc người khác như thế nào, người làm đại ca như ta tất nhiên phải thay nó chăm sóc cho muội, muội đừng suy nghĩ nhiều quá...Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, muội mau về phòng ngủ đi, nhớ đắp mền thật kỹ, đừng để bị cảm lạnh.” Nói xong, hấn không dám nhìn nàng, xoay người rời đi. Nếu tiếp tục nhìn nàng nữa, hấn sợ ánh mắt của hấn sẽ tiết lộ tâm tư trong lòng hấn mất.

Cửa phòng đóng lại, phòng bếp lại tối tăm như trước. Tiết Tùng biết nàng còn đứng đó, nhưng hấn không dám...ở lại nữa, bước nhanh trở về phòng.

Diệp Nha không biết làm sao mình trở về giường được, nằm trên giường mà bên tai nàng cứ phảng phất giọng nói trầm thấp ôn nhu của Tiết Tùng, hấn khuyên nàng không nên suy nghĩ nhiều...

Nàng ảo não cắn môi, xoay người ôm lấy Tiết Thụ đang ngủ ngon ngọt, trong lòng cảm thấy uất ức, có chút hồ thẹn, nhưng phần lớn lại là tự giận.

Nàng là đệ muội của hấn, thân thể của nàng sẽ ảnh hưởng đến con nối dòng của Tiết Thụ, đại ca thương em trai, nên tất nhiên là phải thay Tiết Thụ chăm sóc chiều cô nàng rồi, đây là việc đương nhiên nàng không nên suy nghĩ nhiều nữa. Một nam nhân tốt với một nữ nhân, chẳng lẽ cứ phải là do yêu mến hay sao? Hơn nữa đại ca là một nam nhân rất xuất sắc, ngay cả Hạ Hoa cũng không thể làm cho hấn động tâm, làm sao nàng lại có thể chứ...

Không được không được, nàng lại suy nghĩ lung tung rồi!

Một vầng trăng sáng chiếu khắp mọi nơi, lúc Diệp Nha đang trần trọc khó ngủ vì tâm sự trong lòng, thì ở một nơi khác lại có một đôi đang mây mưa ân ái.

Tổng Hải toàn thân trần trụi đứng trước giường, nửa người trên say mê quần quýt dán sát vào lưng nữ nhân bên dưới. Hấn vừa lấy tay bóp nắn chà đạp bộ ngực đầy đặn bên dưới, vừa dùng vật to dài đen cứng của mình thúc sâu vào mật động ẩm ướt, miệng còn liên tục tuôn ra những câu dâm dăng: “Lâu như vậy không chơi người, tại sao chỗ này của người càng lúc càng rộng vậy, người đúng là đồ dâm phụ, A...Nói, chỗ này bị bao nhiêu người chơi qua rồi hả? Bọn hấn chơi người sung sướng, hay ta chơi người sướng hơn, hả?”

Liễu Ngọc Nương đang rộng hai chân ra đứng, nghiêng đầu ngửa ra sau, cố gắng xoay hông nghênh đón vật kia của Tổng Hải, bắt nó ra vào càng sâu, rồi nũng nịu với hấn: “Tổng Hải, chàng thật đúng là tuồng bở, lão nương ta không phải là gì của chàng, dựa vào cái gì phải thủ thân như ngọc cho chàng chứ...A, nhẹ một chút...Lão nương, lão nương dù có ngủ với toàn bộ nam nhân trong làng này đi nữa, cũng không liên quan đến chàng...”

Tổng hải cười lạnh một tiếng, càng ra sức thúc vào, giọng nói lại tràn đầy chế nhạo: “Người quả nhiên muốn cho toàn bộ nam nhân trong làng này cười lên thân thể của người, nhưng người chẳng là cái thá gì, có giỏi thì dùng huyết động dâm dăng này đi câu dẫn Tiết Tùng đi!” Nghĩ đến tên nghèo mặt hạng kia luôn được Hạ Hoa nhớ thương trong lòng, còn được ngưỡng mộ là nam nhân “tốt” có một không hai trên đời, Tổng Hải tức giận đến nghiến răng,

chuyển toàn bộ tức giận thành dục hóa, hận không thể đâm chết con đàn bà dám đứng phía dưới.

Người phía sau liều mạng đâm vào, Liễu Ngọc Nương dần dần không chịu nổi nữa, chỉ cảm thấy bụng căng cứng, nơi đó cũng bắt đầu đau rát, đành phải giãy giụa: “Trong lòng chàng thấy tức giận, có bản lĩnh thì đi tìm hấn ta mà đánh một trận...Nhẹ một chút nhẹ một chút, chàng có giỏi thì dùng trút giận lên người ta, A...Chàng đánh hấn mặt mũi xưng húp, biểu muội yếu đuối thương tha Hạ Hoa của chàng tự nhiên sẽ cảm thấy chàng dũng mãnh hơn hấn, chàng không đi tìm Tiết Tùng, còn muốn bắt ta đi cầu dẫn hấn, hừ, Tiết gia, Tiết gia toàn một đám nghèo hèn, dù cho bọn họ có quý xuống cầu xin ta, lão nương cũng không thèm nhìn bọn họ bằng nửa con mắt...A, đừng mạnh quá, ta chết mất! Tổng Hải! Tổng Hải chàng là đồ con rùa rụt cổ...A!”

Liễu Ngọc Nương càng mắng, Tổng Hải lại càng ra sức thúc vào, đến gần cuối hấn nắm chặt hông của nàng không cho nàng cựa quậy, dùng hết sức liên tiếp đâm vào mấy cái cuối cùng, rồi hung hăng đỉnh sâu vào hoa tâm của Liễu Ngọc Nương, trong lúc nàng liên miên chửi bậy mà sung sướng vui vẻ bắn ra.

Liễu Ngọc Nương giống như con cá chết nằm úp mặt xuống giường, bị mấy cú đâm cuối cùng của hấn làm trợn trắng mắt, đến lúc Tổng Hải rút ra vật kia ra khỏi thân thể của nàng, nàng cũng không quan tâm đau đớn trên người, nhảy dựng lên cao lên lưng hấn hai cái, còn định cào mặt hấn, ai ngờ bị Tổng Hải chụp cổ tay lại, hất ra ngoài, tóc tai bù xù ngã vào giường.

“Ngươi điên cái gì vậy! Ta cho ngươi tiền, ta muốn làm gì thì làm, còn dám động thủ nữa xem, lần sau ta sẽ không tìm ngươi nữa!” Tổng Hải lạnh lùng quát lên, tiện tay ném ra hai thỏi bạc tới bên cạnh Liễu Ngọc Nương.

Liễu Ngọc Nương nhìn thấy hai thỏi bạc, bỗng nhiên hiểu được bản thân đã sai lầm.

Trong số tất cả các nam nhân của nàng, Tổng Hải là người ra tay hào phóng nhất, những người nông dân khác, một lần tối đa chỉ cho nàng hơn mười đồng tiền, thế mà nàng còn phải xuất ra mọi thủ đoạn mới chiếm được nó, còn Tổng Hải sau khi xong việc luôn trực tiếp ném bạc vụn cho nàng, hơn nữa Tổng Hải cũng có ăn học, lúc trước luôn nhu tình mật ý sung nịch hồng nàng, nhất định là do hôm nay trong lòng bức bối nên mới muốn phát tiết lên người nàng.

Nghĩ như vậy, Liễu Ngọc Nương giả bộ vội vàng xoa xoa con mắt rồi lác mòng leo lên giường, “Chàng đúng là oan gia của ta mà, chỉ cho phép chàng đánh ta mắng ta, ta mới giận dữ nháo một chút mà chàng đã giận dữ với ta như vậy rồi. Lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau, vừa nhìn thấy ta chàng đã phát hỏa lên người ta, không thể cho ta cảm thấy tủi thân uất ức một chút sao!” Nàng vừa nói vừa dùng hai bầu vú của mình chà xát lồng ngực còn để hở hén của hấn.

Tổng Hải cúi đầu nhìn về phong trần quyến rũ của nàng, hấn biết nữ nhân này muốn lấy lòng hấn, cảm thấy đắc ý, hấn ngồi tựa lưng vào đầu giường, kéo người vào trong lòng, ngón tay tùy tiện bóp nắn đầu vú của nàng, bốn cọt một hồi, hơi híp mắt hỏi: “Nghe khẩu khí của ngươi, chẳng lẽ có người nào trong Tiết gia đã chọc giận ngươi?” Nhắc đến Tiết gia, hấn nhớ đến tiểu nương tử của Tiết Thụ mà hấn đã gặp ở bờ sông, dung mạo như vậy, ngay cả Hạ Hoa cũng không bằng nàng, tại sao lại gả cho kẻ ngu si như Tiết Thụ?

Liễu Ngọc Nương hừ một tiếng, thêm mắm dặm muối nói ra ân oán với Diệp Nha, “Đừng nhìn nàng ta xinh đẹp như thế, ta dám chắc nàng ta là từ trong kỹ viện đi ra, đồ lăng lợ còn giả bộ đáng hoàng, sớm muộn gì ta cũng bắt được nhược điểm của nàng ta cho xem...” Đang nói nàng bỗng ngừng lại, ngẩng đầu liếc mắt Tổng Hải, trông mắt đen lấy đảo qua đảo lại, cười dịu dàng nói: “Hừm, chàng vẫn chưa được gặp nàng ta có phải hay không? Bộ đáng đó, chắc chắn, so với biểu muội của chàng không biết còn đẹp hơn biết bao nhiêu lần, hay là chàng tìm cơ hội đi thử nàng ta xem? Nếu như thành công hai tỷ muội chúng ta sẽ cùng nhau...” Bàn tay thon dài lướt qua bụng của nam nhân, tiến xuống dưới mò vào trong quần.

Tổng Hải nắm lấy cánh tay không an phận của nàng, giễu cợt nói: “Ngươi tưởng ta sẽ tin lời ngươi nói sao? Nếu ngươi thật sự có thể tìm ra bằng chứng chứng minh nàng ta trước đây là kỹ nữ, ta sẽ thỏa mãn lòng dục kỳ của ngươi, giúp ngươi “đạy dỗ” nàng ta.” Muốn tìm người giúp à ta hả giận, cũng phải nhìn xem đối tượng là ai, Tổng Hải hấn duyệt nữ vô số, cũng xem như một tay già đời lưu luyến bụi hoa, chỉ nhìn hành vi đơn thuần ngây thơ ngày hôm đó của nương tử Tiết Thụ, cũng biết ngay bản tính nàng ta không phải thứ lăng lợ, hấn lơ mững tìm đến, làm không cẩn thận sẽ xảy ra án mạng, coi như chiếm được nàng ta thì sao, ba huynh đệ Tiết gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hấn, đến lúc đó mọi chuyện rùm beng lên truyền tới tai Hạ Hoa, tất cả hình tượng hấn cất công tạo dựng trong lòng Hạ Hoa bấy lâu nay sẽ bị mất sạch.

Nghĩ đến Hạ Hoa, nghĩ đến ngày mai người của Tiền gia sẽ đến đưa lễ vật, Tổng Hải đột nhiên không còn hưng trí nữa, đẩy người ra bước xuống giường, cột lại vật áo rồi nói: “Ta đi đây, cũng là câu nói đó, ở trước mặt người khác ngươi đừng đến gần ta, nếu chuyện của hai chúng ta bị lộ ra, hừ...”

Liễu Ngọc Nương ở sau lưng hấn bĩu môi, nhưng vẫn kéo lấy thắt lưng hấn, mềm giọng hỏi hấn: “Vậy chàng sẽ ở lại đây bao lâu? Đêm mai còn ở đây không?”

Tổng Hải kéo dài lưng lên, có chút bức bối nói: “Ngày mai sẽ đi”. Hấn cũng muốn ở lại đây, hấn muốn đợi đến ngày Hạ Hoa xuất giá, thậm chí muốn xem nàng có sống tốt hay không, nhưng một đại nam nhân như hấn, không có đạo lý ở lại nhà di trong lúc nhà người ta có con gái đang đợi gả.

Liễu Ngọc Nương nghe giọng hấn không vui, trong lòng xoay chuyển, giúp hấn nghĩ kế: “Nếu không muốn đi, vậy mượn cớ ở lại đi, bị bệnh này, trật chân này, đến lúc đó không chừng đoá hoa bảo bối của chàng sẽ đau lòng cho chàng đó, nói không chừng còn rút nước mắt cho chàng thì sao!” Đối với Hạ Hoa, nàng cảm thấy ghen tỵ cực kỳ, mặc kệ Tổng Hải lưu luyến thân thể của nàng “làm” bao nhiêu lần, trong lòng hấn từ đầu đến cuối đều chứa đựng hình bóng biểu muội hấn. Một câu nói xấu nàng ta hấn cũng không cho nàng nói. Nhớ đến bốn năm trước nương Hạ Hoa ngầm cự tuyệt lời cầu hôn của nương Tổng Hải, nàng đã lên lên vui về mấy ngày.

Nghe Liễu Ngọc Nương chế giễu chuyện của hấn với Hạ Hoa, Tổng Hải âm trầm liếc nàng, bỏ đi.

Bên ngoài vầng trăng sáng treo lơ lửng giữa trời, Tổng Hải lén lút vào nhà di, không kim lòng được đi tới sương phòng của Hạ Hoa.

Bên trong chính là biểu muội hẳn yêu thích từ lâu, từ nhỏ đã phát lời thề muốn lấy nàng làm vợ. Khi còn bé nàng rất thích dính lấy hẳn, giọng nói ngọt ngào gọi hẳn biểu huynh, làm nũng cầu xin hẳn dẫn nàng đi chơi trong vườn, cầu hẳn dạy nàng chơi điều, thậm chí lúc hẳn nói đùa với nàng rằng hẳn sẽ đợi nàng lớn lên gả cho hẳn, năm đó nàng mười tuổi, nghe được lời nói của hẳn, nàng mở to đôi mắt đen láy xinh đẹp của mình, cười hi hi đồng ý với hẳn.

Nhưng rồi, nàng từ từ lớn lên, mọi thứ dần thay đổi, lúc hai người ở cùng nhau, nàng luôn nhắc đến Tiết Tùng trước mặt hẳn, nàng nói Tiết Tùng rất tốt rất tốt, nói ngày nào nàng được gặp Tiết Tùng, Tiết Tùng mặc y phục như thế nào sẵn được con mồi ra sao. Rồi có một ngày, khi hẳn gọi nàng là Hạ Hoa, nàng cau mày nói với hẳn: “Biểu huynh, giọng nói của hai người giống nhau quá, huynh hãy gọi muội là “biểu muội” như lúc còn bé đi! Nếu không muội sẽ hiểu lầm là Tiết Tùng đang gọi, uống công muội lại vui vẻ một hồi nữa.”

Bởi vì Tiết Tùng, hẳn thậm chí không có tư cách gọi nàng là Hạ Hoa.

Cho nên hẳn đồ kị Tiết Tùng, căm thù Tiết Tùng. Lúc biết đi muốn đem nàng gả cho người bên ngoài làm tiểu thiếp, lúc đó hẳn đã âm thầm vui vẻ vì Tiết Tùng cũng không cưới được nàng, thậm chí còn hơn cả sự thương tiếc lưu luyến của hẳn với nàng!

Tuy nhiên, chẳng còn bao lâu nữa nàng sẽ xuất giá, gả cho một lão già làm thiếp!

Tim hẳn đau dữ dội, khó chịu vô cùng, chỉ cần nàng thích hẳn một chút, một chút thôi, hẳn cũng nguyện ý mang nàng rời xa nơi này...

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chương 43

Diệp Nha không biết mình ngủ khi nào, chỉ biết trong lúc mơ màng nàng nghe thấy giọng nói của Lâm thị và Xuân Hạnh, nàng lập tức tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn, ngoài trời đã sáng choang, Tiết Thụ cũng không có ở đây. Nàng nhanh chóng bật dậy, thân thể còn hơi suy yếu nhưng bụng không còn đau như trước nữa, coi bộ đơn thuốc kia thực sự có hiệu quả.

Mới vừa thay y phục xong, bỗng nghe giọng nói của Tiết Thụ ở phía sau rèm cửa vang lên: “Nương tử của ta đang ngủ, ta không cho phép hai người vào làm ồn nàng.”

Mặt nàng đỏ lên, vội vàng la lớn tiếng ra bên ngoài: “Là nhị thẩm và Xuân Hạnh phải không? Mau vào đây ngồi chơi đi.” Nàng lật đật xếp chăn mền gọn gàng, cuộn lại để vào một góc, chuẩn bị mang giày xuống giường, trong bụng thầm mắng bản thân sao lại biến thành lười như vậy. Lúc trước ở Tôn phủ, dù cho có đau đến thế nào, nàng cũng cắn răng chịu đựng, trời chưa sáng đã đứng giờ thức dậy. Cuộc sống tốt lên, lại có người nuông chiều nên nàng mới trở nên lười biếng như vậy sao, ngủ thẳng một giấc đến trời sáng trung mới chịu dậy, không biết nhị thẩm sẽ nghĩ nàng như thế nào đây!

Tiết Thụ nghe thấy tiếng la của nương tử, bắt đầu dĩ bữu môi, nghênh mặt liếc Lâm thị nhìn vài lần, nhỏ giọng lầm bầm: “Đại ca nói nương tử của ta phải nghi ngơi thật tốt, hai người không được làm phiền nàng quá lâu, cũng không được bắt nàng làm việc!”

“Đứng sang một bên đi! Suốt ngày chỉ biết nói năng ngu ngốc, có thời gian đứng ở chỗ này làm bầm, còn không bằng ra ngoài giúp đại ca của con xây nhà, đi ra ngoài đi ra ngoài!” Bà ta cảm thấy phiền chán vì sự ngu ngốc của Tiết Thụ, đây nam nhân còn đứng ngây ngốc ở trước cửa ra, đi nhanh vào phòng.

Tiết Thụ trước giờ vẫn rất sợ nhị thẩm mặt lạnh này, bị đẩy ra cũng chỉ dám làm bầm thêm vài câu nói xấu bà ta.

Xuân Hạnh thấy bộ dạng trẻ môi thở phì phò của hẳn, khẽ cười lừa hẳn ra ngoài: “Nhị ca, huynh yên tâm đi, ban nãy đại ca vừa kể lại mọi chuyện với nương của muội, bà ấy sẽ không bắt nạt nhị tẩu đâu! Mau đi làm việc đi, coi chừng lát nữa đại ca sẽ lại đây mắng huynh lười biếng đó!”

Tiết Thụ nhìn nàng một lúc rồi chỉ vào nôi nói: “Nương tử vẫn chưa ăn sáng, một lát nữa muội đem vào cho nàng dùng, đừng quên đó nha!”

Xuân Hạnh gật đầu, đứng ở cửa nhìn bóng dáng nhị ca ngốc chậm chậm rời đi, trong lòng lại cảm thấy rất hâm mộ nhị tẩu. Lúc thấy bọn họ tới, nhị ca đã bỏ xuống công việc chạy ào về phòng, nàng còn tưởng xảy ra chuyện gì, hóa ra hẳn sợ nàng và nương làm phiền giấc ngủ của nhị tẩu, cố tình chạy tới đây canh gác cửa phòng. Nhị ca dù có ngốc nghếch, nhưng cũng biết thương vợ của mình.

Nàng lắc đầu cười nhẹ, nhắc chân đi vào phòng tây.

Diệp Nha đang thì thầm trò chuyện với Lâm thị về bệnh tình của mình, Xuân Hạnh đi đến, nhìn nàng cười cười rồi ngồi xuống bên cạnh nàng.

Năm đó Lâm thị từng bị đau đớn vì khó sinh, giờ nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Diệp Nha, cảm thấy tiếc thương cho nàng, nói vài câu trấn an, quét mắt khắp phòng rồi hỏi: “Chiều hôm qua con bị đau đến giờ, vậy chắc cũng chưa giặt y phục dơ đâu nhỉ? Để ở chỗ nào rồi, lấy ra đi để ta đi giặt dùng con.” Châu dẫu vừa tốt bụng lại khéo tay, cũng không giấu diếm bất cứ thứ gì, chỉ cần nàng biết thứ gì đều vui vẻ dạy lại cho Xuân Hạnh, vì thế bà ta rất thích nàng, đồng thời cũng không muốn mắc nợ ân tình của Diệp Nha, nên mới muốn giúp Diệp Nha một tay.

Diệp Nha thụ sủng nhược kinh, mặt đỏ lên: “Không cần, không cần đâu, đại phu đã nói không cần đụng vào nước lạnh là được, con, con sẽ nấu chút nước nóng...” Tối hôm qua xảy ra quá nhiều chuyện, nàng quên bèn việc giặt đồ luôn rồi!

Xuân Hạnh ngồi một bên che miệng cười: “Nhị tẩu đừng ngượng ngùng mà, chúng ta đều là phụ nữ, chuyện hàng tháng này, cho dù là dùng nước nóng để giặt cũng không được, mỗi khi muối tới tháng, nương cũng không cho muối đụng nước đâu. Nương, mẹ ngồi đây với nhị tẩu đi, con đi giúp nhị tẩu giặt đồ cho, giặt xong con sẽ ra ngoài chơi với nhị ca!” Nói xong, quan sát khắp giường, rồi nhảy xuống chạy đến bên cạnh tủ quần áo, quay đầu nói với Diệp Nha: “Có phải tỷ giấu ở trong này không?”

Khuôn mặt Diệp Nha ghen đến mức đỏ bừng, không thốt ra được một lời, Xuân Hạnh nhìn thấy nàng như vậy cũng đủ hiểu, quay lại mở tủ quần áo ra, ôm lấy đồng xiêm y bị nhét trong góc kia ra, rồi chạy thẳng ra ngoài. Diệp Nha muốn đuổi theo, nhưng Lâm thị không đời nào để nàng đi, “Được rồi, con nằm xuống nghỉ ngơi đi, thân thể mau chóng khỏe lại để còn sinh cho Tiết Thụ một thằng nhóc mập mập nữa chứ, coi nó làm cha rồi còn có thể ngốc nghếch như vậy được nữa không!”

“Nhị thẩm, con, con...”

Diệp Nha không nói nên lời, cổ đờ nén, nhưng cuối cùng không chịu được nữa, nhào vào trong lòng bà ấy khóc nghẹn ngào: “Nhị thẩm, mẹ con cũng chưa từng đối xử tốt với con như người...” Nương thường mắng nàng là đồ vô dụng, ngoại trừ dạy nàng nấu cơm làm việc nhà, bà ấy chưa từng lên tiếng nhẹ giọng khuyên nhủ nàng câu nào, lần đầu tiên đến quý thủy, nàng đã ở Tôn phủ làm nha hoàn hai năm, làm gì có ai nhắc nhở khuyên can nàng chuyện gì?

Lâm thị không ngờ Diệp Nha sẽ làm ra hành động thân mật như vậy, lúc đầu có chút sững sờ không quen, nhưng thấy đôi vai gầy yếu của nàng run run không ngừng, biết nàng chắc chắn đang rất thương tâm đây, bèn nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, suy nghĩ một chút, cũng không hỏi việc nhà của nàng mà chỉ an ủi: “Đừng khóc, đừng khóc, những việc đã qua thì cứ để nó qua đi, đừng nghĩ đến nữa, chừng hai năm nữa con cũng được làm mẹ rồi, sao có thể yếu khóc làm nũng như vậy! Được rồi được rồi, bụng con còn đau không? Nếu hết đau rồi thì xuống ăn một chút, đi dạo một vòng, cả ngày nằm ở trên giường cũng không tốt cho cơ thể.”

“Vâng, con sẽ xuống ngay.” Khóc đã rồi, Diệp Nha thấy hơi ngượng ngùng, len lén nhìn Lâm thị, thấy khuôn mặt bà ấy có chút nghiêm nghị nhưng ánh mắt vô cùng dịu dàng. Biết nhị thẩm không trách nàng vô lễ, nàng cảm thấy ấm áp trong lòng.

Đợi Diệp Nha ăn xong bữa sáng, Lâm thị có việc phải đi trước, để lại Xuân Hạnh ở lại cùng Diệp Nha thêu khăn, hai người ngồi ở sân sau thêu thùa, lúc nào mệt thì quay đầu nhìn các nam nhân đang chăm chỉ làm việc.

Diệp Nha hầu như chỉ dám nhìn xem Tiết Thụ, nhưng có đôi khi không không chế được, ánh mắt vẫn len lút dõi theo bóng dáng Tiết Tùng đang chăm chỉ làm việc.

Từ lúc nàng thức dậy đến giờ, nàng chưa từng chạm mặt đại ca, cũng không nói với nhau câu nào.

Bên tai còn quanh quẩn giọng nói trong trẻo lạnh lùng của hắn, hắn bảo nàng đừng suy nghĩ nhiều quá, có phải là vì, là vì hắn sợ nàng hiểu lầm sự quan tâm chăm sóc của hắn, sau đó sinh ra tâm tư không nên có?

Hay là do hắn sợ nàng sẽ thích hắn, nên mới cảnh cáo nàng đừng suy nghĩ nhiều như vậy?

Diệp Nha uất ức cúi đầu xuống. Nàng có làm cái gì đâu, mặc dù nàng có chút nghi ngờ đại ca thích nàng, nhưng nàng luôn chịu đựng không có hồi hấn, cũng chưa từng liếc mắt đưa tình hay có hành vi ám muội với hắn mà, tại sao hắn lại vô duyên vô cớ nói nàng như vậy cơ chứ? Hơn nữa, đây là lần đầu tiên có người quan tâm săn sóc nàng như vậy, nàng mới nhận không được suy nghĩ vẩn vơ một chút, nếu hắn nói tất cả những điều hắn làm cho nàng chỉ là vì Tiết Thụ, nàng chắc chắn sẽ không suy nghĩ lung tung nữa, hắn cần gì phải dận dò thêm một câu dư thừa như vậy?

Hừ, vừa mới nghĩ như vậy, Diệp Nha đã cảm thấy không vui, nhất định là đại ca cảm thấy hắn cưng chiều nàng quá rồi, nên mới sợ nàng hiểu lầm chứ gì?

Được rồi, nàng từng nghi ngờ hắn thích nàng, hắn lại sợ nàng thích hắn, như vậy coi như huề nhau, sau này cứ sống chung như trước là được rồi, nàng nhất định sẽ không để cho hắn hiểu lầm nữa, nếu hắn lại đối xử tốt với mình, nàng sẽ mặc định đó là vì Tiết Thụ, tuyệt đối không suy nghĩ lung tung nữa.

Chỉ có điều, tối hôm qua, tối hôm qua hắn...

Nhớ đến ánh mắt dịu dàng đêm qua của hắn, tim Diệp Nha đập rối loạn, giả vờ cầm khăn tay lên chăm chú thêu hoa. Đại ca vốn dĩ lạnh như băng, sao lại có thể nhìn nàng dịu dàng như vậy? Chắc chắn là nàng đau đến mức hồ đồ nên nhìn lầm rồi!

Lúc Diệp Nha đang chuyên tâm suy nghĩ thì bên ngoài chợt vang lên tiếng pháo nổ ầm ầm.

“A, chắc chắn là người của Tiền lão gia đến đưa lễ vật rồi!” Xuân Hạnh nhỏ giọng nói, ngẩng đầu nhìn Tiết Tùng, sau đến lặng lẽ nói nhỏ vào tai Diệp Nha, “Nhị tẩu, Hạ Hoa phải lập gia đình rồi, tỷ nghĩ đại ca có đau lòng hay không?”

Diệp Nha không chút suy nghĩ lắc đầu, “Không có đâu, muội đừng nói nhảm, Hạ Hoa có lấy chồng hay không liên quan gì tới đại ca.”

Xuân Hạnh không biết chuyện mới đây của Tiết Tùng và Hạ Hoa, thầm thì vài câu: “Hạ Hoa thích đại ca như vậy, đại ca ngoài mặt bình tĩnh như thế thôi, không chừng trong lòng đang rất đau khổ đó.”

Diệp Nha cúi đầu cắt đứt sợi chỉ, úp úp mở mở mới nói: “Không thể nào, đại ca đã từng nói, huynh ấy chưa từng thích Hạ Hoa.”

Xuân Hạnh sững sốt, sau đó tò mò nhìn nàng: “Nhị tẩu, chính miệng đại ca nói cho tỷ nghe sao?” Người như đại ca sẽ nói chuyện này sao?

Diệp Nha cứng đờ một lát, nhớ tới chuyện hầu bao còn chưa nói cho Xuân Hạnh biết, liền tròn mắt nói dối: “Không phải, có lần ta trùng hợp nghe được tam đệ hỏi đại ca có thích Hạ Hoa hay không, huynh ấy trả lời rất dứt khoát.” Nói xong, lại sợ Xuân Hạnh hỏi tiếp, nhanh chóng thu dọn đồ đạc bỏ vào trong giỏ: “Được rồi, muội ngồi ở đây thêu một mình đi! Ta đi nhào bột mì, buổi trưa cả nhà mình sẽ ăn sủi cảo hấp.” Nhị thúc tới đây giúp đỡ bọn họ xây nhà, hôm nay cả nhà họ sẽ ở lại dùng cơm.

Một người thêu thùa rất chán, Xuân Hạnh trông thấy mấy bắp cải thảo phía sau, cũng đứng lên nói: “Muội giúp tỷ rửa cải cho!”

Một lúc sau, Lâm thị dẫn theo Hồ Từ quay về.

Diệp Nha ngồi ở cửa phía bắc nhào bột, Hồ Từ lắc lắc thân thể tròn vo của mình chạy đến trước mặt nàng, nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát rồi hỏi: “Nhị tẩu, lúc nhị ca cưới tỷ, cũng tặng cho nhà của tỷ rất nhiều quà sao?” Một đôi mắt to sáng ngầy thơ, tràn ngập tò mò chớp chớp mắt nhìn nàng.

Lâm thị đang định rửa tay phụ Diệp Nha làm sủi cảo, nghe lời nói của Hồ Từ, tức giận mắng hấn một câu: “Con nít con nôi thì biết cái gì, mau ra ngoài giúp cha con làm việc đi, chỉ biết quậy phá tới ngày.”

Hồ Từ lập tức ỉu xiu, hấn chính là vì muốn trốn việc mới mượn cớ lười biếng. Vừa nhìn thấy cha hấn và hai ca ca người đầy mồ hôi đi tới, hấn cười toe toét mặt mày cong cong, lớn tiếng nói: “Hoan hô, cha làm xong việc rồi, không cần con phụ giúp nữa.” Nói xong lập tức chạy nhào tới ôm đùi Tiết Thụ, ngửa đầu nhìn hấn: “Nhị ca, đệ vừa mới chạy ra ngoài xem nào nhiệt, ông Tiên lão gia gì đó đã tặng cho nhà Đại Cường hơn mười rương lễ vật, nào là nữ trang, vòng vàng, vải vóc, còn có rất nhiều thức ăn ngon nữa, nghe nói là dùng để tặng cho tỷ tỷ của Đại Cường. Nhị ca, lúc huynh cưới nhị tẩu có tặng đồ cho nhà tỷ ấy không?”

“Hả?” Tiết Thụ mờ mịt cúi xuống nhìn hấn, sau đó ngẩng lên nhìn Tiết Tùng và Diệp Nha, “Ta...” hấn không biết nhà của nương tử ở nơi nào, hấn cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nương tử, nương tử chính là người của hấn mà, tại sao còn phải tặng đồ gì nữa?

“Lão nhị, con đừng để ý tới nó!” Lâm thị kéo tai Hồ Từ lên, xách người ra sân sau: “Đi kiếm Đại Hoàng chơi đi!”

Nàng trừng mắt nhìn, Hồ Từ sợ run cả người, không dám hỏi nhiều nữa, buồn chán đi đến dưới tàn cây tìm Đại Hoàng chơi.

Bầu không khí trong phòng bếp có chút lúng túng, ít nhất trong lòng Lâm thị nghĩ như vậy, bất luận là chuyện của Tiết Thụ với Diệp Nha hay chuyện cưới gả của Hạ Hoa, vốn dĩ cũng không nên bàn luận trắng ra như vậy.

Tiết Tùng nhìn sắc mặt Diệp Nha, thấy nàng cúi đầu, yên lặng đứng một bên nhào bột, khuôn mặt trắng nõn cũng không có chút xấu hổ hay nét khác thường nào, hấn yên tâm một chút, nói với Tiết Sơn Lương: “Nhị thúc, chúng ta vào trong nghỉ ngơi trước đi.” Nói xong liền đi về phía phòng đông, trước lúc đi vào, hấn lén nhìn trộm Diệp Nha một lần nữa, phát hiện nàng cũng không ngẩng đầu nhìn qua bên này, trong lòng cảm thấy nhàn nhạt mất mát. Hấn đã trần trụi suy nghĩ nửa ngày nay, không biết đến lúc gặp lại nàng thì phải làm sao bây giờ, thậm chí quyết định sẽ không nhìn nàng nữa, nhưng sự thực chính là, ngay từ bước chân đầu tiên hấn bước vào phòng bếp, tầm mắt của hấn đã không nhịn được dời theo nàng, chờ mong sẽ có lúc vô tình nào đó ánh mắt nàng lướt qua hấn, hấn sẽ lại thấy được một tia xấu hổ thẹn thùng trong đó. Nhưng không, không có gì hết, từ đầu đến cuối, nàng chưa từng ngẩng đầu lên nhìn hấn, dường như những giây phút đêm qua ở cùng nhau chỉ là một giấc mộng mà thôi, hay thật sự, đó chính là một giấc mộng đẹp mà hấn hằng mơ ước?

Đáng tiếc nàng không nhìn, hấn đành phải mang theo tâm sự bước vào phòng.

Tiết Thụ đi theo phía sau Tiết Tùng, Tiết Sơn Lương đi cuối cùng, lúc vào cửa, ông ấy tiện tay thả màn che xuống.

Tiết Tùng lau mặt xong, nhìn thoáng qua cửa phòng, rù tâm mất xuống, giả vờ ung dung thoải mái ngồi xuống giường. Vừa ngồi xuống, lại tiếp tục giả bộ bình tĩnh nhìn phía ngoài cửa, vừa vận trọng thấy đáng vẻ mím môi, khe cong khóe miệng cười khê, ánh mắt long lanh rực rỡ vô cùng, hấn xem nàng ngẩn ngơ, đến lúc phảng phất nghe được lời nói của nhị thúc mới vội vàng thu hồi tầm mắt lại, nàng dường như đã nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn sang hướng bên này.

Hấn giật mình tỉnh táo lại như bị kim đâm, bật đứng dậy, trốn nhanh vào góc khuất tránh né tầm mắt của nàng, tốc độ nhanh đến mức làm Tiết Sơn Lương sợ hết hồn.

“Tiết Tùng, con không sao chứ? Sao lại hốt hoảng như vậy?”

“Con không sao, chỉ là không muốn ngồi nữa thôi.” Tiết Tùng quay lưng về phía hấn hít một hơi thật sâu, đợi sự khản trương và xúc động trong lòng tạm lắng xuống, mới xoay người lại ngồi vào ghế gỗ bên cạnh ngăn tủ, ngẩng đầu nhìn Tiết Sơn Lương, “Nhị thúc, thúc vừa nói gì vậy?”

Tiết Sơn Lương dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát hấn, thấy hấn vẫn giống như bình thường, mới chỉ vào da sói treo ở vách tường phía sau nói: “Tại sao con vẫn chưa bán nó?”

“Mấy bữa nay bận rộn xây nhà, con vẫn chưa có thời gian rảnh đi lên thị trấn, dù sao da sói để lâu cũng không bị hư hao gì, không cần gấp.” Tiết Tùng bình tĩnh trả lời, nhưng trong lòng lại vương vấn nụ cười lúc nãy của nàng, nàng rốt cuộc có trông thấy hấn không?

Ở bên ngoài, Diệp Nha cảm thấy có người đang nhìn nàng, nên ngừng nói đùa với Xuân Hạnh, nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người thoáng hiện qua. Nàng nghi hoặc chớp chớp mắt, nghĩ chắc mình đã nhìn lầm rồi, đúng lúc Tiết Thụ đang nằm trên giường đột nhiên quay đầu, hai người bốn mắt nhìn

nhau, hần cười ngốc nghếch vẩy tay với nàng, nghe răng trợn mắt, muốn ngốc bao nhiêu có bấy nhiêu.

Vừa rồi chắc cũng là Tiết Thụ đang nhìn nàng nhỉ?

Diệp Nha thấy thế, cũng hướng về phía Tiết Thụ nở một nụ cười, vừa định quay đầu, chợt nghe giọng nói của nhị thúc ở phòng trong: “Đa sói này ước chừng có thể bán hơn hai mươi lượng, cộng thêm tiền thịt sói, cũng đủ cả nhà sống mấy năm. Không bằng thừa dịp trong nhà dư dả, con mau chóng xây nhà mới, sau đó phá bỏ phòng cũ xây thêm một gian phòng nữa, để dành cho vợ tương lai của con. Con cũng trưởng thành rồi, ta đã căn dặn nhị thẩm của con giúp con lưu ý mấy cô gái hợp tuổi, nhưng nếu con gặp được người thích hợp thì nhớ nói với ta một tiếng. Trước đây nhà con còn nghèo, không thể làm gì, nhưng bây giờ con đã có nhà cửa cũng có chút tiền dư, con lại biết tu chí làm ăn, sẽ không có ai dám chê bai con đâu.”

Diệp Nha ngây người.

Tiết Tùng cũng ngây ngẩn cả người, bất quá hần trả lời rất nhanh: “Nhị thúc, chuyện của con không vội, mặc dù bây giờ trong nhà có tiền nhưng sang năm tam đệ sẽ đi thi tú tài, còn phải lên thị trấn học hành, đến lúc đó mọi chuyện đều cần tiền, bây giờ cứ giữ cho đệ ấy đi, con thực sự không vội mà.” Hần từ sớm đã không có ý định cưới vợ trong đầu, hiện tại lại càng không có, bây giờ hần chỉ muốn kiếm tiền nuôi tam đệ ăn học thành tài, rồi nhìn tam đệ thành gia lập nghiệp, hần đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Có lẽ hôm nay là một ngày đặc biệt, cho nên phòng trong vừa nhắc đến hôn sự của Tiết Tùng thì bên ngoài mọi người cũng cùng im lặng lắng nghe cuộc nói chuyện bên trong, cũng may Lâm thị và Xuân Hạnh đều chú ý đến động tĩnh bên trong, vì vậy không một ai chú ý đến sự sững sờ của Diệp Nha.

Diệp Nha cũng không biết tim mình bị sao thế này. Trong nhà có tiền, đại ca cưới vợ, đó là chuyện đương nhiên. Vậy thì tại sao, lúc nàng vừa nghe được lời nói của nhị thúc, trong lòng lại thấy hốt hoảng như vậy, thậm chí còn vượt qua sự vui vẻ? Nhưng đến khi nghe đại ca nói lời từ chối, nàng thế mà lại cảm thấy thờ phào nhẹ nhõm?

Đúng rồi, chắc là, có lẽ do nàng vừa mới quen thuộc với mọi người trong nhà, nên có chút không quen nếu trong nhà có thêm một người chị dâu nữa chăng? Đúng vậy, chắc chắn là như vậy, nàng yên lặng giải thích cho sự khác thường của mình. Bất quá, dù cho đại ca có đồng ý thì cũng không sao cả, có thêm một nữ nhân trong nhà, đối với nàng mà nói sẽ thuận tiện hơn, hơn nữa, tuổi của đại ca cũng không còn nhỏ, thực sự không thể chậm trễ được nữa, nhưng không biết là cô nương nhà nào may mắn như vậy, có thể gả cho đại ca...

Không cảm lòng nổi, Diệp Nha nhớ đến sự săn sóc tận tình đêm qua của Tiết Tùng, nếu hần cưới vợ, sau này chắc chắn sẽ càng tốt với người đó phải không?

Nàng cúi đầu, cảm thấy có chút nhói nhói trong lòng.

Tiết Sơn Lương cực kỳ không hài lòng với câu trả lời của Tiết Tùng. Ông ta đang tựa lưng vào tường, lập tức ngồi thẳng dậy, tận tình khuyên bảo: “Con không nên nói như vậy, con thương anh em thì không sai, nhưng cũng không thể làm trễ nãi đại sự của mình. Cưới vợ cùng lắm chỉ mất mười lượng bạc, nửa năm sau con chăm chỉ đi săn một chút, chắc chắn có thể kiếm lại được, như vậy cũng không làm lỡ chuyện của Tiết Bách. Hơn nữa, sau này nó còn phải dùng rất nhiều tiền, chẳng lẽ ngày nào nó không thi đậu, ngày đó con cũng không lấy vợ hay sao? Nếu con thật sự không lấy vợ, trong lòng Tiết Bách chắc chắn cũng không dễ chịu. Con cưới vợ sớm một chút, trái lại nó càng có thể an tâm đọc sách.”

Hôn sự của ba cháu trai chính là tâm bệnh của ông ta. Tiết Thụ ngu ngốc, ông vốn dĩ không trông cậy vào việc hần có thể lấy được vợ, đương nhiên sẽ không lo lắng quá mức, bây giờ thì tốt rồi, Tiết Thụ là người đầu tiên có thể cưới vợ, thực sự khiến ông ta rất vui mừng. Còn với Tiết Bách thì chuyện học hành quan trọng hơn, trễ một hai năm mới lấy vợ cũng không sao, nói không chừng sau này thành tài rạng danh, việc hôn nhân cũng không cần ông ta lo lắng nữa. Chỉ còn Tiết Tùng, đã hai mươi ba tuổi rồi, không thể kéo dài được nữa.

Nghĩ vậy, ông ta nhanh chóng quyết định: “Chuyện hôn nhân đó giờ đều do cha mẹ quyết định, cha mẹ của con đã mất sớm, tất nhiên là do người làm nhị thúc như ta thay mặt làm chủ, không thể để con tiếp tục hồ háo nữa. Chuyện này cứ quyết định vậy đi, nhị thẩm của con sẽ thay ta an bài, con cứ chờ tin tức của chúng ta là được, nhất định sẽ tìm một cô nương tốt cho con, không để con chịu ủy khuất đâu.”

Tiết Tùng nhìn ông ta xa cách, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị, khóe môi mím thật chặt.

Tiết Sơn Lương cũng không nhường hần một chút nào, ông thật không tin, tâm lòng tốt của mình chẳng lẽ sẽ bị xem thành lòng lang dạ thú?

Trong phòng giảng cô quyết liệt khiến Tiết Thụ cảm thấy rất bất an, hần sợ con giận của nhị thúc, cũng sợ con giận của đại ca, điều càng làm cho hần sợ hãi chính là, hần sợ hai người bọn họ đánh nhau. Vì vậy hần lặng lẽ thấp thòmg ngồi bò dậy, ánh mắt cầu cứu nhìn nương tử, nhưng nàng chỉ cúi đầu, hai tay bóp chặt bột mì. Hần nghi ngờ nhìn bột mì trong tay nàng, không phải nương tử muốn làm sùi cào hay sao, tại sao lại bóp nát bột mì như vậy?

Nương tử không nhìn hần, Tiết Thụ đành phải nhìn về phía đại ca đang nghiêm mặt đứng đó, suy nghĩ một chút về điểm tốt của nương tử, buồn bực hỏi: “Đại ca, tại sao huynh lại không muốn cưới vợ vậy? Cưới vợ rất tốt mà, huynh nhìn nương tử của đệ xem, nàng nấu cơm cho đệ, giặt quần áo cho đệ, nếu huynh cưới vợ, nàng cũng sẽ tốt với huynh như vậy!”

Nương tử của nhị đệ?

Tiết Tùng nhìn về phía nhị đệ mình, nhị đệ đang dùng đôi mắt trong suốt nhìn hần, bên trong chứa đầy sự khó hiểu. Hần chỉ nhìn thoáng qua, rồi nhanh chóng nhắm mắt lại, tâm tư của nhị đệ vẫn trẻ con đơn thuần như vậy, càng làm cho hần cảm thấy bản thân không bằng cảm thù.

Trong đầu xẹt qua bộ dáng ngượng ngùng cúi đầu của nàng, về mặt dịu dàng khẽ cười, lúc đau thương bất lực, nhưng cho dù thế nào đi nữa, đến cuối cùng nàng vẫn là vợ của nhị đệ, sự ôn nhu của nàng chỉ dành cho một mình nhị đệ, đau lòng của nàng cũng chỉ có nhị đệ có thể xoa dịu nó, còn hần, hần

chỉ là đại bá của nàng, một người ngoài, hẳn không có tư cách nhớ nàng, càng không có tư cách làm bất cứ chuyện gì vì nàng nữa.

Liệu có phải, chỉ cần bản thân hẳn cũng có nương tử, hẳn sẽ không nhớ nàng nữa? Không nhớ nàng, hẳn cũng không cần kiềm nén nỗi tương tư trong lòng, cũng không làm nàng rối loạn tâm tư, ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng và nhị đệ.

Nhưng hẳn thực sự không muốn lập gia đình mà!

Ngực tràn đầy buồn bực, ép chặt đến mức sắp không thở nổi, Tiết Tùng không muốn đứng trong phòng nữa, hẳn sợ hẳn nhìn không được mà làm lộ tâm tư không nên có của mình.

Hắn mở mắt ra, cúi thấp tầm mắt xuống nói: “Nhị thúc, bây giờ trong nhà còn đang bận rộn chuyện xây nhà, xây xong cũng vừa lúc đến mùa thu hoạch, con thực sự không có thời gian rảnh, chuyện này, chờ đến sau mùa thu hoạch hãy bàn lại.”

Tiết Tùng rũ mắt xuống, Tiết Sơn Lương không nhìn thấy sự phức tạp trong mắt hắn, chỉ coi như đứa cháu này đã nghĩ thông suốt, cười nhận lời: “Được, vậy đến lúc đó sẽ bàn lại, đến khi đó con chỉ cần nói cho nhị thẩm của con biết con thích cô nương như thế nào, bà ấy sẽ giúp con...”

Sau đó ông ấy nói cái gì, Tiết Tùng hoàn toàn không nghe được, hẳn sải bước ra khỏi phòng, không nhìn bất cứ người nào trong bếp, cũng không quay đầu lại đã bỏ đi.

Diệp Nha ngơ ngác nhìn bóng lưng cao lớn của hắn, bột mì trong tay bị nàng nhào nặn không còn hình dạng gì.

“Nhị tẩu, tại sao muội cảm thấy hình như đại ca không muốn vậy?” Xuân Hạnh thu hồi ánh mắt nhìn theo Tiết Tùng, nhỏ giọng nói với Diệp Nha. Nàng luôn cảm thấy, nếu như không phải trong lòng đại ca có người, hẳn sẽ không có đạo lý cự tuyệt việc này, hiện tại hẳn bị bắt buộc phải đồng ý, chẳng lẽ là vì trong lòng còn vương vấn Hạ Hoa?

Diệp Nha lấy lại tinh thần, liếc nhìn Xuân Hạnh, không nói gì, tiếp tục nhào nặn bột mì trong tay, yên lặng chuẩn bị hấp sủi cảo.

Không cần biết đại ca có nguyện ý hay không, nếu hắn đã đồng ý, sau mùa thu hoạch, nếu nhị thẩm tìm được cô nương thích hợp, đại ca sẽ cưới người đó, sau đó, nàng sẽ có thêm một người đại tẩu.

Rất tốt, đại ca là nam nhân tốt như vậy, làm sao có thể cô độc cả đời, có đại tẩu, hẳn mới có được hạnh phúc trọn vẹn. Không chỉ là đại ca, còn có tam đệ nữa, tương lai hẳn cũng sẽ cưới vợ, đến lúc đó hai huynh đệ họ đều có người chăm sóc, còn nàng, nàng chỉ cần trông nom Tiết Thụ là đủ, tuy rằng hẳn rất ngốc, nhưng hẳn tốt với nàng như vậy, nàng cũng sẽ hạnh phúc thôi.

Nàng làm được ba cái sủi cảo, nàng để hai cái sang một bên, chỉ để lại một cái trước mắt.

Ba huynh đệ đều là nam nhân tốt, nàng không thể chỉ vì bọn họ đối xử tốt với nàng, mà sinh ra ý tưởng độc chiếm bọn họ được. Nàng không nên có suy nghĩ nếu sau này đại ca và tam đệ lấy vợ, bọn họ cũng sẽ đối xử tốt với một nữ nhân khác như từng tốt với nàng mà cảm thấy khó chịu trong lòng, suy nghĩ như vậy là rất vô lý, dù sao bọn họ cũng chỉ là đại ca và tam đệ của nàng.

Nghe nói có mẹ chồng ác độc không thích con trai mình thân mật với vợ, càng không thích con trai tốt với vợ, chẳng lẽ nàng cũng là loại người như vậy?

Diệp Nha khẽ cười, nàng là một cô nương tốt đó, không thể làm một em dâu xấu xa hay một chị dâu ác độc được đâu. Lấy vợ đi! Lấy vợ đi! Cả hai người đều lấy vợ hết đi! Nàng có thể làm tròn bổn phận của mình, làm một em dâu tốt.

Cho nên, không cho phép tìm nàng lại xót xa nữa, biết không?

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Chương 44

Bên ngoài rất náo nhiệt, có giọng bà mai lớn tiếng chúc mừng, có tiếng mẫu thân liên tục nịnh nọt khách khứa, cũng có tiếng thôn phụ trong làng giả ý xu nịnh nói hùa theo, cả tiếng mấy đứa bé cười đùa chạy tới chạy lui, xui xẻo đụng vào người lớn, đôi lúc tiếng mắng chửi xì xào.

Hạ Hoa lẳng lặng ngồi ở đầu giường, ngẩng đầu, nhìn sỉnh lẻ xa hoa, từng rương từng rương đặt trước mặt nàng, bộ hoa phục trên người lại càng đặc biệt chói mắt.

Nàng vươn tay, năm ngón tay mở ra rồi nắm chặt lại, hiện ra một cái hàu bao bên trong.

Nàng lẳng lặng nhìn nó, từng giọt, từng giọt nước mắt lăn dài trên má, chẳng lẽ trước khi xuất giá, nàng không thể gặp lại hắn một lần hay sao, nàng chỉ muốn chào từ biệt hắn thôi, chẳng lẽ cũng không được hay sao?

Ngồi thần thờ không biết bao lâu, tiếng ồn ào bên ngoài dần lắng xuống.

“Tỷ, khách khứa về hết rồi, nương gọi tỷ ra ăn cơm.” Đệ đệ chín tuổi vừa gặm đùi gà vừa gõ cửa nói với nàng.

“Ừ, tỷ ra liền.” Hạ Hoa cất hầu bao vào người, buồn bã trả lời, mang giày ra ngoài.

Tiếng huyền náo trong viện đã biến mất, nàng vào gian nhà chính nhưng không thấy ai cả, mới hỏi: “Cha mẹ đâu rồi?”

Đệ đệ đang cố hết sức xé đùi gà, nhai đầy miệng mới ậm ừ trả lời nàng, “Cha mẹ có công việc ra ngoài một chút, sẽ trở về ngay, hừ, tỷ đừng hòng lên chạy đi, nương đã dặn đệ phải coi chừng tỷ!”

Hạ Hoa cười khò một tiếng, nhấc chân bước vào gian phòng phía tây, trên bàn còn bày mấy món ăn mặn, đều là những món quý hiếm bình thường rất ít khi được ăn, nhìn đệ đệ còn trăn thủ ở cửa, nàng cũng không muốn làm gì, chỉ im lặng chậm rãi ngồi xuống dùng bữa.

“Đại Cường, giúp ta một việc, đến tâu quán mua dùm ta hai bao hạt dưa đi.”

Trong phòng bếp truyền đến giọng nói của Tổng Hải, còn có tiếng bước chân “lộp bộp” của hắn, Hạ Hoa hơi sững sốt, đại phu không phải đã dặn hắn nằm ở trên giường nghỉ ngơi sao, tại sao còn tới đây? Nhớ đến tâm ý của hắn với mình, Hạ Hoa bắt đầu thở dài, nhẹ nhàng đặt đĩa xuống, chờ hắn lại nói chuyện với nàng, đến lúc này rồi, không biết hắn còn muốn gì nữa.

“Trong nhà còn hạt dưa mà, tại sao phải đi mua nữa?” Đại Cường ngồi ở thềm cửa, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Tổng Hải.

Tổng Hải giả vờ bịa chuyện nói: “Nhà của đệ không có vị mặn, ta muốn ăn hạt dưa vị mặn, đi nhanh đi, tiền dư đều cho đệ hết.” Lấy ra mấy bạc lẻ nhét vào tay Đại Cường.

Đại Cường đếm mấy đồng bạc trong tay, lập tức cười toát, vui vẻ nhận lời: “Hi hi, đệ đi đây, nhưng mà biểu huynh, huynh nhớ giúp đệ trông chừng tỷ nha, tuyệt đối không thể để tỷ ấy ra ngoài, nếu để nương biết đệ sẽ bị mắng.”

“Biết rồi, đi đi!” Tổng Hải sờ đầu của hắn, nhìn hắn biến mất nhanh như chớp, sau đó vịn vách tường tiến vào, vừa nhìn thấy bóng dáng đang lặng lẽ ngồi ở đằng kia, nhất thời cảm thấy một phen khổ cực chịu đựng tới hôm qua không có phí công, trật chân có là gì, ít nhất bây giờ hắn còn có thể ở lại nhà đi nữa thảng, còn có cơ hội nhìn thấy nàng, ở bên cạnh nàng.

“Biểu muội, sao muội không ăn, đồ ăn không hợp khẩu vị sao?” Hắn đi chậm chậm đến gần bàn ăn, ngồi xuống đối diện nàng, ánh mắt lưu luyến muốn khắc sâu hình dáng nàng.

Hạ Hoa giả vờ không biết, phớt lờ tình ý nóng cháy trong mắt hắn, miễn cưỡng cười nói: “Muội ăn không vô, chân của huynh đỡ chút nào chưa, còn đau không? Sao huynh không nằm trong phòng nghỉ ngơi?” Ở trong lòng nàng, từ trước đến nay Tổng Hải luôn là biểu huynh tốt của nàng, hắn luôn yêu thương chăm sóc nàng, nàng muốn gì hắn cũng sẽ cho, nàng thích cảm giác được hắn cưng chiều, thích nói tâm sự của mình cho hắn nghe, sau đó hưởng thụ giọng nói ôn nhu quan tâm của hắn, bởi vì giọng nói đó rất giống Tiết Tùng. Nhưng cũng chỉ vờn vờn như thế mà thôi, nàng không có một chút tình yêu nam nữ với hắn, người nàng thích là Tiết Tùng, một nam nhân lạnh lùng nghiêm nghị, những lúc nàng nhớ đến hắn đều cảm thấy ngọt ngào trong lòng.

Tổng Hải nhìn thẳng vào Hạ Hoa, trông thấy hai con mắt sưng đỏ của nàng, đau lòng nhỏ giọng khuyên: “Biểu muội, muội lại khóc sao? Nếu muội thật sự không muốn gả đi, ta, ta có thể dẫn muội rời khỏi nơi này...” Khó có cơ hội nói chuyện với nàng như vậy, hắn không muốn nhắc đến vết thương ở chân, hắn chỉ muốn thổ lộ cho nàng biết tâm ý của hắn, nếu nàng muốn rời khỏi, bây giờ vẫn còn kịp.

Hạ Hoa rũ mắt xuống, nắm chặt một ống tay áo, lắc đầu thờ dài nói: “Không cần đâu biểu huynh, đã đến nước này, muội còn có thể đi đâu được nữa, nếu muội bỏ trốn với huynh, trước sau gì cũng bị mẫu thân tìm được. Biểu huynh, cảm ơn huynh từ trước đến nay luôn đối tốt với muội, huynh yên tâm đi, muội không sao đâu, chỉ có chút lưu luyến cha mẹ...”

Nàng biết Tổng Hải có ý khác, nhưng nàng sẽ không đi theo hắn, thứ nhất nàng không dám đeo tiếng xấu “bỏ trốn theo nam nhân”, không đành lòng để cha mẹ bị mọi người gièm pha nói xấu, thứ hai, hắn không phải là người nàng mong muốn, nếu như, nếu như người nói những lời này với nàng là Tiết Tùng, nàng nhất định sẽ nguyện ý đi theo hắn! Nhưng nàng biết, với tính cách của Tiết Tùng chắc chắn hắn sẽ không vì nàng mà vứt bỏ hai đứa em trai, cho nên, nàng hiểu được lý do vì sao Tiết Tùng không đến tìm nàng, vì sao hắn muốn lẩn tránh nàng, nhưng, nàng chỉ muốn gặp lại hắn một lần, một lần được chính tai nghe hắn nói hắn thích nàng, chỉ cần như thế, đời này của nàng sẽ không còn tiếc nuối gì nữa.

Tổng Hải cảm hận siết chặt nắm tay, tại sao nàng lại ngu ngốc như vậy, chẳng lẽ nàng không nhìn ra hắn thích nàng đến chừng nào sao? Hắn rất muốn dẫn nàng cao chạy xa bay!

“Hạ Hoa, ta...”

Hạ Hoa nhú mày ngẩng đầu, “Biểu huynh, huynh lại gọi tên của muội nữa rồi!”

Tổng Hải kinh ngạc, không thể tin nhìn nữ nhân trước mặt. Từ lúc hắn biết nàng đến giờ, hắn đã vô cùng yêu thích đôi mắt hồn nhiên trong sáng của nàng. Lúc hai người ở chung với nhau, đôi mắt xinh đẹp đó luôn chan chứa ý cười nhìn hắn, có khi sẽ hàm chứa ôn nhu, có lúc lại nghịch ngợm, thậm chí đôi khi là ủy khuất và nước mắt, nhưng rất ít khi sẽ có tức giận, nhưng bây giờ thì sao, chỉ bởi vì trong lúc vô ý hắn lỡ gọi tên nàng, mà nàng nổi giận với hắn, phần nộ nhìn hắn chằm chằm, giống như hắn vừa đoạt lấy thứ gì của nàng vậy, không, không phải, nói chính xác thì nàng nổi giận là vì nàng nghĩ hắn cướp đồ của Tiết Tùng! Ở trong lòng nàng, có phải chỉ có Tiết Tùng mới xứng gọi tên nàng như vậy không?

“Hạ Hoa! Hạ Hoa! Hạ Hoa! Tại sao ta không thể gọi tên muội như vậy chứ!” Hấn tức giận đứng lên, chịu đựng đau đớn ở mắt cá chân, cúi đầu nhìn ánh mắt kinh hoàng của nàng, cắn răng ép hỏi: “Muội khóc, là vì trong lòng còn nhớ đến hấn phải không? Muội thà rằng gả cho người khác làm thiếp cũng không muốn đi theo ta, muội thà để hấn nhớ thương cả đời, cũng không muốn để cho hấn biết muội bỏ trốn theo nam nhân khác sau đó hận muội, phải hay không?”

Tổng Hải chưa từng lớn tiếng với nàng như vậy!

Đôi mắt với lửa giận bất thành linh của Tổng Hải, Hạ Hoa sợ đến co quắp, trong lòng vừa ỳu khuất lại vừa xấu hổ vì bị nói trúng tim đen, nhưng nàng rất nhanh tỉnh táo lại, nàng biết cách đối phó với nam nhân này như thế nào, dù sao từ nhỏ đến lớn hấn luôn bị nàng ăn gấu gao.

Nàng hốt hoảng lui về sau một chút, ngửa đầu lên nhìn hấn: “Biểu huynh, huynh nói gì vậy? Chuyện muội nhớ huynh ấy và chuyện không thích huynh gọi tên muội, thì liên quan gì đến chuyện muội lập gia đình? Huynh nghĩ rằng muội nguyện ý gả cho một lão già làm thiếp sao? Còn không phải là vì mầu thân bị bắt buộc hay sao! Huynh luôn miệng nói muốn mang muội rời khỏi nơi này, nhưng huynh sẽ dẫn muội đi đâu, đến nhà của huynh? Huynh tưởng cha mẹ của muội ngu ngốc lắm sao, huynh nghĩ hai người họ sẽ không đoán được hướng đi của chúng ta hay sao? Biểu huynh, bây giờ muội đã bị cha mẹ trông coi chặt chẽ, không cho phép ra khỏi cửa nửa bước, lẽ nào huynh cũng muốn giống hai người họ, ban ngày ban mặt nhốt muội ở trong phòng trông coi mới yên tâm hay sao?” Nhớ đến mỗi đêm đều bị khóa cửa phòng, nước mắt của nàng liền dâng trào lên.

Tổng Hải thấy nàng rung rung nước mắt thì tay chân luống cuống, giọng lên muốn lau sạch nước mắt cho nàng: “Biểu muội, muội đừng khóc, trong lòng ta không thoải mái nên mới lỡ miệng, muội tốt như vậy, ta thực sự không đành lòng nhìn muội chịu uất ức, gả cho một lão già làm thiếp!”

Hạ Hoa cúi đầu lau nước mắt, vô tình gạt tay hấn ra: “Huynh không đành lòng thì có thể làm được gì, số mệnh của muội đã như thế này rồi, muội chỉ còn cách nhận mệnh, nhưng mà...” Trong lòng nàng chợt nảy ra một ý tưởng, nàng kéo ống tay áo của Tổng Hải, giọng nói run rẩy ẩn chứa hy vọng nhỏ nhoi: “Biểu huynh, muội sẽ nhận mệnh, nhưng muội muốn gặp lại huynh ấy một lần nữa, huynh làm ơn giúp muội đi, được không? Biểu huynh, bây giờ chỉ có huynh có thể giúp được muội, muội cầu xin huynh!” Nàng biết bản lĩnh của Tổng Hải, chỉ cần hấn muốn, hấn nhất định có thể giúp được nàng!

Bị nữ nhân mình yêu thích cầu xin bản thân giúp nàng gặp một người đàn ông khác, mùi vị đó như thế nào?

Trong lòng Tổng Hải ghen ghét chồng chất, hấn cố nhịn lắm mới không vứt đôi tay đang nắm chặt ống tay áo của hấn ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, lạnh lùng nói: “Nếu muội đã nhận mệnh, còn gặp hấn làm gì?” Giọng nói tràn đầy châm chọc.

Hạ Hoa còn muốn nói nữa, bỗng ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của Đại Cường, trong lòng nàng quỳnh lên, níu chặt cánh tay Tổng Hải, nước mắt tràn mi: “Biểu huynh, huynh coi như nể mặt tình cảm bao nhiêu năm nay của chúng ta, giúp muội một lần đi, được không? Muội không cần huynh làm gì nhiều, chỉ cần tối nay huynh giúp muội mở khóa cửa phòng là được rồi, muội sẽ tự đi tìm huynh ấy! Biểu huynh, muội cầu xin huynh đó, muội chỉ muốn hỏi huynh ấy một câu mà thôi, sau này muội sẽ không gặp lại huynh ấy nữa, cầu xin huynh mà, biểu huynh, biểu huynh...”

Tổng Hải im lặng nhìn khuôn mặt ngập đầy nước mắt của nàng, ở phút cuối cùng trước khi Đại Cường tiến vào, hấn lạnh lùng “ừ” một tiếng, giẫy tay nàng ra, phất tay áo bỏ đi. Hấn đi rất nhanh, mắt cá chân đau đớn vô cùng, nhưng chút đau đớn này thì tính là gì? Còn không bằng nỗi đau trong lòng khi thấy nàng khổ sở cầu xin hấn vì một nam nhân khác, còn khóc thành như vậy, từng giọt nước mắt của nàng giống như từng nhát dao đâm vào tim hấn!

“Biểu huynh, hạt dưa của huynh này!” Đại Cường vừa chạy vào cửa, không chú ý tới sắc mặt xanh mét của nam nhân phía trước, lấy lòng chạy tới đưa hạt dưa cho hấn.

“Dừng!” Âm thanh Tổng Hải vứt hạt dưa xuống nền đất, hạt dưa rơi tứ tung khắp nơi, tạo thành một đồng lộn xộn trên nền nhà.

Đại Cường choáng váng, ngo ngắc nhìn bóng dáng Tổng Hải bước ra cửa, nửa ngày cũng không kịp phản ứng lại.

Hạ Hoa nghe thấy động tĩnh bên ngoài, biết Tổng Hải tức giận, chút hy vọng vừa nhen nhóm cũng bị dập tắt, trở về giường ghen ngào khóc lóc.

Hạ Hoa tuyệt vọng, nhưng nàng không biết rằng, đầu xỏ gây nên tình cảnh hiện giờ của nàng và Tổng Hải, cũng đang lo lắng rối bời tâm can.

Tiết Tùng cứ tưởng lúc nhị thúc buộc hấn cưới vợ đã là thời khắc khó chịu nhất trong ngày hôm nay rồi, nhưng đến lúc chập tối, hấn mới biết được, thực ra đó cũng chưa là gì.

Mặt trời vừa lặn, cả nhà nhị thúc đã về, không có trường bối, hấn đợi không kịp muốn chạy nhanh về nhà, cả ngày hôm nay nàng vẫn chưa nhìn hấn lần nào, hấn muốn trở về gặp nàng. Lúc dùng cơm trưa, trong lòng hấn có tâm sự nặng nề, tất nhiên sẽ không phản ứng với bất kỳ ai, cũng không dám nhìn nàng, nhưng bây giờ hấn dám, nguyên nhân chủ yếu là, hấn không nhịn được nữa. Hấn muốn nhìn thấy đôi mắt của nàng, tìm tòi xem trong đôi mắt long lanh ngập nước ấy có lưu giữ chút ký ức nào của đêm qua không, hấn cũng muốn biết nàng cảm thấy thế nào về chuyện chung thân đại sự của hấn, liệu trong mắt nàng có chút ghen ghét nào không.

Hấn nhìn Tiết Thụ đang cầm cúi làm việc bên cạnh, nhắc chân trở về, hấn chỉ muốn gặp nàng một chút mà thôi, gặp được nàng, hấn mới thôi suy nghĩ lung tung.

“Đại ca, huynh đi đâu vậy?” Tiết Thụ thấy Tiết Tùng muốn đi, cũng muốn đi theo.

Tiết Tùng không quay đầu trả lời: “Ta đi uống nước một lát.”

“Đệ cũng muốn uống nước.” Tiết Thụ ném xẻng trong tay xuống đất một cái “bịch”, nhanh chân chạy về trước, chạy vù qua mặt đại ca hấn.

Tiết Tùng hơi khựng người lại suy nghĩ, nhị đệ đi trước cũng tốt, sẽ không khiến nàng cảm thấy hấn trở về đột ngột. Nghĩ như vậy, hấn tiếp tục trầm ổn bước về.

Lúc hấn tới phòng bếp mới phát hiện hai người đều không ở bên trong, hấn do dự bước đến cửa sau, đang định nhìn hướng sân sau, đã nghe giọng nói ngu ngốc của Tiết Thụ từ phòng tây truyền đến: “Nương tử, nàng mở miệng đi, ta dứt nàng ăn táo.”

“Ăn cái gì nữa, hôm nay ta đã ăn mấy trái rồi, chàng ăn một mình đi! Khoan đã, đi rửa tay trước, sẵn rửa sạch táo lại, tay chàng dính toàn đất cát kia.” Hấn nghe giọng nói của nàng, mang theo chút tức giận lại có chút bất đắc dĩ, nhưng hấn biết, chắc hẳn lúc này khỏe mỗi nàng đang cong cong, chứa đầy ý cười sùng nịnh nhìn nhị đệ, nàng cười vì sự đơn thuần ngốc nghếch của Tiết Thụ.

“Ta không ăn, ta để dành cho nàng hết đó.” Tiết Thụ lấy lòng không thành công, còn bị nương tử khiển trách, cúi đầu nhìn bàn tay của mình, quả thực dính rất nhiều đất cát, hấn bủi môi, xoay người chạy ra ngoài, chuẩn bị đi rửa tay rồi quay về với nương tử.

Diệp Nha sợ hấn rửa táo xong không dám ăn, lại bỏ mấy trái táo ẩm ướt vào túi, nàng ngừng công việc đang làm, đi cùng với hấn. Tuy nhiên, vừa vén màn cửa lên, tầm mắt đã bắt gặp một bóng dáng cao lớn đứng thẳng đang nhìn hướng bên này, nàng giật mình, giả vờ không phát hiện, đi thẳng ra sân trước.

Khoảnh khắc nàng chợt xuất hiện, Tiết Tùng cảm thấy hơi hộp đến đồ mồ hôi, sau đó hấn thấy, nàng vội vã bước qua người hấn đi về phía trước, không hề nhìn hấn một lần nào, hấn không nhận được nắm chặt tay lại, nắm tay run run, tại sao nàng không nhìn hấn, chẳng lẽ chỉ nhìn xem hấn một lần cũng khó đến vậy sao?

Ánh mắt hấn ngược nhìn theo bóng nàng, đến khi biến mất đằng sau cánh cửa.

Tiết Tùng không chịu được nữa, đuổi theo hai người, vừa bước ra đã trông thấy Diệp Nha đang vrun tay dứt trái táo ướt nhẹp vào miệng Tiết Thụ. Tiết Thụ rất thèm ăn, nhưng thứ hấn muốn ăn không phải là trái táo đó, mà là tay nàng, vì vậy hấn ham chơi ngậm ngón tay nàng vào miệng, không cho nàng rút ra. Tiết Tùng đứng đó, ánh mắt kinh ngạc nhìn đôi mắt nhị đệ sáng rực lên, dùng đôi môi hơi dày của hấn liếm láp ngón tay trắng nõn của nàng, chỉ trong nháy mắt cả gò má của nàng hiện lên một tầng nhàn nhạt đỏ ửng, kiều diễm động lòng người. Sau đó vì sợ nàng phát hiện bản thân đang nhìn trộm mà vội vàng lui về sau mấy bước, tim đập rầm rầm như trống trện.

Thảo nào người ta thường nói “kẻ ngốc có ngốc phúc”. Tận mắt nhìn thấy nhị đệ “đùa giỡn” nàng, Tiết Tùng ma xui quỷ khiến sinh ra những suy nghĩ “xấu xa” trong đầu, nếu, nếu hấn cũng ngốc như nhị đệ thì tốt biết mấy, lúc đó hấn cũng có thể “muốn làm gì thì làm” rồi..

Hấn thờ dài thật sâu, vừa muốn xoay người trở về sân sau thì đúng lúc nhị đệ và nàng sóng vai bước vào.

Không nói một lời mà bỏ đi, dường như không được tốt cho lắm, nhưng hấn vất óc suy nghĩ cũng không biết nên nói gì, Tiết Tùng lúng túng ho khan một cái, ánh mắt đảo quanh khắp phòng bếp rồi cuối cùng rơi vào gương mặt nàng, lấy lòng nói: “Đệ muội, bây giờ ta đi giết gà, lát nữa muội hâm nó được không?” Lời vừa ra khỏi miệng, hấn cảm thấy cực kỳ lúng túng, muốn nhìn đi nơi khác, nhưng lại sợ bỏ qua ánh mắt của nàng, chỉ đành đứng khần trương đứng đó nhìn chằm chằm vào nàng, đúng thế này nàng mới trông thấy hấn, chỉ cần nàng ngẩng đầu nhìn hấn một cái thôi, hấn sẽ lập tức đi ra ngoài ngay.

Diệp Nha vẫn cứ cúi đầu. Nàng biết ba con gà ác đó là hấn cố ý mua cho nàng ăn, nếu những lời này Tiết Tùng nói ở ngày hôm qua, nàng nhất định sẽ cảm động vô cùng rồi suy nghĩ vẫn vơ, nhưng bây giờ, nàng đã biết sự quan tâm săn sóc này chỉ là vì thân thể của nàng, muốn nàng mau chóng khỏe lại sinh một đứa con cho Tiết Thụ, vì thế, nàng cũng không cần áy náy đón nhận lòng tốt của hấn nữa, nàng nhìn chằm chằm xuống đất trả lời: “Cả ngày nay làm việc vất vả, chắc đại ca đã mệt mỏi rồi, chuyện nhỏ thế này cứ giao cho Tiết Thụ làm. A Thụ, chàng mau đi giết gà đi.”

“Tuân lệnh.” Nương tử có lệnh, Tiết Thụ vui vẻ đi làm, lúc đi ngang qua Tiết Tùng, hấn quay đầu lại hỏi: “Nương tử, nên giết gà lớn hay gà con.”

Diệp Nha không nhận được lườm hấn, “Đương nhiên là mấy con gà lớn mới mua rồi!” Gà con nhà mình nuôi được bao lớn đâu mà lại hỏi như thế, thật hết biết, không nói hai câu ngu ngốc thì không chịu nổi mà.

Tiết Thụ cười hắc hắc: “Gà lớn mới có thịt nhiều!” nói xong sải bước đi.

Diệp Nha lắc đầu, tầm mắt xẹt qua ống quần Tiết Tùng, rồi nhanh chóng đi về phòng. Bữa tối chỉ cần hâm nóng lại sủi cảo bữa trưa còn dư là có thể ăn tiếp. Tiết Thụ đi giết gà chắc cũng phải mất một lúc, chỉ bằng bây giờ nàng trở về phòng ngồi đợi. Nàng đã quyết định rồi, sau này nếu không cần thiết, lúc không có Tiết Thụ ở đây, nàng sẽ cố gắng tránh chạm mặt Tiết Tùng và Tiết Bách, mặc công nàng hiểu lầm bọn họ, còn tạo cơ hội để bọn họ hiểu lầm nàng.

Rèm cửa hạ xuống, ngăn cách ánh mắt của người nào đó.

Tiết Tùng cảm thấy hấn sắp phát điên rồi!

Hấn nhìn thấy nàng cười cười nói nói với nhị đệ, trong khi hấn rõ ràng đứng bên cạnh nhị đệ, thế mà nàng lại không hề nhìn hấn, dù chỉ một lần. Nhị đệ vừa đi, nàng cũng phớt lờ hấn bước đi, giống như trong phòng bếp này hoàn toàn không có sự hiện diện của hấn vậy!

Trong lòng ngực có một đám lửa cháy hùng hực, sắp đốt sạch lý trí của hấn, khiến hấn muốn xông qua cánh cửa đó, bước đến trước mặt nàng, bực bách nàng nhìn hấn.

Nhưng đến cuối cùng hắn cũng không dám làm thế, cứ lặng lẽ đứng ngây người ở đó nhìn theo bóng nàng, đợi thời gian làm hắn bình tĩnh lại.

Tỉnh táo lại, hắn xoay người đi uống nước.

Những giọt nước mát tràn vào cổ họng, xua tan một ít buồn phiền trong lòng. Tiết Tùng cảm thấy dễ chịu hơn chút. Sau đó hắn bắt gặp phát hiện ra một vấn đề, nàng trước đây không đối với hắn như vậy, dù cho nàng có nhất gan thẹn thùng, thì lúc hắn nói chuyện với nàng, nàng cũng sẽ trộm nhìn hắn một cái, chỉ có hôm nay, nàng biểu hiện rất rõ rệt không muốn ở chung với hắn.

Hắn nhíu mày, vì sao nàng phải tránh né hắn?

“Đại ca, huynh đứng ngăn người ở đó làm gì vậy?” Tiết Bách vừa vào cửa, đã thấy đại ca của hắn giờ bình nước lên đưa tới miệng, nhưng lại chậm chạp không uống, chỉ nhìn chăm chăm nước trong bình thần thờ, hắn cảm thấy nghi ngờ hỏi một câu, đây là lần đầu tiên hắn thấy bộ dạng đại ca ngu ngơ như vậy.

Tiết Tùng bỗng hoàn hồn lại, uống một ngụm nước rồi nhỏ giọng hỏi hắn: “Đệ đã mua mật hoa chưa?” Tối hôm qua hắn lên thị trấn, tiểu ca làm việc trong y quán đã nói với hắn mật hoa vừa mới bán hết, hôm nay mới có hàng lại, vì vậy hắn cần dặn tam đệ sau khi học xong, trên đường về nhớ ghé đi mua.

“Đệ mua rồi.” Tiết Bách lắc lắc cái bình nhỏ trong tay, nhìn thoáng qua cửa phòng tây: “Nhị tẩu đâu rồi đại ca?”

Trong lòng Tiết Tùng gọn sóng, chỉ vào phòng tây nói: “Nàng đang ngồi trong phòng đợi nhị đệ, đệ đi đưa cho nàng đi, nhớ bắt nàng phải nhận đó.” Hai con mắt chăm chú nhìn rèm cửa.

Tiết Bách gật đầu, đi thẳng tới cửa, nhẹ nhàng thốt lên: “Nhị tẩu, đại ca dặn đệ mua mật hoa về cho tẩu.” Dù cho đại ca không đứng phía sau hắn, hắn cũng không dám nói là mình mua, nàng rất dễ dàng xấu hổ, ngộ nhờ lại suy nghĩ quá nhiều mà tránh né hắn thì biết làm sao bây giờ?

Diệp Nha nghe được cuộc trò chuyện của bọn họ, không biết tại sao, tim nàng cảm thấy rất ấm áp, đồng thời cũng có chút khó chịu, nàng cắn môi im lặng trong chốc lát, mới cúi đầu vén rèm cửa đi ra, nhìn vạt áo Tiết Bách, vờn tay ra: “Làm phiền tam đệ rồi, đệ đưa cho ta đi.”

Tiết Bách không ngờ nàng sẽ làm như vậy, không có chút vui mừng, cũng không mắc cỡ đỏ bừng khuôn mặt, ánh mắt cũng không thấp thỏm bất an nhìn hắn, nàng thậm chí còn không buồn nhìn hắn. Hắn sững sốt một hồi, ngờ ngác đưa bình mật hoa vào tay nàng, còn muốn dặn dò hai câu, nhưng nàng đã nhanh chóng buông rèm cửa trở vào phòng.

Đây có phải là tiểu tẩu đáng yêu, hay đồ mặt nạ ngùng của hắn hay không?

Tiết Bách buồn bực xoay người, ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Tiết Tùng, ngầm hỏi hắn: Bữa nay nhị tẩu bị sao vậy, sao nàng có chút kỳ lạ?

Nhưng lúc này Tiết Tùng không rảnh để ý đến hắn, hắn nhìn chăm chăm vào rèm cửa đang đóng đưa, giống như nhận ra điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Chương 45

Tiết Thụ làm gà xong, đem tới phòng bếp, gọi Diệp Nha ra hầm ăn. Hắn cảm thấy đồ ăn nướng từ làm đều cực kỳ ngon, hắn ăn đồ ăn của nàng làm rồi thì không muốn ăn của người khác nữa.

Diệp Nha trả lời một tiếng, đi ra phòng bếp, đúng lúc nhìn thấy Tiết Tùng tiếp nhận con gà từ trong tay Tiết Thụ, quay đầu nói với nàng: “Đệ muội, muội nghỉ ngơi đi, đêm nay để ta làm đồ ăn cho.”

Giọng nói bình tĩnh tự nhiên, giống như ngày thường.

Diệp Nha rốt cuộc không nhịn được liếc nhìn hắn, đúng lúc hắn cũng đang lặng lẽ chăm chú nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm, con ngươi đen thâm trầm như đầm nước sâu, vĩnh viễn không để người khác nhìn thấu được. Nhưng điều làm nàng kinh ngạc nhất chính là, dường như hắn luôn một mực chờ mong nàng nhìn hắn, nàng vừa ngẩng lên, đôi mắt chuyên chú đó đã giam cầm nàng lại, giống như muốn nhìn thấu vào nội tâm của nàng, nàng kinh hãi, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, ấp úng nói: “Hay để muội làm cho, đại ca, huynh đi nghỉ đi.” Bụng nàng đã hết đau, thân thể cũng không yếu ớt đến mức bắt một đại nam nhân như Tiết Tùng làm com giúp nàng.

Rốt cuộc có thể cùng nàng bốn mắt nhìn nhau, Tiết Tùng cảm thấy phiền muộn cả ngày nay, đều biến mất trong đôi mắt đó.

Hắn nhìn nàng ngẩn ngơ. Thực ra khoảnh khắc đó quá ngắn ngủi, hắn vốn không thể nhìn ra được điều gì. Nhưng thứ hắn thích nhìn nhất chính là dáng vẻ kinh sợ hoặc ngượng ngùng của nàng, khi đó, khuôn mặt trắng nõn của nàng sẽ dần trở nên đỏ ửng, xinh đẹp còn hơn ánh nắng chiều tà, khiến lòng hắn rung động. Trước đây hắn không hiểu cái gì gọi là cảnh đẹp ý vui, bây giờ thì hắn biết rồi, hắn thích nhìn nàng, thích vô cùng, thích đến mức không thể chịu nổi nếu nàng không nhìn lại hắn, thậm chí muốn làm tất cả vì nàng, chỉ để đổi lấy chút quan tâm của nàng dành cho hắn. Hắn không cầu mong nhiều

lắm, hắn không cần nàng thích hắn, nhưng hắn thực sự không chịu nổi việc nàng không nhìn hắn, không nói chuyện với hắn.

Lý trí cảnh báo hắn đừng trêu chọc nàng nữa, cứ như vậy, giữ một khoảng cách với nhau, nàng toàn tâm toàn ý sống với nhị đệ, hắn thành thật quy củ làm đại ca của hắn. Nhưng mà, lúc này hắn đang bị nàng giày vò, tinh thần hoang mang, thậm chí sắp phát điên rồi, làm sao còn tâm tình bận tâm đến lý trí nữa? Tựa như lúc hắn không muốn nàng hiểu lầm chuyện hắn thích Hạ Hoa, trong lòng hắn lo lắng bồn chồn muốn giải thích với nàng, thậm chí còn muốn thẳng thắn nói với nàng chuyện hắn không muốn cưới thê tử, hắn biết nàng không thích hắn, cũng không quan tâm đến việc hắn có cưới thê tử hay không, nhưng lỡ đâu, một phần vận khả năng nàng có chút xiu quan tâm đến hắn thì sao? Hắn có thể tự mình đa tình nhưng không hy vọng nàng có chút ủy khuất nào.

Còn việc tại sao nàng lại thay đổi thái độ, lạnh nhạt khách khí với hắn và tam đệ, trong lòng Tiết Tùng có hai suy đoán. Một là nàng đã phát hiện ra tâm ý của hắn, quyết định trốn tránh. Còn hai là do bản thân mình trong lúc vô tình đã phạm phải lỗi lầm nào đó khiến nàng tức giận. Nàng không vui cho nên không muốn đề ý đến hắn, rồi giận lấy sang tam đệ.

Do đó, hắn phải biết rõ cuộc là vì lý do gì. Cảm giác bị nàng phớt lờ như vậy, thật sự quá dày vò, hắn muốn trở lại giống trước kia.

Đầu tiên đoán nàng giận hắn đi. Vậy hắn phải nghĩ biện pháp lấy lòng nàng. Từ lúc sáng thấy nàng còn chưa khỏe, hắn đã không muốn nàng vất vả làm cơm trưa rồi, nhưng ngại vì nhị thúc nhị thẩm còn ở đây, hắn không thể nói gì. Bây giờ trong nhà không còn người ngoài, nàng có thể nằm xuống nghỉ ngơi, không cần làm gì hết, cũng không ai chê nàng yếu ớt cả.

Diệp Nha sắp chịu hết nổi rồi, nàng không phải khúc gỗ, bị Tiết Tùng nhìn chăm chăm lâu như vậy, sao lại không có cảm giác gì được chứ?

Nàng cho rằng bản thân sẽ thấy tức giận, nhưng hoàn toàn không có, nàng chỉ cảm thấy khẩn trương, và cả uất ức nữa. Là chính đại ca cảnh cáo nàng không nên suy nghĩ nhiều, bây giờ huynh ấy lại chủ động dành công việc của nàng, còn không e dè nhìn chăm chăm vào nàng, thật ra huynh ấy đang có ý gì đây?

Tiết Tùng không nhúc nhích, Diệp Nha cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, cúi đầu đi đến trước mặt hắn, thò tay giựt lại con gà trong tay hắn: “Đại ca, huynh vào phòng nghỉ ngơi đi, muội không sao nữa rồi.” Nàng không cần hắn tốt bụng quan tâm nàng!

Tiết Tùng bị hành vi lớn mật của nàng làm kinh sợ, không buông tay, ánh mắt rơi vào đôi môi mím chặt của nàng, trong lòng cảm thấy bất an.

Diệp Nha dùng sức kéo, nhưng không đoạt lại nổi, con gà trụ lông kia bị hai người giằng co nhẹ nhàng lung lay.

Tính tình bướng bỉnh của nàng bộc phát, ngẩng đầu lên, lần đầu tiên trừng mắt nam nhân nàng chưa bao giờ dám nhìn thẳng này, la lớn: “Đại ca!”

Tiết Tùng cũng là lần đầu tiên thấy nàng tức giận như vậy, mắt hạnh đen bóng vừa ủy khuất vừa phẫn nộ, bên trong phản chiếu hình bóng của hắn. Cổ họng hắn khẽ nuốt vào, ánh mắt nhu hòa, từ trên cao nhìn xuống nàng: “Đệ muội, muội còn yếu lắm, vẫn nên để ta làm đi.”

Mặt Diệp Nha đỏ bừng lên, đúng, chính là ánh mắt này, giọng nói này, hắn, hắn...

Nếu quả thực không muốn khiến nàng hiểu lầm, đáng lẽ hắn không nên nhìn nàng bằng ánh mắt đó!

Ngay người trong giây lát, nàng tức giận buông tay, bỏ chạy về phòng.

Tiết Thụ an vị ở cửa bắc, nhìn hai người tranh đến cướp đi, không hiểu tại sao đến cuối cùng nương tử lại bỏ chạy, còn đại ca thì sững sờ đứng đó nhìn rèm cửa. Hắn nhìn vào con gà còn đang lắc lư trên tay đại ca, hoài nghi hỏi: “Đại ca, bộ huynh biết hầm gà bằng thuốc bắc sao? Mà dù sao đi nữa thì chắc chắn huynh cũng không làm ngon bằng nương tử.”

Tiết Tùng lấy lại tinh thần, bắt đắc dĩ liếc hắn, nhẹ giọng răn dạy: “Có ngon hay không cũng không phải làm cho đệ ăn, đây là dành riêng cho đệ muội bồi bổ thân thể.”

Tiết Thụ bĩu môi, con gà đó lớn như vậy, nương tử vốn dĩ không thể nào ăn hết một mình được, nàng nhất định sẽ chia cho hắn ăn chung.

Hắn suy nghĩ một chút, thấy đại ca đã bắt đầu chặt gà, cực nhanh đứng dậy đi vào phòng tây.

Diệp Nha ngốc lẳng ngồi nhìn bình mật hoa, nghe thấy tiếng động, quay sang nhìn Tiết Thụ, rồi im lặng không nói gì.

Tiết Thụ tiến tới ôm nàng, lấy lòng hôn tai nàng: “Nương tử, bụng nàng còn đau không?”

Diệp Nha rút cổ, lắc đầu, sau đó đẩy hắn ra: “Chàng đừng làm rộn, rối tóc ta.”

Tiết Thụ vội lui về sau một ít, chỉnh lại mái tóc phía sau cho nàng, ôm cánh tay nàng cầu xin: “Vậy nàng đi hầm gà đi, đại ca không có khiếu nấu ăn đâu, ta và tam đệ đều không thích ăn đồ của đại ca làm, nếu để huynh ấy hầm gà, nhất định dờ ợc luôn, uống phí cả con gà, nương tử yêu cầu, ta muốn ăn đồ ăn của nàng làm...”

Đại ca nấu ăn rất tệ?

Nhớ đến dáng vẻ bình tĩnh kiên quyết dành việc nấu ăn lúc nãy của Tiết Tùng, Diệp Nha cảm thấy có chút buồn cười, hỏi lại một lần nữa, “Đại ca thực sự nấu tệ như vậy sao?”

Tiết Thụ trình trọng gặt đầu, “Mỗi lần đại ca nấu cháo, thường thường chưa kịp đợi cháo chín đã múc ra rồi, lần nào cũng quên bỏ muối cá, ngày bé tam đệ từng phản nản với huynh ấy một lần, từ đó đại ca mới bắt ta học nấu cơm.” Lần đó tam đệ ăn xong bị đau bụng, hẳn đặc biệt nhớ kỹ chuyện này.

Thì ra không phải cái gì đại ca cũng biết làm...

Sự phát hiện này làm buồn phiền trong lòng Diệp Nha phai nhạt chút, thấy Tiết Thụ vẻ mặt trông đợi nhìn nàng, nàng ngẫm nghĩ, quyết định không thể để lãng phí con gà kia.

“Đi thôi, chúng ta ra ngoài hầm gà, chàng nhóm lửa giúp ta.”

Đôi mắt Tiết Thụ nhất thời sáng lên, cười hi hi theo sau nương tử.

Tiết Tùng còn đang âm thầm hồi tưởng dáng vẻ đỏ mặt xấu hổ của nàng, trong lòng ngọt ngào, căn bản không nghe được cuộc trò chuyện khe khẽ ở phòng tây. Mãi đến khi Diệp Nha và Tiết Thụ đi tới cửa bắc, hẳn cũng không nghĩ nhiều, chỉ len lén nhìn về phía nàng, muốn xem hai người họ định làm gì. Kết quả vừa nhìn, hẳn cả kinh suýt chút nữa cất vào tay.

Nàng thế mà đang nhìn hẩn!

Rình coi bị phát hiện, Tiết Tùng vội vàng thu hồi tầm mắt, cúi đầu dùng sức chặt gà, một lát sau, nghĩ nàng chắc hẳn đã quay đầu đi, hẳn làm bộ lơ đãng nhìn sang bên kia một lần nữa.

Nàng còn đang nhìn hẩn!

Tiết Tùng tay chân luống cuống, biết nàng đang nhìn mình không chớp mắt, hẳn cảm thấy ngay cả dao cũng sắp không cầm nổi rồi, tùy tiện chặt đại hai cái, cuối cùng thực sự không nhịn được, mới ngẩng đầu hỏi: “Đệ muội, muội đang nhìn gì vậy?” Hẩn cố tỏ ra bình tĩnh lạnh lùng, kỳ thực lòng bàn tay đã đỏ đầy mồ hôi.

Có Tiết Thụ bên người, Diệp Nha trả lời rất hùng hồn: “Muội muốn nhìn đại ca nấu ăn như thế nào, nghe A Thụ nói huynh nấu ăn ngon cực kỳ, muội muốn học hỏi một chút, có được không?” Nói xong, giả bộ vô tội nhìn hẩn, nét mặt bình tĩnh của Tiết Tùng rốt cuộc lộ vẻ bối rối, Diệp Nha cảm thấy vui sướng vô cùng, dựa vào cái gì chỉ cho phép huynh ấy nhìn mình chăm chăm, mà nàng lại không thể nhìn huynh ấy như vậy? Lần trước đại ca làm nàng ghen khuất vô cùng, nếu huynh ấy không dành việc với nàng, không cảnh cáo nàng xong còn quan tâm nàng như thế, nàng nhất định sẽ đón nhận lòng tốt của huynh ấy.

Tiết Thụ không biết nương tử của hắn đang có tình “nói ngược với lòng mình”, còn tưởng Diệp Nha thật sự muốn học hỏi tài nấu ăn của đại ca, hẳn sợ hết hồn, vội vã bày tỏ: “Ta không có nói đại ca nấu...A!” Còn chưa dứt lời, cánh tay đã bị nương tử néo một cái, hẩn lập tức oán giận nói: “Tại sao nàng néo ta!” trùng mắt nhìn Diệp Nha.

Diệp Nha néo hẩn xong, biết việc nói móc của mình đã lộ tẩy, hết dám lộ liễu quan sát Tiết Tùng nữa, quay đầu nhìn ra cửa, khuôn mặt hồng hồng.

Tiết Tùng đang bối rối, nhưng nhìn thấy sự linh động đáng yêu của nàng như vậy, lập tức bình tĩnh lại, tâm tình cực kỳ tốt, chỉ cần nàng không tỏ ra xa cách với hẩn nữa, chỉ cần nàng cảm thấy vui vẻ, dù hẩn bị nàng chê cười thì cũng có sao đâu.

Hẩn chặt gà một cách dứt khoát, rồi thành thật khai báo với nàng: “Đệ muội, thật ra ta không biết hầm gà đâu, lát nữa muội nhất định phải giúp ta, nhắc ta phải bỏ bao nhiêu dầu muối vào, nên hầm bao lâu, lửa như thế nào...có được không?” Hai mắt nhìn chăm chăm vào thót thịt gà, không dám nhìn nàng, sợ nàng nắc cở bỏ đi.

Nghe hẩn khai báo thành thật như vậy, Diệp Nha cảm thấy mát tự nhiên, hơi cúi đầu nói: “Đại ca, muội, vừa rồi muội chỉ muốn đùa với huynh chút thôi, cứ để một mình muội làm cho, huynh vào phòng nghỉ ngơi đi.” Đang êm đẹp, nàng bực bội cái gì chứ? Đại ca giành việc nấu ăn là vì muốn tốt cho nàng, tuy rằng hẩn thực sự đã làm cho nàng buồn phiền...

Tiết Tùng chặt xong dao cuối cùng, để dao xuống, xoay người nhìn nàng, đôi mắt phượng thâm trầm xưa nay, hiếm thấy mang theo ý cười, “Ta biết muội nói chơi, nhưng ta thực sự muốn học hỏi muội, đệ muội, ba người chúng ta cùng nhau làm được không? Nhị đệ nhóm lửa, ta hầm gà, muội chỉ cần đứng bên cạnh chỉ dẫn là được...”

Hẩn thích nhìn dáng vẻ xấu hổ của nàng, nhưng nàng xấu hổ, chung quy vẫn là do sợ hẩn. Nếu lúc nào nàng cũng giống vừa rồi, ánh mắt loé sáng, tỏ ra nghịch ngợm, lại thêm chút tính trẻ con, có chỗ nào không thích thì nói thẳng ra, như vậy mới chứng minh nàng đã hoàn toàn hòa nhập vào gia đình này, người một nhà sống thành thật vui vẻ với nhau, chẳng phải tốt hơn sao?

Tâm tình của hẩn tốt, giọng nói tự nhiên cũng ôn nhu hơn, Diệp Nha tò mò nhìn hẩn, thấy ánh mắt hẩn nhu hòa, lời nói lại quan tâm thân thiết, khiến bầu không khí trở nên thoải mái vui vẻ, thấy thế nàng cũng không đành phát giận, tạm chôn những bất an và hoài nghi xuống đáy lòng, khẽ gặt đầu: “Cũng được, nhưng chỉ lần này thôi, việc nấu cơm sau này tốt nhất vẫn nên giao cho một mình muội đi.”

“Được.” Tiết Tùng ngầm nhẹ nhàng thờ ra, hẳn thực sự rất sợ nàng không đồng ý.

Mọi chuyện quyết định xong, ba người bắt đầu lu bù công việc, phòng bếp thỉnh thoảng truyền đến tiếng giạt mình nhắc nhở hoặc bắt đắc dĩ thờ dài của Diệp Nha, kèm theo là tiếng cười ha ha của Tiết Thụ, sau đó lại là tiếng giải thích lúng túng của Tiết Tùng, ví dụ như hẩn đã lỡ cho vào rất nhiều muối, thế mà còn cố bịa ra mấy lời nói dối biện bạch cho bản thân.

Tiết Bách không thể tập trung đọc sách được nữa, ngồi dựa vào tường nghe tiếng cười đùa náo nhiệt từ phòng bếp vang ra, thích ý nhắm mắt lại, ba người lo làm com đi, hẳn sẽ ở đây ngồi chờ mát ăn bát vàng!

Mùi thơm càng ngày càng nồng đậm, lan tỏa khắp nơi. Đến lúc dọn com xong, bốn người ngồi tè tụ quanh bàn, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Tuy nhiên, từ đầu đến cuối bữa ăn, Tiết Tùng đều chưa từng ngừng suy đoán tâm tư trong lòng Diệp Nha, lúc gần ăn xong, hăm im lặng trong chốc lát, sau đó buông chén đĩa xuống, bình tĩnh nói với Tiết Bách: “Tam đệ, buổi trưa nhị hỷ thúc ta sớm thành thân, nhưng ta không muốn lấy thê tử, tạm thời kéo dài đến mùa thu hoạch, đệ có cách nào giúp ta không? Ta không muốn để nhị thúc lo lắng, nhưng ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi, bất luận thê nào đi nữa, ta cũng sẽ tuyệt đối không cưới thê tử.” Vừa nói xong, hắn liền chốt dạ, ánh mắt vững vàng khóa vào người tiểu nữ nhân ngồi xéo trước mặt hắn, không buông tha bất cứ biến hóa nào trên mặt nàng.

Sau đó, Tiết Tùng phát hiện, lúc hắn nhắc tới nhị thúc, nàng nhanh chóng rũ tầm mắt xuống, môi đỏ mọng khẽ mấp máy, lúc nghe hắn muốn kéo dài chuyện này, lông mi nồng đậm của nàng giật giật, vai run nhẹ, lúc hắn dứt khoát bày tỏ ý muốn không cưới thê tử, khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, lập tức cắn răng vào môi, dường như làm vậy có thể che giấu chút đắc ý nho nhỏ trong lòng nàng, đến khi hắn mừng rỡ muốn thu hồi tầm mắt, nàng lại lặng lẽ giương mắt lên nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt thủy linh mông lung kia hiện lên hoảng loạn, nàng nhanh chóng cúi đầu, trên mặt đỏ ửng làm hại hắn không thể không chế tim mình đập loạn cả lên.

Tiết Tùng chưa từng ăn mật, nghe nói mật rất ngọt, ngọt vô cùng, nhưng hắn cảm thấy, mật dù có ngọt, cũng không sánh bằng cảm giác ngọt ngào thỏa mãn trong lòng hắn lúc này, nàng để ý hắn, nàng thực sự quan tâm chuyện hắn có cưới thê tử hay không, điều này có phải đã chứng minh rằng, trong lòng nàng có hắn, dù chỉ là một chút?

Thế là trong đầu hắn nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ đến một chuyện, từ lúc sáng sớm nàng đã bắt đầu không để ý đến hắn, khi đó vẫn chưa có chuyện nhị thúc hỷ thúc hắn cưới thê tử, thế tại sao lúc đó nàng đã tỏ ra tức giận với hắn?

Trước khi ba người cùng nhau làm com, Tiết Tùng mơ hồ cảm thấy nàng không phải do tị hiềm mới tránh mặt hắn, nói như vậy, chẳng lẽ hắn đã làm gì sai khiến nàng tức giận?

Ngày hôm qua, trước khi nàng té xỉu mọi việc còn rất bình thường, vậy chỉ có thể là do tối hôm qua hắn đã nói sai hoặc làm sai chuyện gì đó.

Trong đầu Tiết Tùng bắt đầu hồi tưởng chuyện tối qua, nếu nàng đã để ý đến hắn một chút, vậy chắc chắn sẽ không phải vì chuyện hắn tốt với nàng mà làm nàng tức giận...Bỗng nhiên, hắn nhớ tới mấy lời nói cuối cùng với nàng, hắn sợ bị nàng nhìn thấu tâm tư, cố ý bảo nàng không nên suy nghĩ nhiều quá, sau đó hắn liền sai bước bỏ đi, lúc đó, hình như nàng còn sững sờ đứng đó, A, đứng nói là do câu nói đó gây họa nha!

Đúng rồi đúng rồi, nhất định chính là nó. Nếu trong lòng nàng có hắn, nhất định sẽ vui vẻ vì sự săn sóc của hắn, vậy mà lúc hắn trêu chọc nàng xong còn nói như vậy, nàng nhất định đã cảm thấy rất ủy khuất phải không?

Nghĩ thông suốt, Tiết Tùng cảm thấy hoang mang vô cùng, lòng nóng như lửa đốt, hận không thể giải thích với Diệp Nha ngay lập tức.

Tuy nhiên hắn đã quên, trên bàn com cũng không phải chỉ có hắn và nàng, khi hắn nói ra bản thân không muốn cưới thê tử, Tiết Bách liền kinh ngạc nhìn hắn, sau đó, theo tầm mắt của hắn nhìn về phía Diệp Nha đang cúi đầu, ánh mắt qua lại băn khoăn, trong đầu đột nhiên sinh ra một ý niệm hoang đường, nhưng cũng không khó đồng tình, đại ca của hắn, cũng giống như hắn, đã thích nhị tẩu rồi!

Đúng rồi, ngay cả người đi sớm về trễ như hắn còn động lòng với nàng, huống chi đại ca đều ở chung với nàng cả ngày?

Chỉ là, không biết nhị tẩu có thích đại ca không?

Ánh mắt Tiết Bách lóe lóe, quyết định “lừa cháy đồ thêm dầu”: “Đại ca, bây giờ nhà mình đã tốt hơn, tại sao huynh lại không muốn cưới thê tử? Hiện tại chúng ta cũng có chút tiền, huynh đừng nói là vì muốn để dành tiền đọc sách cho đệ, huynh cũng biết, đệ thà rằng không đọc sách, cũng không muốn nhìn huynh cô độc cả quãng đời còn lại.”

Diệp Nha khôi phục tinh thần, bình tĩnh gấp thịt gà cho Tiết Thụ, lựa chọn không nhìn hai nam nhân đang thảo luận chuyện chung thân đại sự này. Tiết Thụ có chút hiếu kỳ tại sao đại ca không muốn cưới thê tử, vừa ăn thịt gà Diệp Nha gấp cho hắn, vừa dùng ánh mắt tò mò nhìn Tiết Tùng.

Tiết Tùng ở trước mặt hai em trai trước nay đều là nói một không hai, hắn không giải thích cái gì, hơn nữa vốn hắn nói ra chỉ là vì muốn xem phản ứng của Diệp Nha, cũng không trông cậy vào Tiết Bách có thể ra chủ ý cho hắn, nói vòng vo: “Không phải bởi vì đệ, là chính bản thân ta không muốn cưới, ta chỉ thuận miệng nói ra, đệ lo đọc sách đi, tự ta sẽ tìm cách.” Nói xong, đứng dậy đi sân sau.

Ngoài trời bóng đêm đã sập xuống, Tiết Bách nhìn đại ca đi đến dưới tàn cây, mới quay đầu nói với Diệp Nha: “Nhị tẩu, tẩu nghĩ sao về chuyện của đại ca?”

Trong lòng Diệp Nha bây giờ cảm thấy rất hỗn loạn, nàng không dám tìm hiểu xem vì sao lúc nàng nghe được Tiết Tùng nghĩ cách từ chối nhị thúc, lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, thậm chí càng không dám nghĩ đến việc tại sao Tiết Tùng không muốn cưới thê tử. Nghe thấy câu hỏi của Tiết Bách, nàng có chút chốt dạ, cũng không ngần ngại đầu lên trả lời, “Chuyện của đại ca tất nhiên sẽ do bản thân huynh ấy quyết định, ta không dám bàn luận, bất quá, tại sao lại có thể không lấy thê tử chứ?” Câu cuối cùng, là lời thật trong lòng nàng, nam đại đương hôn nữ đại đương giá (**trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng), đại ca có lý do gì để không cưới thê tử chứ?

Nghe Diệp Nha trả lời, Tiết Bách im lặng, tâm tình có chút buồn phiền. Tựa hồ bây giờ nàng còn chưa thích đại ca, nhưng sau này thì sao, không ai biết trước chuyện tương lai, nếu nàng thật động tâm với đại ca, huyênh ấy có thể vì nàng không cưới, còn hẳn thì sao, hẳn có thể làm được sao? Hẳn không phải đại ca, hẳn có rất nhiều trọng trách phải gánh vác.

Rất nhanh, Tiết Bách cũng ăn xong, hẳn vội vàng rời khỏi, trên bàn cơm chỉ còn lại Diệp Nha và Tiết Thụ.

“Nương tử, nàng ngủ trước đi, tối nay ta rửa chén cho.”

Tiết Thụ ăn rất no, hẳn nhớ kỹ lời dặn của Tôn đại phu và nhị thẩm, không được để nương tử làm việc vất vả, cũng không thể để nàng đựng nước. Buổi trưa hẳn cầu xin nương tử hãm gà là vì hẳn dự định sẽ phụ giúp nàng một tay, nàng chỉ cần nếm nếm là được, không vất vả, nhưng rửa chén lại là chuyện khác, khi rửa chén cần phải khom lưng đứng lâu, dễ bị đau mỏi eo, còn phải ngâm tay vào nước, hẳn không thể để nương tử rửa chén được.

Diệp Nha đang bận thu gom chén đĩa, lắc đầu nói: “Không cần đâu, chàng cứ để ta làm đi, chàng ra ngoài giúp ta lùa gà vào chuồng là được.” Thời tiết ban đêm rất lạnh, gà con còn nhỏ, ban ngày thả ra để nó dạo chơi quanh vườn, nhưng buổi tối phải lùa về chuồng, còn phải kê mấy tảng đá chặn lại, coi chừng nửa đêm có chồn trộm ăn gà.

Tiết Thụ suy nghĩ một chút, gà con nhà mình rất biết điều, trời tối liền bắt đầu đi về xung quanh chuồng, rất dễ bắt vào, việc nhẹ như vậy, nên để cho nương tử làm mới đúng. Vì vậy hẳn bắt lấy tay Diệp Nha: “Nương tử, ta rửa chén, nàng đi bắt gà.”

Tay hẳn ảm áp mạnh mẽ, nắm chặt tay nàng, căn bản là không cho phép Diệp Nha tránh thoát, Diệp Nha ngẩng đầu, nhìn ánh mắt kiên định của hẳn, biết hẳn là vì đau lòng cho nàng nên mới không muốn nàng làm việc nặng, trong lòng thấy ảm áp, nàng cười với hẳn: “Được được được, chàng rửa chén, ta bắt gà, vậy chúng ta so tài xem ai làm xong trước, thế nào?” Nói xong, chuẩn bị ra ngoài.

Tiết Thụ chợt ngăn cản nàng lại, vịn nhẹ vai nàng, nói: “Nương tử, nếu ta thắng thì có phần thưởng không?”

Ánh mắt hẳn sáng quắc, giọng nói khàn khàn, nếu Diệp Nha còn không biết trong lòng hẳn đang suy nghĩ gì, thật uống công làm phu thê với hẳn bấy lâu nay. Nàng không khỏi hồi hận vì sự nhanh nhẩu của mình, giả vờ nhẹ giọng dỗ hẳn.

“Bảo bối...” Nương tử cúi đầu cắn môi, Tiết Thụ tranh thủ rên sát khi còn nóng, nương tử đang xấu hổ, nếu nàng xấu hổ tức là mọi việc đều dễ dàng hơn.

Diệp Nha nghiêng đầu quan sát sân sau một chút, không thấy bóng dáng Tiết Tùng, biết hẳn không ở gần đây mới nhỏ giọng nói: “Chỗ đó của ta còn đau lắm, không thể...”

Tiết Thụ đã sớm đón đầu đường lui của nàng: “Lấy tay cũng được!”

Hẳn bật ra lời đối đáp nhanh như vậy, nhất định đã suy tính từ lâu, Diệp Nha tức giận đẩy hẳn ra: “Hừm, chờ chàng thắng rồi hãy nói!” vội vã đi sân sau, bước nhanh về phía chuồng gà. Cả ngày chỉ biết suy nghĩ mấy chuyện này, sau này nàng sẽ không coi hẳn là trẻ con để dỗ nữa, vốn muốn cho hẳn thắng cuộc trong vui vẻ, chứ nàng không muốn lấy bản thân làm trò cá cược chút nào.

Tuy nhiên ông trời đã định là, lần này nàng thua chắc rồi, không phải vì tay chân nàng chậm chạp, mà là vì, trên đường bắt gà, nàng bị người ta quấy rối.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 46

Tiết Tùng lượn một vòng quanh sân sau, lúc trở về thấy ba người còn đứng ở cửa, hẳn quyết định chờ bọn họ ngủ hết mới vào nhà. Hẳn lặng lẽ đi tới dưới tàn cây táo gai, tựa lưng vào thân cây, thần thờ ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao.

Trong lòng nàng có hẳn, vậy hẳn nên bày tỏ tâm ý của mình hay không?

Nếu hẳn nói ra, mọi chuyện vỡ lẽ, sau này hai người sẽ khó nhìn mặt nhau. Còn nếu hẳn không nói, tuy hẳn vẫn có thể âm thầm thích nàng, quang minh chính đại lấy danh nghĩa đại ca quan tâm, chăm sóc nàng, nhưng liệu nàng có thể vì câu nói “Đừng suy nghĩ nhiều” kia mà phiền lòng khổ sở hay không? Rồi cảm thấy bất an vì chuyện chung thân đại sự của hẳn?

Haizz, trước khi biết tâm ý của nàng, hẳn thực khát vọng muốn biết, còn bây giờ biết rồi, chân chính phiền não mới tới.

Hẳn đang rối rắm, bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập từ bên cạnh. Hẳn nhận ra, đó là tiếng bước chân của nàng!

Tìm Tiết Tùng đập thành thịch, khẩn trương đến đổ mồ hôi, nàng, chẳng lẽ nàng cố ý đến tìm hẳn?

Nhưng một khắc sau, hẳn biết bản thân mình suy nghĩ nhiều quá, nghe tiếng gọi thì thậm bắt gà của nàng, hẳn có chút dờ khóc dờ cười.

Hắn không kìm được chuyển tầm mắt đến trên người nàng, thân ảnh nhỏ nhắn khẽ lay động trong bóng đêm, càng xem, xúc động trong lòng càng trở nên mãnh liệt, cứ ồn ào thúc giục hắn phải nói ra.

Có lẽ là gió đêm mang theo mùi hương của nàng phát qua người hắn quá say lòng người, hoặc cũng có thể là do bữa cơm tối nay nàng đem lại cho hắn hạnh phúc quá ngọt ngào, chờ lúc nàng đóng cửa chuồng gà, nhắc chân bước ra hàng rào, thấy nàng chuẩn bị đi trở về, hắn kìm lòng không đậu kêu lên: “Đệ muội.”

Toàn thân Diệp Nha cứng đờ, không dám quay lại đối mặt Tiết Tùng! Bởi vì nàng biết, việc nàng nhìn trộm trong bữa cơm tối nay đã bị hắn phát hiện, có lẽ hắn đã đoán được tâm tư “không nên có” trong lòng nàng, thậm chí đến chính nàng cũng không biết tại sao bản thân lại có những suy nghĩ như thế.

Cho nên, hắn gọi nàng lại, là vì muốn cảnh cáo nàng một lần nữa sao?

Sự hổ thẹn khiến nước mắt nàng tràn ra, nàng xoay người thật chậm, cúi đầu nói: “Đại ca, muội biết huynh muốn nói gì, huynh yên tâm đi, sau này muội sẽ không suy nghĩ nhiều nữa...” Không suy nghĩ tại sao hắn phải tốt với nàng như vậy, không suy nghĩ xem rốt cuộc hắn có thích nàng hay không, cũng không dám đối diện với tình cảm của bản thân nữa, nàng không thích hắn, không thích hắn, không thích hắn... Nàng tự nhủ với bản thân mình như vậy.

Giọng nói của nàng nhỏ dần, nhưng tiếng khóc nức nở lại càng ngày càng rõ ràng.

Tiết Tùng ảo não nắm chặt tay lại, quả nhiên là do câu nói đó!

Nàng bức thiết nói ra như vậy, là vì sợ hắn trách nàng sao?

Trong lòng hắn đau đớn vô cùng, không chút suy nghĩ đã thốt ra: “Đệ muội, là huynh có lỗi với muội trước, huynh đã sinh ra tâm tư không nên có với muội, muội, muội, muội suy nghĩ nhiều cũng không sao, bởi vì, bởi vì huynh, huynh... thích muội.”

Gió đêm lặng lẽ thổi phất qua, giọng nói trầm thấp mang theo sự tự trách, cứ như vậy mà bày tỏ.

Diệp Nha khiếp sợ ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hoe đầy nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, nhưng, trong lòng lại dâng lên ngọt ngào, tại sao lại như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Thực ra có một số việc, nói rõ với nhau, cả hai đều hiểu, ngược lại cũng không phức tạp như trong tưởng tượng.

Diệp Nha tưởng rằng mình sẽ không dám đối mặt Tiết Tùng nữa, nhưng sự thực chính là, ngoại trừ giữa hai người có thêm một bí mật nhỏ nhoi, thì cuộc sống của nàng và Tiết Tùng cũng không có gì khác trước đây. Cũng như lời Tiết Tùng đã hứa với nàng, chỉ cần nàng không cố gắng trốn hắn, lúc ăn cơm kêu hắn một tiếng, lúc có việc thì nhờ hắn làm, hắn sẽ không có bất cứ hành vi quá đáng nào. Hắn sẽ không cố ý giúp nàng việc gì, cũng không nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu, coi như trùng hợp thấy nàng, người khác cũng đừng mơ tưởng có thể nhìn ra được gì từ trong đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng đó. Nếu không phải sự thân mật đêm đó gây xúc động quá lớn cho nàng, nếu không phải sáng sớm hắn bá đạo ép buộc, Diệp Nha thậm chí hoài nghi là nàng nằm mơ, thực ra hắn chưa bao giờ bộc bạch những lời tâm tình yêu thương, khiến mỗi lần nàng nhớ đến vừa cảm thấy sợ hãi lại xen lẫn ngọt ngào.

Nàng ngồi thêu thùa một mình trong phòng, nghe tiếng hai huynh đệ bận rộn làm việc bên ngoài, Diệp Nha cảm thấy, cuộc sống như bây giờ cũng không tệ chút nào.

Hắn có việc của hắn, nàng ngoan ngoãn ngồi đợi trong phòng, chỉ có lúc ăn cơm hai người mới gặp nhau lâu một chút, sau này quen rồi, sẽ không thấy gì nữa.

Điểm phiền não duy nhất chính là, hôn sự của hắn phải làm sao đây, mặc dù nàng biết, nàng vốn không có tư cách xen vào việc này. Nếu hắn thực sự nghĩ ra biện pháp cự tuyệt lời đề nghị của nhị thúc, không lấy thế tử, nàng vừa vui cũng vừa buồn. Còn như hắn bị nhị thúc bắt buộc lấy cô nương khác, nàng cũng vừa vui vừa buồn, thôi thì đường nào cũng là kết quả đó, hà tất tự tìm phiền não cho bản thân. Nếu cả ngày chỉ biết lo lắng, còn không bằng sống thật vui vẻ, thành thật làm nương tử của Tiết Thu, lo lắng chu đáo mọi việc trong nhà, làm những chuyện nên làm.

Sắp đến giờ cơm trưa, Diệp Nha mang giày xuống đất, chuẩn bị đi làm cơm.

Bắt nồi nấu cơm xong, nàng ra sân trước hái đậu đũa, chợt thoáng thấy một bóng người khập khễnh bước về hướng nhà mình, nhìn bộ dạng có chút quen, nhưng nhất thời lại không nhớ nổi đã gặp ở đâu. Tuy nhiên, lúc người nọ băng qua đồng cây gỗ lộn xộn phía tây, đi về phía Tiết Tùng, đột nhiên dừng lại, gọi nàng một tiếng “Đệ muội”, Diệp Nha mới chợt nhớ, đó không phải biểu huynh của Hạ Hoa sao? Hắn tới đây làm gì?

Đề xuống nghỉ hoặc trong lòng, nàng gật đầu với hắn xem như trả lời, sau đó tiếp tục khom người hái đậu đũa, không nhìn hắn nữa.

Tổng Hải lại nhất thời xem ngây người.

Dù cho nữ tử bên kia mặc một thân váy dài thuần sắc thô sơ, cũng không giấu được dáng vẻ yếu điệu thướt tha của mình. Lúc nàng khom người hái rau lộ ra cổ ngọc duyên dáng, đôi tay mảnh khảnh cứ di chuyển qua lại, khuôn mặt trắng nõn thoáng ẩn hiện dưới hàng rau xanh, càng tôn lên vẻ tươi mát dịu dàng. Hái xong chỗ đó, nàng liền đứng dậy đi về phía trước, hai luồng đầy đặn trên ngực bởi vì cánh tay giờ lên mà đung đưa qua lại, mơ hồ hiện ra hình dáng mượt mà, nhất là lúc nàng cúi người xuống, hai bầu ngực lại càng lộ ra độ cong mê người, câu lòng hấn ngựa phải nhìn nhiều một hồi, ánh mắt không tự chủ chậm rãi dời từ bầu ngực đầy đặn xuống vòng eo nhỏ nhắn chưa đầy một nắm tay. Nàng đang cong lưng, đầu lắc nhẹ, eo nhỏ nhắn cúi xuống, mông nâng lên, động tác xinh đẹp vô ý thức câu dẫn lòng người, vừa nhìn hấn chợt nhớ lại bộ dáng dâm đãng của Liễu quả phụ đêm đó, nàng ta bị mình làm từ đằng sau, giả sử dưới thân nương tử Tiết Thụ lại có thêm một cái giường, chẳng phải chính là tư thế đó?

Nghĩ đến đây, “hoi nào đó” trên người hấn lại bắt đầu rục rịch.

Kinh ngạc vì phản ứng của bản thân, Tổng Hải vội vã dời tầm mắt, trên lưng toát ra mồ hôi. Rốt cuộc là hấn không có sức chống cự với nữ nhân xinh đẹp, hay do nương tử Tiết Thụ quá mê hồn?

Hấn sực nhớ tới lời nói của Liễu quả phụ, không chừng nương tử Tiết Thụ thực sự là từ kỹ viện đi ra, tìm cơ hội “chơi” nàng ta một lần cũng không tệ.

Bị cảnh đẹp trước mắt câu dẫn dục vọng, Tổng Hải không tự chủ muốn nhìn thêm lần nữa.

“Tổng Hải, ngươi tới tìm ta sao?”

Một bóng người cao lớn chợt xuất hiện bên cạnh, chặn tầm mắt của hấn, Tổng Hải hơi ngửa đầu lên, liền bắt gặp gương mặt lạnh lùng của Tiết Tùng.

Dù không muốn thừa nhận cũng không được, dù là đáng vóc hay tướng mạo, Tiết Tùng vẫn hơn hấn một ít.

Thấy người mình ghét nhất, chút dục vọng của hấn cũng biến mất, nhất thời trở nên nghiêm túc, chống gậy lùi về sau hai bước, mặt lạnh nói: “Đúng vậy, ta tới tìm ngươi, Hạ Hoa sắp lập gia đình rồi, nàng còn nhớ thương ngươi, muốn ta tới hỏi ngươi một câu, rốt cuộc trong lòng ngươi có nàng hay không?”

“Chưa từng có, ngươi có thể đi rồi.” Tiết Tùng không chút do dự mở miệng, đưa tay tiễn khách.

Từ lúc cha mẹ qua đời đến giờ, hấn gánh vác cả gia đình này, Tiết Tùng chưa từng hỏi hấn bất cứ việc gì, nhưng giờ khắc này, nghĩ đến phiền phức Hạ Hoa mang đến cho hấn, nghĩ đến địch ý và sự châm chọc của Tổng Hải, hấn vô cùng hối hận vì quyết định tùy tiện năm xưa. Hơn hết là, Tổng Hải dám tìm đến tận nhà hấn, còn không kiêng nể ai, dùng ánh mắt dâm tà đó nhìn trộm nàng, nếu không phải sợ phiền phức dây dưa với Hạ Hoa càng ngày càng nhiều, hấn thật rất muốn đánh một quyền vào khuôn mặt chữ điền của hấn ta.

Tổng Hải ngây người.

Hấn vốn không muốn đi chuyến này, giúp nữ nhân mình yêu mến hỏi lời như vậy, ngực hấn giống bị thứ gì đó đập vào không thở nổi. Nhưng từ trưa hôm qua đến giờ, Hạ Hoa đã bắt đầu tuyệt thực, di dượng chỉ xem đó là phản kháng yếu ớt của nàng, không quan tâm, nhưng hấn lại biết, nàng đang ép buộc hấn giúp nàng, nàng biết chắc chắn hấn sẽ không chịu nổi nếu nàng hành hạ bản thân mình!

Thế nhưng, biết thì thế nào, tại sao hấn phải giúp nàng?

Hừ, muốn hấn giúp nàng trốn thoát là không thể nào, nếu nàng muốn biết tâm ý Tiết Tùng, hấn hỏi giúp nàng là được, trở về nói lại với nàng. Vốn dĩ đáp án của vấn đề này, Tổng Hải cũng biết trước rồi, Hạ Hoa vừa đẹp vừa đơn thuần, lại tốt như vậy, có nam nhân nào sẽ không thích nàng?

Nhưng vừa rồi hấn đã nghe thấy cái gì? Hấn nghe Tiết Tùng không hề do dự nói, hấn ta chưa từng thích Hạ Hoa!

Thật giống như bảo vật trân quý mà hấn cẩn thận từng li từng tí không dám đụng vào, lại bị người bên ngoài vô tình dầy xéo!

Tổng Hải tức giận siết chặt nắm tay, ánh mắt hung hấn nhìn chằm chằm Tiết Tùng, muốn nhìn xem có phải Tiết Tùng có ý nói dối để giữ gìn lòng tự trọng sau khi bị nương Hạ Hoa khi nhục hay không. Nhưng, mặc kệ hấn nhìn thế nào, trên mặt đối phương đều là lạnh lùng, không có nửa điểm tự ti hay che giấu chật vật, thậm chí, trong đôi mắt kia, còn ẩn chứa không hề che giấu ghét bỏ. Dường như Hạ Hoa đối với hấn mà nói, chỉ như một bao quần áo vô giá trị, vì thế, hấn mới có thể trả lời dứt khoát, muốn nhanh chóng bỏ rơi phiền toái này sao?

Hấn cắn chặt răng, cố gắng đè xuống lửa giận trong lòng, ngửa đầu ép hỏi: “Tiết Tùng, ngươi biết Hạ Hoa đã thích ngươi bao lâu sao? Sáu năm! Sáu năm rồi! Từ lúc nàng mười hai tuổi, nàng đã luôn miệng nhắc tới ngươi! Nếu ngươi không thích nàng, vì sao từ trước đến nay đều không nói rõ ràng với nàng ấy? Ngươi khiến nàng uống phí bao nhiêu năm tương tư như vậy, ngươi có phải là nam nhân không?”

Sáu năm?

Tiết Tùng nhú mày, sáu năm trước hấn bận tới mất tới mũi lo việc ăn học cho tam đệ, còn phải dạy dỗ nhị đệ tự lực cánh sinh, hấn đã trêu chọc Hạ Hoa bao giờ?

Hấn nhìn Tổng Hải như mãnh thú đang nén giận, chực chờ muốn cắn người, quyết định giải quyết triệt để gút mắt của hấn và Hạ Hoa.

“Tổng Hải, ta không biết nàng ta đã nói gì với ngươi, nhưng sự tình năm ấy có lẽ ngươi cũng biết, lúc đó ta đã nói rõ ràng, sau này giữa ta và nàng ta

không còn quan hệ gì, đừng tới tìm ta nữa. Tuy nhiên, về sau nàng ta lại cố chấp tới đây nhiều lần, vì tị hiềm, ta không ra gặp mặt, đành nhờ tam đệ cự tuyệt dứt khoát dùm ta, nói ta không có chút tình cảm nào với nàng ta cả. Nếu không phải lúc trước nàng ta gạt chúng ta nói rằng đã được phụ mẫu đồng ý, để ta làm tưởng rằng nếu cưới nàng ta về có thể giúp đỡ chiếu cố hai đệ đệ trong nhà, còn lâu ta mới đến cuộc hẹn đó. Nếu người cảm thấy lời nói của ta không đáng tin, sao không thử suy nghĩ một chút, xưa nay ta vốn không được gặp nàng ta bao nhiêu lần, ở đâu ra tình ý? Chuyện tới nông nỗi này, ta muốn người giúp ta nói một tiếng với Hạ Hoa, Tiết Tùng ta là người thô lỗ, không đáng để nàng ta nhớ thương như vậy, tốt nhất nàng ta nên yên ổn ở nhà đợi gã đi, đừng...gây phiền phức thêm cho cả hai nữa.”

Hắn thực sự xem Hạ Hoa là phiền phức?

Tổng Hải phần nộ đỏ cả mắt, hắn có thể tha thứ việc Hạ Hoa thích nam nhân khác, có thể ghen ghét Tiết Tùng chiếm được lòng nàng, thậm chí cười nhạo Tiết Tùng cầu mong mà không được, nhưng hắn không thể chịu đựng việc Tiết Tùng khinh thường tình cảm sáu năm cuồng dại của Hạ Hoa, Tiết Tùng không thích nàng, vậy sáu năm nay giữa hắn và Hạ Hoa đã bỏ lỡ cái gì? Còn nhờ Tiết Bách nói dùm, tại sao bản thân hắn ta lại không đi nói rõ với nàng! Chó má chứ tị hiềm, Hạ Hoa muốn gặp hắn, là phúc khí tám đời của hắn, hắn lại sợ tị hiềm? Rõ ràng là do hắn ta tức giận sự khinh khi của đi đường, mới cố ý không nói rõ với nàng, dùng phương thức này để dẫn vật Hạ Hoa, trả thù bọn họ!

Bởi vì phần nộ, hắn không chút đắn đo liền giơ tay lên muốn đánh Tiết Tùng!

“Không cho phép người đánh đại ca ta!”

Tiết Thụ thấy Tiết Tùng bỏ đi, muốn lười biếng chạy tới chỗ Diệp Nha, đúng lúc nhìn thấy một màn này, hắn quát lớn, bỏ lại Diệp Nha còn đang hoảng hốt liền chạy ào về hướng bên này.

Đáng tiếc hắn lo lắng vô ích, Tiết Tùng cũng không phải đầu gỗ, làm sao có thể đứng yên cho Tổng Hải đánh? Quanh năm ở trên núi đánh nhau với dã thú, thân thủ của hắn vô cùng linh hoạt, lúc Tổng Hải giơ tay lên hắn đã né sang một bên, lạnh lùng từ trên cao nhìn xuống Tổng Hải vì mất đà mà té úp mặt xuống đất.

Tiết Thụ không quan tâm Tổng Hải có té hay không, hắn ta muốn đánh đại ca của mình, hắn cũng phải đánh lại, chạy tới muốn đá hai cái lên người Tổng Hải.

“Dừng tay!”

Tiết Tùng dùng sức kéo tay Tiết Thụ lại, trừng hai mắt khiến Tiết Thụ khựng tại chỗ, sau đó đi tới bên cạnh Tổng Hải nói: “Tổng Hải, ta biết tâm tư của người, nhưng sự tình đã tới nước này, ta tự thấy bản thân không hề có lỗi gì với nàng ta. Nếu người thật sự muốn tốt cho Hạ Hoa, đi về khuyên nhủ nàng ta đi, đừng lãng phí tâm trí trên người ta nữa. Ta nghe nói, Tiên lão gia tuy hơi lớn tuổi, nhưng là người tốt, nếu nàng ta an ổn gã qua, cuộc sống cũng sẽ không gian khổ.”

Tổng Hải nằm yên trên mặt đất không nhúc nhích, sau một hồi lâu, hắn mới từ từ chống gậy đứng lên, nhìn chằm chằm Tiết Tùng bằng một ánh mắt vô cùng phức tạp: “Hạ Hoa thực sự mất mị, mới coi trọng người như ngươi!”

Tiết Tùng mặt không biến sắc, cũng không để ý đến lời nói của Tổng Hải, hắn chỉ hy vọng từ nay về sau, Hạ Hoa sẽ triệt để buông tha hắn.

Tiết Thụ lại tức giận thờ phì phò, bữu môi nói: “Đại ca của ta không cần nàng ta thích! Ngươi mau về đi, đừng ở nhà chúng ta nữa.”

Tổng Hải quét mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt rơi vào người Diệp Nha, hừ lạnh một tiếng, sau đó khập khễnh bước về.

Tiết Tùng trầm mặt nhìn hắn đi xa, xoay người nhìn về mặt lo lắng của Diệp Nha, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, biết nàng bị hoảng sợ, khẽ nói với Tiết Thụ: “Đệ đi hái đậu với đệ muội đi, đừng để nàng lo lắng.”

“Vâng!” Người xấu đi rồi, lại không cần làm việc, Tiết Thụ lập tức vui vẻ chạy đi tìm nương tử.

Tiết Tùng không hề dừng lại, tiếp tục trở về làm việc.

Diệp Nha thấy sắc mặt Tiết Tùng khó coi, liếc nàng một cái liền đi, không khỏi có chút bận tâm, níu cánh tay Tiết Thụ lại hỏi: “Đại ca vừa nói gì với chàng?”

Tiết Thụ dùng tay sờ mặt nàng một cái, vừa lòng nhìn mặt nàng biến đỏ, không thương cảm như vừa rồi, mới nói: “Kẻ xấu không có đánh trúng huynh ấy, đại ca dặn nàng đừng lo lắng!”

Diệp Nha nhin không được liếc hắn mấy cái, rất hoài nghi Tiết Tùng có thật đã nói với hắn như thế không, nàng tất nhiên thấy được Tiết Tùng không bị đánh!

“Được rồi, nơi này không cần chàng giúp đỡ, trở về làm việc với đại ca đi!” nàng xoay người, tiếp tục hái đậu.

Tiết Thụ không chịu, vô lại dấn sát người nàng: “Đại ca muốn ta giúp nàng hái đậu!”

Diệp Nha không làm gì được hắn, đành cầm rổ lên tránh né một chút, nhưng vẫn hái đậu chung với hắn, bất tri bất giác đã quên chuyện vừa rồi.

Nhưng Tổng Hải lại không quên!

Hầm sầm mặt trở lại nhà dì, vừa nhìn đã thấy Hạ Hoa đang ngồi với Đại Cường bên cạnh bờ tường, trên tay còn cầm vài thêu kim chỉ, ngồi thẩn thờ ở đó, Đại Cường ngồi bên cạnh không biết đang đùa với con gì.

Hắn nhìn đi đang nhóm lửa nấu cơm trong phòng bếp, chậm rãi đi về hướng hai người.

“Biểu huynh, huynh đi đâu về vậy?” Đại Cường nhìn bóng dáng hắn, ngẩng đầu hỏi. Gần nhất hắn luôn coi chừng tỷ tỷ, sắp chán đến chết, vốn tưởng rằng có thể chơi với biểu huynh, nghe huynh ấy kể chuyện xưa, nhưng lại không tìm thấy người.

Tổng Hải nhìn thoáng qua Hạ Hoa, thấy mi mắt nàng giật giật, muốn nhìn hắn lại không dám, cảm thấy mềm lòng, thuận thế ngồi xuống ghế đầu bên cạnh Đại Cường, sờ đầu của hắn nói: “Biểu huynh thấy khát, đi rót cho huynh ly nước đi!” Chỗ này rộng rãi thoáng mát, ngồi ở đây, dì có thể thấy, hắn ngồi quy củ với Hạ Hoa, chắc dì cũng sẽ không nghi ngờ, dù có nghi ngờ thì sao, hắn là biểu huynh của Hạ Hoa, chẳng lẽ không thể nói với nàng đôi ba câu?

Đại Cường nghe lời đi rót nước.

Hắn vừa đi xa, Tổng Hải lập tức tiến về phía Hạ Hoa, nhỏ giọng nói: “Huynh vừa đi tìm Tiết Tùng, hắn muốn huynh chuyển lời cho muội, hắn vô tình với muội, khuyên muội an tâm đợi gã đi, đừng làm phiền hắn nữa. Thế nào, muội hài lòng chưa?”

Tay Hạ Hoa dừng một chút, lại tiếp tục thêu thùa, không ngắt đầu: “Muội không tin, trừ phi chính miệng huynh ấy nói với muội, ai nói muội cũng không tin.” Tiết Bách cũng từng nói những lời này, nhưng đó có thể là do thành kiến của hắn với phụ mẫu nàng, bởi vì phụ mẫu nàng, Tiết Bách trách nàng, cho nên không chịu tiếp tục kể chuyện Tiết Tùng cho nàng nghe, còn cố ý nói như vậy làm nàng hết hy vọng. Tổng Hải nói, nàng càng không tin, nàng thậm chí nghi ngờ Tổng Hải không hề đi tìm Tiết Tùng, bởi vì nàng biết Tổng Hải hận Tiết Tùng, làm sao có thể đi tìm huynh ấy, nói với huynh ấy nàng thích huynh ấy bao nhiêu chứ. Cho dù Tổng Hải thực sự đi tìm Tiết Tùng, nhưng Tiết Tùng trả lời thế nào, chỉ có mình hắn biết! Hắn luôn ước gì Tiết Tùng không thích nàng, khiến nàng hết hy vọng!

Vì vậy, nàng không tin ai cả.

Nàng là cô nương đẹp nhất trong làng, thêu thùa cũng rất tốt, nếu Tiết Tùng không thích nàng, vì sao năm đó lại bằng lòng đi ra gặp nàng? Tiết Bách nói huynh ấy muốn cưới thê tử giúp đỡ chăm sóc đệ đệ trong nhà, nếu là lúc trước Hạ Hoa còn có chút tin là thật, nhưng từ khi thấy nương tử Tiết Thụ, nàng không tin nữa. Tiết Tùng có thể gom bạc cưới thê tử cho đệ đệ ngốc của mình, vậy nếu huynh ấy thật muốn lấy thê tử, sao lại không lấy trước? Khi xưa huynh ấy không lấy, có thể là vì trong nhà không có tiền, nay nhà đã có tiền nhưng huynh ấy vẫn nhường Tiết Thụ cưới trước, tặng một cô nương xinh đẹp như vậy cho đệ đệ, nhất định là vì trong lòng Tiết Tùng có nàng, không lòng dạ nào cưới thê tử.

Nếu như thế, nàng càng phải gặp Tiết Tùng lần cuối, đời này của nàng đã không còn cơ hội gã cho huynh ấy, nhưng nàng hy vọng huynh ấy có thể cưới một cô nương khác, quên nàng đi.

Nghĩ đến có một ngày Tiết Tùng sẽ ôm nữ nhân khác, trong lòng Hạ Hoa chua xót vô cùng, nước mắt liền dâng lên.

Thấy nước mắt của nàng sắp nhỏ xuống khăn, Tổng Hải tức giận đến nở nụ cười, tiếng cười vừa khổ sở vừa cam chịu: “Có phải muội muốn nghe chính miệng hắn nói mới hài lòng hay không?”

Hạ Hoa rút cục ngắt đầu, gương mặt tiều tụy, đôi mắt ngân nước đáng thương nhìn hắn: “Biểu huynh, muội biết huynh luôn tốt với muội, muội chỉ cầu xin huynh chuyển lời cuối cùng này thôi, huynh hãy giúp muội đi. Muội chỉ cần gặp huynh ấy một lần, mặc kệ huynh ấy nói gì, muội cũng sẽ không vắn vương nữa, biểu huynh...”

Từ xa Đại Cường đã cầm ly nước quay về, bởi vì sợ làm đổ nước, hắn đi rất chậm, lúc Tổng Hải ngắt đầu nhìn hắn, hắn liền cười hi hi, lộ ra cả hàm răng sún với hắn.

Tổng Hải chưa từng thích biểu đệ tham ăn, ham chơi này của hắn. Nhưng bây giờ nhìn thằng bé cẩn thận bưng nước cho hắn, nhẹ dạ tin tưởng hắn, hắn cảm thấy vừa chua xót vừa đau khổ. Hắn chỉ đối xử tùy tiện với một đứa nhóc, nó cũng có thể coi trọng hắn, mà nữ nhân hắn phụng trong tay nhiều năm như vậy, lại có thể nhẫn tâm dẫm lên tấm chân tình của hắn, còn dùng phần tình cảm hèn mọn này lợi dụng hắn giúp nàng hoàn thành tâm nguyện! Người vốn chính là như vậy phải không, càng không có được, càng cảm thấy quý trọng? Dù cho người ta chỉ xem cố gắng của hắn và nàng như một trò cười, một sự phiền phức?

Tổng Hải cười lạnh.

Tốt, nếu nàng nhất định muốn chính tai nghe Tiết Tùng nói, hắn sẽ thành toàn cho nàng một lần, để nàng chính tai nghe nam nhân đó nói hắn ta vốn dĩ chưa từng thích nàng, để cho nàng cũng ném thử tư vị cay đắng khổ sở trả giá nhiều năm như vậy, lại phát hiện hoàn toàn là do bản thân nhất厢 tình nguyện! Lưu luyến si mê Hạ Hoa lâu như vậy, hắn thừa nhận hắn chính là một tên khờ, còn nàng, nàng cũng là một kẻ ngốc, còn đáng thương hơn cả hắn, dù gì, nàng cũng từng cho hắn hạnh phúc, còn Tiết Tùng, hắn ta đã từng cho nàng cái gì?

Hắn thoáng nhìn qua nàng lần cuối, đứng dậy nói: “Được, đêm nay muội đừng ngủ, chờ ta tới tìm muội.” Đây là lần cuối cùng, hắn chỉ giúp nàng một lần này nữa thôi, sau này hắn sẽ không mềm lòng vì nước mắt của nàng nữa, Tổng Hải hắn không phải một kẻ ngu ngốc để cho người ta lợi dụng!

Trong lòng Hạ Hoa cảm thấy hoảng hốt, Tổng Hải đồng ý giúp nàng, đáng lẽ nàng phải vui mừng mới đúng. Thực ra vừa mới nghe xong nàng cũng có chút vui, nhưng vừa trông thấy ánh mắt sâu xa lúc hắn đứng dậy, bỗng nhiên nàng thấy bất an vô cùng. Đường như, dường như hắn sẽ đi xa, không bao giờ quay về nữa...

Nàng quay đầu, nhìn hần đi về phía Đại Cường, bóng lưng khập khểnh, vô cùng cô đơn tịch liêu.

Hạ Hoa chợt cảm thấy chua xót trong lòng, người nam nhân này thực sự rất tốt với nàng, nếu năm ấy không gặp Tiết Tùng, có lẽ, nàng sẽ thích hần...

Nhưng, nhân sinh là thế, một khi gặp gỡ, sẽ không thể thấy được bất luận kẻ nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 50

Bóng đêm như nước, nửa vầng trăng treo lơ lửng trên bầu trời đêm, chiếu sáng cả một góc phòng.

Trong phòng tây, Diệp Nha ôm chần nằm trên giường đất lăn qua lăn lại. Một hồi thì thầm mắng Tiết Thụ là đồ đầu đất, chỉ biết ăn nói lung tung, một hồi lại nhớ đến ánh mắt nóng rực của đại ca hồi chiều, cả người như bị lửa đốt, về sau biết đối mặt với đại ca thế nào đây!

Còn ở phòng đông, Tiết Bách đã sớm đi vào giấc ngủ, Tiết Tùng lại trăn trở không ngủ được, gối hai tay lên đầu, nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, khóe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt. Hần biết lòng nàng có hần, nhưng không ngờ nàng thích hần như vậy, lại dám nói cho nhị đệ nghe, cũng may nàng nói ra, hần mới biết nhị đệ không có ý muốn độc chiếm mãnh liệt với nàng. Cũng không phải hần muốn lợi dụng điều này để làm gì, nhưng ít nhiều nhờ biết được việc này mà làm cho áy náy trong lòng hần giảm bớt rất nhiều. Đó giờ hần vẫn sợ việc này sẽ ảnh hưởng đến tình huynh đệ của bọn họ, nhưng bây giờ thì tốt rồi, mọi người có thể sống vui vẻ với nhau, hần cảm thấy rất thỏa mãn.

Tiết Thụ nằm bên cạnh, hết xoay sang trái lại xoay sang phải, hần đã quen ôm nương tử ngủ, đột nhiên bây giờ ngủ một mình, thực không quen chút nào. Hần muốn ngửi mùi thơm trên người nương tử, muốn ôm thân thể mềm mại của nàng, nhớ đến cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, hai luồng dấy đà êm ái...Không được, hần phải đi tìm nương tử.

“Đệ muốn làm gì? Nằm xuống cho ta, đệ muội đã ngủ, đệ không được qua làm phiền nàng!” Tiết Tùng nghe âm thanh lạo xạo muốn đứng dậy của hần, nhỏ giọng khiển trách.

Giọng nói của đại ca uy nghiêm mạnh mẽ, lại mang theo chút tức giận, Tiết Thụ sợ không dám lộn xộn nữa, nhỏ giọng ủy khuất, oán hận: “Đều là tại đại ca hết, nếu ca không nhìn chằm chằm vào nương tử, đệ cũng sẽ không làm nàng tức giận.”

Tiết Tùng thấy hơi áy náy, thôi không mắng hần nữa, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Ngủ sớm đi, sáng mai sẽ tốt thôi, nàng sẽ không giận đệ nữa.”

Tiết Thụ bĩu môi, không tin, nhưng cũng không còn cách nào, đành nhắm mắt lại, thúc giục bản thân ngủ.

Không biết qua bao lâu, trong phòng vang lên tiếng thờ đều đặn của ba người, còn việc bọn hần có ngủ hay không, sợ rằng chỉ có chính bọn họ biết.

Mà ở một chỗ khác trong làng hồ lô, có một người vẫn thanh tĩnh.

Tổng Hải đứng cô đơn dưới mái hiên, trong tay nắm chùm chìa khóa vừa trộm được, nhìn đau đầu về hướng phòng Hạ Hoa. Nàng nhất định đang lo lắng chờ đợi hần phải không? Chờ hần mang nàng đi gặp một nam nhân khác.

Hần cười khổ, mà thôi, đây là lần cuối, ngày mai hần sẽ đi, đi rất xa không quay về nữa.

Sợ tiếng chống gậy làm ồn, hần để gậy trong phòng, đi từng bước từng bước chậm rãi về phía cửa phòng Hạ Hoa.

Vừa đến nơi, hần đã nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng trong phòng, quả nhiên nàng rất sốt ruột!

Hần lắc đầu, cầm chùm chìa khóa quan sát dưới ánh trăng. Đây là chùm chìa khóa của dược, hầu như đều đã rỉ sét, chìa lớn nhất là để mở vườn trái cây, có một chìa rất mới, hần là của phòng này. Hần bắt đầu tra chìa vào ổ khóa, xoay nhẹ một cái, khóa mở.

“Biểu huynh, huynh tới thật!” Hạ Hoa che miệng, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Tổng Hải.

Tầm mắt Tổng Hải rơi vào người Hạ Hoa. Nàng rõ ràng đã trang điểm kỹ càng, trên đầu cắm trâm hoa mai tinh xảo, bên tai lại mang đôi hoa tai ngọc bích đang khẽ đung đưa, quả thật rất xinh đẹp.

Trong mắt hần tràn đầy không thể tin, hoa tai ngọc bích, nàng dám đeo lễ vật hần tặng đi gặp Tiết Tùng! Hần còn nhớ đôi hoa tai này là do hần mua ở thị trấn, lúc đó hần đã dùng hết số tiền trong người ra để mua nó. Đây chắc chắn là món trang sức quý giá nhất của nàng. Thì ra, vì muốn bày khuôn mặt đẹp nhất của mình trước Tiết Tùng, nàng thậm chí không quan tâm đến cảm xúc của hần sao? Nàng xem hần là người vô tâm, không biết đau lòng sao? Hay là nàng thấy đã gãy vỡ hần quen rồi, nên nghĩ rằng hần sẽ không biết đau lòng, tức giận nữa?

Tổng Hải rũ tầm mắt, ánh mắt cố ý lướt qua xiêm y của nàng. Trong bóng đêm, xiêm y của nàng trông có vẻ nhợt nhạt, hần cũng không buồn nhìn xem

nó là màu gì, mà chỉ chăm chăm vào bộ ngực phập phồng của nàng, mềm mại đầy đặn, tựa như đang đợi người đến vuốt ve.

Hắn thề, tuy rằng hắn rất thích sắc dục, nhưng trước giờ trong lòng hắn Hạ Hoa là bất đồng, hắn chưa từng có ý niệm dâm tà với nàng. Thề nhưng đêm nay, có lẽ là vì phần nộ, hắn đột nhiên nổi lên dục vọng với nàng, hắn muốn nàng, muốn hung hăng xé nát xiêm y của nàng, cưỡng ép tiến vào nàng, dù nàng khóc hận chết cũng được, xem nàng còn dám khinh thường không nhìn hắn hay không, xem nàng còn có tâm tư nhớ thương nam nhân khác hay không!

Bởi vì khát vọng quá mạnh mẽ, chỉ một thoáng, trong đầu hắn đã nảy ra một ý định.

Đường tới bây giờ, đi thế nào đều là nàng tự chọn. Nếu Hạ Hoa đã van cầu hắn giúp nàng, bỏ qua, giẫm đạp lên tâm chân tình của hắn, nếu đã vậy, thì sao hắn không lợi dụng cơ hội lần này, hưởng thụ thứ hắn đáng được hưởng chứ?

Hắn xem nàng như trân bảo, nhưng nàng không quý trọng, nàng muốn lòng của Tiết Tùng, vậy tối nay hắn sẽ thỏa mãn ước ao này của nàng. Hắn chẳng những giúp nàng đoạt được tình cảm của Tiết Tùng, còn đưa cả con người Tiết Tùng cho nàng, đây không phải điều nàng hằng khao khát sao?

Hắn mặt không biến sắc dẫn nàng ra cửa, bình tĩnh đi về phía đông làng, đó là đường đi đến Tiết gia, cũng là đường tắt đi bằng qua vườn trái cây của di dưong. Tổng Hải còn nhớ, trong vườn trái cây có một túp lều để làm chỗ trú tạm mỗi khi tới mùa thu hoạch, mùa tảo năm ngoái, dưong còn canh giữ cả đêm trong vườn trái cây.

Hạ Hoa thấp thòm đi theo sau Tổng Hải, bởi vì hắn đi đứng không tiện, nên bọn họ đi rất chậm rất chậm. Đi được chừng một khắc đồng hồ, hai người còn chưa ra tới đường lớn, nhưng Hạ Hoa cảm thấy khăn trương vô cùng, nàng theo sát Tổng Hải, sợ có người đột nhiên đi tới trông thấy bọn họ.

Tổng Hải quay đầu nhìn nàng, nhẹ giọng trấn an: “Đừng sợ, lúc này không có ai đâu.”

Hạ Hoa níu tay hắn lại, giọng nói có chút run rẩy: “Biểu huynh, lát nữa huynh đi gọi huynh ấy, đừng làm kinh động đến người khác được không?”

Tổng Hải mặc nàng níu tay hắn, trầm giọng nói: “Ta sẽ cẩn thận, không để ai phát hiện. Có điều, vì an toàn, hai người vẫn nên tìm chỗ kín đáo để trò chuyện đi. Muội khó khăn lắm mới gặp được hắn ta, hắn sẽ không chỉ nói một hai câu đã xong phải không? Tìm một chỗ kín đáo, huynh dẫn muội tới đó trước, sau đó mới gọi hắn ta tới, dù có bị người khác nhìn thấy, cũng không ảnh hưởng tới muội.”

Hạ Hoa gật đầu, nàng thật sự có rất nhiều lời muốn nói với Tiết Tùng, nhưng, nàng nhìn xung quanh, ánh trăng mờ ảo, mấy cành cây lao xao đung đưa trong gió đêm, xa xa lại là núi non trập trùng, nàng tiến lại gần Tổng Hải một ít, “VẬY ĐI CHỖ NÀO ĐÂY BIỂU HUYNH? Ở ĐÂY TÔI QUÁ, MUỘI SỢ LẮM.” Nàng sợ thật, nàng chưa từng ở bên ngoài lúc trời tối như vậy.

Chớp mũi bay tới mùi hoa lái nhẹ nhàng, Tổng Hải hít sâu một hơi, nhắm mắt lại rồi mở ra, nói: “Yên tâm đi, ta dẫn muội đến túp lều trong vườn trái cây, chỗ đó rất gần Tiết gia, muội ở trong đó đợi một lúc, ta sẽ nhanh chóng dẫn hắn ta tới, đừng sợ.”

Túp lều trong vườn trái cây?

Hạ Hoa thoáng yên lòng, khi còn bé nàng cũng thường vào đó chơi rồi ngủ quên, thỉnh thoảng Tổng Hải cũng tới đó chơi với nàng, nàng không xa lạ gì chỗ đó. “VẬY CÒN HUYNH? HUYNH SẼ ĐI ĐÂU?”

“Ta? Ta không muốn quấy rầy hai người, dẫn hắn ta đến vườn trái cây rồi ta sẽ lập tức về phòng. Nhưng nếu muội muốn, ta có thể chờ muội bên ngoài, muội cần ta chờ không?”

Hạ Hoa cắn môi, cúi đầu nói: “Không cần, đã muộn rồi, huynh về phòng ngủ trước đi.” Khuya thế này rồi, chẳng lẽ Tiết Tùng sẽ không tiễn nàng về nhà?

Tổng Hải không buồn nói nữa.

Hai người đi rất chậm, đi ngang qua ngôi nhà tranh của Tiết Tùng rồi đến trước cửa vườn trái cây, Tổng Hải đích thân dẫn nàng vào lều, thấy nàng vào trong, trước khi đi lấy tấm ván gỗ che khuất lối vào, dặn dò: “Biểu muội, tuy muội thích hắn ta, nhưng muội sắp xuất giá rồi, ngàn vạn lần, tuyệt đối không được làm chuyện điên rồ, biết không?”

Túp lều bị cây cối trong vườn che khuất, ánh trăng không chiếu vào được bên trong. Trong bóng tối, Hạ Hoa không thấy rõ khuôn mặt của Tổng Hải, Tổng Hải cũng không nhìn thấy nàng, chỉ nghe nàng trả lời nhỏ một tiếng. Thật ra, lời cảnh báo cuối cùng của hắn chứa đựng ý vị sâu xa, không biết nàng có nghe hiểu không. Sau đó hắn xoay người đi, tiếng bước chân “loạt xoạt” giẫm lên lá khô, ở ban đêm yên tĩnh thế này, nghe thấy rất rõ ràng.

Hạ Hoa ôm chân ngồi trên đệm mỏng, trong đầu hỗn loạn vô cùng. Lát nữa huynh ấy tới, nàng nên nói gì đây?

Không biết qua bao lâu, tiếng bước chân khập khểnh của Tổng Hải hoàn toàn biến mất, Hạ Hoa rất hoảng sợ, nàng thử khẽ gọi Tổng Hải mấy tiếng, nhưng không ai trả lời, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang trong đêm. Nàng cười khổ, nàng thật ngốc mà, đêm hôm khuya khoắt, Tổng Hải làm sao dám gây ra động tĩnh lớn đánh thức mọi người?

Nàng thấy hơi sợ, lui vào trong góc lều, không dám thở mạnh một tiếng.

“Hạ Hoa, nàng có ở bên trong không?” Bỗng nhiên, rừng cây tăm tối bên ngoài vang lên giọng nói lạnh lùng trầm ổn của nam nhân.

Là Tiết Tùng!

Hạ hoa mừng rỡ như điên, vội la lên: “Đại lang”, nàng muốn ra ngoài, lại sợ hấn thấy nàng nóng vội, đành ngồi xuống lần nữa.

Nam nhân yên lặng một lát, mới hỏi: “Tổng Hải nói nàng có việc tìm ta, nàng nói đi, nói xong ta sẽ trở về.”

Nghe giọng nói lạnh lùng vô tình của hấn, Hạ Hoa lập tức nghẹn ngào, bùm mặt buồn bực, khóc không ra tiếng: “Đại lang, vì sao hai năm nay chàng luôn trốn tránh ta? Bọn họ đều nói chàng không thích ta, là thật sao?”

Nam nhân thờ dài thật sâu, ngồi xuống cạnh gỗ bên ngoài, cả người đều ẩn trong bóng đêm, sau đó khẽ mở miệng: “Nàng tội gì phải như vậy? Dù ta có thích nàng thì sao? Phụ mẫu nàng không đồng ý, nàng lại sắp gả cho người khác, nếu không tránh nàng, ta còn có thể làm gì?”

Hạ Hoa kinh hi ngẩng đầu, “Nói vậy, chàng thật sự thích ta sao?”

“Ừ.”

“Vậy thì sao chàng không nhận hầu bao của ta?” Mừng rỡ trong giây lát, Hạ Hoa lấy hầu bao luôn mang theo bên mình ra, ủy khuất hỏi.

Nam nhân mặt không biến sắc đi vào lều: “Hầu bao nào?”

Hạ Hoa tự động đến gần hấn, ngồi xuống bên cạnh, nhét hầu bao vào ngực hấn: “Chính là cái này, ta nhờ nương tử Tiết Thụ chuyển cho chàng, nhưng nàng ta nói chàng sẽ không nhận, ta khóc cầu nàng ta, nàng ta mới miễn cưỡng bằng lòng giúp ta, nhưng, buổi sáng hôm sau, hầu bao này lại rơi vào trong tay của nương, nương biết ta thù cho chàng, thì không cho ta ra ngoài tìm chàng nữa...” Đang nói chợt dừng lại, vì nam nhân nhận lấy hầu bao rồi đột ngột nắm lấy tay nàng, nàng ngỡ ngàng, trong lòng dâng lên ngọt ngào, nhưng ngại vì nữ tử không thể chủ động, đành giả vờ vùng vẩy một chút, thấy thế nam nhân càng nắm chặt tay, nàng mắc cỡ cúi đầu, tùy ý hấn nắm.

Bàn tay to của nam nhân khẽ vuốt ve tay nhỏ bé của nàng, giọng nói hết sức kinh ngạc: “Hạ Hoa, ta thực sự không biết chuyện này, nếu ta biết, chắc chắn đã nhận rồi. Nhưng bây giờ vẫn chưa muộn, đây là vật nàng tự tay làm cho ta, ta rất vui...Đáng tiếc, đây là lần cuối chúng ta có thể gặp nhau. Ta nghe nói nếu gả vào gia đình phú quý, nhà cao cửa rộng, nàng sẽ bị nhốt trong đó, không thể ra khỏi cửa, dù ta có đi thị trấn tìm nàng, cũng chưa chắc có thể bước vào. Hạ Hoa, Hạ Hoa, ta thật không đành lòng thấy nàng như vậy!”

Nam nhân đột nhiên mạnh mẽ xoay người, ôm chặt nữ nhân đang thầm khóc vào lòng: “Hạ Hoa, để ta ôm nàng một lát, nàng biết không, ta năm mơ cũng muốn ôm nàng thế này, ta thật muốn nàng gả cho ta, làm thê tử của ta!”

Bị nam nhân mình thâm yêu sáu năm ôm vào lòng, nghe hấn thủ thi bên tai nói muốn lấy nàng làm thê tử, ủy khuất hai năm qua của Hạ Hoa trở thành những giọt nước mắt, cứ rơi xuống không ngừng, nàng cũng ôm lại nam nhân, khóc nức nở: “Đại lang, đại lang, ta thật xin lỗi chàng, chàng quên ta đi, về sau hãy cưới một cô nương tốt, đối tốt với chàng...A!”

Nam nhân một tay ôm eo, một tay đè gáy nàng, bá đạo ngăn chặn lời nói của nàng.

Hơi thở xa lạ của nam nhân như sóng biển tràn vào người nàng, không ngừng xâm chiếm tâm trí, Hạ Hoa giẫy giụa theo bản năng, nhưng động tác của nam nhân càng lúc càng thô bạo, bàn tay lớn cứ tuần tự tới lui trên người nàng, liên tiếp chạm vào những chỗ nhạy cảm, sự chống cự của nàng yếu dần, toàn thân mềm nhũn như nước, tùy ý nam nhân đặt nàng lên tấm đệm mỏng.

Nam nhân xoay thân đè lên người nàng, môi nóng bỏng không ngừng hôn hôn vào mặt, cổ, cuối cùng ngậm vành tai nàng, giọng nói khàn khàn, khàn cầu: “Hạ Hoa, ta muốn nàng, cho ta, cho ta đi, được không?”

Hạ Hoa chợt tỉnh lại trong cơn mê, nàng không nói nên lời, nhưng từng giọt, từng giọt nước mắt nóng hổi của nam nhân phía trên cứ rớt xuống cổ nàng. Nàng nhớ tới, vừa rồi tay hấn đã luồn vào yếm nàng, nàng chìm đắm trong sự nóng nóng nhiệt tình của hấn, nhưng hấn vẫn dừng lại hỏi nàng, có phải là vì, hấn không đành lòng cưỡng ép nàng không?

Đây là nam nhân nàng yêu sáu năm, hấn thích nàng, cho nên tôn trọng ý nguyện của nàng!

Hạ Hoa có nguyện ý không? Nàng đương nhiên nguyện ý, có nữ nhân nào không muốn trao lần đầu cho nam nhân mình yêu?

Nàng đã định trước không thể làm thê tử của hấn, nhưng nàng muốn trao lần đầu tiên của nàng cho hấn, đêm nay chính là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, mặc kệ ngày mai như thế nào, đêm nay, bọn họ là của nhau, Hạ Hoa, nàng, mãi mãi là nữ nhân của Tiết Tùng!

Nàng không muốn suy nghĩ hành động điên cuồng này sẽ gây ra hậu quả thế nào, nàng ôm cổ hấn, chủ động dâng lên môi anh đào: “Đại lang, đại lang, ta là của chàng, mãi mãi đều thuộc về chàng!”

Nam nhân phía trên bất ngờ dừng lại, hấn không hôn nàng nữa, tựa như nỗi cơn điên, mạnh bạo lột quần áo của nàng ra, sau đó trong lúc nàng còn đang kinh ngạc, dùng cự vật cứng rắn nóng rực chia vào nơi mềm mại để lộ ra bên ngoài của nàng.

Hạ Hoa bị dọa, nàng chưa từng trải qua chuyện nam nữ, không biết nam nhân động tình là như thế nào. Nhưng bây giờ, nam nhân trên người thờ hấn hấn, hấn tách chân hai chân nàng ra, cạy mạnh dùng sức đâm vào trong, nàng đau quá, thật sợ, khóc ôm đầu của hấn, khàn cầu thút thít: “Nhẹ chút, nhẹ chút, chàng làm ta đau quá, hu hu...Đừng vậy mà...”

Có lẽ là lời cầu xin của nàng có tác dụng, động tác của nam nhân hơi dừng lại, sau đó từ từ buông chân nàng xuống, tiến sát lại, khẽ hôn mặt nàng, nước

mắt của hắn chảy vào khoe miệng nàng, vị hơi mặn lại có chút cay đắng: “Hạ Hoa, Hạ Hoa, đôi này của ta xem như rơi vào trong tay nàng rồi, rõ ràng đã quyết tâm quên nàng, vậy mà vẫn không nỡ làm nàng đau. Nàng đừng khóc, cũng đừng sợ, ta sẽ nhẹ nhàng không làm đau nàng nữa, ta chỉ xin nàng một điều, đừng nói nữa, được không?”

Nước mắt của hắn lăn xuống má nàng, lời nói ẩn chứa sự tuyệt vọng, nụ hôn lại mang theo chút sùng nịch, Hạ Hoa rất đau lòng, nàng không nói nữa, khóc nức nở không ngừng, ôm nam nhân phía trên, liều mạng hôn trả lại hắn.

Nam nhân động tình, hai tay nhẹ nhàng sờ trớn khắp người nàng. Trong lúc nàng thờ dốc mê, từng chút một xâm nhập vào bên trong nàng, mỗi khi vào một chút, hắn lại gọi một tiếng “Hạ Hoa”. Đôi nam nữ ôm nhau quấn quýt khế rên rĩ trong đêm tối.

Mùi hoa tảo bay ngào ngạt trong vườn, quện vào làn gió đêm tỏa khắp lầu. Tuy nhiên, hai người đang điên cuồng bên trong lại hoàn toàn không người thấy, ít nhất ở giờ phút thân mật này, nàng thật yêu nam nhân phía trên, nam nhân này cũng yêu nàng, nếu không yêu, hắn sẽ không ôn nhu như vậy.

Trải qua một đêm lưu luyến, ánh trăng đã biến mất, nam nhân sẵn sàng giúp nữ nhân đang hôn mê mặc lại xiêm y, sau đó hắn khụy người xuống, cung chiêu cồng nàng trên lưng.

Hạ Hoa không còn chút sức lực nào, nàng hí mắt ngoan ngoãn nằm trên lưng nam nhân, vùi vào hõm vai hắn ngủ say.

Tổng Hải chịu đựng đau nhức ở chân, từng bước một, vững vàng cồng nàng về.

Hắn nghĩ, đôi trước nhất định đã mắc nợ nàng, cho nên đôi này phải trả lại cho nàng.

Sáng hôm sau, lúc Hạ Hoa tỉnh lại, mặt trời đã lên cao.

Nàng mê man chớp chớp mắt, muốn xoay người, dưới thân bỗng truyền đến đau đớn khác thường.

Cảnh tượng điên cuồng đêm qua bỗng ập vào đầu, nàng lặng lẽ vén chăn, quần áo trên người đã được mặc vào đàng hoàng, nàng run rẩy cúi yếm và tiết khó ra, đập vào mắt là một mảnh xanh tím.

Nàng nhắm mắt lại, khoe mắt chảy xuống những giọt nước mắt hạnh phúc, ít ra, Tiết Tùng là người nàng yêu, nàng đã là người của hắn.

Yên lặng thâm khốc trong chốc lát, nàng chậm rãi ngồi dậy, tối hôm qua nhất định Tổng Hải đã giúp đỡ, mới có thể đưa nàng về phòng, nàng muốn đi cảm ơn hắn, sẵn tiện cầu xin hắn giữ bí mật cho nàng.

Mà lúc nàng cố gắng chống đỡ thân thể suy yếu bước ra cửa, mới biết được tin tức từ đệ đệ là, Tổng Hải đã ra đi từ lúc sáng sớm.

Nàng kinh ngạc trong chốc lát, xoay người trở về phòng.

Tiết gia.

Sáng sớm đội Tiết Bách vừa bước đi, Diệp Nha bỏ mặc việc rửa chén liền chui về phòng, muốn lẩn trốn hai huynh đệ như hôm qua.

Tuy nhiên, nàng đã chậm một bước, chân trước vừa bước vào cửa, còn chưa xoay người đóng cửa, phía sau đã có một bóng người nhảy vào, chưa kịp nhìn rõ, đã bị nam nhân ôm vào ngực. Hơi thở trên người hắn không giống với Tiết Thụ, Tiết Thụ tựa như trung khuyển ngu ngốc, ấm áp sạch sẽ, lúc hắn ôm nàng càng giống như làm nũng với nàng hơn. Còn người này, vòng tay mạnh mẽ bá đạo, nàng khẩn trương đến sắp không thở nổi, muốn đẩy hắn ra, sao hắn có thể như vậy, hai người như thế này, lỡ bị Tiết Thụ thấy thì phải làm sao?

“Đại ca, buông ra!”

“Không buông, ai bảo muội dám trốn ta, ta đã nói rồi!”

Tiết Tùng ôm người vào ngực, trong lòng rung động vô cùng. Không giống với đêm đó, lúc đó hắn ôm nàng, trong lòng là áy náy, nhưng bây giờ, được nhị đệ cho phép, lại có lý do quang minh chính đại ôm nàng vào lòng, lá gan của hắn lại lớn thêm một ít, rốt cuộc dám cảm nhận tiểu nữ nhân trong ngực.

Thân thể của nàng hệt như trong giấc mơ của hắn, yêu kiều mềm mại, eo nhỏ nhắn, nhỏ vô cùng, một cánh tay cũng có thể ôm hết. Trước ngực nàng, cảm giác y như đêm đó hắn vô tình đụng phải, đây đã mềm mại, bởi vì động tác vận vẹo của nàng, trong nháy mắt đã đốt lửa trên người hắn.

Hơi thở của Tiết Tùng càng ngày càng nặng nề, vội vã đẩy người ra chút, đổi thành nắm bả vai, sợ nàng phát hiện sự khác thường của hắn.

Bây tay hắn vững vàng kiềm chặt thân thể nàng, khiến nàng không động đậy được, Diệp Nha vừa then vừa úy khuất, cắn răng giải thích: “Muội, muội cũng không phải chỉ trốn một mình huynh...”

“Ta không cần biết, ta chỉ biết muội đã trốn ta, vì vậy ta phải ôm muội. Đệ muội, lần sau đừng làm vậy nữa, biết không?”

Ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn thẳng vào nàng, trong đó tràn đầy sùng nịch ôn nhu, vậy mà lời nói còn vô lại hơn cả Tiết Thụ. Tiết Thụ vô lại, là vì hắn không hiểu, còn đại ca, huynh ấy là đại ca trầm ổn nghiêm nghị của nàng đó, sao huynh ấy lại có thể vô lại một cách đương nhiên như vậy được chứ?

Diệp Nha nghe xong thì không chịu nổi, nàng muốn sớm làm cho hắn thỏa mãn rồi buông tha nàng, đành phải gật đầu, mặt đỏ như hoa đào tháng ba, xinh

đẹp vô cùng

Tiết Tùng cảm thấy cổ họng khô rát, rất muốn, rất muốn hôn nàng một cái.

Nhưng tia lý trí cuối cùng đã ngăn hấn lại, hấn lưu luyến sờ sờ vai nàng, nhìn ánh mắt đầy kinh ngạc, lông mi chớp máy của nàng, mới nói: “Đệ muội, biết muội thích ta, ta thấy vui lắm, cho nên, muội không được trốn ta, chúng ta, chúng ta là người một nhà, hãy sống chung vui vẻ như trước đây được không?” Giọng nói trầm thấp du dương, tựa như tiếng nước chảy róc rách vào mùa đông. Vốn dĩ giọng nói của đại ca luôn lạnh như băng, nhưng khi hấn cố tình thả nhẹ giọng êm ái khấn cầu nàng như thế, ngữ điệu đó, tựa như làn gió xuân thổi qua đáy lòng mềm yếu nhất của nàng, khiến nàng kim lòng khôngặng, cảm thấy rung động, trầm luân trong sự ôn nhu đó.

Diệp Nha không biết nên nói gì, trong đầu trống rỗng, bây giờ nàng chỉ biết một điều, đại ca thích nàng, huynh ấy đang vịn vai nàng, ôn nhu nói chuyện với nàng, còn huynh ấy nói gì, nàng thấy bối rối quá, không nghe được nữa. Nam nhân này tựa như băng tuyết ngàn năm, thoát nhìn lạnh lùng, nhưng giấu sâu trong tàn băng đó là một đám lửa luôn cháy hừng hực, chỉ cần một chút kích động, có thể đốt cháy nàng thành tro.

Nàng không chịu nổi, tim đập như muốn bay ra ngoài, nếu còn vậy nữa, nàng sợ mình sẽ...

“Đại ca, muội, muội nhớ kỹ rồi, huynh mau đi đi, bị A Thụ thấy, muội...”

Tiết Tùng cũng khẩn trương không kém, nhưng vừa nghe nàng nhắc đến Tiết Thụ, hấn cúi đầu cười cười, buông nàng ra giải thích: “Đệ muội, muội yên tâm đi, nó lên núi hái hoa lấy lòng muội rồi. Một lát nữa nhị đệ về, muội nhất định không được bỏ mặc nó nữa, đêm qua, nó hầu như thức trắng cả đêm đó.”

Có lẽ vì được tự do, hoặc là nghe thấy Tiết Thụ không ở nhà, Diệp Nha cuối cùng cũng thả lỏng chút, nhưng nghe xong lời nói của Tiết Tùng, nàng bỗng lóe ra một ý nghĩ, nhin không được ngẩng đầu nhìn hấn, mở miệng hỏi: “Đại ca, sao huynh biết cả đêm A Thụ không ngủ?”

Tiết Tùng sững sờ, chờ hấn ý thức được đây là nàng đang trêu ghẹo hấn, trong lòng lập tức dâng lên vui vẻ và ngọt ngào, lá gan càng lớn lên, im lặng một lát, đột nhiên cúi đầu thì thầm vào tai nàng: “Bởi vì ta nhớ muội.” Nói xong, trên mặt nóng lên, không đợi nàng trả lời, đã vội lên đi ra ngoài.

Hấn đi rồi, Diệp Nha vẫn kinh ngạc đứng sững sờ ở đó, tựa như không dám tin tưởng nàng mới nghe được cái gì.

Nhưng, thứ cảm giác ngọt ngào đang dâng trào trong lòng nàng là thế nào đây?

Nàng lấy tay chạm nhẹ vào mặt mình, không phải nóng bình thường đâu...

Đang lúc nàng còn mơ màng, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vã, một khắc sau, một nam nhân chạy vào, suýt chút nữa đụng ngã nàng, nhưng Tiết Thụ làm sao có thể để nương tử bảo bối của hấn té? Hấn ném đóa hoa còn đọng sương sớm kia xuống, đuổi cánh ta kéo nàng vào lòng, giọng nói lo lắng, kèm theo chút thờ dốt: “Nương tử, ta có làm đau nàng không?”

Diệp Nha bị hấn đụng trúng, quả thật thấy hơi đau, nhưng nam nhân lo lắng hỏi han nàng như vậy, nàng nhớ lại đêm qua một mình khó ngủ. Dù sao đã ngủ chung lâu như vậy, nàng cũng không quen nằm một mình nữa, nàng nhớ vòng tay mạnh mẽ của hấn, lồng ngực ấm áp, thậm chí cái mông luôn kề sát vào bụng nàng, cũng làm nàng thấy nhớ.

Nàng tựa mình vào ngực hấn, sau đó ngẩng đầu lên, tức giận bóp mặt hấn: “Sau này không có lệnh của ta, không cho phép chàng ăn nói lung tung nữa, biết không?”

Tiết Thụ gạt đầu như giả vờ, ủy khuất meo meo: “Ta không dám nữa, nương tử, nàng cho ta vào phòng ngủ đi!”

Diệp Nha không nói gì, cười trộm trong lòng hấn. Đại ca khi dễ nàng, nàng sẽ khi dễ lại A Thụ, ai bảo bọn họ là huynh đệ làm chi!

Đóa hoa nho nhỏ lẳng lặng nằm dưới ghế, cũng không biết, nó có nghe hiểu lời tâm tình của nam nhân gốc này không...

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 51

Đầu tháng bảy Lâm thị sẽ lên thị trấn giao sản phẩm thêu thùa, trước khi đi bà ấy quyết định đến nhà cháu trai mình một chuyến.

Từ lúc trong nhà có thêm con dâu, Lâm thị và Xuân Hạnh đến chơi thường xuyên hơn, mối quan hệ giữa hai nhà cũng tốt hơn xưa, Tiết Tùng và Tiết Thụ không khách khí với bà nữa, từ xa gọi một tiếng nhị thẩm, rồi tiếp tục cắm cúi làm việc.

Diệp Nha đón tiếp nồng nhiệt, mời bà vào phòng ngồi, đem mấy món đồ nàng đã thêu may ngày nay ra.

Đây là lần đầu tiên Lâm thị nhìn thấy sản phẩm của cháu dâu, vừa nhìn đã yêu thích, ánh mắt sáng lên: “Cái này, cái này nữa, cái nào cũng đều rất đẹp. Còn đẹp hơn cả món đồ đều đẹp nhất trong cửa tiệm, không biết sẽ bán được bao nhiêu đây?” Lúc đầu bà cảm thấy kỹ năng thêu thùa của Xuân Hạnh đã tiến bộ lắm rồi, thật không ngờ rằng, nếu so với Diệp Nha, thì trình độ thêu thùa của khuê nữ nhà mình chỉ như tay mơ mới vào nghề, cùng lắm cũng chỉ đánh lừa được những người nông dân không am hiểu.

Nhắc tới việc thêu thùa, Diệp Nha có chút ngưng ngừng, nhớ trước đây sư phụ cũng từng định giá các sản phẩm của nàng, mới dè dặt nói: “Hầu bao và khăn tay có lẽ bán được một, hai lượng. Áo gối thì được chừng bốn lượng. Nhưng số vải này là do chương quỹ đưa cho con, nếu có thể chia năm-năm cũng đã rất tốt rồi, nhưng có lẽ ít nhất cũng bị chia thành bốn-sáu, nếu chương quỹ không chịu, nhị thẩm người hãy nói với họ thử so sánh với chỗ khác rồi hãy định giá.” Đây là do nàng bán ở thị trấn nhỏ, nếu là ở thành phủ phồn hoa, chắc chắn giá sẽ cao hơn, nàng tin tưởng chương quỹ biết nhìn hàng, sẽ không ép giá nàng.

Lâm thị gạt mình mở to hai mắt, giọng nói có chút run run: “Nói như con, có nghĩa là chỉ bằng ba thứ này, con đã kiếm được ba lượng bạc?” Trời ơi, bà cực khổ thêu một cái khăn tay chỉ có thể kiếm được hai văn tiền, vậy mà cháu dâu có thể dễ dàng kiếm hơn năm trăm văn tiền. Vậy nếu mỗi ngày đều thêu như vậy, một tháng có thể kiếm được biết bao nhiêu tiền!

Diệp Nha ngưng ngừng gật đầu, lại vội vàng giải thích: “Con chậm chạp, cả tháng cũng chỉ thêu được ba thứ này, mỗi thứ hai cái. Nếu khéo tay, năm sáu ngày đã có thể thêu được bao gối rồi, nhị thẩm người đừng hăm dọa con, con thấy Xuân Hạnh rất khéo tay, sau này lâu ngày muội ấy làm quen tay rồi, chắc chắn sẽ làm tốt hơn con.”

Nghe Diệp Nha nói như thế, dù Lâm thị có lạnh lùng, cũng không ức chế được khoe miệng khoe giường lên, kéo tay Diệp Nha khen nức nở: “Lão nhị lấy được người vợ đảm đang như con đúng là phúc khí tám đời của nó, cả nhà ta cũng được hưởng lây may mắn của nó này. Được rồi, con chờ đi, nhị thẩm nhất định sẽ đưa ba lượng bạc cho con! Đúng rồi, tháng này con định thêu cái gì? Cần bao nhiêu vải?” Bà và chương quỹ đã quen biết mười năm, bà rất có lòng tin có thể lấy được giá tốt.

Diệp Nha suy nghĩ một chút, nói: “Bao gối, khăn tay, hầu bao, mỗi thứ hai cái ạ!” Mấy món lớn thì kiếm được nhiều hơn chút, nhưng hơi khó may, và mất thời gian hơn.

Chừng đó cũng kiếm được sáu lượng bạc rồi, Lâm thị khen ngợi gật đầu, lấy đồ xong, tinh thần phấn chấn rời khỏi.

Đến khi bà ấy trở về, cả nhà Diệp Nha đang dùng cơm trưa, Lâm thị khen ngợi Diệp Nha trước mặt hai huynh đệ Tiết Tùng, “...Chương quỹ còn nói, Diệp Nha thêu rất đẹp, ông ấy chỉ giữ tạm một lượng bạc làm thế chấp, sau này con lại đến giao hàng, ông ấy sẽ tính tiền công một lần luôn, còn nói nếu con muốn thì có thể thêu đồ lớn hơn tí, giá cả sẽ thương lượng! Lão đại, nhà các con quả thật đã nhặt được bảo vật mà, nương tử lão nhị giỏi như vậy, sau này những chuyện nặng nhọc, việc tưới tiêu làm đồng này nọ, các con hãy tự làm đi, tuyệt đối đừng làm nàng mệt mỏi.” Nói xong để lại hai lượng bạc và một bao vải thượng hạng, không để ý lời mời gọi của ba người, đi thẳng về nhà, không ở lại dùng cơm.

Tiền Lâm thị đi xong, bầu không khí trong phòng lập tức trở nên kỳ lạ.

Tiết Thụ nằm trên giường chơi đùa với xấp vải bóng loáng, rất tò mò nương tử mỗi ngày ngồi trên giường may quần áo thôi cũng có thể kiếm được nhiều tiền như vậy. Còn đắt hơn cả chim trĩ, hân và đại ca ca bắt được.

Tiết Tùng ngồi trên giường nhìn tiểu nữ nhân trốn bên cạnh Tiết Thụ, trầm giọng hỏi nàng: “Mấy bữa nay muội vẫn trốn trong phòng không ra khỏi cửa, chính là để thêu mấy thứ này sao?”

Giọng nói của hân quá lạnh, mơ hồ còn mang theo tức giận, Diệp Nha cúi đầu không dám nhìn hân, nhỏ giọng nói: “Cũng không phải luôn thêu thùa, chỉ là sau khi ăn xong rảnh rồi mới thêu vài đường.”

Nàng thực sự rất rảnh mà, từ khi té xỉu tới giờ, Tiết Tùng không cho nàng làm bất cứ việc gì, việc đồng áng nói thế nào hân cũng không chịu để nàng phụ giúp, có lần nàng bạo gan cố nài nỉ, liền bị hân uy hiếp muốn ôm nàng, làm hại nàng chạy trốn chết, không dám... năn nỉ hân nữa. Lúc xây nhà, nàng muốn chạy tới giúp khiêng gạch đá nhỏ, cũng bị hân nghiêm mặt, đánh chạy về, cả nghĩa vụ nâng dâu phải giặt quần áo, rửa chén cũng bị Tiết Thụ dành đảm, việc duy nhất bọn họ cho nàng làm chính là nấu cơm. Diệp Nha thậm chí cảm thấy, nếu nàng phải nấu nướng nấu ngon hơn Tiết Thụ, sợ rằng hân cũng không cho nàng nấu cơm. Một ngày hai ngày... ngày nào cũng nhàn rỗi như vậy, chẳng lẽ nàng không thể tìm chút chuyện cho bản thân làm?

Tiết Tùng lẳng lặng nhìn nàng, ở trong lòng thầm tính toán một chút, cuối cùng lạnh lùng nói: “Chúng ta xây nhà cộng hết lại cũng chưa dùng tới năm lượng, như vậy trong nhà còn dư hơn ba mươi hai lượng, sau mùa thu ta sẽ mua thêm hai mẫu đất, sau này cố gắng trồng trọt, cũng đủ ăn. Bình thường chúng ta cũng không tiêu xài bao nhiêu, sau này ta và nhị đệ sẽ lên núi săn thú, kiếm thêm được bao nhiêu thì cứ để dành. Hàng năm kiếm được mấy lượng bạc, đủ xài rồi, không cần muội làm việc nữa, lát nữa liền đem trả mấy thứ này cho nhị thẩm đi.”

Diệp Nha cắn môi, ngẩng đầu nhìn hân: “Đại ca, muội thật sự không phải vì kiếm tiền, bây giờ muội thật sự rảnh rồi lắm, sẵn như thế, tiện tay thêu mấy thứ thì có sao đâu?”

Tiết Tùng nhìn sang chỗ khác: “Thêu thùa hại mắt lắm, nếu muội thật sự không có việc gì làm thì đi tìm Xuân Hạnh tán gẫu đi.”

Thì ra là lo lắng cho ánh mắt của nàng, Diệp Nha không nhịn cười được, giọng nói cũng nhu hòa hơn: “Đại ca, huynh yên tâm, muội sẽ không để bản thân mệt mỏi đâu.”

Tiết Tùng không nói gì, lấy tay sờ sờ mấy tấm vải bóng Tiết Thụ đang cầm: “Sao lại nhiều như vậy?”

Diệp Nha cố nén mới không lộ ra thần sắc khác thường, mềm giọng nói: “Hết thảy chỉ có hai xấp vải, đâu có nhiều đâu?”

Tiết Tùng không để ý nàng, cầm một xấp vải, đứng dậy bỏ đi: “Hai xấp vải, vậy phải làm trong hai tháng, xấp vải này ta giữ dùm muối, tháng sau sẽ trả cho muối.” Một xấp vải cũng đủ nàng giết thời gian rồi.

Diệp Nha vội vàng đuổi theo, “Đại ca, sao huynh có thể như vậy, nhị thẩm đã nói với chường quý rồi, huynh...”

Nói đến phân nửa liền im bất, bởi vì nam nhân mạnh xoay người lại, giang hai cánh tay với nàng.

Lại trò này!

Diệp Nha tức giận trừng mắt hấn, đối trở về phòng.

Nhìn rèm cửa đung đưa, trong lòng Tiết Tùng hơi động, nếu nàng kiếm được tiền, vậy phải mua thêm vải thứ cho nàng, chờ xây xong nhà, sẽ mua hết một lần.

Gian phòng mới của Tiết gia dần xây xong, chu vi một vòng xung quanh cũng đắp thành một tường đá cao. Lúc trò chuyện phiếm với các phụ nhân trong làng. Lâm thị luôn miệng khen Diệp Nha hiền lành, giỏi việc, tiếng lành càng đồn càng xa. Nghe được nàng chỉ cần thuê một cái khăn cũng kiếm được năm trăm văn tiền, rất nhiều người thường so sánh nàng với Hạ Hoa. Cuối cùng rút ra được kết luận là, nương tử Tiết Thụ chẳng những đẹp hơn Hạ Hoa, ngay cả việc thuê thừa cũng tốt hơn Hạ Hoa, nếu không phải nàng đã có phu quân, chỉ sợ sẽ thay thế Hạ Hoa, trở thành cô nương được yêu thích nhất làng. Người trong làng còn nói, từ sau khi Tiết Thụ cưới thê tử, ba huynh đệ làm ăn khấm khá hơn hẳn, có thể mua đất xây nhà, cuộc sống càng ngày càng tốt, chứng tỏ thê tử Tiết Thụ là số vượng phu, phúc tinh của Tiết gia.

Mấy lời đồn này dần dần truyền vào tai nương Hạ Hoa, cũng truyền đến tai Hạ Hoa.

Trong lòng Hạ Hoa thấy hơi khó chịu, trước đây tất cả mọi người đều khen nàng, nàng cũng không thấy gì, thậm chí có chút bức mình, những phụ nhân nhân rồi thường xuyên chỉ trích phẩm giá từ đầu đến chân. Nhưng bây giờ, danh tiếng của nàng đột nhiên hạ thấp bởi người có ý phá hoại chuyện của nàng và Tiết Tùng, nàng thấy rất bức bối. Tuy nhiên, vừa nghĩ tới Diệp Nha gả cho tên ngốc Tiết Thụ kia, nàng liền thấy bình thường lại, dù đối phương khéo tay thì thế nào, đời này của nàng ta đã định rồi, ngoại trừ việc mỗi ngày nàng ta có thể thấy Tiết Tùng làm cho nàng đồ kỵ, thì những thứ khác, nàng ta đều thua nàng. Ít nhất, nàng có Tiết Tùng thích, mà nàng ta chỉ có một kẻ ngu ngốc để ý.

Diệp Nha không biết gì về những lời đồn bên ngoài. Bởi vì mỗi ngày ngoài việc thỉnh thoảng trò chuyện tán gẫu với Xuân Hạnh, nàng rất ít khi ra cửa, mỗi ngày đối mặt với hai huynh đệ Tiết Tùng, có lúc thì bị người khi dễ, có lúc lại khi dễ người, đến giờ cơm sẽ nghe Tiết Bách kể chút chuyện thú vị trong sách, một ngày trôi qua rất vui vẻ và yên bình.

Bất tri bất giác đã đến cuối tháng bảy, gian phòng mới gần như đã xây xong rồi. Cả nhà bắt đầu chuyển vào phòng mới, trước khi chuyển đồ, Tiết Tùng lên thị trấn một chuyến, đây về rất nhiều thứ. Có chiếu mới, vải bông xấp mềm mại đủ màu sắc xinh đẹp, còn mua hai con heo con mập mạp ở chợ, luôn miệng kêu éc éc.

Tiết Tùng bảo Tiết Thụ bắt heo vào chuồng, còn hấn thì ôm đồ đồ mới mua vào phòng tây mới, trải chiếu dùm Diệp Nha, nhìn mặt đất rộng rãi nói: “Ta còn mua một rương đồ gia dụng mới cho muối, ngày mai sẽ chuyển tới, những đồ cũ cứ để ở góc kia, đừng dọn ra.”

Phải tốn biết bao nhiêu tiền, Diệp Nha không đành lòng xài nhiều tiền như vậy, nhện không được hỏi hấn: “Phòng đông cũng mua đồ mới sao?”

“Không có, ta với tam đệ xài cái nào cũng được, hơn nữa, những thứ đó vốn nên là của muối.” Tiết Tùng có dụng ý riêng, không muốn để nàng có cơ hội than phiền, lập tức chỉ vào đồ đồ trên giường nói: “Muối không phải đã nói rằng rồi không có việc gì để làm sao? Vậy may trước cho muối với nhị đệ chần bông mới đi, chần cũ quá mỏng, phải thay cái mới. Đứng rồi, hết hè, trời sẽ bắt đầu chuyển lạnh, muối hãy may thêm cho mình mấy bộ xiêm y thu đông dự bị. Còn nữa, không được chỉ lo ở trong phòng thuê thừa, hai con heo đều dựa vào muối chăm sóc, cẩn thận đừng để chúng chết.”

Câu cuối cùng rõ ràng là trêu đùa nàng, Diệp Nha hiểu, hóa ra nàng kiếm được bao nhiêu tiền, huynh ấy liền mua cho nàng bấy nhiêu! Còn không cho phép nàng kiếm thêm nữa chứ!

“Đại ca, thuê một chút thực sự không mệt đâu, muối...”

“Không mệt? Vậy mấy hôm trước sao muối lại dậy trễ?”

Mấy hôm trước?

Diệp Nha nhất thời thấy nóng mặt, cúi đầu vò tay áo không dám nói tiếp. Đêm đó, đêm đó Tiết Thụ dày vò nàng hai lần, lúc trời sắp sáng lại nháo nàng lần nữa, nàng không cẩn thận ngủ quên một lúc, đành phải nói dối là thuê thừa mệt mỏi quá, không nghĩ tới là “lấy đá đập chân mình”.

Thấy đáng về thẹn thùng nghe lời của nàng, Tiết Tùng ngồi không yên, sải bước ra ngoài.

Diệp Nha nhẹ thở ra, sờ sờ khuôn mặt nóng bừng của mình, ngồi lên giường bắt đầu thu dọn đồ đạc, từ đồ đồ vải bông bên trong lấy ra một hộp nhỏ, mùi thơm thoang thoang xông vào chóp mũi, nàng ngạc nhiên mở ra, không phải là son môi sao?

Không xong rồi, mặt nàng dường như sắp nóng cháy rồi...

Hôm sau, ba rương đồ Tiết Tùng đặt mua đều chuyển tới, ba huynh đệ đẩy vào, dời tất cả đồ đạc vào phòng mới.

Hai ngày sau, theo tập tục của làng, bọn họ mời nhĩ thúc qua đây ăn tân gia nhà mới.

Tuy nhiên, không ngờ buổi trưa, Lâm thị mang tới một tin cực kỳ ngoài ý muốn, cha mẹ Hạ Hoa chủ động từ hôn.

Diệp Nha giật mình, tính một chút, ngày mai là ngày Hạ Hoa xuất giá rồi, tại sao đột nhiên lại...

Nhưng buổi tối nàng lập tức sẽ biết, bởi vì cha mẹ Hạ Hoa tìm tới cửa, mặt còn đen hơn cả đáy nồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 52

Phụ thân Hạ Hoa rất phẫn nộ.

Mất thấy chuyện tốt sắp thành, tự nhiên Hạ Hoa lại đứng lúc hôn mê bất tỉnh, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy. Khuê nữ tử nhỏ được bọn họ cưng chiều nuôi nấng, thân thể luôn khỏe mạnh, đang êm đẹp sao lại hôn mê? Hay là do thời gian trước ăn uống thất thường nên sinh bệnh? Ông vô cùng lo lắng mời Tôn đại phu tới bắt mạch cho nữ nhi, vừa có kết quả, thì ra là có tin vui!

Một cô nương đang chờ gả có tin vui! Đến nay ông vẫn nhớ rõ nét mặt tròn mắt há miệng của Tôn đại phu!

Ông vô cùng lo lắng sợ hãi, khẩn cầu Tôn đại phu giữ bí mật dùm mình. Ông cùng thê tử không ngủ cả đêm, nghĩ hết các loại biện pháp, cuối cùng quyết định phá thai cho nữ nhi, thậm chí còn nghĩ ra vô số cách che giấu, giúp nữ nhi thuận lợi vượt qua đêm động phòng hoa chúc, trở thành di nương của Tiền phủ.

Tuy nhiên, Hạ Hoa không muốn, không giống với sự thỏa hiệp dễ dãi lúc trước, lúc này nàng giờ kéo dí sát vào cổ, uy hiếp bọn họ, một là để yên cho nàng mang theo hài tử gả cho Tiết Tùng, còn không thì một xác hai mạng, khiến nương nàng suýt chút tức chết.

Đây là “con hư tại mẹ” phải không? Mẹ nó, đúng là “con hư tại mẹ” mà! Ông hận không thể một cước đá chết khuê nữ không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ, chung chạ bữa bãi với nam nhân như Hạ Hoa!

Nhưng ông vừa giờ chân lên, đã bị thê tử ôm eo rồi...

Kế tiếp, nếu từ hôn, sinh lễ Tiền gia, chỉ tính tiền mừng không đã tới năm trăm lượng bạc, chứ đừng nhắc tới còn có nào là tơ lụa thượng hạng, vòng vàng trang sức nữa! Miếng thịt béo bỏ dâng lên tới miệng còn phải nhổ ra, có biết ông nhức nhối đến mức nào không! Nhưng, điều làm ông học máu nhất là, mặt mũi gia đình chắc chắn sẽ mất hết, bất kể che giấu thể nào, đột nhiên từ hôn, người trong làng nhất định sẽ suy đoán lung tung, giả sử mấy ngày nữa Hạ Hoa gả cho Tiết Tùng, lại càng không phải chứng thực mọi chuyện sao? Có kẻ ngu mới đoán không ra chuyện cầu thả trong đó!

Nhưng chẳng lẽ chỉ vì sợ bị mọi người phát giác, mà bỏ mặc nữ nhi tự sát, hay chờ một thời gian nữa để bụng to ra?

Tất cả những việc tồi tệ này, đều do tên vô liêm sỉ Tiết Tùng gây ra, cho nên vừa bước vào cửa nhà mới xây của Tiết gia, ông liền muốn đập Tiết Tùng!

Tiết gia rất ít khi có người tới chơi, bình thường chỉ có người nhà nhĩ thúc. Vì vậy ban đêm nghe thấy tiếng gõ cửa, Diệp Nha cho rằng nhà nhĩ thúc có việc gấp, cũng lôi kéo Tiết Thụ ra đón. Vừa mở cửa, đã trông thấy phụ mẫu của Hạ Hoa, bốn người giật mình nhìn nhau, chờ nàng và Tiết Thụ lấy lại tinh thần, phụ thân Hạ Hoa đã nổi giận ùng ùng tiến vào, hai người họ còn cách nào đâu?

Tiết Tùng phản ứng rất nhanh, xoay người đi theo, lạnh lùng nói: “Hai vị tới...”

Còn chưa dứt lời, phụ thân Hạ Hoa đã hung hãn giờ chân muốn đá hấn, Tiết Tùng không nghĩ tới ông ta đột nhiên lại động thủ, trong lúc kinh ngạc cũng không tránh kịp nữa.

Nhưng cuối cùng hấn vẫn không bị đá trúng.

Nếu hỏi người Tiết Thụ ghét nhất là ai, hấn tuyệt đối sẽ trả lời là phụ thân Hạ Hoa. Nhà Hạ Hoa có vườn trái cây, khi còn bé Tiết Thụ thường thấy hai ba đứa nhóc thừa dịp buổi trưa trời nắng gay gắt, len lén chạy tới ngoài vườn trái cây, hái mấy quả táo xanh trên nhánh cây vurun ra bên ngoài. Thấy nhiều lần như vậy, miệng hấn cũng thêm ăn, bắt chước người ta đi hái trộm, hái được hai trái, đang muốn hái thêm một trái cho... tam đệ, đúng lúc bị phụ thân Hạ Hoa phát hiện, trực tiếp xách hấn về nhà chửi mắng một trận, đại ca đã bồi thường tiền mà ông ta vẫn mắng không ngừng nghỉ. Về sau nữa, chính là một đêm kia, hai người này dám hợp sức mắng đại ca, Tiết Thụ không biết đại ca giận bao nhiêu, nhưng hấn thấy tam đệ đã tức giận đến phát run.

Bây giờ người hấn ghét nhất xông vào nhà hấn, Tiết Thụ mặc dù phản ứng chậm hơn Tiết Tùng chút, nhưng lại là người vọt tới nhanh nhất, muốn kéo phụ thân Hạ Hoa ra. Ngay lúc ông ta vừa nhắc chân, tay hấn đã chụp được tay đối phương, Tiết Thụ thấy ông ta muốn đá đại ca, không chút suy nghĩ liền dùng hết sức đẩy một cái, làm ông ta ngã chổng vó xuống đất.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều hóa đá.

Phụ thân Hạ Hoa bị té mắt nổ đom đóm, may mà không té ngu người. Chờ ông hết hoa mắt chóng mặt, lập tức nhỏ giọng răn dạy thê tử đang gào khóc căm miêng, nhờ bà đỡ dậy, cũng không quan tâm Tiết Thụ, trừng mắt mắng Tiết Tùng: “Ngươi được lắm Tiết Tùng, trước kia ta coi ngươi là một kẻ thức thời, biết tự mình hiểu lấy, không ngờ rằng ngươi cũng là một tên khôn kiếp, đi, chúng ta vào nhà nói, hôm nay ta nhất định phải tính sổ với ngươi!”

“Ta không cho các ngươi vào nhà của ta!” Tiết Thụ chạy đến phía trước, giang tay ngăn bọn họ lại.

“A Thụ!” Diệp Nha tiến lên, kéo Tiết Thụ qua một bên, phụ mẫu Hạ Hoa khí thế hung hãn, ít nhất phải biết bọn họ đến vì chuyện gì.

Thực ra trong lòng nàng vô cùng bất an, buổi trưa nghe tin Hạ Hoa từ hôn, bây giờ lại thấy cha mẹ nàng ta nổi giận đùng đùng tìm tới đây, nàng cảm thấy hai chuyện này nhất định có liên quan. Nữ tử từ hôn, đơn giản chỉ có vài lý do như, Hạ Hoa đột nhiên kiên quyết không muốn gả, hoặc là nàng ta... Diệp Nha lắc đầu, không dám suy nghĩ tiếp.

Điều Diệp Nha nghĩ tới, Tiết Tùng và Tiết Bách đương nhiên cũng nghĩ được. Tiết Tùng mặt trầm như nước, Tiết Bách ngăn trước người phụ thân Hạ Hoa, cười lạnh nói: “Ông có chuyện gì nói thì cứ nói ở đây, nhà của chúng ta đơn sơ, không dám tiếp đãi hai vị, mắc công làm ô uế xiêm y của hai vị.”

Phụ thân Hạ Hoa nghe thấy Tiết Bách châm chọc, cắn răng nói: “Ngươi nghĩ rằng chúng ta muốn tới đây sao? Ta khinh! Tiết Tùng, ngươi đã làm gì, chính ngươi biết rõ! Ngày hôm nay nếu ngươi không cho ta một câu trả lời thỏa đáng, ta thà rằng phá bỏ nghiệt chủng trong bụng Hạ Hoa, nuôi nó cả đời, cũng không đòi nào gả nó cho ngươi!” Đùng tưởng rằng gạo nấu thành cơm thì ông sẽ nghe theo cửa hôn sự này, hừ, nếu Tiết gia không xuất ra một trăm lượng bạc, ông thật sự sẽ không gả khuê nữ.

Ý của lời này đã rất rõ ràng, Tiết Tùng nhũ mảy, thoáng nhìn về phía Diệp Nha, nhưng nàng đã trốn sau lưng Tiết Thụ, hần không trông thấy nàng.

“Ta nghĩ hai người đã tìm nhầm người, ta chưa từng chạm qua Hạ Hoa, hài tử trong bụng nàng ta không liên quan đến ta.” Sợ phụ thân Hạ Hoa nghe không rõ, Tiết Tùng đi tới trước mặt ông ta, bình tĩnh trầm ổn nói rõ từng lời một. Nói cho hai người bọn họ nghe, cũng nói cho nàng nghe.

Nghe hần nói như thế, trái tim co rút đau đớn của Diệp Nha thoáng thả lỏng, cười bản thân lo lắng vô ích, hần vốn dĩ không thích Hạ Hoa, sao có thể làm loại chuyện vô si đó? Nàng không biết vì sao chỉ nghe hần nói mấy câu đơn giản như thế thì đã tin hần, nàng chỉ biết một điều, nàng tin tưởng hần, không cần bất cứ bằng chứng nào cũng nguyện ý tin hần.

Diệp Nha tin, nhưng phụ thân Hạ Hoa lại không tin, tiến lên nắm cổ áo Tiết Tùng: “Tên súc sinh nhà ngươi dám làm mà không dám nhận? Ta nói cho ngươi biết, chính miêng Hạ Hoa đã nói cho chúng ta, ngươi đừng hòng trốn tránh!”

Tiết Tùng tránh khỏi tay ông ta, chân mày càng nhíu chặt, nếu trước đây hần chỉ cảm thấy Hạ Hoa rất phiền phức, thì bây giờ đã vô cùng chán ghét nàng ta. “Ta nói không có chạm vào nàng ta tức là không có, nếu nàng ta kiên trì nói người đó là ta, ta cũng không còn cách nào, nhưng ta sẽ không chịu trách nhiệm những thứ mình không làm, hai người trở về đi, về hỏi rõ nàng ta...”

“Hừ, trừ ngươi ra, còn có thể là ai? Trong làng này, có người nào không biết nữ nhi của ta thích ngươi? Đáng thương cho khuê nữ gốc nhà ta, nó thà rằng cắt cổ tự tử cũng muốn gả cho nam nhân thối nát như ngươi. Nhưng còn ngươi thì sao, việc mình làm cũng không dám nhận. Ta đã tạo nghiệt gì chứ!” Nương Hạ Hoa ngồi bệt xuống đất khóc lóc om sòm, che mặt khóc lớn, tiếng khóc cực lực nhẫn nại nhưng liên tục gào thét như thế, rất dễ khiến người nghe cảm thấy bức bối.

Nữ nhân khóc lóc om sòm, nam nhân không tiện nhúng tay, Diệp Nha đành đi vòng qua Tiết Thụ, muốn đỡ nương Hạ Hoa đứng lên, khuyên nhủ: “Thắm, đại ca của ta gần đây đều bận rộn việc xây nhà, rất ít khi ra ngoài, Hạ Hoa tỷ có phải đã nhận lầm người...”

Nương Hạ Hoa bỗng ngừng đầu, dùng hết sức đẩy Diệp Nha ra: “Hừ, ngươi nói năng bậy bạ gì vậy, chuyện như vậy, Hạ Hoa có thể nhận lầm người sao? Ngươi cũng là nữ nhân, ngươi...”

“Căm miêng!”

Tiết Bách không kiềm chế được nữa, lửa giận trong lòng cháy ngàn ngut, che khuất ba người Tiết Tùng, chất vấn người đàn bà đang nổi điên trên mặt đất: “Hai người luôn miêng nói việc này là do đại ca của ta làm, vậy có bằng chứng không? Hay chỉ bằng hai ba câu nói của nàng ta đã nghe theo răm rắp? Không bằng chứng, hai người dựa vào cái gì tìm tới đây? Ta nói thật cho hai người biết, mỗi đêm đại ca của ta đều ngủ trong nhà, căn bản không thể đi gặp nàng ta. Nếu có thời gian rảnh rỗi tát nước bắn lên người đại ca ta, không bằng trở về hỏi rõ khuê nữ nhà mình đi. Rốt cuộc nàng ta bị cưỡng ép hay tự nguyện, nếu bị người ta cưỡng ép, ta đáng thương cho nàng ta, nhưng nàng ta cũng không thể vu hãm đại ca ta như thế, còn nếu là nàng ta cam tâm tình nguyện, ta càng cảm thấy nàng ta thật đáng thương, đến cả người trên thân mình là ai cũng không biết!”

Hạ Hoa, nữ nhân tự cao tự đại kia, hần đã sớm chịu đựng đủ rồi, có trời mới biết làm sao nàng ta thất thân, nhưng người làm việc đó chắc chắn không phải đại ca, nàng ta còn vọng tưởng có thể gả tới đây, định coi đại ca là thằng gốc dừa giỡn sao!

Lời nói của Tiết Bách cực kỳ khó nghe, phụ thân Hạ Hoa tức giận tới mức run run, chỉ vào mũi hần mắng: “Một ngươi còn là người đọc sách, lại...”

“Ta đọc sách, nhưng đại ca của ta bị người ta vu oan, ta đương nhiên phải ra mặt giúp huynh ấy. Ta ngược lại phải hỏi hai người làm cha mẹ như thế nào, khuê nữ sắp gả đi, còn có thể phát sinh gièm pha lớn như vậy! Được rồi, bớt nói nhảm đi, chuyện trong nhà các người không liên quan tới chúng ta, bây giờ các người đi ngay, bằng không nếu làm lớn chuyện này, để tất cả mọi người cùng biết, xem ai chịu thiệt.”

Phụ mẫu Hạ Hoa sợ ngại người, nếu việc này truyền ra, danh tiếng Hạ Hoa sẽ bị hủy sạch!

Nương Hạ Hoa che ngực, từng chuỗi nước mắt chảy xuống, xem tình hình này, Tiết gia là ăn mềm không ăn cứng, nghĩ đến nữ nhi ngọc của mình, bà đành hạ thấp tư thế: “Tiết Tùng ơi Tiết Tùng, trong bụng Hạ Hoa đã có hài tử của ngươi, không phải ngươi thích nó sao? Nói hai câu mềm mỏng cũng không được sao, sự tình đã đến nông nỗi này, chỉ cần ngươi nhận sai, chẳng lẽ chúng ta còn có thể ngăn cản không để nó gả cho ngươi hay sao?”

Phụ thân Hạ Hoa giật giật khóe môi, nắm chặt tay nghiêng đầu sang chỗ khác.

Tiết Tùng ngăn lại Tiết Bách còn muốn nói tiếp, giọng nói rất bình tĩnh: “Hai vị hãy ngừng lại, nếu ta thực sự thích Hạ Hoa, việc đã đến nước này, nàng ta cũng từ hôn, ta cần gì phải cự tuyệt nữa? Ta thật sự không chạm vào nàng, hai vị hãy về hỏi lại nàng ta đi!” Tiếp tục cãi nhau cũng không giải quyết được vấn đề, không bằng bình tĩnh nói rõ ràng, đều là người cùng làng, cần gì phải... vì chuyện không có bằng chứng mà kết thành thù oán.

Tối giờ khắc này, phụ mẫu Hạ Hoa rốt cũng cuộc nhận ra có điểm không đúng. Đúng vậy, nếu như thật là Tiết Tùng làm, không có lý do gì hẳn phải phủ nhận cả! Coi như hấn hận bọn họ năm đó khinh thường nhạo báng hấn, nhưng bộ dáng và phẩm tính của Hạ Hoa rất tốt, trong bụng còn có hài tử, có nam nhân nào sẽ ngu ngốc cự tuyệt?

Suy nghĩ rõ ràng, hai người ngơ ngác nhìn nhau một lúc lâu, mặt mày xám xịt rồi khỏi.

Tiết Tùng đóng cửa lại, xoay người thấy ba người còn đứng tại chỗ nhìn hấn, không khỏi bực mình nói: “Ta thực sự không có chạm vào nàng ta!” Cho tới bây giờ đều chưa từng chạm qua.

Tiết Bách liếc mắt Diệp Nha, khẽ cười nói: “Ai biết huynh có làm không? A, đệ nhớ rồi, huynh còn nhớ ngày huynh cùng nhị ca đẩy gỗ về, sau bữa cơm chiều huynh nói đi dạo một lúc, đệ cũng không biết huynh về lúc nào, đại ca, chẳng lẽ huynh thực sự...”

“Tam đệ!” Lần đầu tiên Tiết Tùng sinh ra xúc động muốn đánh Tiết Bách một trận.

“Ha ha, có người thẹn quá thành giận, đệ đi trước nhé, nhị ca nhị tẩu, hai người bảo trọng.” Tiết Bách cười gian vài tiếng, trốn về phòng trước.

Diệp Nha cũng cúi đầu cười trộm, không nói gì, kéo tay Tiết Thụ, muốn đi về phòng cùng hấn.

Nhưng động tác cúi đầu của nàng lúc này, trong mắt Tiết Tùng chỉ có một... hàm nghĩa, đó chính là nàng có thể đã hiểu lầm giữa hấn và Hạ Hoa có câu thả, Tiết Tùng không chút suy nghĩ tiến lên chắn trước mặt hai người, nhỏ giọng nói với Tiết Thụ: “Nhị đệ, đệ vào phòng trước đi, ta có lời muốn nói với đệ muội, sẽ xong nhanh thôi.”

Ánh mắt Tiết Thụ không hiểu nhìn hấn: “Nói cái gì chứ... Hừ, huynh chỉ biết trừng mắt đệ. Huynh nói nhanh lên đi!” Nói đến phân nửa thì lờm đại ca hấn một cái, thờ phỉ phò đi về phòng.

Diệp Nha muốn đi theo, nhưng bị người nào đó bá đạo chặn lại.

“Đệ muội, đêm đó ta thật chỉ đi dạo bờ sông một lúc rồi về, muội đừng nghe tam đệ nói bậy.” Tiết Tùng gấp gấp giải thích, Tiết Bách ở nhà, hấn cũng không dám nói chuyện riêng với nàng quá lâu.

“Muội biết.” Diệp Nha cúi đầu nói, nàng đương nhiên tin hấn.

Tiết Tùng thoáng yên tâm, nhưng lại thấy câu trả lời ngắn gọn chỉ vền vẹn hai chữ của nàng giống như miễn cưỡng trả lời cho có, không khỏi hỏi tiếp: “Muội tin tưởng lời của ta?”

“Ừ.” Diệp Nha lại trả lời một tiếng, nhắc chân đi về phòng bếp, bây giờ nàng thấy rất thẹn thùng, Tiết Thụ và Tiết Bách đều đang ở nhà đó.

Bây giờ chỉ còn có một chữ!

Tiết Tùng vừa thả lỏng đôi chút, giờ lại thấy bất an hơn, đi theo sát phía sau nàng, cố gắng tìm kiếm chứng cứ chứng minh đêm đó hấn trở về rất sớm, A, bỗng nhiên, hấn sực nhớ tới một việc, chạy nhanh thừa dịp nàng chưa kịp bước vào phòng tây, nói trước: “Đệ muội, ta có chứng cứ!”

“Hả? Chứng cứ gì?” Diệp Nha thấy nét mặt hấn nghiêm túc như vậy, trái lại có chút tò mò.

Chống lại đôi mắt thủy linh của nàng, Tiết Tùng đột nhiên không thể mở miệng, cực nhanh nhìn đi nơi khác: “Quên đi, muội tin ta là được rồi, mau đi ngủ đi!” Nói xong đi nhanh rồi khỏi, đóng cửa phòng bếp, thổi tắt ngọn nến, sau đó trở về phòng đông. Diệp Nha còn mờ mịt đứng ở cửa, buồn bực hấn nói chuyện chỉ nói được phân nửa, nàng thật tò mò chứng cứ của hấn là gì, bất quá, chưa đứng được bao lâu đã bị Tiết Thụ kéo vào phòng.

Bên kia Tiết Tùng nằm dài trên giường, tim vẫn còn đập kịch liệt, dường như trở về đêm đó, hấn đứng dưới mái hiên, nàng ở trong phòng dứt quãng gọi tên nhị đệ, tiếng kêu yếu ớt mang theo chút làm nũng, tựa như cộng lòng vũ, gài vào lòng hấn...

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Chương 53

Tiết Tùng vốn định xây nhà xong sẽ lên núi săn bắn, nhưng bởi vì chuyện của Hạ Hoa, hấn sợ lúc hai huynh đệ không có nhà, phụ mẫu Hạ Hoa sẽ tới gây sự lần nữa, một mình Diệp Nha không ứng phó được, nên tạm thời gác việc săn thú lại, ở nhà canh giữ cùng Tiết Thụ.

Lúc xây nhà mới, bọn họ đã chặt đi hàng rào tre xung quanh, xây lại thành bức tường đá kín cổng cao tường, vây kín cả gian nhà tranh cũ và ba gian phòng mới. Ở giữa còn chừa một cái hồ, và một thửa ruộng nhấp nhô gần gian phòng mới, mọi thứ còn rất bề bộn, cần phải dọn dẹp lại. Năm nay dọn xong hết, đầu xuân năm sau có thể khai hoang một mảnh đất rộng để trồng rau.

Hai huynh đệ bọn họ bận việc bên ngoài, Diệp Nha cũng ở trong phòng lo may chần bông mới, Tiết Tùng mua mười cân bông, đủ để làm ba cái chăn ấm.

May vá một hồi, bỗng nghe thấy tiếng khóc thút thít của nữ tử từ từ bên ngoài truyền tới.

Là Hạ Hoa!

Trong lòng Diệp Nha cả kinh, nhanh chóng mang giày ra ngoài.

Trong sân, Hạ Hoa kinh ngạc nhìn nam nhân cao lớn trước mắt, cảm thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ. Quen thuộc, là vì nàng đã yêu nam nhân này sáu năm, hầu như mỗi ngày, nàng đều phác họa lên hình ảnh của hấn trong đầu, xa lạ, là vì trong sáu năm nay, số lần nàng gặp hấn có thể đếm được trên đầu ngón tay, đa số đều là nàng từ xa thoáng trông thấy hấn, muốn đuổi theo, nhưng bước chân của hấn quá nhanh, nàng vừa nhắc chân thì hấn đã biến mất rồi. Giờ này khắc này, hấn lạnh lùng nghiêm nghị nhìn nàng, vẻ mặt rõ ràng rất bất mãn. Nàng chợt phát hiện ra, đây là lần đầu tiên nàng trông thấy hấn ở khoảng cách gần như thế, không có ánh trăng mờ ảo, cũng không có bất cứ ngăn cách nào, hấn đứng trước mặt nàng, một con người chân thật.

Nhưng hấn tuyệt không giống với “con người trong tưởng tượng” của nàng. Tiết Tùng chân thật này, từ đầu đến cuối đều chưa từng nhìn nàng, trong mắt không có sủng nịch, khóe môi cũng không có nụ cười cưng chiều, từ lúc nàng gõ cửa đến giờ, hấn chỉ lạnh lùng nói đúng một câu: “Ta chưa từng thích ngươi, cũng không chạm vào ngươi, hài tử trong bụng ngươi lại càng không phải của ta, ngươi mau đi đi!” Sau đó liền đi nhanh vào trong, nếu không phải nàng đuổi theo sau gọi người, chỉ sợ hấn đã cự tuyệt nàng ngoài cửa, không để nàng vào.

Sao hấn có thể bội bạc vô tình như thế chứ?

“Đại lang, sao chàng lại đột nhiên trở mặt với ta, chàng đã quên những lời chàng nói đêm đó sao? Chàng nói chàng muốn cưới ta, hiện nay phụ thân đã đồng ý từ hôn với Tiên lão gia, chỉ cần chàng xuất ra mười lượng bạc, phụ thân sẽ ưng thuận chuyện hôn sự của hai ta, chàng hãy mau nghĩ biện pháp xoay sở tiền bạc đi, ta đã có thai một tháng rồi, trễ nữa sẽ không kịp.” Nàng rơi nước mắt nói với hấn, muốn nắm lấy ống tay áo hấn, lại bị hấn né tránh.

Tiết Tùng cảm thấy nữ nhân khóc sụt sùi trước mặt hấn lúc này chính là kẻ điên, một kẻ điên không nghe lọt tai lời của người khác. Cho nên lúc thấy Diệp Nha đi ra, ánh mắt hấn liền sáng lên, hy vọng nàng có thể đuổi Hạ Hoa đi, dù sao hấn và Tiết Thụ cũng là nam nhân, không thể động thủ động cước với nàng ta. Hấn không muốn chạm nàng ta. Chưa từng chạm vào còn bị vu oan như vậy, nếu lỡ chạm một cái, xui xẻo bị người khác nhìn thấy, hấn có muốn biện minh cho sự trong sạch của mình cũng không được.

“Đệ muội, muội đưa nàng ta về dùm ta đi!” Sợ Diệp Nha không vui, trong mắt Tiết Tùng dẫn theo một tia cầu xin, làm cho cả người hấn đều trở nên nhu hòa hơn vừa rồi.

Hạ Hoa miễn cảm phát hiện được biến hóa của Tiết Tùng, cảm thấy nhói lòng, chậm rãi quay đầu nhìn Diệp Nha.

Nữ nhân kia, nương tử Tiết Thụ, vẻ mặt kinh ngạc đứng ở cửa phòng bếp, mặc dù chỉ mặc xiêm y bình thường, nhưng vẫn nổi bật lên khuôn mặt trắng nõn sáng như ngọc, sắc mặt hồng hào, không tái nhợt như sắc mặt của nàng lúc này. Đôi mắt nương tử Tiết Thụ trong suốt, đơn thuần, vừa nhìn đã biết không có phiền não, không giống nàng, bởi vì nhiều đêm lo lắng không thể chợp mắt, mà bị thâm quầng. Mà bất đồng lớn nhất của hai người lúc này chính là, Tiết Tùng gọi nàng ấy một tiếng đệ muội rất êm ái, phảng phất sợ nàng ấy bị kinh hãi, còn đến phiên nàng, ngay cả cái tên Hạ Hoa mà Tiết Tùng cũng khinh thường gọi, giọng nói càng là lạnh lùng vô tình.

Diệp Nha đột nhiên cảm thấy có chút lạnh, thực sự là ánh mắt của Hạ Hoa quá phức tạp khó hiểu, cũng may Tiết Thụ xông tới, có hấn ngu ngơ đứng bên cạnh, Diệp Nha thấy an tâm hơn hấn. Vì vậy nàng cho Tiết Tùng một ánh mắt an tâm, cố gắng bình tĩnh giải thích với Hạ Hoa: “Hạ Hoa tỷ, muội biết trong lòng tỷ lúc này rất khó chịu, nhưng tối qua đại ca của muội đã nói rất rõ ràng với phụ mẫu của tỷ rồi, tỷ, hài tử trong bụng tỷ, thật sự không phải của đại ca muội, tỷ, tỷ có hiểu lắm cái gì không?”

Hạ Hoa lạnh lùng nhìn kỹ Diệp Nha, chỉ cảm thấy bốn chữ “Đại ca của muội” từ trong miệng nàng ấy phát ra nghe chói tai vô cùng, nhất là, nhất là Tiết Tùng còn đi tới bên cạnh Diệp Nha, dùng tư thế bảo vệ che chở cho nàng ấy, lại dùng ánh mắt chán ghét nhìn vào nàng. Hạ Hoa cảm thấy nàng sắp điên rồi!

“Ngươi câm miệng đi! Ngươi bắt quá chỉ là một ả kỹ nữ, dựa vào cái gì dám lên mặt với ta!” Nàng nhớ tới mấy lời đàm tiếu lúc trước, liều mạng thét lớn.

Đúng vậy, nhất định là ả kỹ nữ xấu xa này đã câu dẫn Tiết Tùng, trước đây ả ta lúc nóng lúc lạnh không muốn tặng hầu bao giúp nàng, khẳng định là đánh chủ ý lên người huynh ấy, sau lại giờ ra mây thủ đoạn dơ bẩn trong kỹ viện mê hoặc Tiết Tùng, khiến huynh ấy quên đi những lời tâm tình yêu thương đã nói với nàng đêm đó, thậm chí quên luôn cả đêm triền miên của bọn họ.

Diệp Nha ngây người, nàng thực sự không ngờ Hạ Hoa sẽ nói nàng như vậy.

“Hạ Hoa, ngươi điên rồi hả? Còn dám nói bậy một câu, ta...”

“Chàng muốn làm gì? Đánh ta sao?” Hạ Hoa rơi nước mắt, gào thét với Tiết Tùng: “Đại lang, sao chàng có thể bị nàng ta câu mắt linh hồn như thế, chàng đã quên những lời chàng nói với ta đêm đó sao, nàng ta cố ý không đưa hầu bao của ta cho chàng...”

Tiết Tùng che trước người Diệp Nha, lạnh giọng cắt đứt lời nàng ta: “Đệ muội đã đưa hầu bao cho ta, nhưng ta đã nhờ muội ấy trả lại cho ngươi. Hạ Hoa, rốt cuộc ngươi muốn cái gì, Tiết Tùng ta từ trước đến nay chưa từng thích ngươi, cũng chưa từng làm chuyện có lỗi với ngươi, vì sao ngươi cứ hết lần này tới lần khác tới quấy nhiễu gia đình ta?”

Sắc mặt Hạ Hoa càng ngày càng trắng bệch, không thể tin nhìn Tiết Tùng: “Không thể nào! Đêm đó ở trong lều chàng không phải nói như thế, chàng nói chàng chưa từng nhìn thấy cái hầu bao nào, nàng ta vốn dĩ không đưa hầu bao cho chàng!”

Tiết Tùng nhíu mày: “Lều gì?”

Trong lòng Hạ Hoa giật mình, cảm giác khủng hoảng ập tới làm nước mắt nàng ta ngừng rơi, nàng ta nhìn thẳng vào mắt Tiết Tùng: “Là lều trong vườn trái cây của nhà ta, đêm đó biểu huynh... Tổng Hải đến tìm chàng, chàng đều quên sao?”

“Tổng Hải chỉ tới tìm ta một lần, đó là vào buổi trưa, hắn nói hắn tới giúp ngươi hỏi ta có thích ngươi không. Ta nói ta chưa từng thích, sau đó hắn không tới tìm ta nữa, cho nên ta không hề đi vào lều nhà ngươi. Hạ Hoa, ngươi luôn miệng nói người đó là ta, ngươi thực sự tận mắt trông thấy mặt của hắn sao?” Tiết Tùng rất nhanh nắm tay lại, giọng nói càng ngày càng lạnh, hắn đã đoán được đại khái là chuyện gì xảy ra rồi, Tổng Hải, tên tiểu nhân hèn hạ đó!

“Ta không thấy rõ, nhưng...” Hạ Hoa không nói được nữa, toàn thân run rẩy, sẽ không, sao Tổng Hải dám làm vậy với nàng!

Ánh mắt của nàng rơi vào người Tiết Thụ, thấy hắn ghét bỏ nhìn nàng, rơi vào người Diệp Nha, nàng ta đồng tình nhìn nàng, cuối cùng... cuối cùng là Tiết Tùng, hắn chỉ lạnh lùng nhìn về phía nàng, trong mắt không có nửa điểm đau lòng hay thương xót, dù đã xảy ra chuyện như vậy, hắn cũng không thương tiếc nàng chút nào.

“Đại lang, chàng thật chưa từng thích ta sao?” Nàng không khóc nữa, ánh mắt thẳng tắp nhìn Tiết Tùng, hỏi ra vấn đề cuối cùng nàng luôn muốn biết.

“Chưa bao giờ, còn nữa, đừng gọi ta như vậy, nghe thật chói tai!” Tiết Tùng không tránh né nhìn nàng ta, hy vọng có thể khiến nữ nhân điên này tỉnh táo lại.

Thân hình liêu xiêu của Hạ Hoa đứng không vững, mờ mịt thì thảo hời: “Vì sao? Vì sao? Ta có chỗ nào không xứng với chàng? Ta là người đẹp nhất trong làng...” Giọng nói ngừng lại, nàng nhìn Diệp Nha đang đứng bên cạnh Tiết Tùng, có phải là do nữ nhân này đẹp hơn nàng, cho nên, Tiết Tùng mới không thích nàng?

“Tiết Tùng, chàng thay lòng có phải không? Chàng bị à kỹ nữ này...”

“Bốp!”

Tiết Tùng ánh mắt lạnh như băng, cũng không nhìn nữ nhân điên bị hấn tán ngã xuống đất, nói với Tiết Thụ: “Nhị đệ, kéo nàng ta ra ngoài đi, mặc kệ nàng ta...”

“Tiết Tùng, ngươi dám đánh nữ nhân, ngươi có phải là nam nhân hay không!” Một tiếng gầm giận dữ cắt đứt lời hấn.

Tổng Hải vội vã chạy vào sân, đau lòng vô cùng đỡ Hạ Hoa đang nằm yên dưới mặt đất lên, đợi thấy rõ má phải sưng lên và vết máu nơi khoe môi nàng ta, ánh mắt trở nên cực kỳ hung tàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Tiết Tùng: “Nàng có lỗi gì với ngươi? Dù cho ngươi không thích nàng, cũng không cần phải đánh nàng!”

“Nàng ta đáng bị đánh.” Tiết Tùng trầm mặt nhìn thẳng vào Tổng Hải, “Tổng Hải, hài tử trong bụng nàng ta là của ngươi phải không?”

Tổng Hải cảm nhận được người trong ngực thoáng run rẩy, nhưng hắn không hối hận: “Đúng đó, rồi sao?”

Tiết Tùng cười nhạt, “Không sao cả, nếu là của ngươi, hai ngươi trở về giải quyết với nhau, sau này đừng tới quấy rầy nhà của ta nữa. Ta không có hứng thú xen vào chuyện của hai ngươi. Nếu dám đến đây lần nữa, không cần biết là nam hay nữ, ta tuyệt đối sẽ không khách khí.” Nam là tiểu nhân hèn hạ, nữ là người điên, hắn sẽ không lại để bọn họ bước vào cửa nhà nữa bước.

Tổng Hải nắm chặt tay, ánh mắt giết người trừng mắt nhìn Tiết Tùng, đỡ Hạ Hoa đi ra ngoài!

Hạ Hoa cảm thấy dường như nàng sắp chết rồi, muốn đẩy Tổng Hải ra, nhưng không còn chút sức nào, chỉ đành chết lặng theo hấn ra ngoài. Lúc đi tới cửa Tiết gia, sắp rời khỏi, nàng không cam tâm quay đầu lại nhìn, nam nhân nàng yêu sáu năm kia, lúc này hắn đang cúi đầu nói gì đó với nương tử Tiết Thụ, trên mặt nương tử Tiết Thụ mang theo nụ cười nhàn nhạt, cũng không biết là vì lời nói Tiết Tùng hay vì đáng về Tiết Thụ đang quơ tay múa chân bên cạnh. Nàng chỉ biết là, ba người bọn họ, không có một người nào nhìn về cửa bên này, dường như chuyện của nàng thực sự không liên quan gì tới bọn họ.

Trong đầu hiện lên từng lời từng chữ Tiết Tùng đã nói với nàng, nàng đột nhiên nở nụ cười, nàng đúng thật là rất ngu ngốc, trong sáu năm nay, chỉ có ngày hôm nay Tiết Tùng nói với nàng nhiều nhất, nhưng hẳn đã nói cái gì? Một câu so với một câu vô tình, càng làm tổn thương nàng, hẳn thà rằng bảo vệ à kỷ nữ trong nhà, cũng không đành cho nàng chút nhu tình nào.

Má phải chợt bị người chạm vào, con đau làm nàng tỉnh táo lại, nàng mờ mịt nhìn xung quanh, thì ra nàng đã trở về nhà, nhưng trong phòng chỉ có Tống Hải và nàng, cha mẹ cũng không ở đây, bọn họ dung túng hẳn như vậy, là vì đã ngầm đồng ý hôn sự của hai người sao?

“Hạ Hoa, còn đau không?” Tống Hải thấy ánh mắt của nàng dần khôi phục lại sự trong sáng, đau lòng hỏi.

“Tống Hải, sao huynh có thể làm thế với ta!” Nước mắt Hạ Hoa không khống chế được rơi xuống, nàng hận nam nhân này, hẳn đã đoạt mất trong sạch của nàng, nếu không phải tại hắn, cũng sẽ không có chuyện hôm nay. Như vậy dù cho nàng có bị gả đến Tiền phủ, trong lòng cũng giữ mỗi tình thâm thiết với Tiết Tùng, nàng sẽ cho rằng Tiết Tùng thích nàng, mà không phải biến thành ánh mắt lạnh lùng vô tình như bây giờ.

Tống Hải chạm nhẹ vào mặt nàng, chậm chậm quỳ xuống trước mặt nàng, từng câu từng chữ đều nói rất nghiêm túc: “Hạ Hoa, ngày đó là huynh có lỗi với muội, nhưng huynh thực sự thích muội. Muội thích Tiết Tùng sáu năm, còn huynh từ nhỏ đã thích muội rồi, muội còn nhớ không, năm đó huynh đã từng hỏi muội sau này lớn lên có thể gả cho huynh hay không, thật ra, ngay từ lúc đó huynh đã quyết định sau này sẽ lấy muội làm thê tử. Hạ Hoa, muội quên hẳn ta đi, gả cho huynh, huynh nhất định sẽ chăm sóc cho muội thật tốt, còn có hài tử của chúng ta nữa, được không?”

Hạ Hoa không nói gì, ngơ ngác như người gỗ.

Tống Hải đau lòng dūr đội, cầm tay nàng đặt lên ngực hẳn: “Hạ Hoa, chỉ cần muội nguyện ý gả cho huynh, huynh sẽ làm bất cứ thứ gì cho muội.” Có nàng, hẳn sẽ không ăn chơi đàng điếm nữa, hẳn chỉ yêu một mình nàng, cố gắng học hỏi cha hẳn xử lý vườn trái cây trong nhà, làm cho mẹ con các nàng cả đời không lo.

“Ta nói cái gì, huynh cũng nghe theo?” Hạ Hoa nhìn thấy tay hai người đan xen vào nhau, nhẹ giọng hỏi.

Tống Hải vui mừng cực kỳ, gật đầu liên tục, “Ừ, chỉ cần là chuyện muội muốn làm, huynh nhất định sẽ làm cho muội, Hạ Hoa, muội đồng ý sao?”

Hạ hoa nhắm mắt lại: “Chỉ cần huynh giúp ta làm một chuyện, ta sẽ bằng lòng lấy huynh.”

Nàng khổ như vậy, nàng muốn nữ nhân kia cũng phải nếm thử, dựa vào cái gì nàng ta có thể được Tiết Tùng bảo hộ sau lưng, dựa vào cái gì nàng ta có thể thoải mái hưởng thụ sự ân cần của Tiết Tùng. Nàng không có được, nàng ta cũng đừng hòng có được!

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 54

Tống Hải khiếp sợ nhìn nữ nhân tiều tụy trước mắt, hẳn có nghe lầm không, Hạ Hoa sai hẳn đi cường bạo nương tử Tiết Thụ?

Đây là biểu muội thiện lương tốt đẹp của hẳn sao? Tiểu cô nương ngay cả một con bướm cũng không đành lòng bắt?

Điều càng làm cho hẳn lạnh tâm là, nàng rốt cuộc có quan tâm đến hẳn hay không, sao nàng có thể chấp tay đưa hẳn cho người ta, bảo hẳn đi gian dū với nữ nhân khác?

Tống Hải thừa nhận, trước đây hẳn có hai phần tà niệm với nương tử Tiết Thụ, nhưng kể từ sau đêm đó, hẳn đã không còn lần giường với bất kỳ nữ nhân nào nữa. Có hai lần hẳn cảm thấy buồn phiền, đã đi tìm một phụ nhân trong làng. Hai người đều đã cởi hết xiêm y, thậm chí hẳn đã nằm trên người đối phương, nhưng trong khoảnh khắc đó, hẳn chợt nhớ tới hình ảnh Hạ Hoa khóc lóc cầu xin dưới người hẳn đêm đó, thế là, dục vọng tự nhiên biến mất, thậm chí hẳn còn cảm thấy nữ nhân dưới thân thật đáng ghê tởm, vội vàng mặc xiêm y rồi đi. Biết tin Hạ Hoa từ hôn, hẳn kinh hãi tới mức choáng váng, không để ý cha mẹ ngăn cản, suốt đêm chạy về, thẳng thắn cầu xin với di dượng, đáp ứng rất nhiều yêu cầu vô lý của bọn họ chỉ để cưới nàng về nhà, từ nay về sau sống thật tốt với nàng.

Nhưng chân tình của hẳn đã đổi được cái gì? Là yêu cầu vô lý điên cuồng của nàng!

Tiết Tùng không thích nàng thì liên quan gì tới nương tử Tiết Thụ? Nếu nàng muốn trả thù, cũng phải trả thù Tiết Tùng mới đúng! Lẽ nào nàng còn chưa tuyệt vọng với Tiết Tùng, cảm thấy là do nương tử Tiết Thụ nên nàng mới ra nông nổi này sao? Chẳng lẽ nàng còn cho rằng, nếu nương tử Tiết Thụ xảy ra chuyện gì, Tiết Tùng sẽ chán ghét vứt bỏ nàng ta, rồi trở lại tìm nàng? Mà giả sử Tiết Tùng thật tới tìm nàng, tới lúc đó nàng còn cam tâm tình nguyện gả cho hẳn sao?

Tống Hải lần đầu cảm thấy, hẳn giống như chưa bao giờ hiểu rõ Hạ Hoa.

Nhiệt tình trong lòng trở nên lạnh ngắt, hẳn đứng lên, nhìn thẳng vào nàng: “Hạ Hoa, trong mắt muội, ta chính là người dē tiện như vậy?”

Hạ Hoa vẫn nhắm chặt hai mắt, khoe miệng lại hiện lên ý cười yếu ớt châm chọc: “Nếu huynh không phải, hài tử trong bụng ta tại sao lại có?”

“Đó là vì ta thích muội!” Tống Hải nắm chặt tay, đập mạnh một cái lên giường, phát ra một tiếng “rầm” rất lớn.

Hạ Hoa bị cú đập mạnh của hắn làm hoảng sợ, trong lòng nháy mắt xoay chuyển, đoán xem vì sao hắn lại giận dữ như vậy, chợt lóe ra một ý niệm, nàng ta vội vàng mở mắt, nước mắt lưng tròng nhìn hắn: “Biểu huynh, muội đương nhiên biết huynh yêu thương muội, bằng không trước khi cưới mất đi sự trong sạch, cũng không phải người muội luôn tâm tâm niệm niệm, huynh nghĩ rằng muội sẽ bằng lòng sống tạm như bây giờ rồi gả cho huynh sao? Nếu người đem đó không phải là huynh, nếu muội không có chút tình ý nào với huynh, muội đã sớm tự vẫn!”

Giấc mộng sáu năm bị vỡ tan trong một buổi sáng, có ai biết lòng nàng khổ sở bao nhiêu không? Vừa phần hận vừa đố kị, nàng không cam tâm cứ như thế mà gả cho Tống Hải, nàng muốn trả thù, trả thù nương tử Tiết Thụ bên ngoài ôn nhu thủy mị, vô tội, kỳ thực bên trong dối trá ác độc vô cùng, trả thù Tiết Tùng có mắt không trông, cô phụ tâm ý của nàng, chỉ vì một nữ nhân thấp hèn như vậy mà đánh nàng. Danh tiết của nàng đã hủy, không phải có người nói nương tử Tiết Thụ là từ kỹ viện đi ra sao? Không biết nếu Tiết Tùng trông thấy Tống Hải và đệ muội tốt của hắn câu thả với nhau, sẽ cảm thấy thế nào đây?

Mà sự trả thù của nàng, toàn là dựa vào Tống Hải, vì vậy nàng phải lấy lòng hắn.

Nữ nhân trước mắt nước mắt lưng tròng, nhưng giấu trong đáy mắt là ngọn lửa ghen ghét, không gì che giấu nổi.

Tống Hải vốn cảm thấy lạnh tâm, nhưng vừa nghe lời nàng ta nói, bỗng sững sờ chụp vai Hạ Hoa, giọng nói có chút run rẩy: “Hạ Hoa, trong lòng muội thật sự có ta? Vậy tại sao muội còn muốn ta đi làm chuyện đó? Trong lòng ta chỉ có mình muội, sao muội có thể kêu ta dâm loạn nàng ta?” Hắn ở trước mặt nàng trước giờ luôn tạo dựng hình tượng si tình, chuyện này bất luận thế nào cũng không thể đồng ý, nếu đồng ý, có thể bây giờ Hạ Hoa sẽ vui vẻ vì trả thù thành công, nhưng rồi sẽ có một ngày nàng hận sự bất trung của hắn.

Hạ Hoa cắn môi, ủy khuất cúi thấp đầu nói: “Biểu huynh, muội, muội cũng biết là mình giận điên rồi nên mới ăn nói không lựa lời như thế. Nhưng, huynh có biết không, nương tử Tiết Thụ đã mắng muội không tuân thủ nữ tắc, còn hại muội bị Tiết Tùng đánh, cho nên muội mới xúc động nghĩ rằng cũng phải bắt nàng ta ném thử tình cảnh như vậy. Nhưng huynh đừng hiểu lầm, muội hoàn toàn không muốn huynh làm thật, chỉ cần huynh làm đáng một chút, nhìn giống như nàng ta đang quần quýt huynh là được. Biểu huynh, trong bụng muội đang có cốt nhục của huynh, đời này cũng sẽ không dây dưa với Tiết Tùng nữa, hơn nữa trải qua chuyện hôm nay muội cũng đã nhìn rõ bộ mặt thật của hắn, làm sao muội còn có hy vọng gì với hắn nữa chứ? Biểu huynh, muội thật sự không cam lòng bị bọn họ khi dễ như vậy, huynh giúp muội trả thù được không?”

Nàng vươn tay, níu hắn lại, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, hai hàng nước mắt như một chuỗi trân châu lăn dài xuống, nàng vốn xinh đẹp, không tiếng động rơi lệ như bây giờ, ngay cả má phải sưng lên cũng không làm giảm sự xinh đẹp của nàng, ngược lại càng làm nổi bật vẻ đáng thương bất lực của nàng.

Tống Hải lập tức nhớ đến tình cảnh lúc hắn chạy tới Tiết gia, lúc đó Hạ Hoa bị Tiết Tùng tát một bạt tay ngã xuống đất, trông rất thảm.

Hắn hận Tiết Tùng, nhưng hắn cũng không ngu đến mức bị hai ba câu nói của Hạ Hoa lừa gạt, vừa lau nước mắt cho nàng vừa nhìn chằm chằm nàng nói: “Làm cho nàng ta chủ động quần quýt ta rồi gọi Tiết Tùng đến xem? Dù Tiết Tùng thấy cảnh ấy, cùng lắm là phần nộ, thay Tiết Thụ ngăn cản nàng ta, Tiết gia cũng không có tổn thất, muội trả thù như vậy có ý nghĩa sao?” Chỉ trả thù một mình nương tử Tiết Thụ mà thôi.

Hạ Hoa biết Tống Hải đang hoài nghi nàng còn vương vấn Tiết Tùng, mím môi, tự động ôm lấy eo của nam nhân, chui vào ngực hắn, ủy khuất khóc lóc kể lể: “Biểu huynh, huynh cũng biết tâm tư của muội với hắn, muội thích hắn như vậy, thế mà hắn lại đánh muội chỉ vì nữ nhân kia, muội không cam lòng, muội muốn hắn nhìn rõ bộ mặt thật của nàng ta. Biểu huynh, huynh không biết đâu, trong làng có người từng nói nương tử Tiết Thụ là xuất thân từ kỹ viện, vậy huynh giả bộ dùng tiền mê hoặc nàng ta, chẳng phải sẽ câu được nàng ta? Đến lúc đó muội sẽ dẫn Tiết Tùng tới nhìn, tới lúc đó mặc kệ hắn tức giận cũng được, hối hận cũng được, muội sẽ không để ý tới hắn nữa, biểu huynh, trước kia là muội ngu ngốc, sau này sẽ không, muội sẽ toàn tâm toàn ý sống với huynh, chăm sóc hài tử của chúng ta!”

Thực sự là mưu kế trăm ngàn chỗ hở!

Bất quá điều này cũng chứng tỏ nàng vẫn là tiểu cô nương ngu ngốc năm xưa, ngay cả hại người cũng không biết.

Tống Hải ôm người trong ngực, vỗ nhẹ lưng, ôn nhu khẽ cười nàng: “Thật là ngốc muốn chết, nếu lỡ nương tử Tiết Thụ không phải xuất thân từ kỹ viện, nàng ta không coi trọng tiền của ta, không mắc lừa thì sao? Hơn nữa dù cho nàng ta bị lừa, Tiết Tùng cũng không phải kẻ ngu, muội kêu hắn đi ra, chẳng lẽ hắn sẽ không nghi ngờ bên trong có mưu âm?”

“À? Vậy phải làm sao đây? Chẳng lẽ cứ buông tha cho bọn họ vậy sao?” Hạ Hoa không cam lòng ngẩng mặt lên, trong mắt đều là ủy khuất.

Tống Hải nhìn không được cú người xuống hôn mắt nàng, “Yên tâm đi, mọi việc đều giao cho ta, muội ngoan ngoan làm theo lời ta nói là được.”

Hạ Hoa đỏ mặt, một lần nữa vui đầu vào lòng Tống Hải, trong mắt lóe lên tia hận thù không cách nào che giấu.

Tối đó, chờ lúc đêm khuya vắng người, Tống Hải đi tới nhà Liễu quạ phụ.

Liễu Ngọc Nương mở cửa, nhìn thấy là hắn, không khỏi sững sờ, đợi hắn vào nhà liền cười duyên nhào tới: “Ta còn tưởng chàng quên ta rồi chứ, biểu muội của chàng đột nhiên bị từ hôn, sao chàng không tranh thủ đi lấy lòng nàng ta? Đúng rồi, vì sao nàng ta...”

“Bớt nói nhảm đi, ta có việc quan trọng tới tìm ngươi.” Tống Hải đẩy tay ả ra, lạnh lùng liếc ả rồi đi vào nhà.

Liễu Ngọc Nương bấu môi, nhưng cũng không dấy đưa Tống Hải nữa, nhỏ giọng thì thầm đi theo sau hắn.

Sau khi vào nhà, Tống Hải trực tiếp mở miệng: “Lần trước ngươi muốn ta giúp ngươi đối phó nương tử Tiết Thụ, bây giờ ta có một kế hoạch, cần ngươi giúp đỡ.”

Tay Liễu Ngọc Nương cời quần áo bỗng dừng lại, mặt trở ra một chút, sau đó ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm nam nhân đang đứng quay lưng vào ánh nến: “Chàng nói thật sao?”

Tống Hải gật đầu: “Nếu thành công, chẳng những nương tử Tiết Thụ mất hết danh tiết, ngay cả ba huynh đệ Tiết gia cũng không còn mặt mũi sống trong làng này nữa, kết quả như vậy, đã vừa lòng ngươi chưa?”

Ánh mắt Liễu Ngọc Nương lóe lên, không trả lời hắn, miễn cưỡng ngồi trên giường, sau đó cười khanh khách nhìn Tống Hải, nói: “Nếu thật như thế, ta đương nhiên sẽ vui mừng, bất quá chàng cũng thật đủ nhẫn tâm, bọn họ chọn tới chàng lúc nào?”

Tống Hải cong khóe miệng, đi tới trước mặt Liễu Ngọc Nương, nắm cằm ả lên, dừng lại hành động muốn quyến rũ của ả, nói: “Chuyện đó ngươi không cần phải biết. Được rồi, sau này ta sẽ lấy Hạ Hoa, không tìm tới ngươi nữa, chuyện lần này, sẽ là lần cuối cùng chúng ta hợp tác, sau khi chuyện thành công ta sẽ cho ngươi mười lượng bạc, thanh toán sạch sẽ quan hệ trước kia của chúng ta, thế nào?”

Tuy miệng cười, nhưng ánh mắt của hắn tràn đầy uy hiếp.

Liễu Ngọc Nương biết Tống Hải là người lòng dạ ác độc, hiện tại muốn mỗi người một ngã, hắn có thể giúp ả hả giận, lại cho thêm mười lượng bạc bịt miệng, ả rất thức thời, làm sao dám ra bên ngoài nói bậy? Vội vàng cười nói: “Được, ta trước chúc mừng chàng rút cuộc ôm được mỹ nhân về.” Cũng không hỏi nhiều chuyện của hắn và Hạ Hoa.

Ả thức thời như vậy, Tống Hải hài lòng gật đầu, nhìn lướt qua ngăn tủ, thấp giọng hỏi: “Chỗ của ngươi có xuân dược hay không?”

Ánh mắt Liễu Ngọc Nương lập tức sáng lên, trả lời: “Tất nhiên là có! Mau nói với ta một chút, rút cuộc là kế hoạch gì?”

Tống Hải cười khê, nói nhỏ vào tai ả.

Mấy ngày kế tiếp, để tránh tị hiềm, Tống Hải vẫn trốn trong lều nhà Hạ Hoa, âm thầm quan sát hoạt động của hai huynh đệ Tiết Tùng, vất vả lắm mới chờ được bọn họ vào núi đi săn, hắn lợi dụng danh nghĩa thăm người thân tới nhà Hạ Hoa, dặn nàng nhân lúc buổi trưa vắng người tới vườn trái cây tìm hắn, sau đó lại lên lút đến nhà Liễu quả phụ.

“Hôm nay sẽ động thủ, ta nhắc ngươi một lần cuối cùng, nhất định phải chờ Tiết Thụ quay về mới gọi người đến, biết không?” Ánh mắt nghiêm túc dặn dò.

“Biết rồi biết rồi!” Liễu Ngọc Nương làm bộ tức giận liếc hắn, sau đó trước lúc hắn đi nhét vào tay hắn: “Cái này cho chàng, một hồi nhớ sử dụng cẩn thận, tuyệt đối không được nhầm lẫn.”

Tống Hải cúi đầu nhìn chai nước nhỏ ả đưa cho hắn, cảm thấy hơi mềm lòng, sinh ra một phần tình ý khó bỏ, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất. Hắn nhìn Liễu Ngọc Nương thật lâu, nắm chặt chai trong tay, lặng lẽ hướng thôn đông chạy đi.

Liễu Ngọc Nương nhìn bóng dáng hắn biến mất ở cuối đường, trong mắt lóe lên một tia tính kế. Người hắn muốn hại nhất là Tiết Tùng, còn ả là Diệp Nha, để đảm bảo vạn nhất không xảy ra sai sót gì, ả cũng phải đùa giỡn chút thủ đoạn.

Tiết Tùng và Tiết Thụ không có nhà, buổi trưa Diệp Nha chỉ làm một chén bánh canh nhỏ để ăn. Dùng bữa trưa xong, nàng bắt đầu ra sân sau cho heo ăn.

Mới vừa xách thùng nước tới chuồng heo, cửa bắc đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa, nàng hoang mang đi tới hỏi: “Ai vậy?”

“Là ta, Hạ Hoa đây.”

Vừa nghe giọng nói của nàng ta, Diệp Nha liền nhúc nháy, suy nghĩ một chút, không mở cửa mà chỉ nói: “Hạ Hoa tỷ, đại ca của ta đã lên núi đi săn, tỷ trở về đi.”

Tay Hạ Hoa ẩn trong áo siết chặt lại, cổ nén tức giận trong lòng, thay đổi giọng nói bất đắc dĩ cầu xin: “Diệp muội muội, muội yên tâm đi, tỷ không phải đến tìm huynh ấy, tỷ, tỷ đã nghĩ thông suốt, chẳng mấy chốc sẽ gả cho biểu huynh của tỷ. Vì vậy tỷ muốn tới gặp muội để xin lỗi muội chuyện mất ngày trước tỷ đã lỡ lời, nhân tiện muốn muội chuyển dùm ta mấy câu cho huynh ấy, muội, muội, mở cửa đi được không? Tỷ sợ bị người khác nhìn thấy.”

Nàng ta sắp gả cho Tống Hải?

Diệp Nha nhẹ nhàng thở ra, nếu như vậy, nàng ta sẽ không dây dưa với Tiết Tùng nữa, nghĩ đến cảnh ngộ của nàng ta, Diệp Nha có chút đồng tình, liền tiến lên mở cửa, nhưng còn chưa kịp nhìn thấy mặt Hạ Hoa, bên cạnh đã có một bóng người bay tới, ngay sau đó sau gáy liền cảm thấy đau đớn...

Tống Hải đỡ lấy Diệp Nha đang hôn mê, bình tĩnh nói với Hạ Hoa: “Muội về trước đi, chỗ này có ta là được rồi.”

“Không được, muội muốn đi theo huynh!”

Hạ Hoa nhìn chòng chọc vào mặt Diệp Nha, nàng muốn tận mắt nhìn thấy nàng ta bị Tiết Tùng ghét bỏ, không biết về mặt Tiết Tùng khi bắt kẻ thông dâm sẽ như thế nào.

Tổng Hải nhủ mầy, vừa muốn nói chuyện, Hạ Hoa đã cúi đầu, ủy khuất nói: “Biểu huynh, hai huynh đệ Tiết Tùng đến hoàng hôn mới về, trong lúc đó huynh còn ở chung với nàng ta lâu như vậy, còn phải cho nàng ta ăn thứ đó nữa, muội không yên tâm...”

Nữ nhân ghen tuông ngoài ý muốn làm tan biến sự nghi ngờ trong lòng hắn, hắn bắt đắc dĩ cung chiêu nhìn nàng: “Trong lòng ta chỉ có muội, sao lại chạm vào nàng ta được chứ? Thôi được rồi, nếu muội không tin, có thể đi cùng ta, nhưng nhất định phải nghe lời ta nói, ta không cho muội đi ra thì muội đừng đi ra, biết không?” Nàng đi chung cũng không sao, miễn đừng để nàng phát hiện kế hoạch của hắn là được.

“Vậy chúng ta đi nhanh đi!” Hạ Hoa ngẩng đầu, cười hối thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Chương 55 (Thượng)

Bầu trời tháng tám xanh thăm thẳm, bao la rộng lớn, từ đỉnh núi nhìn xuống, thôn xóm xa xa thấp thoáng ẩn hiện giữa rừng cây bạt ngàn, thật bình yên và trong lành.

Nhìn sắc trời một chút, thấy cần phải trở về, Tiết Tùng hái quả táo cuối cùng, lớn tiếng kêu Tiết Thụ còn đang say sưa hái táo: “Nhị đệ, bữa nay hái đủ rồi, về thôi.”

Vận khí ngày hôm nay thật không tốt, hai con gà rừng bọn họ trông thấy, đều bị xông mất, không bắt được. Cũng may phát hiện ra bụi cây táo xanh mọc bên núi này, một lùm cây mọc chỉ chít những quả nhỏ cỡ ngón tay, có nhiều quả còn chuyển sang đỏ thẫm, hái một quả ăn thử, chua chua ngọt ngọt rất ngon, làm người ta cắn hết lớp thịt quả bên ngoài vẫn còn luyến tiếc mấy hột bên trong, không nỡ phun ra.

Quả táo ăn ngon như thế, hai người đều đồng thời nhớ tới Diệp Nha, muốn hái về cho nàng ăn. Vì vậy liền phân công chia nhau hái.

Nghe thấy tiếng gọi của Tiết Tùng, Tiết Thụ nhanh chóng hái hết mấy trái táo chín hồng xung quanh, rồi thả chúng vào cái áo hắn đã trải sẵn trên mặt đất, chờ Tiết Tùng cũng đưa tới, sẽ gói hết lại ôm về. Hắn theo chân Tiết Tùng xuống núi, đi được một lúc lưu luyến quay đầu lại nhìn, thấy một nhánh táo đỏ còn mọc um tùm trong bụi gai: “Còn nhiều trái chưa kịp hái nữa.”

“Hai ngày sau quay lại, lúc đó sẽ chuyển đỏ hết.” Tiết Tùng cũng không quay đầu lại nói.

Trong lòng Tiết Thụ thấy bớt tiếc nuối hơn, gật đầu, hai ba bước chạy đuổi theo, Đại Hoàng cũng theo sát bên người hắn.

Đi được chừng nửa canh giờ, hai người đã xuống tới con đường nhỏ trong núi.

Nhưng lúc bọn họ sắp xuống tới chân núi, bỗng hiện ra một bóng người từ rừng cây bên cạnh, đứng khiêu khích chặn đường bọn họ.

Tiết Tùng nhất thời lạnh mặt: “Tổng Hải, ngươi có ý gì?”

Tổng Hải nhìn Tiết Tùng đứng trước mặt hắn, thầm nghĩ bản thân canh thời gian thật chuẩn, hiện tại cô nương kia đã trúng xuân dược một lúc lâu, được hiệu vừa lúc phát tác, một hồi nữa hẳn dẫn Tiết Tùng qua, hắn ta thấy đệ muội tốt của mình như thế, nhất định sẽ liều lĩnh tiến lên cứu, sau đó rơi vào cái bẫy hắn đã lên đào sẵn mấy ngày nay. Hừ, đến lúc đó lại ném nương tử Tiết Thụ vào, dù Tiết Tùng biết nàng ấy bị hạ độc, biết bản thân bị trúng kế thì sao? Nam nhân chưa từng hưởng qua tư vị nữ nhân như hắn ta, làm sao có thể chịu được dằn vò kích thích như vậy? Mà chuyện hắn cần làm, chính là chờ Liễu quả phụ dần dần lang tới, sau đó về mặt vô tội chỉ đường cho bọn họ. Lúc đó, dù Tiết Tùng nghe được động tĩnh bên ngoài muốn dừng lại che giấu, cũng không cách nào kiềm chế được nữ nhân trúng xuân dược sẽ nằm yên ngoan ngoãn, không động đậy. Liễu quả phụ quả thật đã chuẩn bị thứ tốt, không qua hai canh giờ, đừng mong được hiệu sẽ giảm bớt.

Nghĩ đến ba huynh đệ họ Tiết chẳng mấy chốc sẽ vì đại bá loạn luân với đệ muội mà bị dân làng phi nhổ, Tổng Hải thật hưng phấn, toàn thân đều nóng lên.

Hắn kéo lông áo ngoài một chút, cười nói: “Tiết Tùng, ta có chuyện quan trọng muốn nói riêng với ngươi, ngươi bảo Tiết Thụ về trước đi.”

“Ta không có gì để nói với ngươi.” Tiết Tùng liếc hắn một cái rồi nhấc chân đi về phía trước.

Tổng Hải cũng không ngăn cản, thậm chí tránh sang một bên nhường đường cho hai người, sau đó nhìn bóng lưng của bọn họ nói: “Tiết Tùng, tốt nhất ngươi nên ở lại, bằng không ta không dám chắc đệ muội hiền lành, giới giang của ngươi sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

Tiết Tùng bỗng xoay người, đôi mắt sâu thẳm, âm trầm nhìn chăm chăm vào Tống Hải: “Ngươi biết mình đang nói gì sao?”

Tống Hải cười khê: “Ta đương nhiên biết. Ngươi không tin, có thể trở về với Tiết Thụ, bắt quá, chỉ sợ lúc ngươi quay lại tìm ta lần nữa, mọi việc đã muộn...” Còn chưa dứt lời, nam nhân rõ ràng còn đang đứng yên ở đó bỗng chạy ào về hướng hắn, Tống Hải bản năng muốn tránh, nhưng bả vai đã bị người giữ chặt lại, ngay lập tức ngực trúng một quyền, đau đến hần thở không nổi, mắt thấy Tiết Tùng còn muốn đánh tiếp, vội vàng cắn răng quát bảo dừng lại: “Dừng tay! Tiết Tùng, ta cảnh cáo ngươi. Nếu ngươi còn dám đánh nữa, ta tuyệt đối sẽ không nói ra tung tích của nàng ta! Nói thật cho ngươi biết! Tình huống bây giờ của nàng ta rất xấu, nếu ngươi muốn tìm được nàng ta, bảo Tiết Thụ quay về ngay! Thế nào, chẳng lẽ ngươi còn sợ một người không đánh lại ta hay sao?”

Thấy khuôn mặt tuy vụn vẹo nhưng vẫn hiện lên nét đắc ý của Tống Hải, trong lòng Tiết Tùng chợt lo lắng, quyết định trong nháy mắt, quay đầu căn dặn Tiết Thụ còn đang mờ mịt đứng đó: “Nhị đệ, đệ về nhà trước đi. Nếu đệ muội ở nhà, đệ hãy nhắn với nàng, ta sẽ trở về hơi muộn, còn nếu đệ muội không ở nhà, đệ cũng không được gấp gáp, ngoan ngoãn ngồi ở nhà đợi tam đệ về, ngoại trừ tam đệ, đệ không được nói chuyện này cho bất cứ ai biết hết, biết không?”

Tiết Thụ mờ mịt nhìn hắn, ánh mắt dao động giữa Tiết Tùng và Tống Hải, dần dần hiểu ra một ít, vừa sốt ruột vừa tức giận, ngay cả mấy trái táo trong người đều bỏ xuống, muốn xông lên đánh Tống Hải: “Ngươi giấu nương tử của ta ở đâu, mau trả lại cho ta!”

Tống Hải cười lạnh, ngửa đầu nhìn Tiết Tùng không nói một câu.

“Nhị đệ!” Tiết Tùng càng cảm thấy bất an, nhắc chân ngăn trước người Tiết Thụ: “Nhị đệ, nghe lời, mau làm theo lời ta. Đệ yên tâm, đại ca nhất định sẽ không để cho đệ muội xảy ra chuyện gì. Bây giờ đệ về trước, nói không chừng nàng đang ở nhà đợi đệ đấy, dù không có nàng đi nữa, đệ cũng tuyệt đối không được ăn nói lung tung, nhất định phải chờ tam đệ về, nghe lời đệ ấy, biết không?”

Vừa nghĩ tới khả năng nương tử không ở đây, nước mắt Tiết Thụ lập tức ứa ra, lôi kéo Tiết Tùng không chịu đi: “Đại ca, đệ...”

“Đệ có nghe lời không!” Tiết Tùng siết chặt nắm tay thành quyền, gầm nhẹ nói, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, nghiêm túc hơn bất cứ lần trách mắng nào trước đây.

Tiết Thụ uly khuất nhìn hắn, thấy Tiết Tùng không chút mềm lòng, liền quay đầu chạy xuống núi, chạy hai bước, đã khóc quay lại, nhặt lên cái áo chứa đầy táo bị hắn bỏ sang một bên, nương tử nhất định đang chờ hắn ở nhà, hắn muốn lấy táo về cho nàng ăn, lúc đó nàng chắc chắn sẽ ôn nhu cười khen hắn.

Tiết Thụ vừa đi, Tiết Tùng lập tức xoay người, “Nàng ở đâu?”

Tống Hải cười ha ha, hướng bên trái rừng đi vào, nghĩ đến sắp được chứng kiến trò hay, hắn cảm thấy thân thể đều thật kích động, mơ hồ nóng lên, bức thiết muốn đi tìm Hạ Hoa, chia sẻ niềm vui báo thù với nàng.

Tiết Tùng nắm chặt tay đi theo sau Tống Hải, sắc mặt lạnh như băng, chỉ cần nàng chịu khổ một chút thôi, Tống Hải cũng đừng hòng bình yên vô sự xuống núi!

Trong rừng âm u vắng lặng, gió thu tháng tám mang theo hơi mát thổi nhẹ vào mặt, nhưng hai nam nhân này lại hoàn toàn cảm thấy lửa cháy vô cùng, một người là phần nộ, còn một người là vì con khô nóng càng ngày càng rớt trong cơn mê.

Tống Hải lại kéo lỏng áo một chút, chẳng lẽ là vì đi đường núi lâu quá, nên mới thấy nóng? Hắn cũng không nghĩ nhiều, cười ác độc đi về phía trước, nhanh lên chút nữa, sắp đến rồi, người đang ở gần đây. Để tiện cho dân làng bắt kẻ thông dâm, hắn cũng không thể giấu người vào quá sâu trong rừng.

Vòng qua từng hàng cây đại thụ, đập lên một lùm cỏ um tùm, Tiết Tùng chợt cứng đờ.

Hắn nhìn thấy, tiểu nữ nhân vốn nên ở nhà chờ bọn hắn trở về, lúc này lại bị người ta cột vào trên cây, không yên mà lắc lư nửa người trên bị trói vào thân cây, đôi chân dài dưới làn váy cọ sát liên tục, dường như làn váy có thể giảm bớt nỗi thống khổ của nàng. Tựa hồ không nhận ra sự hiện diện của bọn họ, đôi mắt hạnh trong suốt nhắm chặt lại, khuôn mặt trắng nõn hiện lên ửng hồng không bình thường, trong miệng bị người ta nhét khăn vào, nhưng vẫn phát ra tiếng nghẹn ngào nức nở khó nhìn, làm người nghe cũng thấy khó chịu dù nàng, rốt cuộc nàng đang chịu đựng dày vò đến mức nào?

Tống Hải thấy Tiết Tùng ngây người, khăn trương lau mồ hôi, nhẹ nhàng vụng trộm lùi lại mấy bước, trong lòng chờ mong Tiết Tùng mau tiến về phía trước, rơi vào cạm bẫy hắn đã đào sẵn.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân “sột soạt” nhẹ, làm tỉnh lại nam nhân đang sững sốt, trong nháy mắt, khiếp sợ hóa thành lửa giận bùng bùng, Tiết Tùng cắn răng, không chút suy nghĩ liền đuổi theo Tống Hải, nhảy lên kéo lại người đang muốn chạy trốn, Tống Hải ngã nhào xuống đất, từng cú đâm sắt không lưu tình đập vào mặt hắn ta: “Nói! Ngươi cho nàng ăn cái gì!”

Tống Hải thực không ngờ Tiết Tùng không đi cứu người trước, càng không ngờ tốc độ của hắn ta nhanh như vậy, trong lúc hoang mang bị đập văng ra một búng máu, nhưng nhìn nam nhân trên đỉnh đầu điên cuồng, hắn cười ha hả nói: “Ăn cái gì? Ha ha, để ta nói cho ngươi biết. Ngươi có số hưởng rồi, ta cho nàng ta ăn xuân được lợi hại nhất, nữ nhân đang hoảng hốt cỡ nào cũng biến thành dâm phụ, Tiết Tùng, thật tốt hưởng thụ đệ muội...”

“Bốp!” Tiết Tùng cũng không nhìn nổi khuôn mặt ghê tởm của Tống Hải nữa, lại một quyền đánh vào mặt hắn, khiến Tống Hải trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hắn còn muốn đánh nữa, bỗng phía sau truyền đến tiếng thét thê lương: “Dừng tay! Chẳng muốn đánh chết hắn ta sao!”

Hắn quay đầu, chỉ thấy Hạ Hoa chạy ra từ cánh rừng bên cạnh.

Hạ Hoa cũng không nói rõ cảm giác trong lòng. Tổng Hải vốn ẩn nấp trong khe núi với nàng, hẳn canh thời gian cho nương tử Tiết Thụ dùng xuân dược, trước khi đi còn căn dặn nàng ngoan ngoãn ở đó chờ hắn trở về, dẫn nàng đi xem trò hay, nói xong liền ôm nương tử Tiết Thụ hôn mê bỏ đi. Hạ Hoa có chút không hiểu, không phải đã tính là, hắn sẽ cho nương tử Tiết Thụ ăn xuân dược trước, sau đó hai người trốn bên đường, chờ Tiết Tùng trở về, rồi cố ý phát ra tiếng vang dẫn dắt Tiết Tùng tới, tận mắt trông thấy hắn và nữ nhân kia cầu tha hay sao? Thứ nàng muốn xem chính là ánh mắt ghét bỏ và hối hận của Tiết Tùng, nếu trốn ở chỗ này, chờ Tổng Hải quay lại, đám người Tiết Tùng cũng về nhà hết rồi, còn gì để xem?

Lẽ nào Tổng Hải có an bài khác?

Hạ Hoa càng nghĩ càng thấy bất an, nàng chỉ muốn hãm hại nữ nhân kia, trả thù tính thần Tiết Tùng, nàng thật không hy vọng Tiết Tùng xảy ra chuyện.

Vì vậy, nàng lặng lẽ đi theo sau Tổng Hải, từ xa nhìn thấy Tổng Hải cột người lên cây, mặc dù thấy không ổn, nhưng nàng rất muốn nhìn xem Tổng Hải rốt cuộc định làm gì, vì vậy không ra mặt chất vấn hắn. Mãi đến khi hắn dẫn Tiết Tùng tới, rồi trong nháy mắt liền bị Tiết Tùng đánh nằm bẹp dí nằm dưới đất. Nàng khủng hoảng, sợ Tổng Hải xảy ra chuyện bất trắc, đành chạy ra ngăn cản.

Bởi vì sợ Tiết Tùng đánh chết Tổng Hải, nên Hạ Hoa chạy rất nhanh. Mà khi Tiết Tùng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt còn lạnh hơn băng nhìn nàng, nàng thực sợ hãi, cước bộ chậm lại, vừa muốn mở miệng giải thích, chợt hụt chân, ngay lập tức bóng dáng Tiết Tùng biến mất trước mắt, bao nhiêu cò đại lá khô, bùn đất ào ào rơi xuống nện vào người nàng. Thì ra nàng bị rơi xuống hố rồi.

Mất thấy Hạ Hoa rơi xuống hố, Tiết Tùng hơi sững sờ, trong lòng chợt căng thẳng, cái hố này, có phải vốn chuẩn bị dành cho bọn họ không?

Muốn để cho hắn và nàng đang trúng xuân dược cùng rơi xuống hố sao? Sau đó Tổng Hải sẽ chạy xuống núi kêu người tới?

Trong hố truyền đến tiếng Hạ Hoa cầu xin giúp đỡ, Tiết Tùng yên lặng đứng một lát. Sau đó xoay người, kéo Tổng Hải đang hôn mê tới bên cạnh hố, không hề nhìn nữ nhân dưới hố đang tha thiết nhìn hắn, liền ném Tổng Hải xuống.

Hắn không ác độc tới mức đi kêu người tới, nhưng kết quả thế nào đều tùy thuộc vào vận khí của bọn họ.

Hạ Hoa kinh ngạc nhìn Tiết Tùng vội vàng bỏ đi, lúc hắn chạy qua chỗ nàng, tức giận trên mặt đã biến thành nôn nóng bất an, hắn lo chạy đi cứu đệ muội của hắn, còn nàng thì sao? Sao hắn có thể bỏ đá xuống giếng như vậy? Cái hố này vừa sâu vừa rộng, căn bản là không thể leo ra, nếu bị người khác nhìn thấy nàng và Tổng Hải cùng ở bên trong, nàng phải sống sao đây?

“Nước, nước...” Dưới chân truyền đến tiếng kêu yếu ớt.

Hạ Hoa cúi đầu, trông thấy nam nhân cao lớn đang nằm dưới chân, trong lòng dấy lên chút hy vọng, biết đâu chừng Tổng Hải có thể leo ra khỏi đây? Hắn là nam nhân mà!

Nghĩ như vậy, nàng vội ngồi xổm xuống, thò tay đẩy nhẹ Tổng Hải: “Biểu huynh, mau tỉnh lại, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này...”

Rốt cuộc Tổng Hải trả lời thế nào, Tiết Tùng hoàn toàn không biết, sau khi ném người xuống hố, hắn chạy như bay về phía Diệp Nha.

“Đệ muội, muội có sao không?” Hắn rút khăn tay bị nhét trong miệng nàng ra, vừa cời dây thừng vừa lo lắng hỏi.

Lúc này trong đầu Diệp Nha chỉ có một ý niệm duy nhất, nàng muốn Tiết Thụ, muốn Tiết Thụ...

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Chương 53

Tổng Hải khiếp sợ nhìn nữ nhân tiều tụy trước mắt, hắn có nghe lầm không, Hạ Hoa sai hắn đi cưỡng bạo nương tử Tiết Thụ?

Đây là biểu muội thiện lương tốt đẹp của hắn sao? Tiểu cô nương ngay cả một con bướm cũng không đành lòng bắt?

Điều càng làm cho hắn lạnh tâm là, nàng rốt cuộc có quan tâm đến hắn hay không, sao nàng có thể chấp tay đưa hắn cho người ta, bảo hắn đi gian dâm với nữ nhân khác?

Tổng Hải thừa nhận, trước đây hắn có hai phần tà niệm với nương tử Tiết Thụ, nhưng kể từ sau đêm đó, hắn đã không còn lăn giường với bất kỳ nữ nhân nào nữa. Có hai lần hắn cảm thấy buồn phiền, đã đi tìm một phụ nhân trong làng. Hai người đều đã cời hết xiêm y, thậm chí hắn đã nằm trên người đối phương, nhưng trong khoảnh khắc đó, hắn chợt nhớ tới hình ảnh Hạ Hoa khóc lóc cầu xin dưới người hắn đêm đó, thế là, dục vọng tự nhiên biến mất, thậm chí hắn còn cảm thấy nữ nhân dưới thân thật đáng ghê tởm, vội vàng mặc xiêm y rồi đi. Biết tin Hạ Hoa từ hôn, hắn kinh hi tới mức choáng

váng, không để ý cha mẹ ngăn cản, suốt đêm chạy về, thẳng thắn cầu xin với di dượng, đáp ứng rất nhiều yêu cầu vô lý của bọn họ chỉ để cưới nàng về nhà, từ nay về sau sống thật tốt với nàng.

Nhưng chân tình của hắn đã đổi được cái gì? Là yêu cầu vô lý điên cuồng của nàng!

Tiết Tùng không thích nàng thì liên quan gì tới nương tử Tiết Thụ? Nếu nàng muốn trả thù, cũng phải trả thù Tiết Tùng mới đúng! Lẽ nào nàng còn chưa tuyệt vọng với Tiết Tùng, cảm thấy là do nương tử Tiết Thụ nên nàng mới ra nông nổi này sao? Chẳng lẽ nàng còn cho rằng, nếu nương tử Tiết Thụ xảy ra chuyện gì, Tiết Tùng sẽ chán ghét vứt bỏ nàng ta, rồi trở lại tìm nàng? Mà giả sử Tiết Tùng thật tới tìm nàng, tới lúc đó nàng còn cam tâm tình nguyện gả cho hắn sao?

Tổng Hải lần đầu cảm thấy, hắn giống như chưa bao giờ hiểu rõ Hạ Hoa.

Nhiệt tình trong lòng trở nên lạnh ngắt, hắn đứng lên, nhìn thẳng vào nàng: “Hạ Hoa, trong mắt muội, ta chính là người đê tiện như vậy?”

Hạ Hoa vẫn nhắm chặt hai mắt, khoe miệng lại hiện lên ý cười yếu ớt châm chọc: “Nếu huynh không phải, hài tử trong bụng ta tại sao lại có?”

“Đó là vì ta thích muội!” Tổng Hải nắm chặt tay, đập mạnh một cái lên giường, phát ra một tiếng “rầm” rất lớn.

Hạ Hoa bị cú đập mạnh của hắn làm hoảng sợ, trong lòng nháy mắt xoay chuyển, đoán xem vì sao hắn lại giận dữ như vậy, chợt lóe ra một ý niệm, nàng ta vội vàng mở mắt, nước mắt lưng tròng nhìn hắn: “Biểu huynh, muội đương nhiên biết huynh yêu thương muội, bằng không trước khi cưới mất đi sự trong sạch, cũng không phải người muội luôn tâm tâm niệm niệm, huynh nghĩ rằng muội sẽ băng lòng sống tạm như bây giờ rồi gả cho huynh sao? Nếu người đem đó không phải là huynh, nếu muội không có chút tình ý nào với huynh, muội đã sớm tự vẫn!”

Giấc mộng sáu năm bị vỡ tan trong một buổi sáng, có ai biết lòng nàng khổ sở bao nhiêu không? Vừa phẫn hận vừa đố kị, nàng không cam tâm cứ như thế mà gả cho Tổng Hải, nàng muốn trả thù, trả thù nương tử Tiết Thụ bên ngoài ôn nhu thủy mị, vô tội, kỳ thực bên trong dối trá ác độc vô cùng, trả thù Tiết Tùng có mắt không trông, cô phụ tâm ý của nàng, chỉ vì một nữ nhân thấp hèn như vậy mà đánh nàng. Danh tiết của nàng đã hủy, không phải có người nói nương tử Tiết Thụ là từ kỹ viện đi ra sao? Không biết nếu Tiết Tùng trông thấy Tổng Hải và đệ muội tốt của hắn câu thả với nhau, sẽ cảm thấy thế nào đây?

Mà sự trả thù của nàng, toàn là dựa vào Tổng Hải, vì vậy nàng phải lấy lòng hắn.

Nữ nhân trước mắt nước mắt lưng tròng, nhưng giấu trong đáy mắt là ngọn lửa ghen ghét, không gì che giấu nổi.

Tổng Hải vốn cảm thấy lạnh tâm, nhưng vừa nghe lời nàng ta nói, bỗng sững sờ chụp vai Hạ Hoa, giọng nói có chút run rẩy: “Hạ Hoa, trong lòng muội thật sự có ta? Vậy tại sao muội còn muốn ta đi làm chuyện đó? Trong lòng ta chỉ có mình muội, sao muội có thể kêu ta dâm loạn nàng ta?” Hắn ở trước mặt nàng trước giờ luôn tạo dựng hình tượng si tình, chuyện này bất luận thế nào cũng không thể đồng ý, nếu đồng ý, có thể bây giờ Hạ Hoa sẽ vui vẻ vì trả thù thành công, nhưng rồi sẽ có một ngày nàng hận sự bất trung của hắn.

Hạ Hoa cắn môi, ủy khuất cúi thấp đầu nói: “Biểu huynh, muội, muội cũng biết là mình giận điên rồi nên mới ăn nói không lựa lời như thế. Nhưng, huynh có biết không, nương tử Tiết Thụ đã mắng muội không tuân thủ nữ tắc, còn hại muội bị Tiết Tùng đánh, cho nên muội mới xúc động nghĩ rằng cũng phải bắt nàng ta ném thử tình cảnh như vậy. Nhưng huynh đừng hiểu lầm, muội hoàn toàn không muốn huynh làm thật, chỉ cần huynh làm dáng một chút, nhìn giống như nàng ta đang quần quýt huynh là được. Biểu huynh, trong bụng muội đang có cốt nhục của huynh, đời này cũng sẽ không dây dưa với Tiết Tùng nữa, hơn nữa trải qua chuyện hôm nay muội cũng đã nhìn rõ bộ mặt thật của hắn, làm sao muội còn có hy vọng gì với hắn nữa chứ? Biểu huynh, muội thật sự không cam lòng bị bọn họ khi dễ như vậy, huynh giúp muội trả thù được không?”

Nàng vươn tay, níu hắn lại, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, hai hàng nước mắt như một chuỗi trân châu lăn dài xuống, nàng vốn xinh đẹp, không tiếng động rơi lệ như bây giờ, ngay cả má phải sưng lên cũng không làm giảm sự xinh đẹp của nàng, ngược lại càng làm nổi bật vẻ đáng thương bất lực của nàng.

Tổng Hải lập tức nhớ đến tình cảnh lúc hắn chạy tới Tiết gia, lúc đó Hạ Hoa bị Tiết Tùng tát một bạt tay ngã xuống đất, trông rất thảm.

Hắn hận Tiết Tùng, nhưng hắn cũng không ngu đến mức bị hai ba câu nói của Hạ Hoa lừa gạt, vừa lau nước mắt cho nàng vừa nhìn chằm chằm nàng nói: “Làm cho nàng ta chủ động quần quýt ta rồi gọi Tiết Tùng đến xem? Dù Tiết Tùng thấy cảnh ấy, cùng lắm là phẫn nộ, thay Tiết Thụ ngăn cản nàng ta, Tiết gia cũng không có tổn thất, muội trả thù như vậy có ý nghĩa sao?” Chỉ trả thù một mình nương tử Tiết Thụ mà thôi.

Hạ Hoa biết Tổng Hải đang hoài nghi nàng còn vương vấn Tiết Tùng, mím môi, tự động ôm lấy eo của nam nhân, chui vào ngực hắn, ủy khuất khóc lóc kể lể: “Biểu huynh, huynh cũng biết tâm tư của muội với hắn, muội thích hắn như vậy, thế mà hắn lại đánh muội chỉ vì nữ nhân kia, muội không cam lòng, muội muốn hắn nhìn rõ bộ mặt thật của nàng ta. Biểu huynh, huynh không biết đâu, trong làng có người từng nói nương tử Tiết Thụ là xuất thân từ kỹ viện, vậy huynh giả bộ dùng tiền mê hoặc nàng ta, chẳng phải sẽ câu được nàng ta? Đến lúc đó muội sẽ dẫn Tiết Tùng tới nhìn, tới lúc đó mặc kệ hắn tức giận cũng được, hối hận cũng được, muội sẽ không để ý tới hắn nữa, biểu huynh, trước kia là muội ngu ngốc, sau này sẽ không, muội sẽ toàn tâm toàn ý sống với huynh, chăm sóc hài tử của chúng ta!”

Thực sự là mưu kế trăm ngàn chỗ hở!

Bất quá điều này cũng chứng tỏ nàng vẫn là tiểu cô nương ngu ngốc năm xưa, ngay cả hại người cũng không biết.

Tổng Hải ôm người trong ngực, vỗ nhẹ lưng, ôn nhu khẽ cười nàng: “Thật là ngốc muốn chết, nếu lỡ nương tử Tiết Thụ không phải xuất thân từ kỹ viện, nàng ta không coi trọng tiền của ta, không mắc lừa thì sao? Hơn nữa dù cho nàng ta bị lừa, Tiết Tùng cũng không phải kẻ ngu, muội kêu hắn đi ra, chẳng lẽ hắn sẽ không nghi ngờ bên trong có mồi bẫy?”

“A? Vậy phải làm sao đây? Chẳng lẽ cứ buông tha cho bọn họ vậy sao?” Hạ Hoa không cam lòng ngẩng mặt lên, trong mắt đều là uý khuất.

Tổng Hải nhin không được cúi người xuống hôn mắt nàng, “Yên tâm đi, mọi việc đều giao cho ta, muội ngoan ngoãn làm theo lời ta nói là được.”

Hạ Hoa đỏ mặt, một lần nữa vùi đầu vào lòng Tổng hải, trong mắt lóe lên tia hận thù không cách nào che giấu.

Tối đó, chờ lúc đêm khuya vắng người, Tổng Hải đi tới nhà Liễu quả phụ.

Liễu Ngọc Nương mở cửa, nhìn thấy là hắn, không khỏi sùng sốt, đợi hắn vào nhà liền cười duyên nhào tới: “Ta còn tưởng chàng quên ta rồi chứ, biểu muội của chàng đột nhiên bị từ hôn, sao chàng không tranh thủ đi lấy lòng nàng ta? Đúng rồi, vì sao nàng ta...”

“Bớt nói nhảm đi, ta có việc quan trọng tới tìm ngươi.” Tổng Hải đẩy tay ả ra, lạnh lùng liếc ả rồi đi vào nhà.

Liễu Ngọc Nương bĩu môi, nhưng cũng không dây dưa Tổng Hải nữa, nhỏ giọng thì thầm đi theo sau hắn.

Sau khi vào nhà, Tổng Hải trực tiếp mở miệng: “Lần trước ngươi muốn ta giúp ngươi đối phó nương tử Tiết Thụ, bây giờ ta có một kế hoạch, cần ngươi giúp đỡ.”

Tay Liễu Ngọc Nương cời quần áo bỗng dừng lại, mặt trở ra một chút, sau đó ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm nam nhân đang đứng quay lưng vào ánh nến: “Chàng nói thật sao?”

Tổng Hải gật đầu: “Nếu thành công, chẳng những nương tử Tiết Thụ mất hết danh tiết, ngay cả ba huynh đệ Tiết gia cũng không còn mặt mũi sống trong làng này nữa, kết quả như vậy, đã vừa lòng ngươi chưa?”

Ánh mắt Liễu Ngọc Nương lóe lên, không trả lời hắn, miễn cưỡng ngồi trên giường, sau đó cười khanh khách nhìn Tổng Hải, nói: “Nếu thật như thế, ta đương nhiên sẽ vui mừng, bất quá chàng cũng thật đủ nhẫn tâm, bọn họ chọn tới chàng lúc nào?”

Tổng Hải cong khóe miệng, đi tới trước mặt Liễu Ngọc Nương, nắm cằm ả lên, dừng lại hành động muốn quyến rũ của ả, nói: “Chuyện đó ngươi không cần phải biết. Được rồi, sau này ta sẽ lấy Hạ Hoa, không tìm tới ngươi nữa, chuyện lần này, sẽ là lần cuối cùng chúng ta hợp tác, sau khi chuyện thành công ta sẽ cho ngươi mười lượng bạc, thanh toán sạch sẽ quan hệ trước kia của chúng ta, thế nào?”

Tuy miệng cười, nhưng ánh mắt của hắn tràn đầy uy hiếp.

Liễu Ngọc Nương biết Tổng Hải là người lòng dạ ác độc, hiện tại muốn mỗi người một ngã, hắn có thể giúp ả hả giận, lại cho thêm mười lượng bạc bịt miệng, ả rất thức thời, làm sao dám ra bên ngoài nói bậy? Vội vàng cười nói: “Được, ta trước chúc mừng chàng rút cuộc ôm được mỹ nhân về.” Cũng không hỏi nhiều chuyện của hắn và Hạ Hoa.

Ả thức thời như vậy, Tổng Hải hài lòng gật đầu, nhìn lướt qua ngăn tủ, thấp giọng hỏi: “Chỗ của ngươi có xuân dược hay không?”

Ánh mắt Liễu Ngọc Nương lập tức sáng lên, trả lời: “Tất nhiên là có! Mau nói với ta một chút, rút cuộc là kế hoạch gì?”

Tổng Hải cười khế, nói nhỏ vào tai ả.

Mấy ngày kế tiếp, để tránh tị hiềm, Tổng Hải vẫn trốn trong lều nhà Hạ Hoa, âm thầm quan sát hoạt động của hai huynh đệ Tiết Tùng, vất vả lắm mới chờ được bọn họ vào núi đi săn, hắn lợi dụng danh nghĩa thăm người thân tới nhà Hạ Hoa, dặn nàng nhân lúc buổi trưa vắng người tới vườn trái cây tìm hắn, sau đó lại lén lút đến nhà Liễu quả phụ.

“Hôm nay sẽ động thủ, ta nhắc ngươi một lần cuối cùng, nhất định phải chờ Tiết Thụ quay về mới gọi người đến, biết không?” Ánh mắt nghiêm túc dặn dò.

“Biết rồi biết rồi!” Liễu Ngọc Nương làm bộ tức giận liếc hắn, sau đó trước lúc hắn đi nhét vào tay hắn: “Cái này cho chàng, một hồi nhớ sử dụng cẩn thận, tuyệt đối không được nhầm lẫn.”

Tổng Hải cúi đầu nhìn chai nước nhỏ ả đưa cho hắn, cảm thấy hơi mềm lòng, sinh ra một phần tình ý khó bỏ, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất. Hắn nhìn Liễu Ngọc Nương thật lâu, nắm chặt chai trong tay, lặng lẽ hướng thôn đông chạy đi.

Liễu Ngọc Nương nhìn bóng dáng hắn biến mất ở cuối đường, trong mắt lóe lên một tia tính kế. Người hắn muốn hại nhất là Tiết Tùng, còn ả là Diệp Nha, để đảm bảo vạn nhất không xảy ra sai sót gì, ả cũng phải đùa giỡn chút thủ đoạn.

Tiết Tùng và Tiết Thụ không có nhà, buổi trưa Diệp Nha chỉ làm một chén bánh canh nhỏ để ăn. Dùng bữa trưa xong, nàng bắt đầu ra sân sau cho heo ăn.

Mới vừa xách thùng nước tới chuồng heo, cửa bắc đột nhiên truyền tới tiếng gõ cửa, nàng hoang mang đi tới hỏi: “Ai vậy?”

“Là ta, Hạ Hoa đây.”

Vừa nghe giọng nói của nàng ta, Diệp Nha liền nhức đày, suy nghĩ một chút, không mở cửa mà chỉ nói: “Hạ Hoa tỷ, đại ca của ta đã lên núi đi săn, tỷ trở về đi.”

Tay Hạ Hoa ẩn trong áo siết chặt lại, cổ nén tức giận trong lòng, thay đổi giọng nói bắt đắ dĩ cầu xin: “Diệp muội muội, muội yên tâm đi, tỷ không phải đến tìm huynh ấy, tỷ, tỷ đã nghĩ thông suốt, chẳng mấy chốc sẽ gả cho biểu huynh của tỷ. Vì vậy tỷ muốn tới gặp muội để xin lỗi muội chuyện mất ngày trước tỷ đã lỡ lời, nhân tiện muốn muội chuyển dùm ta mấy câu cho huynh ấy, muội, muội, mở cửa đi được không? Tỷ sợ bị người khác nhìn thấy.”

Nàng ta sắp gả cho Tống Hải?

Diệp Nha nhẹ nhàng thờ ra, nếu như vậy, nàng ta sẽ không dây dưa với Tiết Tùng nữa, nghĩ đến cảnh ngộ của nàng ta, Diệp Nha có chút đồng tình, liền tiến lên mở cửa, nhưng còn chưa kịp nhìn thấy mặt Hạ Hoa, bên cạnh đã có một bóng người bay tới, ngay sau đó sau gáy liền cảm thấy đau đòn...

Tống Hải đỡ lấy Diệp Nha đang hôn mê, bình tĩnh nói với Hạ Hoa: “Muội về trước đi, chỗ này có ta là được rồi.”

“Không được, muội muốn đi theo huynh!”

Hạ Hoa nhìn chòng chọc vào mặt Diệp Nha, nàng muốn tận mắt nhìn thấy nàng ta bị Tiết Tùng ghét bỏ, không biết về mặt Tiết Tùng khi bắt kẻ thông dâm sẽ như thế nào.

Tống Hải nhủ mảy, vừa muốn nói chuyện, Hạ Hoa đã cúi đầu, ủy khuất nói: “Biểu huynh, hai huynh đệ Tiết Tùng đến hoàng hôn mới về, trong lúc đó huynh còn ở chung với nàng ta lâu như vậy, còn phải cho nàng ta ăn thứ đó nữa, muội không yên tâm...”

Nữ nhân ghen tuông ngoài ý muốn làm tan biến sự nghi ngờ trong lòng hắn, hắn bắt đắ dĩ cung chiêu nhìn nàng: “Trong lòng ta chỉ có muội, sao lại chạm vào nàng ta được chứ? Thôi được rồi, nếu muội không tin, có thể đi cùng ta, nhưng nhất định phải nghe lời ta nói, ta không cho muội đi ra thì muội đừng đi ra, biết không?” Nàng đi chung cũng không sao, miễn đừng để nàng phát hiện kế hoạch của hắn là được.

“Vậy chúng ta đi nhanh đi!” Hạ Hoa ngẩng đầu, cười hời hức.

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Chương 54 (Thượng)

Bầu trời tháng tám xanh thăm thẳm, bao la rộng lớn, từ đỉnh núi nhìn xuống, thôn xóm xa xa thấp thoáng ẩn hiện giữa rừng cây bạt ngàn, thật bình yên và trong lành.

Nhìn sắc trời một chút, thấy cần phải trở về, Tiết Tùng hái quả táo cuối cùng, lớn tiếng kêu Tiết Thụ còn đang say sưa hái táo: “Nhị đệ, bữa nay hái đủ rồi, về thôi.”

Vận khí ngày hôm nay thật không tốt, hai con gà rừng bọn họ trông thấy, đều bị xổng mất, không bắt được. Cũng may phát hiện ra bụi cây táo xanh mọc bên núi này, một lùm cây mọc chỉ chít những quả nhỏ cỡ ngón tay, có nhiều quả còn chuyển sang đỏ thắm, hái một quả ăn thử, chua chua ngọt ngọt rất ngon, làm người ta cắn hết lớp thịt quả bên ngoài vẫn còn luyến tiếc mấy hột bên trong, không nỡ phun ra.

Quả táo ăn ngon như thế, hai người đều đồng thời nhớ tới Diệp Nha, muốn hái về cho nàng ăn. Vì vậy liền phân công chia nhau hái.

Nghe thấy tiếng gọi của Tiết Tùng, Tiết Thụ nhanh chóng hái hết mấy trái táo chín hồng xung quanh, rồi thấy chúng vào cái áo hắn đã trải sẵn trên mặt đất, chờ Tiết Tùng cũng đưa tới, sẽ gói hết lại ôm về. Hắn theo chân Tiết Tùng xuống núi, đi được một lúc lưu luyến quay đầu lại nhìn, thấy một nhánh táo đỏ còn mọc um tùm trong bụi gai: “Còn nhiều trái chưa kịp hái nữa.”

“Hai ngày sau quay lại, lúc đó sẽ chuyển đỏ hết.” Tiết Tùng cũng không quay đầu lại nói.

Trong lòng Tiết Thụ thấy bớt tiếc nuối hơn, gật đầu, hai ba bước chạy đuổi theo, Đại Hoàng cũng theo sát bên người hắn.

Đi được chừng nửa canh giờ, hai người đã xuống tới con đường nhỏ trong núi.

Nhưng lúc bọn họ sắp xuống tới chân núi, bỗng hiện ra một bóng người từ rừng cây bên cạnh, đứng khiêu khích chắn đường bọn họ.

Tiết Tùng nhất thời lạnh mặt: “Tống Hải, ngươi có ý gì?”

Tống Hải nhìn Tiết Tùng đứng trước mặt hắn, thầm nghĩ bản thân canh thời gian thật chuẩn, hiện tại cô nương kia đã trúng xuân dược một lúc lâu, được hiệu vừa lúc phát tác, một hồi nữa hắn dẫn Tiết Tùng qua, hắn ta thấy đệ muội tốt của mình như thế, nhất định sẽ liều lĩnh tiến lên cứu, sau đó rơi vào cái bẫy hắn đã lên đào sẵn mấy ngày nay. Hừ, đến lúc đó lại ném nương tử Tiết Thụ vào, dù Tiết Tùng biết nàng ấy bị hạ độc, biết bản thân bị trúng kế thì

sao? Nam nhân chưa từng hưởng qua tư vị nữ nhân như hần ta, làm sao có thể chịu được dày vò kích thích như vậy? Mà chuyện hần cần làm, chính là chờ Liễu quả phụ dẫn dân làng tới, sau đó về mặt vô tội chỉ đường cho bọn họ. Lúc đó, dù Tiết Tùng nghe được động tĩnh bên ngoài muốn dừng lại che giấu, cũng không cách nào kiềm chế được nữ nhân trúng xuân dược sẽ nằm yên ngoan ngoãn, không động đậy. Liễu quả phụ quả thật đã chuẩn bị thứ tốt, không qua hai canh giờ, đừng mong được hiệu sẽ giảm bớt.

Nghĩ đến ba huynh đệ họ Tiết chẳng mấy chốc sẽ vì đại bá loạn luân với đệ muội mà bị dân làng phi nhổ, Tống Hải thật hưng phấn, toàn thân đều nóng lên.

Hần kéo lông áo ngoài một chút, cười nói: “Tiết Tùng, ta có chuyện quan trọng muốn nói riêng với ngươi, ngươi bảo Tiết Thụ về trước đi.”

“Ta không có gì để nói với ngươi.” Tiết Tùng liếc hần một cái rồi nhấc chân đi về phía trước.

Tống Hải cũng không ngăn cản, thậm chí tránh sang một bên nhường đường cho hai người, sau đó nhìn bóng lưng của bọn họ nói: “Tiết Tùng, tốt nhất ngươi nên ở lại, bằng không ta không dám chắc đệ muội hiền lành, giới giang của ngươi sẽ xảy ra chuyện gì đâu.”

Tiết Tùng bỗng xoay người, đôi mắt sâu thẳm, âm trầm nhìn chằm chằm vào Tống Hải: “Ngươi biết mình đang nói gì sao?”

Tống Hải cười khê: “Ta đương nhiên biết. Ngươi không tin, có thể trở về với Tiết Thụ, bắt quá, chỉ sợ lúc ngươi quay lại tìm ta lần nữa, mọi việc đã muộn...” Còn chưa dứt lời, nam nhân rõ ràng còn đang đứng yên ở đó bỗng chạy ào về hướng hần, Tống Hải bản năng muốn tránh, nhưng bả vai đã bị người giữ chặt lại, ngay lập tức ngực trúng một quyền, đau đến hần thở không nổi, mắt thấy Tiết Tùng còn muốn đánh tiếp, vội vàng cắn răng quát bảo dừng lại: “Dừng tay! Tiết Tùng, ta cảnh cáo ngươi. Nếu ngươi còn dám đánh nữa, ta tuyệt đối sẽ không nói ra tung tích của nàng ta! Nói thật cho ngươi biết! Tình huống bây giờ của nàng ta rất xấu, nếu ngươi muốn tìm được nàng ta, bảo Tiết Thụ quay về ngay! Thế nào, chẳng lẽ ngươi còn sợ một người không đánh lại ta hay sao?”

Thấy khuôn mặt tuy vắn vẹo nhưng vẫn hiện lên nét đặc ý của Tống Hải, trong lòng Tiết Tùng chợt lo lắng, quyết định trong nháy mắt, quay đầu căn dặn Tiết Thụ còn đang mờ mịt đứng đó: “Nhị đệ, đệ về nhà trước đi. Nếu đệ muội ở nhà, đệ hãy nhắn với nàng, ta sẽ trở về hơi muộn, còn nếu đệ muội không ở nhà, đệ cũng không được gấp gáp, ngoan ngoãn ngồi ở nhà đợi tam đệ về, ngoại trừ tam đệ, đệ không được nói chuyện này cho bất cứ ai biết hết, biết không?”

Tiết Thụ mờ mịt nhìn hần, ánh mắt dao động giữa Tiết Tùng và Tống Hải, dần dần hiểu ra một ít, vừa sốt ruột vừa tức giận, ngay cả mấy trái táo trong người đều bỏ xuống, muốn xông lên đánh Tống Hải: “Ngươi giấu nương tử của ta ở đâu, mau trả lại cho ta!”

Tống Hải cười lạnh, ngửa đầu nhìn Tiết Tùng không nói một câu.

“Nhị đệ!” Tiết Tùng càng cảm thấy bất an, nhắc chân ngăn trước người Tiết Thụ: “Nhị đệ, nghe lời, mau làm theo lời ta. Đệ yên tâm, đại ca nhất định sẽ không để cho đệ muội xảy ra chuyện gì. Bây giờ đệ về trước, nói không chừng nàng đang ở nhà đợi đệ đấy, dù không có nàng đi nữa, đệ cũng tuyệt đối không được ăn nói lung tung, nhất định phải chờ tam đệ về, nghe lời đệ ấy, biết không?”

Vừa nghĩ tới khả năng nương tử không ở đây, nước mắt Tiết Thụ lập tức ứa ra, lời kéo Tiết Tùng không chịu đi: “Đại ca, đệ...”

“Đệ có nghe lời không!” Tiết Tùng siết chặt nắm tay thành quyền, gầm nhẹ nói, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị, nghiêm túc hơn bất cứ lần trách mắng nào trước đây.

Tiết Thụ ụi khuất nhìn hần, thấy Tiết Tùng không chút mềm lòng, liền quay đầu chạy xuống núi, chạy hai bước, đã khóc quay lại, nhặt lên cái áo chứa đầy táo bị hần bỏ sang một bên, nương tử nhất định đang chờ hần ở nhà, hần muốn lấy táo về cho nàng ăn, lúc đó nàng chắc chắn sẽ ôn nhu cười khen hần.

Tiết Thụ vừa đi, Tiết Tùng lập tức xoay người, “Nàng ở đâu?”

Tống Hải cười ha ha, hướng bên trái rừng đi vào, nghĩ đến sắp được chứng kiến trò hay, hần cảm thấy thân thể đều thật kích động, mơ hồ nóng lên, bức thiết muốn đi tìm Hạ Hoa, chia sẻ niềm vui báo thù với nàng.

Tiết Tùng nắm chặt tay đi theo sau Tống Hải, sắc mặt lạnh như băng, chỉ cần nàng chịu khổ một chút thôi, Tống Hải cũng đừng hòng bình yên vô sự xuống núi!

Trong rừng âm u vắng lặng, gió thu thổi mát mang theo hơi mát thổi nhẹ vào mặt, nhưng hai nam nhân này lại hoàn toàn cảm thấy lửa cháy vô cùng, một người là phần nộ, còn một người là vì con khô nóng càng ngày càng rõ rệt trong cơ thể.

Tống Hải lại kéo lông áo một chút, chẳng lẽ là vì đi đường núi lâu quá, nên mới thấy nóng? Hần cũng không nghĩ nhiều, cười ác độc đi về phía trước, nhanh lên chút nữa, sắp đến rồi, người đang ở gần đây. Để tiện cho dân làng bắt kẻ thông dâm, hần cũng không thể giấu người vào quá sâu trong rừng.

Vòng qua từng hàng cây đại thụ, đập lên một lùm cỏ um tùm, Tiết Tùng chợt cứng đờ.

Hần nhìn thấy, tiểu nữ nhân vốn nên ở nhà chờ bọn hần trở về, lúc này lại bị người ta cột vào trên cây, không yên mà lắc lư nửa người trên bị trói vào thân cây, đôi chân dài dưới làn váy cọ sát liên tục, dường như làm vậy có thể giảm bớt nỗi thống khổ của nàng. Tựa hồ không nhận ra sự hiện diện của bọn họ, đôi mắt hạnh trong suốt nhắm chặt lại, khuôn mặt trắng nõn hiện lên ửng hồng không bình thường, trong miệng bị người ta nhét khăn vào, nhưng vẫn phát ra tiếng nghẹn ngào nức nở khó nhìn, làm người nghe cũng thấy khó chịu dù muốn, rốt cuộc nàng đang chịu đựng dày vò đến mức nào?

Tổng Hải thấy Tiết Tùng ngây người, khăn trương lau mồ hôi, nhẹ nhàng vụng trộm lùi lại mấy bước, trong lòng chờ mong Tiết Tùng mau tiến về phía trước, rơi vào cạm bẫy hắn đã đào sẵn.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân “sột soạt” nhẹ nhẹ, làm tỉnh lại nam nhân đang sững sờ, trong nháy mắt, khiếp sợ hóa thành lửa giận bùng bùng, Tiết Tùng cắn răng, không chút suy nghĩ liền đuổi theo Tổng Hải, nhảy lên kéo lại người đang muốn chạy trốn, Tổng Hải ngã nhào xuống đất, từng cú đâm sắt không lưu tình đập vào mặt hắn ta: “Nói! Người cho nàng ăn cái gì!”

Tổng Hải thực không ngờ Tiết Tùng không đi cứu người trước, càng không ngờ tốc độ của hắn ta nhanh như vậy, trong lúc hoang mang bị đập văng ra một búng máu, nhưng nhìn nam nhân trên đỉnh đầu điên cuồng, hắn cười ha ha nói: “Ăn cái gì? Ha ha, để ta nói cho người biết. Người có số hưởng rồi, ta cho nàng ta ăn xuân dược lợi hại nhất, nữ nhân đang hoảng cỡ nào cũng biến thành dâm phụ, Tiết Tùng, thật tốt hưởng thụ đệ muội...”

“Bốp!” Tiết Tùng cũng không nhìn nổi khuôn mặt ghê tởm của Tổng Hải nữa, lại một quyền đánh vào mặt hắn, khiến Tổng Hải trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Hắn còn muốn đánh nữa, bỗng phía sau truyền đến tiếng thét thê lương: “Dừng tay! Chàng muốn đánh chết hắn ta sao!”

Hắn quay đầu, chỉ thấy Hạ Hoa chạy ra từ cánh rừng bên cạnh.

Hạ Hoa cũng không nói rõ cảm giác trong lòng. Tổng Hải vốn ẩn nấp trong khe núi với nàng, hắn canh thời gian cho nương tử Tiết Thụ dùng xuân dược, trước khi đi còn căn dặn nàng ngoan ngoãn ở đó chờ hắn trở về, dẫn nàng đi xem trò hay, nói xong liền ôm nương tử Tiết Thụ hôn mê bỏ đi. Hạ Hoa có chút không hiểu, không phải đã tính là, hắn sẽ cho nương tử Tiết Thụ ăn xuân dược trước, sau đó hai người trốn bên đường, chờ Tiết Tùng trở về, rồi cố ý phát ra tiếng vang dẫn dắt Tiết Tùng tới, tận mắt trông thấy hắn và nữ nhân kia cầu thả hay sao? Thứ nàng muốn xem chính là ánh mắt ghét bỏ và hối hận của Tiết Tùng, nếu trốn ở chỗ này, chờ Tổng Hải quay lại, đám người Tiết Tùng cũng về nhà hết rồi, còn gì để xem?

Lẽ nào Tổng Hải có an bài khác?

Hạ Hoa càng nghĩ càng thấy bất an, nàng chỉ muốn hãm hại nữ nhân kia, trả thù tình thân Tiết Tùng, nàng thật không hy vọng Tiết Tùng xảy ra chuyện.

Vì vậy, nàng lặng lẽ đi theo sau Tổng Hải, từ xa nhìn thấy Tổng Hải cột người lên cây, mặc dù thấy không ổn, nhưng nàng rất muốn nhìn xem Tổng Hải rốt cuộc định làm gì, vì vậy không ra mặt chất vấn hắn. Mãi đến khi hắn dẫn Tiết Tùng tới, rồi trong nháy mắt liền bị Tiết Tùng đánh nằm bẹp dí nằm dưới đất. Nàng khựng hoảng, sợ Tổng Hải xảy ra chuyện bất trắc, đành chạy ra ngăn cản.

Bởi vì sợ Tiết Tùng đánh chết Tổng Hải, nên Hạ Hoa chạy rất nhanh. Mà khi Tiết Tùng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt còn lạnh hơn băng nhìn nàng, nàng thực sợ hãi, cước bộ chậm lại, vừa muốn sờ miệng giải thích, chợt hụt chân, ngay lập tức bóng dáng Tiết Tùng biến mất trước mắt, bao nhiêu cô đại lá khô, bùn đất ào ào rơi xuống nền vào người nàng. Thì ra nàng bị rơi xuống hố rồi.

Mất thấy Hạ Hoa rơi xuống hố, Tiết Tùng hơi sững sờ, trong lòng chợt căng thẳng, cái hố này, có phải vốn chuẩn bị dành cho bọn họ không?

Muốn để cho hắn và nàng đang trúng xuân dược cùng rơi xuống hố sao? Sau đó Tổng Hải sẽ chạy xuống núi kêu người tới?

Trong hố truyền đến tiếng Hạ Hoa cầu xin giúp đỡ, Tiết Tùng yên lặng đứng một lát. Sau đó xoay người, kéo Tổng Hải đang hôn mê tới bên cạnh hố, không hề nhìn nữ nhân dưới hố đang tha thiết nhìn hắn, liền ném Tổng Hải xuống.

Hắn không ác độc tới mức đi kêu người tới, nhưng kết quả thế nào đều tùy thuộc vào vận khí của bọn họ.

Hạ Hoa kinh ngạc nhìn Tiết Tùng vội vàng bỏ đi, lúc hắn chạy qua chỗ nàng, tức giận trên mặt đã biến thành nôn nóng bất an, hắn lo chạy đi cứu đệ muội của hắn, còn nàng thì sao? Sao hắn có thể bỏ đá xuống giếng như vậy? Cái hố này vừa sâu vừa rộng, căn bản là không thể leo ra, nếu bị người khác nhìn thấy nàng và Tổng Hải cùng ở bên trong, nàng phải sống sao đây?

“Nước, nước...” Dưới chân truyền đến tiếng kêu yếu ớt.

Hạ Hoa cúi đầu, trông thấy nam nhân cao lớn đang nằm dưới chân, trong lòng dấy lên chút hy vọng, biết đâu chừng Tổng Hải có thể leo ra khỏi đây? Hắn là nam nhân mà!

Nghĩ như vậy, nàng vội ngồi xổm xuống, thò tay đẩy nhẹ Tổng Hải: “Biểu huynh, mau tỉnh lại, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này...”

Rốt cuộc Tổng Hải trả lời thế nào, Tiết Tùng hoàn toàn không biết, sau khi ném người xuống hố, hắn chạy như bay về phía Diệp Nha.

“Đệ muội, muội có sao không?” Hắn rút khăn tay bị nhét trong miệng nàng ra, vừa cời dây thừng vừa lo lắng hỏi.

Lúc này trong đầu Diệp Nha chỉ có một ý niệm duy nhất, nàng muốn Tiết Thụ, muốn Tiết Thụ...

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55 (Hạ) (H+)

Trong lúc mơ màng, dường như Diệp Nha nghe thấy có tiếng người đang gọi, nhưng lại không nghe rõ. Nàng muốn mở mắt nhìn, nhưng bất luận thế nào cũng không mở ra được, vật nhét trong miệng rốt cuộc bị rút ra, nàng cảm thấy có một bàn tay đang chạm vào người mình, mang tới cảm giác mát mẻ, thật dễ chịu, nàng còn muốn!

Nàng mơ hồ lẩm bẩm mấy tiếng, hoàn toàn không biết mình đang nói gì. Lúc hai tay được tự do, có người đỡ nàng lên, hai chân nàng run rẩy, không đứng vững, té nhào vào trong lòng người đó.

Đó là một nam nhân, trên người hắn có mùi vị nàng quen thuộc, lồng ngực mạnh mẽ rắn chắc hết như A Thụ của nàng. Nỗi sợ hãi và tình dục bị đè nén dưới đáy lòng, bỗng đồng loạt dâng lên, nàng ngẩng đầu muốn nhìn rõ gương mặt của nam nhân. Nhưng nước mắt ứa ra khiến tầm nhìn trở nên mơ hồ, chỉ chợt thoáng thấy đôi mắt phương hẹp dài, giống hệt

Truyện được edit tại diễn đàn Cung Quảng Hằng

với đầu đất của nàng. Nàng nhắm mắt lại, hai tay ôm eo nam nhân cọ xát: “A Thụ, A Thụ, ta rất muốn, chàng mau cho ta đi, ta khó chịu quá...” Nàng muốn cởi xiêm y của hắn, nhưng bị bàn tay to lớn nắm lại. Hắn không cho cởi, nàng đành cọ cọ vào người hắn, tay nhỏ bé cách lớp y phục, chà xát mấy cái vào phần thân cứng rắn. Bỗng nhiên, nam nhân ngồi xổm xuống, thoáng một cái đã cõng nàng lên lưng.

EDITOR: MINGYU

Nam nhân đi rất nhanh, Diệp Nha lắc lư cực kỳ, nhưng nàng không quan tâm. Gương mặt góc cạnh đang ở trước mắt, nàng dán sát mặt mình vào cổ hắn, khẽ liếm nhẹ, muốn dùng nhiệt độ mát lạnh trên người hắn diệt bớt khô nóng trong người, nhưng mới liếm trong chốc lát, hắn đã dịch cổ ra tránh khỏi, nàng nóng nảy, liên tục hôn vào mặt hắn: “A Thụ, đừng tránh, như vậy thật dễ chịu, A Thụ...”

Truyện được edit tại diễn đàn Cung Quảng Hằng

Tiết Túng sắp diễn rồi.

EDITOR: MINGYU

Hắn biết nàng khó chịu, vì vậy hắn cõng nàng lên, không quan tâm đường

Truyện được edit tại diễn đàn Cung Quảng Hằng

núi quanh co gấp ghềnh, chỉ muốn bay nhanh xuống núi, mau chóng về tới nhà, kêu nhị đệ giúp nàng. Nhưng nàng không chịu thành thật nằm yên trên lưng hắn. Hắn vừa muốn tránh, nàng liền nhỏ giọng cầu xin hắn đừng tránh, còn nói như vậy mới dễ chịu.

Tiết gia tiểu nương tử

Cho nàng sờ, hắn khó chịu, không cho nàng sờ, nàng khó chịu.

Hắn tuyệt không do dự chọn cái trước.

Nhưng đi thêm một lúc nữa, hắn mới biết rằng, chút khó chịu đó vẫn chưa là gì.

Nàng dần dần không thỏa mãn với việc chỉ dán mặt, cạo cổ hắn, tay nhỏ bé bắt đầu sờ dọc từ cổ xuống phía dưới, tiến vào trong ngực hắn sờ loạn, khiến tim hắn đập như nổi trống. Đôi môi nóng bỏng liếm hôn từng tấc từng tấc trên mặt hắn, từ khóe môi đến lỗ tai. Sau đó, đôi môi đầy đặn đó bỗng khẽ ngậm lấy dải tai của hắn, cắn nhẹ vào... "Đừng" một cái, trong đầu hắn nổ tung, xém chút nữa đã buông lỏng tay làm rơi nàng, hắn cố nén dục vọng trong lòng, không dám...

công nàng nữa, đành vội buông nàng ra, đổi thành ôm nàng chạy về.

Tuy nhiên, rất nhanh hấn cũng thống khổ phát hiện rằng, tư thế này còn dày vò hơn.

Một tay hấn vững vàng ôm lấy hai tay nàng, một tay khác thì siết chặt hai chân nàng lại, nhưng, chưa được bao lâu, nàng lại không an phận cứ quậy trong ngực hấn. Hai bầu vú đầy đà cọ xát qua lại, đầu nhỏ không chịu nằm yên, nhúi nhúi vào lòng hấn, thậm chí còn cố gắng dùng răng kéo vạt áo của hấn ra...

Tuy nhiên, điều làm hấn chịu không nổi nhất là, nàng nằm trong lòng hấn, rên rỉ từng tiếng đứt quãng, muốn nhị đệ tiến vào nàng. Hấn từng nghe thấy nàng khẽ rên rỉ kêu tên nhị đệ, nhưng đây là lần đầu tiên, nàng vừa kêu rên làm nũng vừa vặn vẹo trong ngực hấn như vậy, khiến dục hỏa trong người hấn bùng cháy dữ dội. Từng tiếng thở dốc mềm mại tựa như tiểu móng vuốt cào vào lòng hấn ngứa ngáy không thôi, từng chút từng chút ăn mất lý trí và sự kiên trì của

hắn.

Cũng may bọn họ sắp xuống tới chân núi rồi, sau khi xuống núi, băng qua con sông kia, chưa đầy thời gian một chén trà là về tới nhà.

Hắn ôm thân thể càng lúc càng nóng của nàng chạy về tới đầu đường. Tuy nhiên, vừa về đến gần nhà, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào huyên náo của đám đông, khiến hắn dừng chân lại.

“Liễu Ngọc Nương ta thề với trời, lúc này ở bờ sông giặt quần áo, ta thật sự đã trông thấy Tiết Tung ôm nương tử Tiết Thụ chạy vào núi. Nếu ta nói dối nửa câu sẽ chết không yên thân.”

“Hừ, đồ dân phụ nhà người bớt ăn nói bậy bạ đi. Tối ngày chỉ biết câu dẫn nam nhân, người nghĩ rằng mình có thể êm đẹp sống thọ chết tại nhà sao? Ta khinh! Sớm muộn gì cũng có ngày người chết dưới thân nam nhân! Bây giờ ta nói cho người biết, một hồi nữa nếu không tìm thấy lão đại nhà chúng ta, người cứ chờ xem, không cần ai khác, ta cũng sẽ...”

7 tự tay thay trời hành đạo, xem người còn dám phỉ báng danh dự người khác như vậy nữa không!”

EDITOR: MINGYU “Ha ha, nương Hồ Tử, hai người các người nếu thật không tin, hà tất còn theo tới đây chứ? Mọi người đều nhìn thấy, trong nhà Tiết gia không có một bóng người, người có thể nói Tiết Bách đi học ở thị trấn chưa về, hai huynh đệ Tiết Tùng ở trên núi đi săn, vậy còn cháu dâu của người thì sao? Vì sao nàng ta lại không có nhà? Ta đoán tám chín phần là Tiết Tùng lừa gạt đệ đệ ngốc rồi đi, sau đó dẫn theo đệ muội yêu kiều vào trong núi gian díu với nhau rồi! Hừ, người đừng tưởng ta, nhiều con mắt như vậy, nếu lát nữa không tìm thấy người, Liễu Ngọc Nương ta sẽ đập đầu tám cái bồi tội người!”

Truyện được edit tại diễn đàn Cung Quảng Hằng

EDITOR: MINGYU

Tiếng la hét ầm ĩ càng ngày càng gần, Tiết Tùng không chút suy nghĩ liền ôm người chạy lại vào rừng núi.

EDITOR: MINGYU Hắn không thể xuống núi. Chuyện hôm nay hiển nhiên là cạm bẫy do Tống Hải với Liễu quả phụ đào sẵn cho hắn nhảy

EDITOR: MINGYU

vào. Không biết bao nhiêu ánh mắt của dân làng đang dòm ngó vào cửa nhà hắn.

Nếu hắn cứ ôm nàng về như vậy, sẽ không có ai tin trong sạch của bọn họ, chỉ là không biết nhị đệ đang ở đâu, không phải hắn đã dặn nhị đệ phải ngoan ngoãn ở nhà đợi tam đệ về sao?

Có rất nhiều nghi vấn, nhưng Tiết Tung không còn thời gian suy nghĩ nữa.

Vì mau chóng thoát khỏi nơi này, nhanh vào trong rừng, hắn đổi tư thế, lần nữa cõng người lên lưng, cố gắng bỏ qua sự quấy nhiễu của nàng, một đường chạy như điên...

Cũng không biết qua bao lâu, sắc trời tối dần, hắn cũng thở không ra hơi. Bỗng nhiên xiêm y trên người bị kéo xuống ngang hông, chỉ trong nháy mắt, hai bầu ngực đầy đà mềm mại liền tựa sát vào lưng hắn, kích thích mãnh liệt đến quá nhanh, hắn không phản ứng kịp, liền trượt chân một cái, té xuống đất.

“Bảo bối!” Hắn sợ đến tim muốn rớt ra ngoài, không chút do dự liền ôm nàng

Truyện được edit tại diễn đàn Cung Quảng Hằng
xoa người lại, bảo vệ bảo bối trong lòng, té ngửa ra sau.

Cho dù dưới thân là một mảng cỏ xanh, nhưng do cú ngã quá bất ngờ, lưng hắn vẫn đập xuống đất một cái, đau rất vô cùng.

EDITOR: MINGYU
Không kịp đợi cơn đau qua đi, hắn bối rối muốn đứng dậy nhìn người trong lòng. Có điều, nàng đã nhanh hơn hắn một bước, hắn vừa ngẩng đầu, nàng đã nhảy lên ngồi trên người hắn.

Trước mắt là một mảnh da thịt trắng nõn, hắn bản năng nhắm mắt lại.

EDITOR: MINGYU
Tuy nhiên cuối cùng vẫn bị hắn nhìn thấy, làn váy của nàng đã tuột xuống tới eo, mái tóc đen xõa tung sau lưng, che đầy gáy ngọc thon dài, đầu vai mảnh khảnh mượt mà, xuống chút nữa chính là, hai bầu ngực đầy đà nhẹ nhàng nhún nhảy, phía trên là hai quả anh đào đứng thẳng lắc lư trước mắt hắn, vẽ ra một đường cong hoàn mỹ, hôn mê thần trí của hắn, trong đầu hắn chợt trống rỗng, không thể động não suy nghĩ được gì.

Chờ lúc hần lấy lại tinh thần, nàng đã kéo hết áo hần xuống.

“Đệ muội!” Hần nỗ lực muốn đứng dậy lần nữa, mặc xiêm y vào cho nàng.

Nhưng Diệp Nha làm sao có thể cho hần như nguyện? Chạm vào da thịt mát mẽ của hần càng khiến cho cơn khô nóng trong người nàng mãnh liệt hơn rất nhiều, nàng rất khó chịu, khó chịu muốn chết. Vì vậy, nàng đẩy tay nam nhân ra, cúi đầu muốn lột quần hần, trong miệng khóc nức nở cầu xin: “A Thụ, cho ta đi, ta khó chịu quá, khó chịu muốn chết rồi, A Thụ...”

Tiết Túng thống khổ nắm chặt tay, hần biết nàng rất khó chịu, da thịt nàng đã nóng đến mức khó tin, nhưng, nàng là đệ muội của hần! Sao hần có thể muốn

nàng trong lúc nàng đang trúng xuân được được chứ! Muốn nàng rồi, liệu sau này nàng có hận hần hay không? Bọn họ có thể rung động với nhau, nhưng nếu thật sự phát sinh loại quan hệ này, thì không thể cứu vãn...

“Đệ muội, muội cố nhìn thêm chút nữa...”

Giọng nói của hắn biến mất trong cơn đục vọng dâng lên cuộn cuộn. Bởi vì, phân thân cứng rắn nóng rực đang bị tay nhỏ bé nóng hổi của nàng nắm chặt, một khắc đó, tất cả lời nói đều biến mất trong miệng.

Ngực phập phồng kịch liệt, Tiết Tung lâm vào cuộc đấu tranh nội tâm dữ dội chưa từng có. Để mặc nàng tùy ý “động” thêm nữa, quan hệ của hai người sẽ không thể quay lại như trước, nhưng ngăn cản nàng, nàng sẽ bị dày vò đến mức nào đây? Nhị đệ không ở đây, nàng đã khó chịu hơn nửa canh giờ rồi, hơn nữa, còn có...cảm giác kích thích mãnh liệt xa lạ kia, nàng đang nắm “tiểu huynh đệ” của hắn đó!

Bỗng, hắn phát hiện nàng nhòm người dậy, trong lòng Tiết Tung vui vẻ, nàng đã tỉnh lại sao?

Mà khi hắn nhìn xuống, lại thấy được

Truyện được edit tại diễn đàn Cung Quảng Hằng
một màn mà cả đời này hẳn cũng không thể nào quên.

EDITOR: MINGYU
Trong khu rừng tối tăm, nàng cởi hết quần áo, thân thể xích lõa trần bí đẹp đến mức làm người ta hít thở không thông, ánh mắt của hắn tìm lòng không đậu nhìn dọc theo hai bầu vú dong đưa xuống phía dưới, lướt qua eo nhỏ, rơi xuống tay bé nhỏ của nàng, cổ tay mảnh khảnh đã che khuất nơi “rừng rậm bí ẩn” kia. Nhưng, chính bàn tay nhỏ bé trắng nõn ấy, đang nắm phân thân trướng đau của hắn, nhẹ nhàng đỡ nó thẳng dậy, sau đó, từng chút từng chút một, chậm rãi... ngồi xuống.

“A! A Thụ...”

Truyện được edit tại diễn đàn Cung Quảng Hằng
Khát vọng trống rỗng quá lâu rồi cuộc cũng được phân thân cứng rắn nhồi đầy, Diệp Nha khẽ rên một tiếng thỏa mãn. Không cho nam nhân có thời gian tránh né, nàng theo bản năng bắt đầu nhấp nhô, tay nhỏ bé bấu chặt vào lồng ngực rắn chắc. Đôi mắt hạnh khẽ nhắm hờ, trong miệng liên tục phát ra những tiếng thở dốc dồn dập. Tất cả lực chú ý đều

tập trung nơi kết hợp chặt chẽ của hai người, lỗ nhỏ ẩm ướt trơn trượt liên tục co rút siết chặt phân thân cứng rắn, không ngừng phun ra nuốt vào, từng đợt khoái cảm mãnh liệt dâng lên, xua tan khô nóng trong thân thể, nàng sung sướng cực kỳ, eo nhỏ nhấp nhô lên xuống, di chuyển nhanh hơn.

Bắp thịt cả người Tiết Tung đều căng cứng, hai con ngươi trầm ổn thường ngày cũng nhắm nghiền lại, hai tay không chịu nổi nắm chặt cổ đại hai bên, mấy ngón muốn bứt lên tận gốc. Thân thể hắn trầm luân trong khoái cảm cuộn trào mãnh liệt như thủy triều, cố nén nhìn cảnh báo bản thân không được nhìn, không được di chuyển theo nàng. Nàng đang trúng xuân được, nàng bị được vật không chế mới làm loại chuyện này, nhưng hắn không có, hắn là người tỉnh táo, dù cho đã tiến vào bên trong nàng, hắn cũng không thể động vào nàng, không thể chủ động xâm phạm nàng, cả nỗi khoái cảm làm hắn miệng khô lưỡi khô, muốn điên cuồng va chạm kia, cũng là sự hành hạ đáng xấu hổ.

Hành hạ, hành hạ, thì ra nàng muốn hành hạ hấn như thế...

Mặc dù nhắm mắt không nhúc nhích, cũng không ngăn nổi khoái cảm mãnh liệt trào dâng mỗi lúc eo nhỏ của nàng nhún nhảy trên người hấn, dụ dỗ hấn thẳng lưng mạnh mẽ phối hợp nàng.

“Bảo bối, đừng động nữa, ta sắp chịu hết nổi rồi!” Hấn không tiếng động cầu xin tha thứ, ưỡn ngực cổ lên, thở dốc hổn hển, gân xanh nổi đầy trên trán.

Sắc trời càng lúc càng tối, cảnh vật xung quanh dần chìm vào bóng đêm.

Nữ nhân nhấp nhô thở dốc cười trên mình nam nhân đang đè nén, xen lẫn những tiếng rên rỉ mơ hồ, hòa quyện vào làn gió mát, thật lâu chưa dừng lại.

Mặc kệ được tính mạnh bao nhiêu, cũng không thay đổi được chênh lệch thể chất trời sinh giữa nam nhân và nữ nhân.

Diệp Nha sung sướng một hồi, rất nhanh lại khó chịu, thứ nhất, nàng sắp kiệt sức rồi, thất lực bủn rủn, chân run

run, thứ hai, nam nhân bên dưới vẫn không nhúc nhích, nàng cảm thấy nơi đó đâm vào không đủ sâu. Mặc kệ nàng cố gắng bao nhiêu, cũng không thể đạt đến sự thỏa mãn hoàn toàn. Trong phút chốc, nàng chợt nhớ lại, chỉ như thế này là không đủ, phải sâu hơn nữa, mạnh hơn nữa... Có một âm thanh đang nhắc nhở nàng, nàng đáng lẽ có thể hưởng thụ sự sung sướng tốt đỉnh hơn bây giờ.

Vì vậy, lúc nàng không còn nâng nổi eo lên nữa, nàng hừ nhẹ một tiếng ngã vào lòng nam nhân, dán sát vào ngực hắn, sau đó ôm cổ, hôn lỗ tai hắn, rồi ghé vào tai hắn nhỏ giọng cầu xin: “A Thụ, ta hết sức rồi, chàng động đi, nhanh lên chút, ta rất khó chịu, ta muốn chàng dùng sức... A!”

Trong lòng Tiết Tung có hai Diệp Nha

Một người là đệ muội của hắn, hắn tôn trọng nàng, muốn dùng thân phận huynh trưởng chăm sóc chiều cố nàng.

Một người là bảo bối của hần, hần thích nàng, muốn dùng thân phận nam nhân bảo vệ nàng.

Mà giờ này khắc này, khi thân thể mềm mại không xương của nàng dán sát vào người hần, khi bầu ngực đầy đà của nàng vô thức cọ xát vào lồng ngực hần, khi nàng thở dốc yếu ớt ghé vào tai hần cầu xin hần dùng sức muốn nàng, thì trong lòng hần, chỉ còn lại nữ nhân mà hần yêu nhất.

“Bảo bối!”

Hần gầm nhẹ một tiếng, hai tay đỡ lấy eo của nàng, chợt xoay người một cái, đè nàng xuống dưới thân hần. Không cần suy nghĩ có nên làm vậy hay không, cũng không suy nghĩ nếu làm vậy sẽ có hậu quả gì, hần chỉ biết là, đây là nữ nhân hần yêu, giờ này khắc này, nàng ở dưới thân hần, hần ở bên trong nàng, hần muốn nàng, hung hăng muốn nàng.

Hai tay dìm dưới lưng nàng, thoáng nâng lên thân thể mềm mại, hần cúi đầu,

Truyện Hằng
vội vàng hôn lên mặt, môi, rồi tới cổ, đẩy
đà của nàng, mỗi một chỗ, hấn đều từng
ảo tưởng hôn qua vô số lần. Nàng còn
phối hợp hấn, nhẹ nhàng thở dốc, hai
tay vòng qua cổ hấn, chân thon dài kẹp
chặt eo hấn, nghênh đón những cú thúc
sâu va chạm càng ngày càng mạnh mẽ.

Cả người hấn đều đang kêu gào, thì ra
nàng chặt chẽ, mềm mại như vậy, mảnh
mai đến mức làm cho hấn sợ rụng hui
nàng, rồi lại càng muốn dùng sức va
chạm vào bên trong nàng. Hấn điên
cuồng va chạm, thấy nàng ở dưới thân
hấn kêu lên từng tiếng rên rĩ dục hoặc,
thấy đầu nhỏ của nàng lắc lư muốn trốn,
thấy nàng thét lên đạt tới đỉnh, cảm thụ
nơi đó của nàng gắt gao co rút lại, cắn
chặt hấn không tha...

Diệp Nha cảm thấy mình sắp chết
dưới thân nam nhân này rồi. Tay của
nam nhân thô ráp nhưng mạnh mẽ, di
chuyển dần từ lưng đến đầu vai của
nàng, hung hăng đè người nàng xuống
để nghênh đón hấn. Ngay cả lúc hấn kịch
liệt va chạm mãnh liệt, cũng không cho
phép nàng lùi về sau nửa bước, liền bá
INGYU EDITO

đạo như vậy giữ chặt lấy nàng, đâm thật sâu vào hoa tâm, muốn nghiền nát điểm mẫn cảm của nàng, khiến nàng không thể kiềm chế lớn tiếng kêu rên, thổ dốc hỗn hển. Vòng tay cứng rắn, mạnh mẽ giam cầm nàng lại, mỗi lần hấn xông tới, nàng đều cảm giác được bầu vú mềm mại của mình bị lồng ngực cứng rắn ma sát làm đau. Khoái cảm bên dưới quá lớn, có mấy lần nàng muốn trốn, đưa tay đẩy hấn, nhưng hấn tựa như một ngọn núi sừng sững, không nhúc nhích chút nào, tách hai chân nàng ra cố gắng đánh sâu vào, phát ra từng tiếng thổ dốc nặng nề.

“A Thụ, chậm chút, chậm chút, ta chết mất... A... A!”

Nàng rốt cuộc không chịu nổi nữa, cố gắng mở mắt muốn cầu xin tha thứ, nhưng lời còn chưa dứt, đã bị đôi môi lửa nóng ngăn chặn lại. Hấn hôn rất ngây ngô, nhưng lại nhiệt tình bá đạo, không cho phép nàng tránh né, chỉ có thể mặc hấn dây dưa mãnh liệt, triệt để trầm luân vào lửa tình hừng hực.

Cuối cùng màn đêm cũng buông xuống.
Nhưng, có một đôi nam nữ vẫn quấn
quýt lấy nhau, liều chết triền miên không
ngừng...

Trong bóng tối, đột nhiên vang lên
tiếng bước chân dồn dập, càng ngày
càng gần, rồi dường như hơi chậm lại,
giống như đang do dự có nên bước tiếp
hay không...

Bạn đang đọc truyện *Tiết Gia Tiểu Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.